

ਅਜ਼ਾਬ ਸਵਾਬਾ॥ ਕਲਮਾਂ ਜਿਨਾਂ ਪਛਾਣਿਆ ਸਹਿਨ ਨ ਵੱਡੇ ਤਾਇ॥ ਲਿਖਿਆ ਵਿੱਚ ਕੁਰਾਨਾਂ
 ਕਹੇ ਰਸੂਲ ਮੁਦਾਇ॥ ੨੯॥ ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸੂਰਾ॥ ਨਾਨਕ ਆਖੇ ਕਾਜੀਆ ਸੁਣੀਐ
 ਸੱਚ ਸੁਆਲਾ॥ ਹਿੰਦੂ ਜਲਦੇ ਇੱਕਵਾਰ ਤੁਰਕ ਵੱਡੇ ਜੰਜਾਲ॥ ਮਿੱਟੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੀ ਜੰਮੇ ਹੋਇ
 ਨਥਾਤ॥ ਜਲਨ ਨ ਬਾਤੀ ਹੇਮਸ਼ਾ ਵਿਚਾਰਾਤਸ ਸਹਿਨ ਕਿਸਾਸ॥ ਜਲ ਬਲ ਕੋਲੇ ਹੋਇਕੇ ਫਿਰ
 ਮਿਲਹਿਸਿ ਖਾਕੂ ਨਾਲ॥ ਕਿੱਥੇ ਮਹੰਮਦ ਮੁਸਤਫ਼ਾ ਮੀਜਾਂ ਕਰੇਸੰਭਾਲ॥ ਕਜ਼ਾਮਤਚਸ਼ਮੀਦੇਖੀਐ
 ਅੰਦਰ ਇਸੇ ਜਹਾਨ॥ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੁਇ ਅੰਦਰ ਆਂਚ ਜਲਾਨ॥ ਮਹੰਮਦ ਮਹੰਮਦ ਕਜ਼ਾ
 ਕਰੇ ਮਹੰਮਦ ਘਰ ਘਰ ਹੋਇ॥ ਇਕ ਮੁਹੰਮਦ ਮੁਸਤਫ਼ਾ ਕਈ ਮਹੰਮਦ ਲੋਇ॥ ਪੜਦਾ ਕੂੜ
 ਡਾਲਕੇ ਰੱਖਯਾ ਸੱਚ ਫਿਪਾਇ॥ ਉਝਕ ਸਚ ਸਲਾਮਤੀ ਦੇਸੀ ਕੂੜ ਉਡਾਇ॥ ਇੱਕੋ ਸੱਚਪਛਾਣ
 ਕੋ ਇੱਕੋ ਜਾਣੇ ਸੋਇ॥ ਆਮਦ ਰਫ਼ਤ ਨ ਰਹਿ ਸਕੇ ਰੱਖ ਨ ਸਕੇ ਕੋਇ॥ ਭਾਵੇਂ ਆਖੇ ਖੁਦਾਇ
 ਜਬ ਇਕਤੇ ਕਰੇਅਨੇਕ॥ ਫੇਰ ਅਨੇਕੋਂ ਇਕ ਕਰੇ ਨਾਨਕ ਕਹੇ ਬਿਬੇਕ॥ ਜਿਸਦੇ ਮਰਗ
 ਨਸੀਬ ਹੈ ਕਿਆਮਤ ਤਿਸਦੇ ਭਾਇ॥ ਇਸਰਾਫ਼ੀਲ ਫ਼ਰੇਸ਼ਤਾ ਜਬ ਫੁਕੇਸੀ ਕਰਨਾਇ॥
 ਉਠੇ ਜੁੱਸਾ ਤਿਸਦਾ ਜਿਸਦੇ ਮਰਗ ਨਸੀਬ॥ ਇਕਦੂ ਜੁੱਸੇ ਅੰਦਰ ਹੋਨ ਨਾਨਕ ਕਹੇ ਰਸੀਦ
 ਆਪੇ ਇੱਕ ਖੁਦਾਇ ਹੈ ਕਈ ਮਹੰਮਦ ਲੋਇ॥ ਵਾਰੀ ਆਪੇ ਆਪਣੀ ਉਠੀ ਚਲੇ ਰੋਇ॥
 ਕੂੜ ਝਗੜਾ ਹਾਜੀਓ ਮਨ ਤੇ ਰਖਹੁ ਨ ਮੂਲ॥ ਇੱਕੋ ਪਾਕ ਖੁਦਾਇ ਹੈ ਹੋਰ ਕੇਤੇ ਨਈ
 ਰਸੂਲ॥ ਉਝਕ ਢਿੱਠਾ ਹਾਜੀਆਂ ਰਹੇ ਸਭੇ ਮੂਰਛਾਇ॥ ਹੁੱਜਤ ਹਾਜਤ ਸ਼ਰਾਵੀ ਸਕਨ ਨ
 ਮੁਖਹੁ ਅਲਾਇ॥ ਸ਼ਰਾਵੀ ਸ਼ਰੀਯਤ ਸੋਧਕੇ ਸੱਚ ਸ਼ਰੀਯਤ ਕੀਨ॥ ਪਕੜਹੁ ਰਾਹ ਤਰੀਕੇ
 ਕਰਕੇ ਸਾਬਤ ਦੀਨ॥ ਪਾਵਹੁ ਰਾਹ ਹਕੀਕਤੇ ਹੱਕ ਹਲਾਲ ਗੁਆਹਿ॥ ਰਾਹ ਪਛਾਣਹੁ ਮਾਰ-
 ਫ਼ਤ ਆਪੇ ਆਪ ਅਲਾਹਿ॥ ਨਾਨਕ ਆਖੇ ਹਾਜੀਆਂ ਚਾਰ ਕਤੇਬ ਗੁਆਹਿ॥ ਭਿਸ਼ਤ ਭਿਸ਼ਤਾਂ
 ਕਿਆ ਕਹੇਦੇਜ਼ਕ ਦਿਹੋਦਿਖਾਇ॥ ਜਲਦੇ ਦਿਸਨ ਦੇਵਜ੍ਞ ਕੂਕ ਪੁਕਾਰਨ ਹਾਇ॥ ਮੁਸਲਮਾਨੀ
 ਹੇਜ਼ਮਾਂ ਕਹੇ ਨਬਾਤੀਜਿਸ॥ ਅੰਦਰੋਂ ਬਾਹਰੋਂ ਆਤਸ਼ੀ ਭੇਦ ਨ ਪਾਵੇ ਕੋਇ॥ ਨਾਨਕ ਆਖੇ
 ਹਾਜੀਆਂ ਜਲਦੇ ਦਿਸਨ ਦੋਇ॥ ਭਿਸ਼ਤਾਂ ਦਿਸਨ ਜਲਦੀਆਂ ਹਾਵੀਏ ਦੋਜ਼ਕ ਨਾਲ॥ ਹਿੰਦੂ
 ਮੁਸਲਮਾਨਦਾਂ ਕੋਇਨ ਪੁੱਛੇ ਹਾਲਾਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੋਜ਼ਕ ਆਤਸ਼ੀ ਸਭ ਘੱਤੇ ਦੀਨ ਜਲਾਇ॥ ਪੇਰ
 ਨ ਪਵਨ ਰੋਟੀਆਂ ਵਿਸਰ ਜਾਇ ਖੁਦਾਇ॥ ਜੇਤੇ ਫਿਰਕੇ ਦੁਨੀਂ ਵਿਚ ਖਾਲੇ ਨਾਲ ਪੈਵੰਦਾ॥ ਇੱਕੋ
 ਫਿਰਕਾ ਰੱਬ ਦਾ ਤਿਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤੇ ਬੰਦ॥ ਆਬੀ ਖਾਕੀ ਆਤਸ਼ੀ ਚਉਥਾ ਬਾਦੀ ਨਾਲ॥ ਰਾਹੋਂ
 ਜਲਦੇ ਦਿਸਨੀ ਕਿਸਨੂੰ ਆਖਨ ਹਾਲ॥ ਜਲਸਨ ਰੂਹ ਨਿਮਾਨੜੇ ਵਡ ਆਤਸ਼ ਕੇ ਸੰਗ॥
 ਦਿਸਨ ਦੋਜ਼ਕ ਭਿਸ਼ਤ ਵਿੱਚ ਜਲਦੇ ਬਲਦੇ ਨੰਗ॥ ੩੦॥ ਸੁਆਲ ਹਾਜੀ ਸੂਰਾ
 ॥ ਹਾਜੀਆਖਣ ਨਾਨਕਾਂ ਕਹੇ ਮਜ਼ੀਦ ਕਲਾਮ॥ ਰੱਖੇ ਰੂਹ ਅਮਾਨਤੀ ਖਾਲਕ ਵਿੱਚਅਸਮਾਨ
 ॥ ਜੁੱਸੇ ਰੱਖੇ ਖਾਕ ਵਿੱਚ ਰੋਜ਼ ਕਿਆਮਤ ਹੋਦ॥ ਕਿਆਮਤ ਫੇਰ ਉਠਾਈਅਨ ਪੁੱਛੀਐਨੇਕਅਰ
 ਬੰਦ॥ ਮੁਸਲਮਾਨ ਮੁਸਲਮੀ ਪੁੱਛੇ ਰਸੂਲ ਖੁਦਾਇ॥ ਕਾਛਗਾਂ ਕੋਇ ਨ ਪੁੱਛਸੀਰਾਹ ਸ਼ੈਤਾਨੀ

ਪਾਇ॥ ਜਲਸਨ ਦੋਜਕ ਹਾਵੀਏ ਕੋਇਨ ਸੁਣੇ ਪੁਕਾਰ॥ ਅਜ਼ਰਾਈਲ ਫਰੇਸ਼ਤਾ ਕਰਸੀ ਅੰਤ
 ਖੁਆਰ ॥ ੩੧ ॥ ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸੂਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਆਖੇ ਹਾਜੀਆਂ ਸੁਣਹੁ
 ਹਕੀਕਤਪਾਕ॥ ਅਰਬਾਨਸਰ ਮਿਲ ਕਰ ਨਾਉਂ ਧਰਾਯਾ ਖਾਕ ॥ ਰੂਹ ਸਮਾਣੇ ਖਾਕ ਵਿਚ
 ਖਾਲਕ ਕੀਏ ਬਨਾਇ॥ ਦੇਦੇ ਆਬ ਉਠਾਈਅਨ ਗੁਨਾ ਗੁਨ ਅਉਰਾਹਿ॥ ਲਖ ਚਉਰਾਸੀ
 ਮੇਦਨੀ ਹੋਈ ਬੀਚ ਜਹਾਨ॥ ਕਾਨ ਹੈਵਾਨ ਨਬਾਤ ਹੈ ਚਉਬਾ ਹੈ ਇਨਸਾਨ॥ ਉਪਜਨ ਚਾਰੋਂ
 ਕਾਨਤੇ ਫਿਰਚਾਰੋਂ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇ॥ ਨਾਕੋਇ ਹਿਸਾਬ ਕਉ ਲੈਣਹਾਰ ਭੀਨਾਹਿ॥ ਜੀਵਦਿਆਂ
 ਹੋਇ ਨਿੱਬਹੇ ਨੇਕੀ ਬਦੀ ਹਿਸਾਬ॥ ਮੁਇਆਂ ਕੋਇਨ ਪੁੱਛਸੀ ਗਏ ਸਵਾਬ ਅਜ਼ਾਬ॥ ਨੇਕੀ ਬਦੀ
 ਹਿਸਾਬ ਸਭ ਕਿਆਮਤ ਹੀ ਦਿਨ ਹੋਇ॥ ਉਤੇ ਪਰੇ ਨ ਪੁਛੀਅਨ ਖਾਕ ਸਮਾਣੇਸੋਇ॥ ਇਕਸੇ
 ਇਕਸੇ ਤੁਖਮ ਵਿਚ ਜ਼ਿਮੀਂ ਤੇ ਅਸਮਾਨ॥ ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਇੱਕ ਹੈ ਨਾਨਕ ਸਾਚੀ ਜਾਨ॥
 ਅਰਬਾਨਸਰ ਚਾਰ ਮਿਲ ਪੰਜਵਾਂ ਪੋਲ ਅਕਾਸ਼॥ ਤਿਸਤੇ ਭਯਾ ਆਵਜ਼ਜਾ ਨਾਉਂ ਧਰਾਯਾ
 ਸਾਸ॥ ਗੁਨਾਨੁਗੁਨੀ ਰੰਗਹੇ ਜੀਆ ਜੰਤ ਅਪਾਰ॥ ਸਭਨਾਂ ਅਗਨਿ ਜਲਾਇ ਸੀਕਿਆਮਤ ਏਹ
 ਅਸਾਰ॥ ਦੋਜਕ ਭਿਸ਼ਤ ਵਖਾਣੀਐ ਦੋਵੇਂ ਇਸਹਿਜਹਾਨ॥ ਇੱਕ ਚੜ੍ਹੁ ਝੁਲਦੇ ਪਾਲਕੀਇਕ
 ਪੈਰਪਿਆਂ ਦੇਜਾਨ॥ ਇਕਨਾਂ ਗਲੀਂ ਜੀਜੀਰੀਆਂ ਬੱਧੇ ਕਰਨ ਸਲਾਮ॥ ਮਿਲਨ ਸਜ਼ਾਈਂ ਬਾਦ
 ਵਿਲ ਸੁਣੈਨ ਕੋਇਕਲਾਮ॥ ਰਾਮਰਸੂਲਾਂ ਬਹੁਕਰੇਤੇਬਾਕਰਫਰਿਯਾਦ॥ ਜਾਮਨ ਕੋਇਨਾ ਬੁਰੇ
 ਦਾ ਮਾਰਨ ਦੇਇਅਜ਼ਾਬ॥ ਚੋਰਉਚੱਕੇਲਾਲਚੀਹਿਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ॥ ਕੀਤਿਆਂ ਬਹੁਤ ਗੁਨਾਹਹੇ
 ਸਭਕੈ ਕਹੇ ਸੌਤਾਨ॥ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦਾ ਰਹਿਆ ਸੋ ਦਾਵ ਦੂਰ॥ ਪਕਿਓਅਵਾਹਗੁਨਾਹਦੇ
 ਕੂਕੇ ਖਜ਼ਾਹਜ਼ੂਰ॥ ਕਰਦੇ ਹਾਕਮ ਬਹੁਹੁਕਮ ਮਾਰਹੁ ਗਾਰਦਨ ਜਾਇ॥ ਚੋਰੀ ਯਾਰੀ ਜੋ ਕਰੇ
 ਦੇਹੋਤਿਨਾਂ ਸਜ਼ਾਇ॥ ਸੱਚਿਆਂ ਕੋਇਨ ਪੁੱਛਈ ਜੋ ਰੱਤੇ ਸਚ ਨਾਲ॥ ਜਿਨਾਂ ਕੂੜ ਕਮਾਇਆਂ
 ਤਿਨਾਂ ਵੱਡੇ ਜੰਜਾਲ॥ ਜਿਨਾਂ ਪੰਡਾਂ ਪਾਪ ਦੀਆਂ ਸੀਸ ਉਠਾਏ ਭਾਰ॥ ਦਿੱਸਨ ਵਿੱਚ ਜਹਾਨ ਦੇ
 ਹੋਏ ਸੋਈ ਖੁਆਰ॥ ਅੱਗੇ ਦੀ ਕੇ ਡਿੱਠੀਆ ਏਥੇ ਹੀ ਹੋਇ ਨਬੇਵਾ॥ ਅੱਖੀਂ ਦਿੱਸੇ ਸੋ ਕਹੀਐ ਪੜ੍ਹੁ
 ਮੁੱਲਾਂ ਬਹੁਤ ਨਬੇਵਾ॥ ਨਾਨਕ ਝਗੜਾ ਚੁਕਾਇਆ ਅੰਦਰ ਇਸੇ ਜਹਾਨ॥ ਹੱਸਹਿਸੇਇਸ ਦੁਨੀ
 ਵਿਚ ਸਤਰਕਿਆਮਤ ਜਾਨ॥ ਸੁੱਤਿਆਮੁਇਆਂ ਜੋ ਦਿੱਸੇ ਸੋਈ ਕੀਚੈ ਬਾਤ॥ ਮੋਇਆਂ ਸੁੱਤਾ ਸੁੰਨ
 ਹੈ ਜੈਸੀ ਦਿੱਸੇ ਖਾਕ॥ ਮੁੱਲਾਂ ਛੋਡ ਤਕੱਬਰੀ ਰਾਹ ਮਾਰਫਤ ਚੱਲ॥ ਭਿਸ਼ਤਾਂ ਦੋਜਖਦੁਨੀਵਿਚ
 ਅੱਗੇ ਭੀ ਕਿਛ ਗੱਲ॥ ਦੁਖ ਸੁਖ ਭੋਗੇ ਦੁਨੀ ਵਿੱਚ ਦੋਜਖ ਭਿਸ਼ਤ ਕਹਾਇ॥ ਕੋਇਨ ਸੱਕਾ
 ਤਿਨਾਂ ਕੂੜ ਦੱਖਾਂ ਕਟੋਂ ਛੁਡਾਇ॥ ਸੁਖੀਏ ਰਹਿੰਦੇ ਸੁਖਾਂ ਵਿੱਚ ਭਿਸ਼ਤ ਤਿਨਾਂਜੇ ਭਾਇ॥ ਭੁੱਖੇ ਦੁਖੀ
 ਪੁਕਾਰਦੇ ਕਰਦੇ ਹਾਇ ਕਹਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਆਖੇ ਹਾਜੀਆਂ ਸਣੀਐ ਸੱਚ ਕਲਾਮ॥ ਜਿਤਨੀ
 ਖਾਕ ਜ਼ਿਮੀਨ ਪਰ ਸੱਭਾ ਮੁਸਲਮਾਨ॥ ਖਾਕੋਂ ਹੋਨ ਰੂਹਾਨੀਏ ਕਾਨ ਹੈਵਾਨ ਨਬਾਤ॥ ਲੱਖ
 ਚਉਰਾਸੀ ਮੇਦਨੀ ਸਭ ਪੈਦਾਇਸ਼ ਖਾਕ॥ ਖਾਕਹੁ ਉਪਜਹਿ ਹਿੰਦੂਆਂ ਕਾਫਰ ਤੇ ਮੁਲਹੱਦ॥
 ਈਸਾਈਆਂ ਮੂਸਾਈਆਂ ਬਹੁਤ ਜੂਹੀਦਾ ਰੱਦ॥ ਰੂਮੀ ਜੀਗੀ ਇਰਮਨੀ ਹਬਸੀ ਤੇ ਕਿਲਮਾਕ॥

ਈਰਾਨੀ ਤੂਰਾਨੀਆਂ ਸਭਨਾਂ ਇੱਕ ਖਾਕ॥ ਫਿਰਕੇ ਲੱਖ ਚਉਰਾਸੀਆਂ ਗਿਣੀ ਨ ਜਾਹੀਂ ਜਾਤ
 ॥ ਖਾਕੂ ਹੀ ਤੇ ਉਪਜਤੇ ਫਿਰਹੋਂ ਦੇ ਆਖਰ ਖਾਕ॥ ਫਿਰਕੇ ਲੱਖ ਚਉਰਾਸੀਆਂ ਸਭ ਖਾਕੂ ਦੇਬੀਆਂ
 ॥ ਜੀਆਂ ਵੈਰੀ ਜੀਆਂ ਦੇ ਕੁਦਰਤ ਕਰਤੇ ਕੀਆਂ॥ ਜੇਤੇ ਖਾਕੀ ਰੂਹ ਹੈਨ ਜਲ ਬਲ ਹੋਂਦੇ ਖਾਕ॥
 ਸੁੱਵੇ ਮਹੰਮਦ ਮੁਸਤਫ਼ਾ ਰੂਹਾਂ ਭਰੇ ਸ਼ਹਦਾਇ॥ ਕੀਤੇ ਆਪ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਜੋਹਿਦੁਮੁਸਲਮਾਨ॥ ਸੜ੍ਹੇ
 ਵਿੱਚ ਪਜਾਵਿਆਂ ਵੇਖੇ ਸਭ ਜਹਾਨ॥ ਕਿਆਮਤ ਭਈ ਰੂਹਾਨੀਆਂ ਜੀਵਦਿਆਂ ਕਿਆ ਪਰਵਾਹਿ
 ॥ ਜੀਵਦਿਆਂ ਨਹੀਂ ਮਾਰਦੇ ਮਰਦੇ ਕਰਨ ਕਹਾਇ॥ ਰਾਮ ਰਸੂਲ ਨਾਂ ਦੇਖਨੀਰੂਹਾਂ ਲੈਨਛੁਡਾਇ
 ॥ ਏਹ ਵਿਚਾਰਾ ਕਿਆਮਤੀ ਕਿਆ ਆਗੇ ਭਏ ਫਨਾਹਿ॥ ਦਿਸੇ ਨਾਹੀਂ ਮੁਸਤਫ਼ਾ ਲਏ ਸ
 ਖਬਰੀ ਆਇ॥ ਚਾਰੇ ਯਾਰ ਨ ਦਿੱਸਨੀ ਉੱਮਤ ਲੈਨ ਛੁਡਾਇ॥ ਕੁਝੀ ਬਾਜੀ ਤੁੱਮਤੀ ਵੇਖ
 ਭੂਲੈ ਮੂਲ॥ ਦੂਜੀ ਵੱਲੇ ਵਿਕਾਰਨਾਂ ਕਲਮਾਂ ਪੜ੍ਹਨ ਰਸੂਲ॥ ਕਲਮੇ ਇੱਕ ਪੁਕਾਰਿਆਂ ਦੂਜ
 ਨਾਹੀਂ ਕੋਇ॥ ਦੂਜੀ ਕੁਦਰਤ ਵੇਖਕਰ ਉਮਤ ਦਿੱਤ ਰੋਇ॥ ਕਹਾਂ ਸੁ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਹੈ ਕਰ
 ਸੁਕਾਹਨ ਗੁਆਲ॥ ਕਹਾਂ ਤਿਨਾਂ ਦੀਆਂ ਉਮਤੀ ਜਲ ਬਲ ਥੀਆਂ ਰਵਾਲ॥ ਕਹਾਂ ਮਹੰਮਦ
 ਮੁਸਤਫ਼ਾ ਕਹਾਂ ਸੋ ਚਾਰੋਂ ਯਾਰ॥ ਚਉਦਹ ਕਹਾਂ ਖਾਨਵਾਦੜੇ ਇਮਾਮ ਸਹਾਬਾ ਸਲਾਰ॥ ਕਹਾਂ
 ਸੋ ਸ਼ੇਖ ਮਸਾਇਕਾ ਗਉਸ ਕੁਤਬ ਵਡ ਪੀਰ॥ ਰਹਿਆਂ ਨ ਜੁੱਸਾ ਤਿਨਾਂ ਦਾ ਮੋਏਅੰਤ ਜਹੀਰਾ
 ਨਾਉਂ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਰਹਿ ਗਈਆਂ ਆਖਰਹੋਏ ਬਾਦ॥ ਆਖਰ ਨਾਉਂ ਭੀ ਜਾਇਸੀ ਕਿਸਨੂੰ ਰਹਿਸੀ
 ਯਾਦਾ॥ ਆਖਰ ਰਲਨਾਂ ਖਾਕ ਨਾਲ ਜਲ ਬਲ ਹੋਸਨ ਸੁਆਹ॥ ਨਾਨਕ ਬਾਜੀ ਕੁੜੀ ਦੀ ਹੋਸੀ
 ਅੰਤ ਫਨਾਹ॥ ਵਾਰੀ ਆਪੇ ਆਪਣੀ ਮੀਰ ਮਲਕ ਸੁਲਤਾਨ॥ ਪੀਰ ਪੈਕੰਬਰ ਅਉਲੀਏ ਗਏ
 ਬਜਾਇ ਨਿਸ਼ਾਨ॥ ੩੨॥ ਸੁਆਲ ਹਾਜੀਆਂ ਸੂਰਾ ॥ ਆਖਨ ਕਾਜੀ ਨਾਨਕ
 ਲਿਖਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੁਰਾਨ॥ ਫੇਰ ਤਵੱਲਦ ਨਾਂ ਥੀਏ ਜੋ ਹੋਏ ਮੁਸਲਮਾਨ॥ ਕਾਇਮ ਹੋਇ
 ਕਿਆਮਤੀ ਸਾਬਤ ਰੱਖ ਈਮਾਨ॥ ਰਹਿਸਨ ਰੂਹ ਅਮਾਨਤੀ ਵੱਤ ਨਾਂ ਆਵਨ ਜਾਨ॥ ਕਾਫ਼ਰ
 ਜਲਦੇ ਆਤਸੀਂ ਬਹੁਤੇ ਲਹਿਨ ਅਜਾਬ॥ ਕੁਕਨ ਪਏ ਮਸਾਲ ਵਿੱਚ ਆਤਸ਼ ਲਏ ਹਿਸਾਬ॥
 ਬਾਬੁ ਮਹੰਮਦ ਮੁਸਤਫ਼ਾ ਕੇਇ ਨ ਲਏ ਛੁਡਾਇ॥ ਜਿਨਾਂ ਕਲਮਾਂ ਆਖਿਆਂ ਵੜਦਾ ਭਿਸ਼ਤੀ
 ਜਾਇ॥ ਹੂਰਾਂ ਭਰੀਆਂ ਭਿਸ਼ਤ ਵਿੱਚ ਹੋਇ ਤਿਨਾਂ ਨਸੀਬ॥ ਰਾਹ ਸੈਤਾਨੀ ਕੁਫ਼ਰ ਦਾ ਕੀਤਾ
 ਜਿਨਾਂ ਪਲੀਤ॥ ੩੩॥ ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸੂਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਆਖੇ ਹਾਜੀਆਂ
 ਲਿਖਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਤਾਬ॥ ਜੋ ਹੋਈ ਅਰਬਾਨਸਰੋਂ ਲਹਿਸੀ ਸਭ ਅਜਾਬ॥ ਨਾਂ ਕੋ ਮੁਸਲਮਾਨ
 ਹੈ ਕਾਇਮ ਕਿਉਂ ਕਰ ਹੋਇ॥ ਕਾਇਮ ਰਹਿਨ ਪੈਕੰਬਰਾਂ ਲੱਖ ਸਵਾਈ ਸੋਇ॥ ਸਵਾਲ ਆਪ
 ਪੈਕੰਬਰਾਂ ਕਿੱਥੇ ਤਿਨਾਂ ਮੁਕਾਮ॥ ਉੱਮਤ ਅੰਤ ਨ ਪਾਈਐ ਜਲ ਬਲ ਥੀਏ ਮਸਾਨ॥ ਕੇਤਵਿਆਂ
 ਅਵਤਾਰ ਲਖ ਜਲ ਬਲ ਹੋਏ ਖਾਕ॥ ਸਣੇ ਅਉਤਾਰ ਪੈਕੰਬਰਾਂ ਫਿਰ ਜੰਮੇ ਹੋਇਨ ਬਾਗ
 ਬਲਨ ਨਬਾਤੀ ਹੇਮਜ਼ੀ ਜਲ ਬਲ ਹੋਇ ਅੰਗਿਆਰ॥ ਕਿੱਥੇ ਮਹੰਮਦ ਮੁਸਤਫ਼ਾ ਉੱਮਤ ਅੰਤ
 ਨ ਪਾਰ॥ ਖਾਕੂ ਸੇਤੀ ਮਿਲ ਗਏ ਲੈਨ ਨਾਂ ਅਪਣੀ ਸਾਰ॥ ਜਿੱਤੀ ਦਿੱਸੇ ਧਰਤੜੀ ਸੱਭਾਂ ਭੈ

ਮਸਾਣ ॥ ਪਹਿਲਾਂ ਦੋਜ਼ਖ ਸ਼ਿਕਮ ਹੈ ਰਹਿਨ ਨ ਦੇਇ ਈਮਾਨ ॥ ਲਾਲਚ ਦਨੀ ਲਪੇਟਿਆ
ਕਾਇਮ ਹੋਇਨ ਕੋਇ ॥ ਕਾਇਮ ਇੱਕ ਖੁਦਾਇ ਹੈ ਅਵਰ ਨ ਦੂਜਾ ਕੋਇ ॥ ਰਹਿੰਦੇ ਰੂਹ
ਇਮਾਨਤੀ ਲਖ ਚਉਰਾਸੀ ਮਾਹਿ ॥ ਲਖ ਚਉਰਾਸੀ ਮੇਦਨੀ ਘਦੇ ਨ ਵਧੇ ਉਤਾਹਿ ॥ ਏਹਾ
ਕਾਇਮ ਦੁਨੀ ਵਿਚਹੋਰਨ ਕਾਇਮ ਕੋਇ ॥ ਜਿਨਾਂ ਨਾਮ ਧਰਾਇਆ ਰਹੇ ਨ ਕਾਇਮ ਸੋਇ ॥
ਬੱਧ ਜੁੱਸਾ ਜੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਫਿਰੇ ਚਉਰਾਸੀ ਅੰਗਾ ॥ ਮੁੱਲਾਂ ਬ੍ਰਾਮਣ ਨਾ ਬੁਝਹਿ ਬੁੱਝਨ ਛਕਰਨਿਹੰਗਾ
॥ ੩੪ ॥

ਸੁਆਲ ਹਾਜੀਆਂ ਸੂਰਾ ॥ ਹਾਜੀ ਆਖਨ ਨਾਨਕ ਸੱਚੀ ਖੁਬਰ
ਸੁਣਾਇ ॥ ਕਿੱਥਹ ਆਨ ਰੂਹਾਨੀਏ ਫਿਰਕਿੱਥੇ ਜਾਇ ਸਮਾਇ ॥ ਮੂਰਤ ਸੂਰਤ ਨਾਕਿਛੂਕਿਸੂ
ਬਣਾਏ ਖੇਲ ॥ ਕਿਸ ਜਗਯਾ ਨੂਰ ਨੋਂ ਕਿਸ ਮਲਯਾ ਤੇਲ ॥ ਜੀਇ ਕਰਹਿ ਤਸੱਲੜੀ
ਤਾਂ ਤੂੰ ਅੰਵਲ ਛਕੀਰ ॥ ਮੀਰਾਂ ਅੰਦਰ ਮੀਰ ਤੂੰ ਪੀਰਾਂ ਅੰਦਰ ਪੀਰ ॥ ਰੂਹਾਂ ਦੀ ਕੀ ਜਾਤ ਹੈ
ਰੂਹਾਂਦਾ ਕਿਆ ਰੰਗਾ ॥ ਆਸਾਂ ਕਛਨ ਸੁਝਈ ਕੋਈ ਬੁਝੇਛਕਰਮਲੰਗਾ ॥ ੩੫ ॥ ਜਵਾਬ
ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸੂਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਆਖੇ ਹਾਜੀਆਂ ਸੱਚੇ ਸੁਣਹੁ ਨੀਸਾਨ ॥ ਦਾਣੇ ਪਾਣੀ ਰੂਹ
ਹੈਨ ਤਿਸਥੀਂ ਨੁਤਫੇ ਜਾਣ ॥ ਅਉਰਤ ਖਸਮ ਮਿਲਾਪ ਤੇ ਮਿਲਹਿਸਿ ਨੁਤਫੇ ਦੋਇ ॥ ਦੋਹਾਂ
ਦੀ ਮਿਲ ਜਿੰਦੜੀ ਇਕ ਦਿਖਾਏ ਹੋਇ ॥ ਲੱਖ ਚਉਰਾਸੀ ਰੂਹ ਮਿਲ ਤਿਨਾਂ ਬਣਾਇਆ ਰੂਪ
॥ ਜੁੱਸੇ ਹੋਇ ਰੂਹ ਮਿਲ ਲੱਖ ਚਉਰਾਸੀ ਸੂਤ ॥ ਤੈਸਾਂ ਹੀ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਹੋਰ ਅਸੰਖਾਂ ਜਾਤ ॥
ਗੰਦੇ ਪਾਣੀ ਤੇ ਭਏ ਗੂਨਾਂ ਗੂਨ ਸਫਾਤ ॥ ਜਿਨਾਂ ਸ਼ਈਂ ਤੇ ਉਪਜਾ ਫਿਰ ਤੇਹੀ ਜਾਇ ਸਮਾਇ
॥ ਆਵਾਗਉਣ ਖਲਕ ਦਾ ਰਹੇ ਨ ਕਬਹੂ ਤਾਇ ॥ ਲੱਖ ਚਉਰਾਸੀ ਉਪਜਹਿ ਮਰਮਿਲਹਿਸੇ
ਖਾਕ ਨਾਲ ॥ ਹੋਏ ਖਬੀਰ ਜੋ ਵਿਖਰਣ ਸੁਕ ਸੜ ਹੋਏ ਰਵਾਲ ॥ ਹੋਰੀ ਤੇ ਹੋਏ ਹੋਰ ਕਿਹੁ
ਅਪੈ ਰੂਪ ਬਣਾਇ ॥ ਜੈਸੇ ਸੁਆਂਗੀ ਸੁਆਂਗ ਕਰਅਚਰਜ ਖੇਲ ਦਿਖਾਇ ॥ ਰੂਹਾਂ ਜਾਤ ਨਪਾਤ
ਹੈਹਿਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ॥ ਜੇਹੀ ਮਜਲਸ ਆਵਹੇ ਤੇਹੇ ਧਰਹਿਸਿਨਾਮ ॥ ਮਿਸਰ ਪੰਡਤਿ ਅੰਧਲੇ
ਕਾਜੀ ਮੁੱਲਾਂ ਕੋਲ ॥ ਹੋਰੇ ਕਹੋ ਸਮਝਾਈਐ ਅੱਗੋਂ ਸਮਝਨ ਹੋਰ ॥ ਜੇ ਸੋ ਪੰਦ ਸੁਣਾਈਐ
ਭਿਜਹਿ ਨ ਚਿਤਕਠੋਰ ॥ ਤਿਨਾਂ ਨਾਲ ਨ ਲੁੱਝੀਐ ਜੋ ਸ਼ਬਦੈਦੇਚੋਰ ॥ ਪੰਦਕਿਤਾਬਾਂਨਾਮਨਹਿ
ਨਹਿ ਛਕਰਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ॥ ਖੁਦੀ ਤਕੋਬਰੀ ਕਰ ਮੂਦੇ ਵਤ ਨ ਦਿੱਸਨ ਕੱਲ ॥ ੩੬ ॥

ਸੁਆਲ ਇਮਾਮ ਕਰੀਮਦੀਨ ਸੂਰਾ ॥ ਕਹੇ ਇਮਾਮ ਕਰੀਮਦੀਨ ਸੁਣਹੋ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ॥
ਜਿਨਾਂ ਉਮੈਦ ਨ ਰੱਬ ਦੀ ਤਿਨਾਂ ਕਉਣ ਪਨਾਹ ॥ ਪੂਜਨ ਸੰਗ ਮੁਨਾਫਕਾਂ ਦਿਲ ਜਿਨਾਂ ਦੇ
ਸੰਗ ॥ ਵਿਚ ਜਲਦੇ ਅਤਸ਼ ਹਵੀਏ ਚੁਨਾਂ ਹੋਇ ਨ ਮੰਗਾ ॥ ਪਾਇਨ ਦੁਖ ਮਸਾਣ ਵਿਚਜਲ
ਬਲ ਹੋਨ ਸੁਆਹ ॥ ਜਲਦੇ ਪਏ ਪੁਕਾਰਨੀ ਕੋਇ ਨਾ ਸੁਣਦਾ ਆਹ ॥ ਬਾਝੁ ਨਬੀਰਸੂਲ
ਦੇ ਪਾਨ ਨ ਕਬਰੀਂ ਬਾਇ ॥ ਜਲ ਬਲ ਬੀਵਣ ਕੋ ਇਲੜੇ ਜਿਉਂ ਅਗਨ ਬਲੂਠੇ ਕਾਇ ॥
ਕੋਇ ਨ ਪੁੱਛੇ ਬਾਤਵੀਕੋਇਨ ਲਏਛੁਡਾਇ ॥ ਭਿਸਤੀ ਵਾਸ ਨਪਾਇਨੀ ਬਾਝ ਰਸੂਲਖੁਦਾਇ
॥ ਕੁਛਕ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਾਚਦੇ ਕਾਫਰ ਵੱਡ ਹਿੰਦਵਾਟ ॥ ਆਖਣਵਿਚ ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ ਮੇਦੇ ਫਿਰ ਫਿਰ

ਆਨ ॥ ਮੈਏ ਫੇਰ ਨ ਆਵਨੀ ਕਰੋ ਮਜੀਦ ਕਲਾਮ ॥ ਮਰਮਰਮਿਲਦੇ ਖਾਕ ਸਿਉਂ ਕਿਆ ਮੁਤ
ਬੀਏ ਕਿਆ ਮ ॥ ਜੇਹੜੀ ਸੂਰਤ ਭੱਜਈ ਫੇਰ ਨ ਹੋਵੇ ਰਾਸ ॥ ਕਾਇਮ ਬੀਏ ਕਿਆ ਮਜੀ
ਕਰੈ ਕਰੀਮ ਸਦਾਤ ॥ ਰਹੇ ਅਮਾਨਤ ਖਾਕੜੀ ਰੋਜ਼ ਕਿਆ ਮਤ ਹੱਦ ॥ ਮੂਏ ਫੇਰ ਨ ਉਪਜਾਊ
ਹਿੰਦੂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਰੱਦ ॥ ਰੱਦ ਤਉਰੇਤ ਅੰਜੀਲ ਕੂ ਤੀਜਾ ਰੱਦ ਜ਼ਬੂਰ ॥ ਇਹ ਤੈਏ ਮਨਸੂਖ ਹੈਨ
ਬੀਆ ਛੁਰ ਕਾਨ ਮਨਜੂਰ ॥ ਇਸ ਜਮਾਨੇ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਕਲਾਮ ਮਜੀਦ ਕੁਰਾਨ ॥ ਰਹੇ ਕੁਰਾਨੇ
ਬਾਹਿਰੇ ਬੀਸਨ ਅੱਤ ਸੈਤਾਨ ॥ ਜਿਸ ਜਮਾਨੇ ਅਮਲ ਹੋਇ ਕੋਇ ਕਰੇਹਨ ਮੂਲ ॥ ਓਹ ਦਰਗਹ
ਛੋਈ ਨਾ ਲਹੈ ਭਰੇ ਸ਼ਫ਼ਾਤ ਰਸੂਲ ॥ ੩੭ ॥ ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ਸੂਰਾ ॥ ਸੁਣਹੋ
ਸੱਯਦ ਕਰੀਮਦੀਨ ਚਾਰੋਂ ਮੰਨ ਕਿਤਾਬ ॥ ਚਾਰੋਂ ਕਉਲ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਰੱਦਿਆਂ ਚੜ੍ਹਨ ਅਜਾਬ ॥
ਮੂਏ ਫੰਦ ਨ ਆਵਨੀ ਰਹਿਨ ਅਮਾਨਤ ਨਾਵ ॥ ਨਾਵਾਂ ਮਉਤ ਨ ਹੋਵਈ ਲੱਖ ਆਵਹਿ ਲੱਖ
ਜਾਹਿ ॥ ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹੋਏ ਅਸੰਖ ਲੱਖ ਮਹੰਮਦ ਨਾਵ ॥ ਓਹ ਫੇਰ ਨ ਆਯਾ ਵਤ ਰਹੇ ਮਰਾਤਬ
ਬਾਂਵ ॥ ਖਾਨ ਖਵੀਨ ਨ ਜਾਵਣੀ ਮੀਰ ਵਜ਼ੀਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ॥ ਜੁਸੇ ਨ ਰਹਿੰਦੇ ਬਿਰਕਿਸੇਰਹਿਨ
ਮਰਾਤਬ ਜਾਇ ॥ ਜਿਤਨੇ ਰੂਹ ਅਮਾਨਤੀ ਤਿਨਾ ਮਰਾਤਬ ਨਾਲ ॥ ਉਤਮ ਮੱਧਮ ਲਿਖੇ
ਮਿਲੇ ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਚੰਡਾਲ ॥ ਇਕ ਆਵਣ ਇਕ ਜਾਹਿ ਉਠਿ ਆਵਾਗਉਣ ਸੰਸਾਰ ॥ ਅ-
ਲਹਿ ਆਇ ਨ ਜਾਵਈ ਸੱਚੇ ਇਹ ਅਸਾਰ ॥ ਜੈਸੇ ਬਰਗ ਨਬਾਤ ਦੇਤ੍ਰੋਟੇ ਧਰਤੀਪਾਨ ॥ ਓਹੋ
ਜੇਹੀਆਂ ਸੂਰਤਾਂ ਹੋਰ ਹੋਨੋਂ ਨਿਕਲੀਆਂ ਆਨ ॥ ਅਜਬ ਤਮਾਸ਼ਾ ਰੱਬ ਦਾ ਖਾਲੀ ਰਹੇ ਨ ਜੰਗਾ
ਆਵਾਗਉਨ ਖਲਕ ਦਾ ਵਹਿੰਦਾ ਰਹੇ ਨਸੰਗ ॥ ਨਾਨਕ ਸਚ ਅਲਾਵਹੇ ਸੁਣਹੁ ਕਰੀਮ
ਸਦਾਤ ॥ ਜਿਨਾਂ ਉਮੈਦ ਨ ਰੱਬਦੀ ਸੇ ਰਹਿਨ ਸਦਾ ਨਾਪਾਕ ॥ ਓਇਕਬਰਾਂ ਵਿਚ ਝਪੀੜੀਅਨ
ਜਲਦੇ ਕਰਨ ਕਹਾਇ ॥ ਅਜਰਾਈਲ ਛਹੇਸਤਾਂ ਦੇਂਦਾ ਬਹੁਤ ਸਜਾਇ ॥ ਕਬਰਾਂ ਤਿਨਾਂ
ਜਲਾਇਨੀ ਜੋ ਹੋਏ ਮੁਸਲਮਾਨ ॥ ਜਿਨਾਂ ਈਮਾਨ ਨ ਰੱਖਿਆ ਲਗ ਦੈਜਕ ਦੁਨੀ ਹਰਾਮ ॥
ਮਿੰਟੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੀ ਭਈ ਮੁਨਾਫਕ ਸੰਗ ॥ ਆਤਸ਼ ਸੇਤੀ ਦੱਧਿਆ ਚੂਨਾ ਹੋਇ ਨ
ਪੰਗ ॥ ਕੱਬ ਸੁਪਾਰੀ ਚੂਨ ਤੈ ਚਉਥੇ ਮਿਲਨ ਜਿ ਪਾਨ ॥ ਹੋਵਨ ਲਾਲ ਗੁਲਾਲ ਬਹੁ
ਸਾਹਿਬ ਜਾਦੇ ਖਾਨ ॥ ਹੋਵਨ ਨੁਤਫੇ ਸੰਗ ਥੀਂ ਉਪਜਨ ਸਿਧ ਅਰ ਪੀਰ ॥ ਏਹ ਮਰਾਤਬ
ਪਾਇਆ ਦਧੇ ਪੱਥਰੀ ਬੀਰ ॥ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੇ ਜਾਸਨ ਜੁਸੇ ਦੇਇ ॥ ਹੋਵਨ ਰੂਪ
ਕਰੂਪੜੇ ਛੋਈ ਲਹਨਿ ਨ ਸੋਇ ॥ ਪਹਿਲੇ ਆਤਸ਼ ਜੋ ਦਧਾ ਜਲ ਬਲ ਹੋਯਾ ਸੁਆਹ ॥
ਫੇਰ ਨ ਆਤਸ਼ ਤਿਸ ਦ੍ਰਹੇ ਅੱਲਾਹ ਆਪ ਗੁਆਹ ॥ ਮਿਲਨ ਜੋ ਖਾਕੂ ਸੰਗ ਜੋ ਸਹਿੰਦੇ ਬਹੁਤ
ਕਸਾਸ ॥ ਸਹਦੇ ਵਿਚ ਪਜਾਵਿਆਂਤਾਉ ਸਹੇ ਛਾਅ ਮਾਸ ॥ ੩੮ ॥ ਸੁਆਲ ਇਮਾਂ
ਕਰੀਮ ਦੀਨ ਸੂਰਾ ॥ ਕਹੇ ਕਰੀਮਦੀਨ ਨਾਨਕ ਰੂਹਾਂ ਦਾਂ ਕੀ ਤੋਲ ॥ ਕੇਤਕੁ
ਹਲਕੇ ਰੂਹ ਹੈਨ ਕੇਤਕੁ ਭਾਰੀਬੈਲ ॥ ਕੇਤਕੁ ਕੱਦ ਬਰੀਕ ਹੈਮੋਟਾ ਕੇਤਕੁ ਹੋਇ ॥ ਕੇਹੀਸੂਰਤ
ਰੂਹ ਦੀ ਰੰਗ ਕਿਨੈਗ ਹੋਇ ॥ ਕਉਨ ਹਕੀਮ ਬਣਾਇਂਦਾ ਜੁਸਾ ਗੁਨਾ ਗੁਨ ॥ ਏਹ ਹਕੀਕਤ

ਜੋ ਕਰੈ ਸੋਈ ਵਡਾ ਅਖੂਨ ॥ ਬਹਿੰਦੇ ਕੇਹੜੀ ਜਾਇ ਹੈਨ ਏਹੀ ਕਰੋ ਬਿਆਨ ॥ ਰੂਹ ਇਕ
ਕੇ ਬਹੁਤ ਹੈਨ ਮੁਸ਼ਕਲ ਕਰਹੁ ਅਸਾਨ ॥ ੩੯ ॥ ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ਸੂਰਾ
ਨਾਨਕ ਆਖਣ ਰਾਹ ਸੁਟਿਅਹੁ ਕਰੀਮ ਸਦਾਤ ॥ ਬਾਦੇ ਕਾ ਕੀ ਤੋਲ ਹੈ ਆਬੇ ਦੀ ਕੀ ਜਾਤ ॥
ਪਰਤੀ ਦਾ ਕੀ ਮੇਪ ਹੈ ਆਤਸ਼ ਦਾ ਕੀ ਤੋਲ ॥ ਕੇਤਕ ਦੂਰ ਅਕਾਸ਼ ਹੈ ਕੇਤਕ ਆਖਾਂ ਫੋਲ ॥
ਬਾਦੀ ਸੂਰਤ ਰੂਹ ਦੀ ਤਿਸਦਾ ਰੂਪ ਨ ਰੇਖ ॥ ਆਤਸ਼ ਨੂਰ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਕਛੁ ਅੰਤ ਨ ਪਾਰਾਮੇਪ
॥ ਰੱਖਨ ਚਰਾਗ ਮਹੱਲ ਵਿਚ ਚਾਨਣ ਸਭ ਹੀ ਜਾਇ ॥ ਫਿਰ ਰੱਖਨ ਅੰਦਰਾਟਿੰਡ ਦੇ ਲਏ ਸਭ
ਜੋਤ ਛਿਪਾਇ ॥ ਆਬੀ ਖਾਕੂ ਦੋਇ ਮਿਲ ਜੁੱਸੇ ਹੋਹਿ ਅਲੋਇ ॥ ਹਿਕਮਤ ਲੱਖ ਹਕੀਮ ਮਿਲ
ਸਾਹਿਬ ਤੁੱਲ ਨ ਕੋਇ ॥ ਵੱਡਾ ਹਕੀਮ ਖੁਦਾਇ ਹੈ ਰਚੇ ਚਉਰਾਸੀ ਅੰਗ ॥ ਇਕਸੇ ਇਕਸੇ
ਅੰਗ ਵਿਚ ਗੁਨਾ ਗੁਨੀ ਰੰਗ ॥ ਭਯਾ ਪੁਲਾੜ ਅਕਾਸ਼ ਤੇ ਕਰਹਿ ਅਵਾਜਾ ਰੂਹ ॥ ਕਾਇਮ
ਕੁਦਰਤ ਰੱਬ ਦੀ ਮਿਲ ਰੂਹਪੁਕਾਰੇ ਹੂਹ ॥ ਲੱਖ ਚਉਰਾਸੀ ਤੁਖਮ ਹੈ ਤੁਖਮ ਅੰਤ ਨ ਕੋਇ ॥
ਇਕਸੇ ਇਕਸੇ ਤੁਖਮ ਵਿਚ ਭਈ ਚਉਰਾਸੀ ਲੋਇ ॥ ਆਵਣ ਅਗਣਤੀ ਰੂਹੜੇ ਜਾਵਨ ਅੰਤ
ਨ ਕੋਇ ॥ ਇਕਦੂ ਰੂਹੋਂ ਲਖ ਹੋਹਿ ਲੱਖੋਂ ਲੱਖ ਅਲੋਇ ॥ ਕੀ ਪੈਮਾਨਾ ਨੂਰ ਦਾ ਕੇਤਕ ਕਹਾਂ
ਬਿਬਾਰ ॥ ਪਸਰਿਆ ਜ਼ਿਮੀ ਅਸਮਾਨ ਵਿਰ ਰਹਿਆ ਸੁਚਾਨਣ ਧਾਰ ॥ ਇੱਕੋ ਰੂਹ ਨ ਕਿ ਸੇਵਾ
ਲੱਖ ਚਉਰਾਸੀ ਬੰਦ ॥ ਫਿਰ ਲੱਖ ਚਉਰਾਸੀ ਇੱਕ ਹੋਇ ਲੇਖੇ ਬਹੁ ਬਿਧ ਛੰਦ ॥ ਕਉਣ ਤਤ
ਮਿਲ ਰੂਹ ਹੈਨ ਰੂਹ ਹੈ ਆਪ ਖੁਦਾਇ ॥ ਅਰਬਾਨਾਸਰ ਮੇਲਕੇ ਵੈਰ ਵਿਰੋਧ ਵਧਾਇ ॥ ਆਪੇ
ਮਾਰੇ ਮਰੇ ਆਪ ਕੁਦਰਤ ਚਲਿਤ ਦਿਖਾਇ ॥ ਪਰਦੇ ਡਾਰੇ ਭਰਮਦੇ ਦਿਤੀਓ ਸੁਸ਼ੁਸਭ ਭੁਲਾਇ ॥
ਨਰ ਨਾਂਗੀ ਦੁਇ ਸਿਰਜ ਕਰ ਖਾਣੀ ਬਾਣ ਉਪਾਇ ॥ ਜੋ ਇਨ ਜਾਤੀਬੁਝਸੀ ਆਪੇ ਆਪ
ਖੁਦਾਇ ॥ ੪੦ ॥ ਸੁਆਲ ਕਰੀਮ ਦੀਨ ਸਦਾਤ ਸੂਰਾ ॥ ਕਹੇ ਇਮਾਮ ਕਰੀਮਦੀਨ
ਸੁਣਹੋਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ॥ ਕਿੱਥਹੁ ਆਲਮ ਉਪਜਦਾ ਫਿਰ ਕਿੱਬੇ ਜਾਇਸਮਾਇ ॥ ਏਹ ਹਕੀਕਤ
ਜੋ ਕਹੇ ਸੋਈ ਰਸੂਲ ਖੁਦਾਇ ॥ ਏਕਾ ਏਕੀ ਹੋਇ ਰਹੇ ਦੂਜੀ ਰਹੇ ਨ ਜਾਇ ॥ ਦੂਜਾ ਆਖਣ
ਸੱਕ ਹੈ ਜੰਮੇਂ ਤੇ ਮਰ ਜਾਇ ॥ ਸੋ ਕਿਉਂ ਮੰਨੀਐ ਨਾਨਕ ਜੇਕਾਇਮ ਰਹੇ ਨ ਬਾਇ ॥ ੪੧ ॥
ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ਸੂਰਾ ॥ ਆਖੇ ਨਾਨਕ ਹਿੰਦਗੀ ਸੁਣਹੁ ਕਰੀਮ ਸਦਾਤ ॥ ਉਪਜੇ
ਆਲਮ ਖਾਕ ਤੇ ਫਿਰ ਖਾਕੋਂ ਹੋਇ ਨ ਬਾਤ ॥ ਹੋਰ ਨ ਬਾਤੋਂ ਨਿਆਮਤਾਂ ਮੇਵੇ ਗੁਨਾ ਗੁਨ ॥
ਖਾਕ ਹੈ ਵਾਨਾ ਆਦਮੀ ਨੁਤਨ੍ਹੇ ਹੋਇ ਮਜ਼ਮੂਨ ॥ ਨੁਤਨ੍ਹੇ ਮਾਸ ਉਪਜਈ ਮਾਸਹੁ ਜੁੱਸੇ ਪਾਕ ॥
ਗਹਿਆ ਸੁ ਗੰਦਾ ਹੋਇਆ ਧਰਿਆ ਨਾਉ ਨ ਪਾਕ ॥ ਨਿਆਮਤ ਤੇ ਵਿਸਟਾ ਭਯਾ ਮਿਲਿਆ ਜੋ
ਆਦਮ ਸੰਗ ॥ ਖਾਧਾ ਕਾਂਵਾ ਕੂਕਰਾਂ ਅਵਰ ਅਗਣਤੀ ਰੰਗ ॥ ਵਿਸਟਾ ਤੇ ਕਈ ਉਪਜਹਿ
ਜੀਆ ਜੰਤ ਅਪਾਰਾ ਮਿਠੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੀ ਫਿਰ ਫਿਰ ਧਰੇ ਅਉਤਾਰ ॥ ਲਿਖਿਆ ਵਿਚ ਕਿਤਾਬ
ਦੇ ਖੋਲ੍ਹੇ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ॥ ਜਿਨਾ ਪਛਾਵਾਂ ਰੱਬ ਦਾ ਫਿਰ ਰੱਬ ਹੀ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇ ॥ ਸਿਰ ਪੁਸ਼ੀਦਾ
ਗੁਖਿਆ ਅਰਬਾਨਾਸਰ ਮਾਹਿ ॥ ਜੋ ਜ਼ਾਹਰ ਕਰੇ ਜਹਾਨ ਵਿਚ ਭਿਸ਼ਤ ਨ ਦੈਜ਼ ਤਾਹਿ ॥ ਰੂਹਾਂ

ਨੋਂ ਰੂਹ ਖਾਵਣੀ ਫਿਰ ਰੂਹਾਂ ਤੇ ਰੂਹ ਹੋਇ ॥ ਆਵਾਗ ਉਣਜਹਾਨ ਦਾ ਵਰਜ ਨ ਸੱਕੇ ਕੋਇ॥
 ਦੇਖ ਪੈਦਾਇਸ਼ ਰੱਬ ਦੀ ਘਰ ਵਧ ਕਿਸੇ ਨ ਅਖ ॥ ਦੂਜਾ ਹੋਆ ਨ ਹੋਸੀਆ ਵਰਤੇ ਤਾਕੇਤਾਕ
 ॥ ਲੱਖ ਮੰਹਮਦ ਮੁਸਤਫ਼ਾ ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਲੱਖ ਹੋਇ॥ਇਕ ਆਵਨ ਇਕਜਾਹਿਉਠ ਗਿਣਗ
 ਗਿਣੇ ਨ ਕੋਇ॥ਲੱਖ ਅਉਤਾਰ ਪੈਕੰਬਰਾਂ ਉੱਮਤ ਅੰਤ ਨ ਪਾਰ॥ਮਰ ਮਰ ਮਿਲਦੇ ਖਾਕ ਸੋਂ
 ਫਿਰ ਫਿਰ ਹੋਇ ਅਉਤਾਰ॥ਲੱਖ ਕਿਤਾਬਾਂ ਲਿਖ ਗਏ ਭਏ ਸਿ ਖਾਕੂ ਫੇਰ॥ਲੱਖ ਲਿਖਾਰੀ
 ਉਪਜਹਿ ਓਇ ਫਿਰ ਲਿਖ ਰਾਖਹਿ ਢੇਰ॥ਕਾਜ਼ੀ ਮੁੱਲਾਂ ਹਾਜ਼ੀਆਂ ਮਿਸਰ ਪਾਂਧੇ ਲੱਖ॥ਬ੍ਰਾਮੇ
 ਬਿਸ਼ਨ ਮਹੇਸ਼ ਲਖ ਮਰਜ਼ੀ ਲਿਖਨ ਵੱਤ॥ਲਿੱਖਨ ਬੇਦ ਬੀਚਾਰਕਰ ਉਕਤ ਸਿਆਟਪਨਾਲ
 ॥ ਮਰ ਫਿਰਜੰਮਨ ਬਪੁਝੇ ਫਿਰ ਲੈਂਦੇ ਬੇਦ ਸੰਭਾਲਾ॥ਬੇਦਹੁਫੇਰਕਤੇਬ ਕਰਵੈਰਵਿਰੋਧਕਰਾਇ
 ॥ ਲਖ ਲਖ ਦਾਨੋਂ ਦੇਵਤੇਕਾਤਲਹੋਹਿਮਰਾਹਿ॥ਸ਼ਿਵਸ਼ਕਤੀਦੇਇਸਾਜੀਆਉਂਤਮ ਮੱਧਮ ਲੋਇ
 ॥ ਮਰਦੇ ਵੈਰ ਵਿਰੋਧ ਕਰ ਮਰ ਫਿਰ ਮਾਟੀ ਹੋਇ ॥ ੪੨ ॥ ਸੁਆਲ ਕਰੀਮਦੀਨ ਇਮਾਮ ਸੂਰ
 ॥ ਕਹੇ ਇਮਾਮ ਕਰੀਮਦੀਨ ਪੁੱਛੋ ਸੱਚ ਸੁਆਲਾ॥ਹੱਕ ਬਿਗਾਨਾ ਜੋ ਰੱਖਨ ਤਿਨਾਂ ਹੋਸੀ ਕਉਣ
 ਹਵਾਲਾ॥ਮੋਏ ਖਾਕੂ ਸੋ ਮਿਲੇ ਵੱਤ ਨ ਆਦਮ ਹੋਇ॥ਲੈਣਾ ਦੇਣਾ ਦੁਨੀ ਦਾ ਫੈਸਲ ਕਿਉਂਕਰ
 ਹੋਇ॥ਕਰਨ ਗੁਰੀਬਾਂ ਉੱਪਰੇ ਜਾਲਮ ਬਹੁਤੇ ਜ਼ੋਰ॥ਕੁਕਨ ਖੜੇ ਯਤੀਮ ਬਹੁਸੁਣੇਨ ਕੋਬੀ
 ਸ਼ੋਰ॥ਅਦਲ ਨਾਹਿਕਮ ਕਰਸਨੀ ਲੁੱਟ ਲੈਸਨ ਘਰ ਬਾਰ॥ਏਕ ਹਕੀਕਤ ਸੌਧ ਕਰ ਦੇਂ
 ਸੱਚ ਬੀਚਾਰ॥ਗੈਬ ਮੁਕਾਮ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਜਿੱਥੇ ਲੈਣ ਹਿਸਾਬ ਕਿਤਾਬ॥ਲੈਣਾ ਦੇਣਾ ਦੁਨੀ ਦਾ
 ਕਰਨ ਸਵਾਲ ਜਵਾਬ॥ਕਿਉਂਕਰ ਲੈਣਾ ਲਈਦਾ ਕਿਸ ਬਿਧ ਦੇਨਾ ਦੇਨ॥ਕਰੇ ਇਮਾਮ
 ਕਰੀਮਦੀਨ ਏਹ ਫੈਸਲ ਕਿਉਂਕਰ ਲੇਨ ॥ ੪੩ ॥ ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸੂਰਾ
 ਸੁਣਹੁ ਇਮਾਮ ਕਰੀਮ ਦੀਨ ਨਾਨਕ ਕਹੇ ਫੁਕੀਗ॥ਹੱਕ ਬਿਗਾਨਾ ਜੋ ਰੱਖਨ ਸੋ ਹੋਸਨ ਬਹੁ
 ਜ਼ਹੀਰ॥ਉਇ ਪੜਸਨ ਜੋਨ ਚੌਪਾਇਆਂ ਨੱਕ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਡੋਰ॥ਲੈਨਾ ਦੇਣਾ ਨਾਹੁਟੇਲਦਲਦ
 ਲੈਸਨ ਬੋਰ॥ਦੇਂਦੇ ਬਹੁਤ ਸਜਾਇ ਕੋ ਲੈਨਗੇ ਸਭੇ ਹਿਸਾਬ॥ਜਿਨਾਂ ਜ਼ਲਮ ਕਮਯਾ ਦੁਨੀ
 ਵਿਰ ਤਿਨਾਂ ਕਿਆਮਤ ਏਹ ਅਜ਼ਾਬ॥ਬਾਂਦਰ ਰਿੱਛ ਅਉਤਾਰ ਧਰ ਕਲੰਦਰ ਦੇਨ ਸਜਾਇ
 ॥ ਘਰ ਘਰ ਫਿਰਸਨ ਨੱਚਦੇ ਕੀਤਾ ਪਾਸਨਿ ਆਇ॥ਦਰ ਦਰ ਦੇਸਨ ਮੰਗਤੇ ਜੋਖਾਨ ਬਿਗਾਨਾ
 ਮਾਸ॥ਨਾਨਕ ਕਹੇ ਕਰੀਮਦੀਨ ਬੁਰਾ ਤਿਨਾਂ ਦਾ ਹਾਲਾ॥ਫਿੱਟ ਅਵੇਹਾ ਖਾਇਆ ਦੇਣਾ ਪਵੇ ਜੋ
 ਫੇਰ॥ਦੇਣਾ ਲੈਣਾ ਨਾਹੁਟੇ ਸਹੇ ਸਜਾਈਂ ਢੇਰ॥ਹਾਥੀ ਘੋੜੇ ਉਠ ਖਰ ਭੈਂਸੇ ਬੈਲਅਉਤਾਰਾ॥
 ਜਿਨਾਂ ਦੇ ਸਿਰ ਬਹੁਜ਼ਲਮ ਸੇਫਿਰ ਫਿਰਲੈਸਨ ਮਾਰ॥ਹਰਿ ਪਰਿਦੇਜਾਨਵਰਫਾਸਨ ਫਾਹੀਆਇ
 ॥ ਲਹਿਣੇਹਾਰੇ ਨ ਛੱਡਹੀ ਲੈਸਨ ਮਾਸ ਵਿਚਾਇ॥ਜੈਸਾ ਕੋਈ ਬੀਜੀਏ ਲੁਣੇ ਸੁ ਤੈਸਾ ਸੋਇਏ
 ਕਿਆਮਤ ਹੀ ਕੇ ਦਿਵਸ ਹੀ ਸੱਭੇ ਨਿਬੇਸ਼ ਹੋਇ॥ਖਾਹਸ਼ ਫੇਰ ਲਿਆਵਈ ਦੁਨੀਆਮਦਰ
 ਫੇਰ॥ਲਹਿਣਾਂ ਦੇਣਾ ਨੇਕ ਬਦ ਹੋਸੀ ਸਭ ਨਬੇਸ਼॥ਖਾਹਸ਼ ਅੰਦਰ ਜੋ ਮਰੈ ਫਿਰ ਲੈ ਉੱਠੇ
 ਨਾਲ॥ਦੇਣਾ ਲੈਣਾ ਨਾਹੁਟੇ ਲਈਅਗ ਸਭੇ ਸੰਭਾਲ॥ਜੈਸੀ ਖੇਲ ਰਉਸਾਰ ਦੀ ਤੈਸਾ ਏਹ

ਸੋਸਾਰ॥ ਪੱਕਾ ਫੇਰ ਨ ਆਵਈ ਪਿਆ ਜੁ ਅੰਦਰ ਵਾਰ॥ ਪਹੁਤਾ ਜਾਇ ਖੁਦਾਇ ਨੋਂ ਫੇਰ ਨ
 ਜੇਮੇ ਸੋਇ॥ ਕਾਇਮ ਮਿੱਟੀ ਤਿਸਦੀ ਕੰਚਨ ਵੰਨੀ ਹੋਇ॥ ੪੪॥ ਸੁਆਲ ਇਮਾਮ
 ਕਰੀਮਦੀਨ ਸੂਰਾ॥ ਸੁਣਹੁ ਨਾਨਕ ਹਿੰਦੀਆ ਕਹੀ ਕਰੀਮਾ ਏਵਾ॥ ਹਿੰਦੀ ਚਾਰਫਰੇਸ਼ਤੇ
 ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਸ਼ਨ ਮਹਾਂਦੇਵ॥ ਚੌਬੀ ਸ਼ਕਤ ਫਰੇਸ਼ਤਾ ਕਹੇ ਭਵਾਨੀ ਜਾਹਿ॥ ਚਾਰੋਂ ਖਾਲਕ ਖਲਕ
 ਦੇ ਹਿੰਦੂ ਕਰਨ ਸਨਾਹਿ॥ ਤੁੱਧੇ ਹੀ ਕੁਛ ਬੁੱਝਿਆ ਦੁਹ ਫਿਰਕਿਆਂ ਦਾ ਰਾਹ॥ ਏਹ ਹਕੀਕਤ
 ਸੋਚ ਦੀ ਸੱਭਾ ਦੇਇ ਬੁਝਾਇ॥ ਲਿਖਿਆ ਵਿੱਚ ਕੁਰਾਨ ਦੇ ਇੱਕੇ ਪਾਕ ਅਲਾਹਿ॥ ਦੂਜਾ ਨੂਰ
 ਮਹੰਮਦੀ ਭਯਾ ਰਸੂਲ ਖੁਦਾਇ॥ ਬਿਨਾਂ ਰਸੂਲ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਤੀਜਾ ਹੋਆ ਨ ਕੋਇ॥ ਹੋਇ ਜੋ
 ਮਸਲਮਾਨ ਕੋ ਕਹੈ ਨਸੀਹਤ ਸੋਇ॥ ੪੫॥ ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸੂਰਾ॥ ਸੁਣਹੁ
 ਸੈਦ ਕਰੀਮਦੀਨ ਜਾਣਹੁ ਸੱਚ ਸਨਾਹਿ॥ ਨੂਰੀ ਚਾਰ ਫਰੇਸ਼ਤੇ ਚਾਰੋਂ ਕਤੇਬ ਗੁਆਹਿ॥ ਅੱਵਲ
 ਨੂਰ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਜਾ ਕਾ ਅੰਤ ਨ ਪਾਰ॥ ਨੂਰੋਂ ਬਲਿਆ ਚਰਾਗ ਇਕ ਸ਼ਕਤੀ ਕਾ ਅਉਤਾਰ॥
 ਸ਼ਕਤੋਂ ਤੀਨ ਫਰੇਸ਼ਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਸ਼ਨ ਮਹਾਂਦੇਵ॥ ਆਬੀ ਬਾਦੀ ਆਤਸ਼ੀ ਸੱਚ ਹਕੀਕਤ ਏਵ
 ॥ ਤੀਨੋਂ ਆਪ ਪਛਾਨਿਆ ਹਮਸਰ ਅਵਰ ਨ ਕੋਇ॥ ਆਪੇ ਆਪ ਖੁਦਾਇ ਕਹਿਭਰਮਭੁਲਾਣੇ
 ਸੋਇ॥ ਤੀਨੋਂ ਕੀਆ ਗੁਮਾਨ ਬਹੁ ਹਮ ਹੀ ਕਹੇ ਖੁਦਾਇ॥ ਅਤਸ ਮਿਸਲ ਚਰਾਗ ਦੀ ਇਕ
 ਥੀਂ ਲੱਖ ਜਗਾਹਿ॥ ਆਤਸ਼ ਹੀ ਤੇ ਉਪਜੇ ਏਹ ਤੀਨੋਂ ਹੀ ਦੇਵ॥ ਲਿਖਿਆ ਤੀਨ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ
 ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਸ਼ਨ ਮਹਾਂਦੇਵ॥ ਹੋਯਾ ਅਵਾਜ਼ ਗ੍ਰੰਥ ਦਾ ਸੁਣਿਆ ਤੀਨੋਂ ਦੇਵ॥ ਹਮ ਤੋਂ ਖਾਲਕ
 ਖਲਕ ਦੇ ਹੋਰ ਅਵਾਜ਼ਾਂ ਕੇਤ॥ ਤੀਨੋਂ ਇਕੱਠੇ ਹੋਇਕਰ ਗਏ ਸ਼ਕਤ ਕੇ ਦੁਆਰ॥ ਜਾ ਖੜੋਤੇ
 ਦਰ ਸਚ ਲਾਗੇ ਕਰਨ ਜੂਹਾਰ॥ ਪੁੱਛਨ ਤੀਨ ਫਰੇਸ਼ਤੇ ਹਮ ਪਰ ਭੀ ਹੈ ਹੋਰ॥ ਹੋਆ ਅਵਾਜ਼
 ਗੈਬ ਦਾ ਹੋਰ ਕੇਤੇ ਅੰਤ ਨ ਓਰ॥ ਕਵਨ ਪੁਰੀ ਕੇ ਦੇਵ ਤੁਮ ਕਹਾਂ ਬਸੋਕਿਸਲੋਇ॥ ਸੁਣਕਰ
 ਐਸ ਅਵਾਜ਼ ਨੋਂ ਰਹੇ ਸਮਾਧੀ ਹੋਇ॥ ਹੋਆ ਹੁਕਮ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਕੁਦਰਤ ਭਈ ਹਜੂਰ॥ ਨੂਰ
 ਮਿਲਿਆ ਜਾਇ ਨੂਰ ਨੋਂ ਹੋਇ ਰਹੇ ਭਰਪੂਰ॥ ਦੇਖਨ ਰੰਗ ਮਹੱਲ ਨੋਂ ਪੁਰ ਹੈ ਅੰਡਿਆਂਨਾਲ
 ॥ ਆਗਿਆ ਹੋਈ ਸ਼ਕਤ ਨੋਂ ਇੱਕ ਅੰਡ ਤ੍ਰਿਹਾਂ ਦਿਖਾਲ॥ ਦੇਖਨ ਅੰਡਾ ਫੇਰ ਕਰ ਵਿੱਚਤਬਕ
 ਵਸਹਿ ਕਈ ਲੋਇ॥ ਬ੍ਰਹਮੇ ਬਿਸ਼ਨ ਮਹੇਸ਼ ਲਖ ਗਣਤੀ ਅੰਤ ਨ ਕੋਇ॥ ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ
 ਪਰਸਰਾਮ ਲਖ ਮੱਛ ਕੱਢ ਅਵਤਾਰ॥ ਨਰਸਿੰਘ ਬਾਵਣ ਬੋਧ ਲਖ ਕਈ ਬੈਰਾਹ ਨ ਪਾਰ॥
 ਕੇਤੇ ਲੱਖ ਮਹੰਮਦਾ ਅੰਤ ਨਾਲੋਆ ਲੋਇ॥ ਇਕਤੇ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਦਾ ਅੰਤ ਨ ਪਾਏ ਕੋਇ॥
 ਬਲਨ ਚਰਾਗ ਬਿਅੰਤ ਲਖ ਬਿਸਮੇ ਹੋਇ ਬਿਅੰਤ॥ ਵੱਡਾ ਨੂਰ ਸਲਾਹੀਐ ਜਿਸਥੀਂ ਭਏ
 ਅੰਨੀਤ॥ ਨੂਰੋਂ ਬਲਿਆ ਚਰਾਗ ਇਕ ਇੱਕ ਚਰਾਗੋਂ ਲੱਖ॥ ਆਫਤਾਬ ਮਹਿਤਾਬ ਲਖ ਉਤ
 ਪਤ ਆਖਿ ਫਰੋਕ॥ ਏਕ ਪਲਕ ਕੇ ਅੰਤਰੇ ਉਤਪਤ ਖਪਤ ਅਪਾਰ॥ ਲਾਉਬਾਲੀ ਦਰਗਾਹ
 ਦਾ ਕੇਤਾ ਕਰੋਂ ਸੁਮਾਰ॥ ਕਹੇ ਮਹੰਮਦ ਇੱਕ ਤੁਮ ਦਰਗਾਹ ਕਈ ਅਪਾਰ॥ ਉਪਜਹਿ ਨੂਰ
 ਖੁਦਾਇ ਤੇ ਖਪਤ ਨ ਲਾਗੇ ਵਾਰ॥ ਸਭ ਖਾਕੂ ਤੇ ਉਪਜਹਿ ਕਾਨ ਹੈਵਾਨ ਨਬਾਤ॥ ਨਾਨਕ

ਅਖੇ ਰਾਹ ਸਚ ਸੁਣਹੁ ਕਰੀਮ ਸਦਾਤ ॥ ਮੋਮਨ ਹੋਵੈ ਮੋਮ ਦਿਲ ਮਰ ਫਿਰ ਹੋਵੈ ਖਾਕ ॥
 ਖਾਕੋਂ ਹੋਇ ਨਬਾਤ ਫਿਰ ਬਹੁਤ ਨਿਆਮਤ ਪਾਕ ॥ ਕਾਨ ਹੈਵਾਨੋਂ ਆਦਮੀ ਤਾਂਤੇ ਨੁਤਫੇ ਸਾਡੇ
 ॥ ਨੁਤਫੇ ਹੋਵਨ ਆਦਮੀ ਅਵਰ ਹੈਵਾਨੀ ਜਾਤ ॥ ਕਾਨ ਹੈਵਾਨੋਂ ਆਦਮੀ ਮਰ ਫਿਰ ਆਦਮ
 ਹੋਨ ॥ ਪਾਨ ਮਰਾਤਬ ਕਿਆਮਤੀ ਜੇਹੀ ਕਹੀਅਹਿ ਮੋਮ ॥ ਹੋਇ ਮੁਨਾਫਕ ਸੰਗਦਿਲ ਮਰ
 ਫਿਰ ਹੋਵਨ ਖਾਕ ॥ ਖਾਕੋਂ ਪਰਬਤ ਪੱਥਰਾਂ ਪੱਥਰ ਤੇ ਫਿਰ ਧਾਰ ॥ ਚੂਨਾ ਹੋਵੈ ਪੱਥਰੋਂ ਦਇਆ
 ਆਤਸ਼ ਸੰਗ ॥ ਚੂਨੇ ਪਾਨੀ ਮੇਲਿਆਂ ਹੋਵੈ ਮੋਮਨ ਪੰਗ ॥ ਪੱਥਰ ਬਾਝ ਦਇਆ ਦਿਨ ਦਿਨ
 ਬਹੁਤ ਜਾਇ ॥ ਰਹੇ ਸਹੰਸਰ ਜੁਗ ਲਗ ਪੱਥਰ ਨਾਮ ਕਹਾਇ ॥ ਮਿੱਟੀਮੁਸਲਮਾਨ ਦੀਲਹੇ
 ਮਰਾਤਬ ਏਹ ॥ ਹੋਵਨ ਪੱਥਰ ਖਾਕ ਤੇ ਮਰੇ ਮੁਨਾਫਕ ਦੇਹ ॥ ਮੋਮਹਿ ਹੋਹ ਨਿਆਮਤਾਂ ਤਾਂਕੇ
 ਸੁਣ ਤੂੰ ਨਾਮ ॥ ਰੀਦਮ ਮੋਠ ਬਿਰਜ ਮੁੰਗ ਨਖੁਦ ਮਸੂਰ ਰਵਾਂਹਿ ॥ ਮਿਸਰੀ ਖੰਡ ਨਬਾਤ ਗੁੜ
 ਮੇਵੇ ਗੂਨਾ ਗੂਨ ॥ ਰੋਗਾਨ ਕਪੜੇ ਤੇਲ ਦੁੱਧ ਹੋਇ ਨਬਾਤੋਂ ਮੋਮ ॥ ਆਤਸ਼ ਬਿਨਾਂ ਨ ਮੋਮ
 ਹੋਇ ਰਹੇ ਜੋ ਧਰਤੀ ਮਾਹਿ ॥ ਸੁਣਹੁ ਕਰੀਮ ਸਈਯਦਾ ਆਖੀ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ॥ ੪੯ ॥

ਸਾਮਾਲ ਕਰੀਮਦੀਨ ਸਦਾਤਿ ॥ ਕਹੇ ਇਮਾਮ ਕਰੀਮਦੀਨ ਪੈਕੰਦਰ ਦੀ ਜੱਦ ॥ ਅੱਗੇ
 ਇੱਕ ਖੁਦਾਇ ਹੈ ਏਥੇ ਕਿਉਂ ਦੁਇ ਹੱਦ ॥ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੈ ਦੁਹ ਵਿਚ ਕੇਹੜੇ ਰੱਦਾ॥ ਰੱਖਹੁ
 ਸੱਚ ਸਲਾਮਤੀ ਕੂੜ ਮਲਾਮਤ ਛੱਡ ॥ ਰੱਦਹੁ ਜਿਸਨੋਂ ਰੱਦਨਾ ਵਤ ਨਾ ਲੀਜੈ ਨਾਮ ॥ ਕੂੜੀ
 ਦੁਨੀਆ ਕਾਰਣੇ ਮਰੀਐ ਨਾ ਹੋਇ ਹਰਾਮ ॥ ਜੇਹੜੀ ਸੱਚੀ ਗੱਲ ਹੈ ਦੁਹ ਵਿਚ ਕੱਢਹੁ ਰੋਇ॥
 ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਤੇ ਦੁਹ ਵਿਚ ਚੰਗਾ ਕੋਇ ॥ ੪੭ ॥ ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸੂਰਾ
 ॥ ਨਾਨਕ ਕਹੇ ਕਰੀਮਦੀਨ ਇੱਕ ਸਾਹਿਬ ਦੁਇ ਹੱਦ ॥ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੁਇ ਏਹ ਫਿਰਕੇ
 ਤੂੰ ਰੱਦ ॥ ਦਾਇਮ ਸੱਚ ਸਲਾਮਤੀ ਝੂਠ ਨ ਰਹਿਸੀ ਮੂਲ ॥ ਜੋ ਕਰਨ ਇਬਾਦਤ ਰੱਬ ਦੀ
 ਪਰ ਦਰਗਾਹਿ ਪਵੇ ਕਬੂਲ ॥ ਅੱਗੇ ਨਾਉਂ ਨ ਜਾਤ ਹੈ ਅਮਲਾਂ ਉਪਰ ਨਬੇਵ ॥ ਅਮਲਾਂ
 ਬਾਝੋਂ ਮੋਮਨੋਂ ਪਉਸਨ ਦੋਜ਼ਕ ਝੇਰ ॥ ੪ ॥ ਸਾਮਾਲ ਕਰੀਮਦੀਨ ਸੂਰਾ ॥ ਕਹੇ
 ਇਮਾਮ ਕਰੀਮਦੀਨ ਸੁਣਹੇ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ॥ ਵਿੱਚ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੇ ਲਿਖਿਆ ਆਖਿਆ ਆਪ
 ਅਲਾਹ ॥ ਵਿੱਚ ਜਮਾਨੇ ਆਖਰੀ ਖਾਤਮ ਨਬੀ ਰਾਸ਼ਲ ॥ ਪਿਛਲੇ ਸਭ ਮਨਸੂਖ ਹੈਨ ਤਿਨਾਂ ਨ
 ਮੰਨਹੁ ਮੂਲ ॥ ਸਭਹੀ ਹੋਸੀ ਇੱਕ ਰੰਗ ਦੂਜਾ ਰੰਗ ਨ ਕੈਇ ॥ ਹਿੰਦੂ ਬਾਵਹੁ ਵੀ ਭੁਲਾ ਮੁਸਲ
 ਮਾਨ ਜਿ ਹੋਇ ॥ ਮੁਸਲਮਾਣ ਮੁਸੱਲਮੀ ਰਹਿਨ ਕਿਆਮਤ ਤਕ ॥ ਹਿੰਦੂ ਰਹਿਨਨਾਪਾਇਨੀ
 ਲਈ ਜੇ ਆਤਸ਼ ਭੱਖਾਂ ਨਾਉਂ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਨਾ ਰਹੀ ਰਹਿਆ ਹੱਡ ਨ ਮਾਸ ॥ ਸਭੇ ਜਲਾਏ ਆਤਸ਼ੀ
 ਉਠਗਿਆ ਹੋਇ ਨਿਰਾਸ ॥ ਰੋਜ਼ ਕਿਆਮਤ ਫੇਹੜੇ ਜਲੀ ਨਾ ਉਠੈ ਖਾਕ ॥ ਆਤਸ਼ ਅੰਦਰ
 ਸੜ ਮੁਏ ਹਿੰਦੂ ਵਡੇ ਨਾਪਾਕ ॥ ੪੮ ॥ ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸੂਰਾ ॥ ਸੁਣਹੁ ਸੈਦ
 ਕਰੀਮਦੀਨ ਆਖੀ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ॥ ਵਿੱਚ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੇ ਲਿਖਿਆ ਆਪ ਅਲਾਹ ॥ ਵਿੱਚ ਜਮਾਨੇ
 ਆਖਰੀ ਖਾਤਮ ਦੋਇ ਰਸੂਲ ॥ ਇਕ ਨਾਨਕ ਇਕ ਮੁਸਤਫਾ ਜਾਸਨ ਦੁਹੇ ਨ ਮੂਲ ॥ ਰਹਿਸੀ

ਝੁਤਮ ਜਹਾਨ ਵਿਚ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ਡਕੀਰ ॥ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੇਇ ਦੁਹਾਂ ਕੇ ਸਿਰਪੀਰ ॥
 ਵੋਵੈਂ ਫਿਰਕੇ ਫੇਰਸੀ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ॥ ਅਸਨ ਤੀਜਾ ਰਾਹ ਵਿਚ ਵੋਵੈਂ ਡਾਨੀ ਜਾਨ ॥ ਹਿੰਦੂ
 ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੁਇ ਏਹ ਮਨਸੂਖੀ ਜਾਨ ॥ ਦੀਨ ਗਵਾਇਨ ਦੁਨੀ ਪਰਹੋਵਨ ਬੇਈਮਾਨ ॥ ਆਪੈ
 ਹੀ ਛਡ ਜਾਹਿੰਗੇ ਤੋਬਹ ਕਰਕੇ ਦੀਨ ॥ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਨ ਰਖਸਨ ਹੋਸਨ ਅੰਤ ਬਿਦੀਨ ॥ ਜੋ
 ਝਾਤਮ ਰਹੇ ਜਹਾਨ ਵਿੱਚ ਲਹੇ ਦੁਹਾਂ ਦੀ ਸਾਰ ॥ ਦੁਨੀ ਗੁਲਾਮ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਰਹੇ ਕਦਮਾਨਾਲ
 ॥ ਪੀਰ ਡਕੀਰ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਸੂਰਤ ਰੱਬ ਸੰਭਾਲ ॥ ਡਕਰ ਖੁਦਾਵੰਦ ਏਕ ਹੈ ਦੂਜਾ ਹੋਰ
 ਨ ਕੋਇ ॥ ਏਹ ਨਸੀਹਤ ਸਾਮਲੀ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ॥ ਪਿਛਲੇ ਸਭ ਮਨਸੂਖ ਹੈਂ ਰਹੇ ਤਿਨਾਂ
 ਦੇਨਾਂਵ ॥ ਅਮਲ ਤਿਨਾਂ ਦਾ ਨਾ ਚਲੇ ਜਿਉਂ ਵਸ ਅਵਰਾਂ ਗਾਂਵ ॥ ਮੰਨੇ ਰਾਮਰਸੂਲ ਕੋਮੰਨਹਿ
 ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕਰੀਮ ॥ ਦੁਨੀਆਂ ਕਾਰਨ ਉੱਮਤੀ ਕਰਸਨ ਕੁਛਰ ਮੁਹੀਮ ॥ ਲਾਲਚ ਦੁਨੀ ਹਰਾਮ
 ਹੈ ਲੈਨ ਖੁਦਾਈ ਨਾਮ ॥ ਅੱਗੋਂ ਕੋਇ ਨਿੰਦਦਾ ਕਹਿਨ ਰਸੂਲ ਖੁਦਾਇ ॥ ਕਉਡੀ ਮੁੱਲ ਨ ਪਾਇਦੇ
 ਰਾਮਰਸੂਲਾਂ ਦੇਇ ॥ ਘਰਘਰਫਿਰਸਨ ਵੇਰਦੇ ਮੁੱਲ ਨ ਲੈਸੀਕੇਇ ॥ ਅਜਬ ਜਮਾਨਾ ਆਇਆ
 ਰੱਬਨ ਮਾਨੇ ਕੋਇ ॥ ਕਉਡੀ ਉਪਰ ਵੇਰਦੇ ਅੱਗੋਂ ਲਏ ਨ ਕੋਇ ॥ ਘੱਤਨ ਨਾਉਂ ਖੁਦਾਇ ਦਾ
 ਭੁਖਿਆਂ ਰੋਟੀ ਦੇਹ ॥ ਮਨਹਿ ਨ ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਦੋਇ ਕਲੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਏਹ ॥ ਹੀਰੇ ਜੈਸੀ ਵਸਤ
 ਹੈ ਕਉਡੀ ਮੁੱਲ ਨ ਪਾਇ ॥ ਕਉਡੀ ਮੁੱਲ ਨ ਪਾਇਦੇ ਰਾਮ ਰਸੂਲ ਖੁਦਾਇ ॥ ਨਹੀਂ ਖੁਦਾਇ
 ਰਸੂਲ ਕੋ ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਵਤਾਰ ॥ ਕਾਲੀ ਕਲਾ ਭਵਾਇਕੇ ਦਿੱਤੀਓਸ ਸਭ ਭਰਮਾਇ ॥
 ਦੇਹਰੇ ਦੇਵ ਨ ਰਹਸਨੀ ਨਹੀਂ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਕੁਰਾਨ ॥ ਮੁੱਲਾਂ ਮਸੀਤੀ ਨਾ ਰਹਿਨ ਨਹੀਂ ਹਿੰਦੂ
 ਮੁਸਲਮਾਨ ॥ ਜਾਤ ਸਫ਼ਾਤ ਨ ਰਹਿਸਨੀ ਸੱਭੇ ਹੋਸਨ ਏਕ ਸਮਾਨ ॥ ਨਿਹਰਲ ਇੱਕ ਖੁਦਾਇ
 ਹੈ ਹੈਰਫ਼ਾਨੀ ਸਭ ਜਹਾਨ ॥ ਉਠਸਨ ਹਰਫ਼ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਸੱਚਨ ਕਹਿਸੀ ਕੋਇ ॥ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲ
 ਮਾਨ ਦੇ ਮਜਹਬਨ ਰਹਿਸਨ ਦੋਇ ॥ ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਪੁਰਾਨ ਮਤ ਅਉਰ ਕਹਾਵਨ ਕਤੇਬ ॥ ਹੱਟੋ
 ਹੱਟ ਵਿਕਾਸਨੀ ਹੋਸਨ ਅੰਤ ਨਖੇਦ ॥ ਘਰ ਘਰ ਨਾਮ ਵਿਕਾਸਨੀ ਕਿੰਗ ਮਰਦੀਗ ਵਗਾਇ ॥
 ਅੱਗੇ ਕਉਡੀ ਨਾਲ ਹੈਈਵੈਂ ਅਬਿਰਥ ਜਾਇ ॥ ਸੁਣਹੁ ਇਮਾਮ ਕਰੀਮਦੀਨ ਸੱਚੀ ਰੱਬ ਕਲਾਮ
 ॥ ਦੈਜਕ ਦੁਨੀਆਂ ਕਾਰਨੇ ਰੋਟੀਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ॥ ੫੦ ॥ ਸੁਆਲ ਇਮਾਮ ਕਰੀਮ ਦੀਨ ਸੂਰਾ
 ॥ ਕਹੇਇਮਾਮ ਕਰੀਮਦੀਨ ਸੱਚਾ ਦੇਹ ਸਨੇਹ ॥ ਜਿਸ ਬਿਧਕਾਇਮ ਹੋਇ ਤਨ ਸੋਈ ਅਮਲ
 ਕਰੇਇ ॥ ਕਾਇਮ ਹੋਇ ਕਿਆਮਤੀ ਜੁੱਸੀ ਖਾਕ ਨ ਖਾਇ ॥ ਖੁਲ੍ਹੇ ਨ ਜੁੱਸਾ ਤਿਸਦਾ ਫੇਰ ਨ ਆਵੈ
 ਜਾਇ ॥ ਕਉਣ ਇਬਾਦਤ ਰੱਬਦੀ ਜਿਤਕਾਇਮ ਹੋਵੇ ਰੂਹ ॥ ਫੇਰ ਨ ਫਿਰੇ ਰਉਰਾਸੀ ਬਹੁਤੀ
 ਹੋਇ ਨ ਧਰੂਹ ॥ ਕੇਹੀ ਸੂਰਤ ਰੱਬਦੀ ਕਿਸ ਬਿਧਲਾਈ ਅੰਧਿਆਨ ॥ ਕਿਸ ਬਿਧ ਚਿੱਲੇ ਸਾਧੀ-
 ਅਨ ਸੱਚਾ ਦੇਇ ਬਿਆਨ ॥ ਝਾਤਮ ਇਸਜਮਾਨ ਦਾਤੂੰ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ਡਕੀਰ ॥ ਮੀਰਾਂ ਅੰਦਰਿ
 ਮੀਰਤੂਪੀਗਾਂ ਅੰਦਰ ਪੀਰ ॥ ਮੁਰਸ਼ਦ ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਦਾ ਦੁਹਾਂ ਦਸਾਏ ਰਾਹ ॥ ਸੱਚ ਹਕੀਕਤ
 ਸੇਧਕੈ ਦੇਹੋ ਹੱਕ ਸਨਾਹਿ ॥ ੫੧ ॥ ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ਸੂਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਆਖੇ

ਰਾਹ ਸੱਚ ਸੁਣਹੁ ਇਮਾਮ ਕਰੀਮ॥ ਜੀਵਦਿਆਂ ਤੂ ਹੋਇ ਰਹੁ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਯਤੀਮ॥ ਰਾਹੋਂ
 ਇਸ਼ਕ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਮਨ ਅੰਦਰ ਸੁਣ ਲਾਇ॥ ਇੱਕ ਹਿਕਾਨੀ ਇਸ਼ਕ ਹੈ ਹੱਕੇ ਹੱਕ ਕਮਾਇ॥
 ਗੋਸ਼ਾ ਨਸ਼ੀਨੀ ਹੋਇ ਰਹੁ ਧਰਤੀ ਸ਼ੀਸ਼ ਟਿਕਾਇ॥ ਕਰਹ ਇਬਾਦਤ ਰੱਬਦੀਚਿਲੈ ਬੈਠੋ ਜਾਇ॥
 ਦੂਜਾ ਇਸ਼ਕ ਸੱਚ ਬੰਦਰੀ ਬੁਰੇਭਲੇਸਭ ਤਿਆਗ॥ ਏਕਾ ਏਕੀ ਹੋਇ ਰਹੁਤਾਂ ਜਾਗਨ ਤ੍ਰੈਝੂ
 ਭਾਗ॥ ਤੀਜਾ ਇਸ਼ਕ ਜ਼ਹੀਰ ਹੈ ਖਾਣ ਪੀਣ ਸਭ ਜਾਇ॥ ਬੈਠਹੁ ਆਸਨ ਮਾਰ ਕਰ ਜੋਗ
 ਧਿਆਨੈ ਲਾਇ॥ ਮਾਹਿਰ ਇੱਕ ਘਰ ਰੱਖ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਰਹਿਨ ਨ ਵੈਇ॥ ਆਵਾਗਉਣ
 ਨ ਹੋਇ ਫਿਰ ਜੇਨਿਤਨਿਤ ਸਾਧੇ ਕੋਇ॥ ਚਉਥਾ ਇਸ਼ਕ ਮਜਾਜ਼ਹੈ ਜਿਉਂ ਦੀਵਹਿ ਜਲਹਿ
 ਪਤੰਗ॥ ਗੁੱਝੀ ਆਤਸ਼ ਇਸ਼ਕ ਦੀ ਇਸ਼ਕ ਮੁਸ਼ਾਕ ਸੰਗ॥ ਚਾਰੋਂ ਇਸ਼ਕ ਮਹਬੂਬ ਦੇ ਰੱਬ
 ਜਿਸਨੋਂ ਆਣੇ ਰਾਸ॥ ਜੋਗੀ ਭੋਗੀ ਆਸਕਾਂ ਪੂਰਨ ਹੋਵੈ ਆਸ॥ ਬਾਝੂਲੱਗੇ ਇਸ਼ਕ ਦੇ ਕੋਇ
 ਨ ਪਵੈ ਕਬੂਲਾ॥ ਇਸ਼ਕਲਗਾਈਐ ਰੱਬ ਸੋਂ ਜਾਹਰ ਥੀਏ ਰਸੂਲ॥ ਜੇਹਾ ਇਸ਼ਕ ਕਮਾਈਐ
 ਤੇਹਾ ਆਵੈ ਰਾਸ॥ ਲੱਗਾ ਰਹੇ ਰੋਜੂ ਸ਼ਬ ਪੂਰਨ ਹੋਵਹਿ ਆਸ॥ ਹੱਜੀ ਕਾਜ਼ੀਸੈਦ ਸਭ ਪੁਛਨ
 ਕਰ ਤਕਰਾਰ॥ ਜਿਸਦੇ ਵੱਲ ਖੁਦਾਇ ਹੈ ਸੋ ਕਦੀ ਨ ਆਵੈ ਹਾਤ॥ ਹਾਜੀ ਕਾਜ਼ੀ ਹਾਰ ਕਰ
 ਨਿਵ ਨਿਵ ਕਰਨਸਲਾਮ॥ ਕੁਝ ਨਾ ਚੱਲੈ ਕੁੜ ਦਾ ਉਪਰ ਸੱਚ ਕਲਾਮ॥ ਹੁੱਜਤਹੁੱਜਤ ਸ਼ੇ
 ਦੀ ਆਇ ਨ ਸੱਕੇ ਨੇੜ॥ ਜਿਤੀ ਫਿਰਕੇ ਦੁਨੀ ਦੇ ਨਾਨਕ ਕੀਤੇ ਜ਼ੋਗ॥ ਸ਼ਬ ਮਜ਼ਹਬ ਮਨਸੂਖ
 ਕਰ ਸੱਚਾ ਅਮਲ ਚਲਾਇ॥ ਸਤਿਨਾਮ ਕਰਤਾਰ ਦਾ ਚਉ ਕੁਟੀ ਤਬਲ ਵਜਾਇ॥ ਇੱਕੋ
 ਤੁਕਬਾ ਤਖਤ ਇੱਕ ਇੱਕ ਮਹਰ ਚਲਾਇ॥ ਇੱਕੋ ਹੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜਗ ਕੁੜ ਨ ਰਹਿਸੀ ਕਾਇ
 ॥ ਰਹਿਨਨਾਹੀਂ ਮੈ ਕਾਨੜੇ ਗੋਰਾਂ ਮੜ੍ਹੀ ਫ਼ਨਾਹਿ॥ ਕਲ ਵਿਚ ਨਾਨਕ ਨਿਰਮਲਾ ਸੱਚਾ ਇੱਕ
 ਖੁਦਾਇ॥ ੫੨॥ ਸੁਆਲ ਕਾਜ਼ੀ ਰੁਕਨਦੀਨ ਸੂਰਾ॥ ਪਾਸ ਬੈਠ ਸੀ ਪੀਰ ਬਹਾਵੁਦੀਨ
 ਸ਼ਿਰ ਪੀਰਾਂ ਦੇ ਪੀਰ॥ ਸੁਣ ਗੱਲਾਂ ਖੁਦਾਇ ਦੀਆਂ ਹੋਇ ਰਹਿਆਂ ਦਿਲਗੀਰ॥ ਰੁਕਨਲ
 ਕਹੇਮਖਦੂਮ ਜੀ ਸੁਣ ਨਾਨਕ ਦੀ ਤਦਬੀਰ॥ ਕੀਤੇਸੀ ਮਨਸੂਖ ਕਰ ਸਭ ਅਵਤਾਰ ਪੈਕਬਦ
 ਪੀਰ॥ ਰਾਮ ਰਹੀਮ ਨ ਮੰਨਈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕਰੀਮਾਦੇਇ॥ ਮੰਨੇ ਨ ਚਾਰੋਂ ਯਾਰ ਖਨਵਾਂਦੇ ਚਉਦਹ
 ਸੋਇ॥ ਚਾਰਕਤੇਬ ਨ ਮੰਨਈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸ਼ਨ ਮਹੇਸ਼॥ ਮੇਰ ਮਧਾਣ ਨ ਮੰਨਈਮੰਨੇ ਨ ਬਾਸ਼ਕ
 ਸ਼ੇਖ॥ ਰਾਮਰਹੀਮਾਂ ਇੱਕ ਹੈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨ ਕਰੀਮਾਏਕ॥ ਏਕੋ ਨਬੀ ਰਸੂਲ ਹੈ ਚਾਰ ਇਸਹਾਬ
 ਏਕ॥ ਇੱਕੋ ਹੀ ਖੱਟ ਵਾਰੜੇ ਚਉਦਹ ਬਲਨ ਚਰਾਗ॥ ਦੂਜਾ ਆਖਣ ਸੱਕ ਹੈ ਜੁਗਖਾ
 ਚਹੂਨ ਅਜਾਬ॥ ਪੁੱਛਹੁ ਕਾ ਤਦਬੀਰ ਕਰ ਕਿਸਨੂੰ ਕਰੇ ਕਬੂਲ॥ ਬੱਕੇ ਨਸੀਹਤਾਂ ਦੇਂਦਿਆਂ
 ਗੱਈਆਂ ਸੁ ਸੱਭੇਖੂਲ॥ ੫੩॥ ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ਸੂਰਾ॥ ਨਾਨਕ ਆਖੇ ਮਖਦੂ
 ਜੀ ਸੱਚਾ ਸ਼ਬਦ ਪਛਾਣ॥ ਆਪੇ ਹੀ ਤੁਮਦੇਇ ਕਹੋ ਆਪੇ ਇੱਕ ਬਖਾਨ॥ ਜੇਦੂਜਾ ਆਖਰ
 ਸੱਕ ਹੈ ਤੁਸਾਂ ਕਿਉਂ ਜਾਤੇ ਦੇਇ॥ ਹਿੰਦੂਕਹੋ ਨਪਾਕ ਹੈ ਦੋਜਕ ਜਾਏ ਸੋਇ॥ ਨਾਮਨ ਲੈਂਦੇ
 ਰਾਮ ਦਾ ਕਿਸ਼ਨ ਕਹੋ ਫਿਰਉਨ॥ ਕਹਿੰਦੇ ਅੱਲਹ ਰਸੂਲ ਹੋਰ ਨ ਪੂਜਹੁ ਮੂਲ॥ ਤੁਰਕ

ਜਪਵੇ ਰਾਮ ਨੂੰ ਹਿੰਦੂ ਨ ਜਪਹਿ ਰਸੂਲਾ॥ ਛਿਨਕ' ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਦਾ ਇਸ ਬਿਧ ਮੰਨਹੁਨ ਮੂਲਾ॥
 ਆਖੇ ਨਾਨਕ ਸੱਚ ਸੁਣ ਮਖਦੁਮ ਬਹਾਵਦੀ ਸਾਹਾ॥ ਕੀਤੇ ਰਉਂ ਮਨਸੂਖ ਸਭ ਸੱਚੀ ਰੋਖਪਨਾਹ॥
 ਰਾਮ ਰਸੂਲਾਂ ਕੇਤੜੇ ਕਿਸ਼ਨ ਕਰੀਮਅਲੋਇ॥ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੈਂਕਬਰਾਂ ਪੀਰਾਂ ਅੰਤਨ ਕੋਇ॥ ਯਾਰ
 ਇਸਹਾਬ ਖਾਨ ਵਾਦੜੇ ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਬੀਚਾਰ॥ ਮੇਰ ਮਦਾਉ ਬਾਸਕਾਂ ਸੇਸ਼ਾਂ ਅੰਤ ਨ ਪਾਰ॥ ਮਰ
 ਮਰ ਜੰਮਨ ਕੇਤੜੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸ਼ਨ ਮਹਾਂਦੇਵ॥ ਇੱਕੋ ਸੱਚ ਖੁਦਾਇ ਹੈ ਹੋਰ ਦਰੋਗੀ ਭੇਵ॥ ਰਾਉ
 ਸੁਰ ਦੁਇ ਇੱਕ ਕਰ ਇੱਕ ਪਛਾਣੇ ਸੋਇ॥ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੇ ਮਜ਼ਹਬ ਉਠਾਵੇਦੇਇ॥ ਦਾਵਾ
 ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਦਾ ਮਨਤੇਰਖਹੁਨਮੂਲਾ॥ ਸਰ ਨਸੀਹਤ ਯਾਦ ਕਰ ਦਰਗਹਪਵੈ ਕਬੂਲਾ॥ ਸਾਹਿਬ
 ਮੁਦਫਰਮਾਇਆ ਲਿਖਿਆ ਵਿੱਚ ਕਿਤਾਬਾ॥ ਮਰ ਜੰਮਨ ਮਨਸੂਖਹੈਨਮੰਨਿਆਂ ਚੜ੍ਹਨ ਅਜਾਬਾ॥
 ॥ ਕੁਦਰਤ ਕਈ ਅਸੰਖ ਹੈ ਇਕ ਕਾਦਰ ਨਿਆਰਾ ਅਪ॥ ਕਾਦਰ ਕੁਦਰਤ ਬਾਹਰਾ ਸਭ
 ਜਪਦੀ ਤਿਸਦੇ ਜਾਪ॥ ਕੁਦਰਤ ਬੰਦੇ ਰੱਬ ਦੇ ਹੁਕਮੀ ਆਵਹਿ ਜਾਹਿ॥ ਬਰਗ ਜਿਵੈਨਬਾਤ
 ਦੇਤੁਟ ਤੁਟ ਫੇਰ ਜਮਾਇ॥ ਓਹੋ ਜੇਹੀਆਂ ਸੂਰਤਾਂ ਉਹੋ ਜੇਹੋ ਨਾਵ॥ ਕੂੜ ਪਸਾਰਾ ਖਲਕ ਦਾ
 ਉਜੱਝ ਵੱਸਾਏ ਗਾਵ॥ ਓਹੋ ਫੇਰ ਨ ਆਵਨੀ ਸਭ ਜਪਹਿ ਜਿਨਾਂ ਦੇ ਨਾਇ॥ ਭਰਮੇ ਭੁੱਲਾ
 ਅਦਮੀ ਮਰ ਜੰਮਨ ਆਵਹਿ ਜਾਹਿ॥ ਜੈਸਾ ਮੌਤੀ ਓਸ ਦਾ ਤੈਸਾ ਅਲਮ ਜਾਣ॥ ਮੌਅ ਕੰਮ
 ਨ ਅਵਈ ਦੱਬ ਗੋਰੀਂ ਸਝਹਿ ਮਸਾਣ॥ ਮਿੱਟੀ ਗੋਰ ਮਸਾਣ ਦੀ ਫਿਰ ਆਵੈ ਹੱਥ ਕੁੰਭਾਰ॥
 ਭਾਂਡੇ ਇੱਟਾਂ ਬਹੁ ਬਿਧੀ ਘੜ ਘੜ ਧਰਹਿ ਸਵਾਰਾ॥ ਫਿਰ ਖਾਵਨ ਅਗਨਿ ਅਗਣਤੀ ਜਲ ਬਲ
 ਕਰਨ ਪੁਕਾਰ॥ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੁਇ ਫਿਰ ਲਹੋ ਨ ਤਿਨਾਂ ਸਾਰ॥ ੫੨ ॥ ਸੁਆਲ

ਪੀਰ ਬਹਾਵੁੱਦੀਨ ਗੁਰੂਸ ਸੂਰਾ॥ ਅਖੀ ਗੁਰੂਸ ਬਹਾਵੁੱਦੀਨ ਸੁਣਹੁ ਨਾਨਕ ਸਾਹ॥
 ਕਉਣ ਨਮੂਨਾਂ ਰੂਹ ਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਕੇਹੜੀ ਜਾਇ॥ ਰੂਹੇ ਦੀ ਕੀ ਜਾਤ ਹੈ ਕਉਣ ਸਫ਼ਾਤ ਕਹਾਇ॥
 ॥ ਆਯਾ ਕਿਸ ਮੁਕਾਮ ਤੇ ਗਇਆ ਕਿੱਥੇ ਜਾਇ ਸਮਾਇ॥ ਜੋ ਸ਼ੱਕ ਉਤਾਰੇ ਦਿਲੇਦਾ ਸੋਈ
 ਅੰਵਲ ਫ਼ਬੀਰ॥ ਸੱਚੇ ਰਾਹ ਚਲੀਦਿਆਂ ਕਦੇ ਨ ਹੋਨ ਜ਼ਹੀਰ॥ ਹਉਂ ਜੋਇਦਾ ਸੱਚ ਦਾ ਢਿੱਠੋ
 ਸ਼ੱਕ ਉਠਾਇ॥ ਪੀਰ ਕਹੇ ਸੁਣ ਨਾਨਕ' ਮਨ ਦਾ ਸ਼ੱਕ ਦੁਕਾਇ॥ ੫੩ ॥ ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ
 ਸਾਹ ਸੂਰਾ॥ ਸੁਣਹੁ ਪੀਰ ਬਹਾਵੁੱਦੀਨ ਅਖੀ ਨਾਨਕ ਸਾਹ॥ ਨਾਹਿ ਨਮੂਨਾਂ ਰੂਹ ਦਾ ਰਹੇ ਨ
 ਕਿਸਹੀ ਜਾਇ॥ ਜਾਤ ਸਫ਼ਾਤੋਂ ਬਾਹਰਾ ਰੰਗ ਰੂਪ ਨਹੀਂ ਕੋਇ॥ ਕਰੇ ਅਵਾਜਾ ਗੈਬਦਾਨਦਰੀ
 ਪਵੈ ਨ ਸੋਇ॥ ਅਯਾ ਗੈਬ ਮੁਕਾਮ ਤੇ ਫਿਰ ਗੈਬੀਂ ਜਾਇ ਸਮਾਇ॥ ਲਖ ਚਉਰਸੀ ਜੁੱਸੜੇ
 ਪਹਿਰੇ ਖੁਸ਼ੀ ਰਜ਼ਾਇ॥ ਇਕਮੇ ਇਕਮੇ ਜੁੱਸੜੇ ਕਈ ਅਮੰਖਾਂ ਰੂਹਾ॥ ਹੋਇ ਇਕੱਠੇ ਅਪ ਵਿਚ
 ਕਰਨ ਅਵਾਜਾ ਹੂਹ॥ ਰੂਹ ਖੁਦਾਇ ਨ ਭੇਦ ਕਰ ਇੱਕਾ ਜਾਤ ਸਫ਼ਾਤ॥ ਪੰਜੇ ਮਿਲਨ ਖਸੀਹਤ
 ਸਾਜ ਦਿਖਾਈ ਜਾਤ॥ ਜਾਤ ਸਫ਼ਾਤ ਕਹਾਇ ਕੇ ਪਾਈਂ ਪੜੇ ਜੀਜੀਰ॥ ਜੁੱਸਾ ਪਕਵਿਆ ਜੁੱਸਿਆਂ
 ਖਪ ਖਪ ਹੋਇ ਜ਼ਹੀਰ॥ ਰੂਹ ਬੰਧਾਯਾ ਅਪ ਕੁੜ੍ਹੀ ਦੁਨੀਆਂ ਲੱਗਾ॥ ਜਾਤ ਸਫ਼ਾਤ ਖੁਦਾਇ
 ਸੀਨਉਂ ਧਰਾਯਾ ਠੱਗਾ॥ ਠਗ ਠੱਗੇ ਮਿਲ ਠੱਗ ਨੋਂ ਦੂਜਾ ਨਾਉਂ ਰਖਾਇ॥ ਦੂਜੀ ਕੁਦਰਤ

ਕੂੜ੍ਹ ਹੈ ਸੱਚਾ ਇੱਕ ਖੁਦਾਇ ॥ ਆਪ ਭੁਲਾਇਆ ਦੁਨੀ ਲਗ ਹਮਾਂ ਸ਼ਮਾ ਧਰ ਨਾਇ ॥ ਜਦ ਰੂਹ
ਜੁਦਾ ਹੋਇ ਤਨ ਤੇ ਨਾਉਂ ਠਾਉਂ ਕਛ ਨਾਹਿ ॥ ਸੱਭਾ ਕੁਦਰਤ ਰੱਬ ਦੀ ਅਰਬਾਨਾਸਰ ਮਾਹਿ ॥
ਅਰਬਾਨਾਸਰੋਂ ਬਾਹਰਾ ਇੱਕੋ ਆਪ ਅਲਾਹਿ ॥ ਕਰੇ ਰਿਆਜ਼ਤ ਬੰਦਰੀ ਜਾਣੈ ਆਪਣਾ ਆਪ
॥ ਜਿਨਾਂ ਆਪ ਪਛਾਣਿਆਂ ਤਿਨਾਂ ਪੁੰਨ ਨ ਪਾਪਾ ॥ ਆਖੇਨਾਨਕ ਹਿੰਦਰੀ ਸੁਣਹੁ ਬਹਾਵਦੀਨ ਪੀਰ
॥ ਪਾਵਹੁ ਰਾਹਿ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਕਦੇ ਨ ਹੋਇ ਜ਼ਹੀਰ ॥ ੫੯ ॥ ਸੁਆਲ ਮਖਦੂਮ ਬਹਾਵਦੀਨ
ਸੂਰਾ ॥ ਆਖੇ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀਨ ਸੁਣਹੁ ਨਾਨਕ ਪੀਰ ॥ ਆਦਮ ਹੋਵਾ ਰਬ ਸਿਰਜਿਆ ਕਾ
ਸੱਚੀ ਤਦਬੀਰ ॥ ਖਾਕ ਨਿਮਾਣੀ ਅੰਧਲੀ ਕਿਉਂ ਕਰ ਭਈ ਖੁਬੀਰ ॥ ਸੁਰਤ ਹੋਈ ਖਾਕ ਤੇ
ਕਰੇ ਅਵਾਜ਼ ਕਬੀਰ ॥ ਸਰੰਸ ਅਠਾਰਹ ਆਲਮਾ ਗੂਨਾ ਗੂਨ ਸਰੀਰ ॥ ਏਹ ਹਕੀਕਤ ਗੈਬ
ਦੀ ਕਹੇ ਸੁਆਲ ਫਕੀਰ ॥ ੫੭ ॥ ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸੂਰਾ ॥ ਸੁਣਹੁ ਮਖਦੂਮ
ਬਹਾਵਦੀਨ ਨਾਨਕ ਕਹੇ ਫਕੀਰ ॥ ਅਰਬਾਨਾਸਰ ਮੇਲ ਕਰ ਖਲਕ ਕੀਆ ਖੁਬੀਰ ॥ ਦਾਣ
ਭਇਆ ਖੁਬੀਰ ਤੇ ਸੁਣ ਸਾਚੀ ਤਦਬੀਰ ॥ ਇੱਕਤ ਦਾਣੇ ਲਖ ਹੋਹਿ ਗੂਨਾ ਗੂਨ ਸਰੀਰ ॥
ਅੰਨੋਂ ਭਇਆ ਖੁਬੀਰ ਫਿਰ ਨੁਤਛੇ ਭਏ ਬਹੁ ਰੰਗ ॥ ਇਕ ਦਾਣੇ ਕੀਮਤ ਨਾ ਪਵੈਰਿਗਾ ਰੰਗੀ
ਅੰਨ ॥ ਸਰੰਸ ਅਠਾਰਹ ਆਲਮਾ ਨੁਤਛੇ ਹੀ ਤੇ ਕੀਨ ॥ ਸਭ ਤੇ ਉਪਰਾਦਮੀ ਜਾਣੇ ਦੀਨ
ਬਦੀਨ ॥ ਅਰਬਾਨਾਸਰ ਹੋਇ ਫਿਰ ਜੇ ਮਰ ਥੀਵੇ ਖਾਕ ॥ ਖਾਕੀ ਆਬੀ ਨਪਾਕ ਹੋਇ ਬਾਚੀ
ਨਾਰੀ ਪਾਕ ॥ ਜਾ ਹੋਨ ਇਲਾਹਦੇ ਆਪ ਤੇ ਕਰਹਿ ਨ ਫੇਰ ਅਵਾਜ਼ ॥ ਤਾਰਾਂ ਫਿੱਲੀਆਂ ਜੋ
ਥੀਵਨ ਫਿਰ ਸ਼ਬਦ ਨ ਕਰੇ ਰਬਾਬ ॥ ਕਲਾ ਬਣਾਈ ਗੈਬ ਦੀ ਗੈਬੀ ਹੋਇ ਸੁ ਪਾਇ ॥
ਇਕੇ ਤਾ ਜਾਣੈ ਕੁਤਬ ਗੁਉਂਸ ਇਕੈ ਜਾਣੈ ਆਪ ਖੁਦਾਇ ॥ ਸੁਣ ਮਖਦੂਮ ਬਹਾਵਦੀਨ
ਇਹੁ ਅੱਲਾਂ ਦੀ ਖੇਲ ॥ ਆਪੇ ਆਪ ਵਿਛੋੜਦਾ ਫਿਰ ਆਪ ਕਰਾਏ ਮੇਲ ॥ ੫੮ ॥

ਸੁਆਲ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀਨ ਸੂਰਾ ॥ ਆਖੇ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀਨ ਜੁਸੇ ਕੇਤੇ ਰੂਹ ॥ ਕਿਉਂ
ਕਰ ਥੀਆ ਅਵਾਜ਼ ਮਿਲ ਰੂਹ ਪਕਾਰਨ ਹੂਹ ॥ ਕਿੱਥੋਂ ਉਪਜੀਆਂ ਦਾਨਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਜਾਇ
ਸਮਾਇ ॥ ਬੋਲਣਹਾਰਾ ਕਉਣ ਸੀ ਇਹ ਗੈਬੀ ਸਿਰ ਡਸਾਇ ॥ ਆਬੀ ਸੀ ਕੇ ਖਾਕ ਸੀਬਾਦੀ
ਸੀ ਕੇ ਨਾਰ ॥ ਚਹੁਆਂ ਵਿੱਚਹੁ ਕਉਣ ਸੀ ਦੇਹੋ ਸੱਚ ਵੀਚਾਰ ॥ ਜੇ ਸੂਰਤ ਬੰਨ੍ਹ ਦਿਖਾਂਇਦਾ
ਕਰਦਾ ਬਹੁਤ ਪਸਾਰ ॥ ਹੋਂਦਾ ਜਬੈ ਨਪੈਦ ਰੂਹ ਕਿਛ ਦਿੱਸੇ ਨ ਅਸਰ ਅਸਾਰ ॥ ਕੁਝ ਸੀਕੁ
ਨਾਇਸੀ ਇਸਦਾ ਦੇਇ ਬਿਆਨ ॥ ਦੇਹ ਹਕੀਕਤ ਸੱਚ ਦੀ ਕੀਜੈ ਪਰਗਟ ਜਹਾਨ ॥ ੫੯ ॥

ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸੂਰਾ ॥ ਸੁਣੋ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀਨ ਪੰਜ ਖਸੀਅਤ ਰੂਹ ॥ ਪੰਜਪੰਜੇ
ਪੰਜਵੀਂ ਸਭ ਮਿਲ ਪੁਕਾਰਨ ਹੂਹਾ ॥ ਪੰਜ ਮਿਲ ਉਪਜੀਆਂ ਦਾਨਸੀਂ ਫਿਰ ਪੰਜਾਂਮਾਹਿ ਸਮਾਇ
॥ ਬੋਲਣਹਾਰਾ ਜਗਤ ਗੁਰ ਸੂਰਤ ਬਾਦ ਹਵਾਇ ॥ ਗੈਬੀ ਪੰਜ ਫ਼ਰੇਸ਼ਤੇ ਮਿਲਕਰ ਕਰਨ
ਅਵਾਜ਼ ॥ ਮੁਝਿਆ ਪਖਾਵਜ ਚੰਮ ਦਾ ਇਹ ਰੱਬ ਬਣਾਯ ਸਾਜ ॥ ਆਪੇ ਇੱਕੋ ਰਵਿ ਰਹਿਆ
ਜੀਮ ਜੰਤ ਸਭ ਮਾਹਿ ॥ ਹੋਰ ਸ਼ਰੀਕ ਨ ਦੂਸਰਾ ਇੱਕ ਅਲਾਹਿ ॥ ਚਾਰੋਂ ਯਾਰ ਮੁਸੱਲਮੀ

ਰਹੇ ਅੱਲਹ ਦੇ ਨਾਲ ॥ ਭੁੱਲੇ ਦੁਨੀ ਖੁਦੀ ਲਗਨਾਲ ਖਰਾਬ ਜਵਾਲ ॥ ਖਾਕੀ ਆਥੀ ਆਤਸ਼ੀ
ਬਾਈ ਚਾਰ ਕੁਤਬ ॥ ਏਹ ਯਾਰ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਆਪ ਪੈਕੰਬਰ ਰੱਬ ॥ ਕਾਇਮ ਚਾਰੋਂ ਤਰੜ੍ਹ ਦੇ
ਕੀਤੇ ਚਾਰ ਕੁਤਬ ॥ ਚਾਰੋਂ ਥੰਮੇ ਅਰਸ਼ ਦੇ ਰਲਦੇ ਮੂਲਨ ਕਦ ॥ ਕਾਇਮ ਕੁਰਸੀ ਅਰਸ਼ ਹੈ
ਕਾਇਮ ਇੱਕ ਖੁਦਾਇ ॥ ਪੰਜੇ ਕਾਇਮ ਹੈਂ ਸਦਾ ਹੋਰ ਨ ਕਾਇਮ ਜਾਇ ॥ ਜੇ ਆਯਾ ਸੋ ਜਾਇ ਸੀ
ਜੇ ਗਇਆ ਫਿਰ ਆਇ ॥ ਅਗਲਾ ਸਾਂਗ ਉਤਾਰ ਕੇ ਫਿਰ ਆਵੇ ਹੋਰ ਬਣਾਇ ॥ ਕਿਸਕੀ
ਮਾਈ ਬਾਪ ਕਿਸ ਕਿਸ ਕਾ ਪੂਤ ਕਹਾਇ ॥ ਕਿਸ ਕੀ ਜੇਰੂ ਧੀਅ ਕਿਸ ਸਭ ਬੜੈ ਕੀਏ ਪਸਾਉ
ਜੀਂ ਵਦਿਆਂ ਸਭ ਦਿੱਸਦੀ ਮੋਇਆਂ ਦਿੱਸੇ ਨਾ ਕੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਬਜੀ ਕੂੜ ਦੀ ਆਖਰ ਕੂੜੀ
ਹੋਇ ॥ ੬੦ ॥ ਸੁਆਲ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀਨ ਸੂਰਾ ॥ ਅਖੇ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀਨ ਸੁਣਹੋ
ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ॥ ਕੇਹੀ ਸੂਰਤ ਰੱਬ ਦੀ ਰਹਿੰਦੇ ਕੇਹੜੀ ਜਾਇ ॥ ਖਾਣਾ ਕਉਣ ਖੁਦਾਇ ਦਾ
ਪਹਿਰੇ ਕਉਣ ਪੁਸ਼ਾਕਾ ਕਉਣ ਸਰੀਕ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਸੱਚ ਹਕੀਕਤ ਆਖ ॥ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ
ਵਿਚ ਕਉਣ ਨਜ਼ੀਕ ਖੁਦਾਇ ॥ ਵੇਨੋਂ ਮਜ਼ਹਬ ਸੋਧਕੇ ਸੱਚਾ ਇੱਕ ਦਿਖਾਇ ॥ ੬੧ ॥

ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ਸੂਰਾ ॥ ਸੁਣਹੋ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀਨ ਆਖੀ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ॥ ਸੱਚੀ
ਸਰਤ ਰੱਬ ਦੀ ਰਹਿੰਦਾ ਸੱਚੀ ਜਾਇ ॥ ਸਾਰਾ ਖਾਣਾ ਰੱਬ ਦਾ ਪਹਿਰੇ ਸੱਚ ਪੁਸ਼ਾਕ ॥ ਇੱਕੋ
ਇੱਕ ਖੁਦਾਇ ਹੈ ਹੋਰ ਸਰੀਕ ਨ ਸਾਕ ॥ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੁਇ ਦਰਗਾਹ ਲੈਨ ਸਜਾਇ ॥
ਮਜ਼ਹਬ ਦੁਇ ਮਨਸੂਖ ਹੈਂ ਦਿੱਸੀ ਦੇਗੁਮਰਾਹਿ ॥ ਸੋਈ ਸਰੀਕ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਜਾਕੀ ਜਨਮ ਨ
ਜਾਤਾ ॥ ਬੇਦ ਕਤੇਬੋਂ ਬਾਹਰਾਂ ਅਨਹਦ ਸ਼ਬਦ ਅਲਾਤ ॥ ੬੨ ॥ ਸੁਆਲ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀਨ
ਸੂਰਾ ॥ ਅਖੇ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀਨ ਸੁਣਹੋ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ॥ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੁਇ
ਦਿੱਤੇ ਨੀ ਮੁੱਢਹੁ ਉਠਾਇ ॥ ਤੀਜਾ ਮਜ਼ਹਬ ਕਉਣ ਹੈਜੋ ਤੁਹਿਕੀਤਾ ਤਹਕੀਕਾ ॥ ਏਹ ਹਕੀਕਤ
ਸੱਚ ਕਹੁ ਨਾਹਿ ਤਾਂ ਲਗਦੀ ਲੀਕ ॥ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੁਇ ਬਾਵੇ ਆਦਮ ਦੇ ਛਰਜੀਦ ॥
ਤੁਹਿਕਿਊਂ ਰੱਦੇ ਨਾਨਕਾ ਸੱਚ ਕਹੋ ਇਹ ਪੰਵੇ ॥ ਹਾਰਿਆ ਕਾਜੀ ਰੁਕਨਦੀਨ ਹਾਰਿਆ ਸ਼ਾਹ
ਕਰੀਮ ॥ ਹਾਰਿਆ ਹਾਜੀ ਹੱਜ ਕਰ ਪੜ੍ਹ ਗੁਜੂ ਭਏ ਯਤੀਮ ॥ ਹਉਂ ਪੁਛਦਾ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀਨ
ਮੁਲਤਾਨੇ ਦਾ ਪੀਰ ॥ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੀ ਕਰ ਸੱਚੀ ਤਦਬੀਰ ॥ ੬੩ ॥ ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ
ਸ਼ਾਹ ਸੂਰਾ ॥ ਅਖੀ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ਸੱਚ ਸੁਣਹੁ ਬਹਾਵਦੀਨ ਪੀਰਾ ॥ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ
ਦੇਇ ਸਰ ਗੁਮ ਥੀ ਜ਼ਹੀਰ ॥ ਤੀਜਾ ਮਜ਼ਹਬ ਪਾਕ ਹੈ ਨੇਕ ਬਦ ਤੇ ਦੂਰ ॥ ਭਲੇਬਰੇ ਦਰਗਾਹ
ਵਿਚ ਵੜਨ ਨਾ ਮਿਲਦੇ ਦੂਰ ॥ ਭਲਾਭਲਿਆਈ ਗਰਬਿਆ ਮੈ ਸਮਾਵਰ ਨ ਕੋਇ ॥ ਬੁਰਾ
ਬੁਰਿਆਈ ਸਹਿਮਿਆ ਨੀਚ ਕਰਮ ਬਹਿ ਰੋਇ ॥ ਦੋਵੇਂ ਰਹੇ ਜਹਾਨ ਵਿਚ ਧੁਰ ਨਾ ਪਹੁੰਚੇ
ਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਕਹੇ ਬਹਾਵਦੀਨ ਹਉਮੈ ਰੱਖੈ ਅੜਾਇ ॥ ਤੀਜਾ ਮਜ਼ਹਬ ਸੱਚ ਹੈ ਮਾਰਮੱਤੀਂ
ਮਨਮਾਰਾ ॥ ਨੇਕ ਬਦ ਦੁਇ ਰਾਹ ਛੱਡ ਹਰਦਮ ਖਾਲਕ ਸਾਰ ॥ ਨੇਕ ਬਦ ਦੁਇ ਗਾਡੜੇ ਚਲਦੇ
ਗਾੜੀ ਰਾਹ ॥ ਦੋਨੋਂ ਫਾਬੇ ਰਾਹ ਵਿਚ ਛੁੱਟੇ ਜਾਨ ਮਲਾਹਿ ॥ ਲੀਹੇ ਲੀਹ ਗਾੜੀ ਚਲੇ ਲੀਹੇ

ਗਾੜੀ ਰਾਹ ॥ ਦੋਨੋਂ ਫਾਬੇ ਰਾਹ ਵਿਚ ਛੁੱਟੇ ਜਾਨ ਮਲਾਹਿ ॥ ਲੀਹੇ ਲੀਹ ਗਾੜੀ ਚਲੇ ਲੀਹੇ

ਚਲਨ ਕਪੂਤ ॥ ਤੰਨੋਂ ਲੀਹੇ ਨਾ ਚਲਨ ਸਿੰਘਸੁਰਮਾ ਸਪੂਤ ॥ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੁਇ ਬੁਰੇ
 ਆਦਮ ਦੇ ਫਰਜ਼ੀਦਾ ॥ ਲੜਦੇ ਹੋਦਾਂ ਬੰਨ੍ਹਕਰ ਸੱਚਭੁਲਾਇਨ ਪੰਦ ॥ ਦਰਗਹ ਉੜ ਨ ਪਾਇਨ
 ਜੋ ਕਰਦੇ ਦਾਵੇ ਕੂੜ ॥ ਦਾਵਾ ਰਾਮ ਰਹੀਮ ਕਰ ਲੜ ਮਰਦੇ ਹੋਂਦੇ ਕੂੜ ॥ ਜਿਚਰਰੂਹ ਮਕਾਨ
 ਤੇ ਜੁੱਸਾ ਸਾਬਤ ਨਾਲ ॥ ਤਦਬੀਰਾਂਬਹੁਬਿਧ ਕਰੇ ਮਰਦਿਆਂ ਚਲਹਿ ਨ ਨਾਲ ॥ ਫਿਰੇ ਚੌਰਸੀ
 ਭਰਮਦਾਹੋਇ ਨਿਮਾਣਾ ਰੂਹ ॥ ਕੋਇ ਨ ਪੁੱਛੇ ਬਾਤੜੀ ਵਾਂਗਾ ਪਿੜੀਂਦਾ ਰੂਇ ॥ ਜਿਤਨੇ ਯਾਰ
 ਮੁਹੱਬਤੀ ਖਾਣ ਪੀਣ ਦੇ ਮਿਤ ॥ ਮੋਆ ਦੇਖਨ ਰੂਹ ਕੂੰਫੇਰ ਨ ਲਾਇਨ ਚਿੱਤ । ਮਿਲਦੇਅਇ
 ਮੁਹੱਬਤੀ ਦਾਮ ਕਾਮ ਕੇ ਯਾਰ ॥ ਭਾਈ ਸਕੇ ਪਰੀਤਮੀ ਭਾਇ ਭਤੀਜ ਹਜ਼ਾਰ ॥ ਮਾਂਪਿਉ ਨਾਨੇ
 ਨਾਨੀਆਂ ਚਾਚੇਤਾਏ ਮਿੱਤ ॥ ਮਾਮੇ ਤੇ ਮਾਮਾਣੀਆਂ ਢੁੱਢੀ ਢੁੱਫੜਨਿੱਤ ॥ ਦਾਦੀ ਦਾਦੇ ਦੇਵਰੇ ਜਿਠਾਣ
 ਦਿਰਾਣੀਆਂ ਪਾਰ ॥ ਅੰਤਨਸਾਬੀ ਕੋਇ ਨਾਭੱਜਨ ਹੋਇ ਬਿਚਾਰ ॥ ਕੁੜਮ ਧੁੜਮਬਹੁਭਾਤੀਆਂ
 ਬਹਿ ਬਹਿ ਕਰਨ ਬੀਚਾਰ ॥ ਕੱਚੇ ਸਾਕ ਕੁਸੰਗਾੜੀ ਮੋਇਆਂ ਲਹਿਨ ਨ ਸਾਰ ॥ ਦੁਨੀਆਂ ਵੇਖ
 ਕੁਸੰਗਾ ਸਭ ਤਜਹੁ ਬਹਾਵਦੀਨ ਪੀਰ ॥ ਜਿਨਾਂ ਪਨਾਹ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਸੇ ਕਦੇ ਨ ਹੋਇ ਜਹੀਰ ॥
 ਦੁਨੀਆਵੀ ਸਭਸਾਹਿਬੀ ਜਸਭੀਦੁਨੀਆਮਾਹਿ ॥ ਚਲਿਆ ਰੂਹ ਇਕੱਲੜੀਜੁੱਲੇ ਪੁੱਛੇਂਦਾਰਾਹਿ ॥
 ਫਿਰ ਆਵੈ ਵਿੰਚ ਚਉਰਾਸੀਏ ਕਰਕੇ ਰੂਪ ਅਨੇਕ ॥ ਲੱਖ ਅਸੰਖ ਰੂਪ ਕਰ ਲੱਖਅਸੰਖ ਭੇਖ
 ॥ ਜਿਚਰ ਰੂਹ ਨਕਾਇਮਾਂ ਤਿਚਰ ਟਿਕੈ ਨਾ ਠਉਰਾ ॥ ਜੇਹੋਵੈ ਕਾਇਮ ਜੁੱਸੜਾ ਮਿਟੈ ਚਉਰਾਸੀ
 ਦਉੜਾ ॥ ਹਾਰਿਆ ਦਾਨਸ਼ਮੰਦ ਸਭ ਹਾਰਿਆ ਬਹਾਵਦੀਨ ਪੀਰ ॥ ਜਿੱਤੇ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ਸਭ ਕਰ
 ਸਚ ਸ਼ਬਦ ਪਰ ਪੀਰ ॥ ਅਖੜੀ ਇਸ ਜਮਾਨ ਦੇ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ਛਕੀਰ ॥ ਮਾਰਿਆ ਸਿੱਕ
 ਸੱਚ ਦਾ ਸਿਰ ਪੀਰਾਂ ਦੇ ਪੀਰ ॥ ੬੩ ॥ ਸੁਆਲ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀਨ ਸੂਰਾ ॥ ਅਖੇ
 ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀਨ ਨਾਨਕ ਸੱਚਅਲਾਇ ॥ ਖਤਰਾਰਹਿਦਾਰਾਤਦਿਹ ਕਰ ਮਸਲਾ ਸੱਚ ਸੁਣਾਇ
 ॥ ਕੈਣ ਨਬੂਦ ਜਹਾਨ ਵਿਚ ਹਯਲ ਕਾਇਮ ਕਉਣ ॥ ਜੋ ਇਹ ਹਕੀਕਤ ਦੱਸ ਦੇਇ ਹਉਂ
 ਸੁਨਰਾਵੈਂਤਉਨਾਇਹਹਕੀਕਤ ਹੱਕਦੀ ਦੇਹੋ ਸਭ ਬੁਝਾਇ ॥ ਕਾਦਰ ਮੂਲ ਨ ਦਿਸਨੀ ਸਭ
 ਕੁਦਰਤਭਰਮ ਭੁਲਾਇ ॥ ਕਾਇਮਕਉਣ ਇਬਾਦਤੀਹੋਵੈ ਜੁੱਸਾ ਪਉਨ ॥ ਹਮਰੀ ਦਾਤ ਸਦ
 ਸੱਚਖਬਰ ਸੁਣਾਏ ਜਉਣ ॥ ੬੪ ॥ ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ਸੂਰਾ ॥ ਸੁਣਹੁ ਪੀਰ
 ਬਹਾਵਦੀਨ ਅਖੀ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ॥ ਰੱਖਿਆ ਸਿਰ ਪੁਸ਼ੀਦੜਾ ਸੁਣੀ ਸੱਚ ਸਨਾਇ ॥ ਜੁੱਸੇਨਾਬੂਦ
 ਜਹਾਨ ਵਿਚ ਹਯਲ ਕਾਇਮ ਹੂਹਾ ॥ ਰੂਹ ਛੁਡੇ ਜਬ ਜੁੱਸਿਆਂ ਮਿਟਿਆ ਅਵਾਜਾ ਰੂਹ ॥ ਦੋਏ
 ਨਬੂਦ ਜਹਾਨਵਿਚ ਹਯਲ ਕਾਇਮਦੇਇ ॥ ਜੋ ਕਰਨ ਇਬਾਦਤਬੰਦਰੀ ਸਚ ਖਬਰ ਬਤਾਵਨ
 ਸੋਇ ॥ ਜੁੱਸੇ ਬਾਝ ਨ ਰੂਹ ਹੈ ਰੂਹਾਂ ਬਾਝਨ ਜੁੱਸਾਹੋਇ ॥ ਨਾਨਕਲੇਖੇ ਮੰਗੀਏ ਰੋਂਦੇ ਛਿੱਠੇ ਦੋਇ
 ॥ ਮਿਲਨ ਸਜ਼ਾਈਂ ਜੁੱਸਿਆਂ ਰੂਹ ਪੁਕਾਰਨ ਹਾਇ ॥ ਨੇਕੀ ਬਦੀ ਬੀਚਾਰਕੇ ਮਿਲੈ ਅਜ਼ਾਇ
 ਸਜ਼ਾਇ ॥ ਅਪੇ ਰੂਹ ਕਹਾਂਇਦਾ ਅਪੇ ਜੁੱਸਾ ਹੋਇ ॥ ਏਹਾਤਮਾਸ਼ਾ ਦੇਖ ਕੇ ਨਾਨਕਦਿੱਤਾਤੋਥਿ
 ॥ ਰੋਇ ਨ ਕੋਈ ਅਇਆ ਹੱਸ ਨ ਚਲਿਆ ਕੋਇ ॥ ਅੱਗਾ ਪਿੱਛਾ ਸੋਧਕੈ ਨਾਨਕ ਰਹਿਆ

ਖਲੋਇ ॥ ਈਂਦ ॥ ਸੁਆਲ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀਨ ਸੂਰਾ ॥ ਆਖੇ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀਨ ਸੁਣਹੋ
 ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ॥ ਇੱਕ ਖੁਦਾਇ ਰਸੂਲ ਹੈ ਕਿਉਂ ਦੁਨੀਆਂ ਬਹੁਤੇਰਾਹ ॥ ਮਾਲਮ ਕੁਝਨਹੋਵਈ
 ਵਾਣੀ ਕੀ ਬਲਾਇ ॥ ਰਾਹ ਸਚਾਵਾ ਛੱਡਕੇ ਬਹੁਹੋਈ ਗੁਮਰਾਹ ॥ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਛੱਡਿਆਖਾਣ
 ਹੱਕ ਹਲਾਲ ॥ ਹਿੰਦੂ ਖਾਣ ਦਰੇਗਾ ਕਹਿ ਤਿਨਾਂ ਹੋਸੀ ਕੀ ਹਵਾਲ ॥ ਦੋਵੈਂ ਭੁਲੇ ਰਾਹ ਤੇ ਸੱਚ ਨ
 ਜਾਣਹਿ ਮੂਲ ॥ ਮਾਲ ਬਿਗਾਨਾ ਖਸ ਖਾਨ ਕਰ ਕਸਮਾਂ ਰਾਮ ਰਸੂਲ ॥ ਦਰਗਾਹ ਇਨਾਂ ਕੀ
 ਹਾਲ ਹੋਇ ਸਭ ਦੇਹੋ ਖਬਰ ਬਤਾਇ ॥ ਪੀਰ ਕਹੇ ਸੁਣ ਨਾਨਕ ਖਤਰਾ ਮਨਹੁ ਚੁਕਾਇ ॥ ਈਂਦ
 ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ਸੂਰਾ ॥ ਸੁਣਹੁ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀਨ ਆਖੀ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ॥ ਲੱਬੇਕਾਰਨ
 ਪੀਰ ਜੀ ਦੁਨੀਆਂ ਬਹੁਤੇ ਰਾਹ ॥ ਕਾਰਨ ਕਪੜੇ ਤਾਮਤੇ ਬਹੁਤ ਹੋਈ ਗੁਮਰਾਹ ॥ ਖਾਨ ਕਸੀਸਾਂ
 ਏਤ ਭਾਂਤ ਜਿਉਂ ਸਿਰ ਬੀਆਂ ਕਪਾਹ ॥ ਚੁਣਿ ਅਾਂਦੀ ਵਣ ਵਾਜ਼ੀਓਂ ਚੁਖ ਚੁਖ ਲਈ ਖੁਹਾਇ ॥
 ਕੂਕੇ ਕਪਾਹ ਨਿਮਾਨੜੀ ਖੁਸਦੀ ਕਰੇ ਕਹਾਇ ਪਹਿਲਾ ਝਾਂਬੇ ਝੇਜ਼ੀਐ ਮੰਜੇ ਉਤੇ ਘੱਤ ॥ ਕੂਕੇ
 ਏਹ ਕਪਾਹੜੀ ਦੁਨੀ ਨਾ ਅਵਾਂ ਵੱਤ ॥ ਫਿਰ ਮੁਹਿ ਦਿੱਤੀ ਵੇਲਟੇ ਖਾਵੈ ਸ਼ਕਤੀ ਭੀਜ ॥ ਕੀਤੇ
 ਕਾਰਣ ਮਾਰੀਐ ਕਿਸ ਆਗੈ ਕੂਕੇ ਪੀਜ ॥ ਫਿਰ ਖੜ ਸਉਂਪੀ ਪੇਵਿਆਂ ਘੱਤਨ ਨਾਜ਼ੀ ਬੰਦ ॥
 ਚੁਖ ਚੁਖ ਹੋਇ ਪਿਵੀਦੜੀ ਕਾਰਣ ਕੱਤਣ ਤੰਦ ॥ ਫਿਰ ਸਉਂਪੀ ਚੂਜੇ ਵਾਲੀਆਂ ਕੱਤਨ ਬਾਂਹ
 ਉਲਾਰ ॥ ਕੂਕੇ ਏਹ ਕਪਾਹੜੀ ਹਉਂ ਕੱਤਿਆਈ ਸੰਸਾਰ ॥ ਫਿਰ ਸਉਂਪੀ ਜੋਲਾਹਿਆਂ ਤਾਣੀ
 ਤਣਦੇ ਠੋਕ ॥ ਛਿਕ ਛਿਕ ਦੇਨ ਮਤੋਜ਼ੀਆਂ ਅੰਧਾ ਗਰਬੇ ਲੋਕ ॥ ਫਿਰ ਸਉਂਪੀ ਜੇ ਚੂਹਿੜਿਆਂ
 ਸਿਰੇ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਪਾਇ ॥ ਤਲੇ ਤਲੇਰਨ ਸਿਰ ਮੁੰਗਲੀ ਕੁੱਟਨ ਦੇ ਦੇ ਤਾਇ ॥ ਫਿਰ ਸੌਂਪੀਤਿਨਾਂ
 ਦਰਜ਼ੀਆਂ ਜਿਉਂ ਜਿਉਂ ਖਸਮ ਕਹੀਨ ॥ ਪਹਿਨ ਕਪੜ ਮਨ ਭਾਵਦਾ ਜਿਤ ਪੈਧੇ ਸੋਹੈ ਜੰਵ ॥
 ਨਾਕੋ ਹੱਸੇ ਹਜ਼ਿਹਜ਼ਾਇ ਨਾਕੋ ਕਰਹੋ ਸ਼ੋਗ ॥ ਇਹ ਸਿਰ ਬੀਆਂ ਕਪਾਹ ਦੇਇ ਇਨਾਂ ਜੰਤਾਂ
 ਸਿਰ ਕੀ ਹੋਗਾ ॥ ਈਂਦ ॥ ਸੁਆਲ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀਨ ਸੂਰਾ ॥ ਆਖੇ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀਨ
 ਸੁਣਹੁ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ॥ ਜੁੱਸਾ ਕਿਉਂ ਕਰ ਸਿਰਜਿਆ ਸੱਚਾ ਦੇਹ ਸਨਾਹਿ ॥ ਕਉਣ ਮੁਕੱਦਮ
 ਪਿੰਡ ਦਾ ਕਿਸਵਸਾਏ ਲੋਗਾ ॥ ਖਾਵੈ ਕਉਣ ਨਿਆਮਤਾਂ ਕਿਸਨੂੰ ਭੋਗਾ ਜੋਗਾ ॥ ਕਰਦਾ ਕਉਣ
 ਅਵਾਜ਼ੜ ਸੁਨਟੇਹਾਰਾ ਕਉਣ ॥ ਜੁੱਸਾ ਰਖਦਾ ਕਉਣ ਹੈ ਸੁਪਨੇ ਜਾਂਦਾ ਕਉਣ ॥ ਏਹ ਹਕੀਕਤ
 ਜੇ ਦੱਸੈ ਸੋਈ ਅੱਵਲ ਫਕੀਰਾ ਪੀਰਾਂ ਅੰਦਰ ਪੀਰ ਹੈ ਮੀਰਾਂ ਅੰਦਰ ਮੀਰ ॥ ਈਂਦ ॥
 ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ਸੂਰਾ ॥ ਆਖੇ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ਸਚ ਸੁਣਹੁ ਬਹਾਵਦੀਨ ਸ਼ਾਹ ॥ ਜੁੱਸਾ
 ਸਜਿਆ ਨਿਆਮਤੀ ਸੱਚੇ ਸੁਣਹੁ ਸਨਾਇ ॥ ਰੂਹ ਮੁਕੱਦਮ ਪਿੰਡ ਦਾ ਕਰਮ ਵਸਾਏ ਲੋਗਾ ॥
 ਖਾਵੈ ਅਗਨਿ ਨਿਆਮਤੀ ਰੂਹਾਂ ਭੋਗਾਂ ਜੋਗਾ ॥ ਕਰਦੀ ਬਾਦ ਅਵਾਜ਼ੜ ਸੁਨਟੇਹਾਰਾ ਰੂਹ ॥
 ਜੇ ਸੈਰ ਰਖਦੀ ਅਗਨਿ ਹੈ ਰੂਪ ਫਿਰੇ ਪਰ ਜੂਹਾ ॥ ਰੂਹ ਛੱਡੇ ਜਬ ਜੁੱਸ਼ਾ ਫਿਰ ਹੋਵਣ ਰੂਹ ਅਪਾਰ
 ਫਿਰ ਲਗ ਖਾਵਣ ਜੁੱਸ਼ਾ ਕਰ ਡਾਰਹਿ ਤਿਸ ਛਾਰ ॥ ਮੂਦੇ ਕੀ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ ਜੀਵਤ
 ਏਖ ਪਰਤੋਖ ॥ ਜੇਤੇ ਦਾਣੇ ਅੰਨ ਦੇ ਜੀਆਂ ਜੰਤੂ ਲੱਖ ॥ ਗੈਬੀ ਸਿਰਰ ਖੁਦਾਇਦਾ ਬੁੱਝ ਨਸਕੈ

ਕੋਇਂ॥ ਪੀਰ ਪੈਕੰਬਰ ਅਉਲੀਏ ਬਕ ਬਕ ਰਹੇ ਖਲੋਇ॥ ਰੂਹ ਨ ਅਵਦਾ ਦਿੱਸਈ ਜਾਂਦਾ
 ਲਖੇ ਨ ਕੋਇ॥ ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਤ ਜੋ ਬੁਝੈ ਪੀਰਾਂ ਦੇ ਸਿਰ ਸੋਇ॥ ੨੦॥ ਸੁਆਲ ਪੀਰ
 ਬਹਾਵਦੀਨਸੂਰਾ॥ ਅਖੇ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀਨ ਸੁਣਹੋ ਨਾਨਕ ਸਾਹ॥ ਚਾਰੇ ਰੂਹ ਅਮਾਨਤੀ
 ਰਹਿੰਦੇ ਕਉਣ ਪਨਾਹ॥ ਚਾਰੋਂ ਰਾਹ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਮੈਂ ਕੂ ਬੇਹ ਭੀ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿਖਾਇ॥ ਲਿਖਿਆ ਵਿਚ
 ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਕਹਿਆ ਰਸੂਲ ਖੁਦਾਇ॥ ਬਾਝੂ ਰਾਹ ਸ਼ਰੀਯਤੇ ਬੰਦੇ ਪਾਕ ਨ ਹੋਇ॥ ਬਾਝੂ
 ਸੁਨਤ ਆਦਮੀ ਦਰਗਾਹ ਲਹਨ ਨ ਢੋਇ॥ ਮੁਸਲਮਾਨੀ ਅਸਾਨੜੀ ਬੱਤ ਨ ਪੁਛਸੀ ਕੋਇ॥
 ਬਾਝੂ ਰਸੂਲ ਮਹੰਮਦੇ ਦੂਜਾ ਹੋਰ ਨ ਕੋਇ॥ ਵੋਇਮ ਰਾਹ ਤਰੀਕਤੇ ਸੋਇਮ ਹਕੀਕਤ ਰਾਹ॥
 ਰਾਹ ਮਾਰਫਤਾਂ ਅਖੀਐ ਚਾਰੋਂ ਰਾਹ ਖੁਦਾਇ॥ ਜੁਸਾ ਚਾਰ ਖਸੀਯਤਾਂ ਕਿਉਂਕਰ ਥੀਆ
 ਨਪਾਕ॥ ਕਉਣ ਮਿਲਿਆ ਸੰਗ ਚਾਰ ਦੇ ਹੋਵਨ ਪੰਜ ਤਨ ਪਾਕ॥ ੨੧॥ ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ
 ਸਾਹ॥ ਸੁਣਹੋ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀ ਨਾਖੀ ਨਾਨਕ ਸਾਹ॥ ਚਾਰੋਂ ਰਾਹ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਸੁਣਕਰ ਮਨ
 ਮੈਂ ਲਾਇ॥ ਅੰਵਲ ਰਾਹ ਸ਼ਰੀਯਤੇ ਗੁਸਲ ਖਰਾਇਤ ਨਾਇ॥ ਭਲਾ ਮਨਾਵਣ ਸਭਸ ਦਾ ਬੁਰਾ
 ਨ ਸੁਣਹੀ ਕਾਨ॥ ਰੋਜਾ ਨਮਾਜਾਂ ਬੰਦਰੀ ਅਵਰ ਰਿਆਜਤ ਸਾਰ॥ ਤਰਕੇ ਅਮਲ ਬਿਕਾਰ
 ਸਭ ਰਾਹ ਤਰੀਕਤ ਧਾਰ॥ ਜਾਣੇ ਹੱਕ ਹਕੀਕਤੇ ਬੁਝੇ ਹਕੀਮ ਖੁਦਾਇ॥ ਆਪੇ ਆਪ ਅਲਾਹ
 ਹੈ ਹੋਰ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਨਾਹਿ॥ ਜੀਵਦਿਆਂ ਜੋ ਮਰ ਰਹੇ ਮਾਰਫਤੀ ਮਨ ਮਾਰ॥ ਮਿਲਿਆ ਰਹੇ
 ਖੁਦਾਇ ਨਾਲ ਤਉ ਹੀ ਉਤਰੇ ਪਾਰ॥ ਮੁਸ਼ਕਲ ਮੁਸਲਮਾਨੜੀ ਜਿਉਂ ਤ੍ਰਿਖੀਤਲਵਾਰ॥ ਭਲੇ
 ਰਾਹ ਸ਼ਰੀਮਤੇ ਦੇਸਨ ਸਜਾਈਂ ਮਾਰ॥ ਬਹੁ ਮਾਰਨ ਕੱਖੀ ਸਾਰ ਭੁਲੇ ਜੁ ਮੁਸਲਮਾਨ॥ ਕਲਮੇ
 ਕੋਇ ਨੌਂ ਸਾਝਿਆ ਕਰਕੇ ਬੇਈਮਾਨ॥ ਭਿਸਤ ਨ ਪਹੁਤਾ ਬਪੜਾ ਸਾਝਿਆ ਜੋ ਕੱਖਾਂ ਮਾਂਹਿ॥
 ਖਾਹਿ ਕਾਵਾਂ ਕੁਤਿਆਂ ਮਿਲਿਆ ਪਾਕਾਂ ਜਾਹਿ॥ ਕਲਮਾਂ ਪਾਕ ਰਸੂਲ ਪੜ੍ਹ ਸਾਝਿਆਂ ਦੇਨ
 ਗੁਨਾਹਿ॥ ਕਲਮੇ ਪਹੁਅਾਂ ਅਜਾਬ ਹੈ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਤੇ ਜਾਹਿ॥ ਜਿਸਨੇ ਕਲਮਾਂ ਆਖਿਆ ਫਿਰ
 ਤਾਂਕਉ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ॥ ਪੀਰ ਜੀ ਐਵੈਂ ਜਾਣੀਐ ਓਹ ਭਿਸਤੀ ਠਉਰ ਨ ਪਾਇ॥ ਜਿਸਦਾ
 ਕਲਮਾਂ ਅਖੀਐ ਓਹ ਵੇਵੈ ਬਹੁਤ ਸਜਾਇ॥ ਕਲਮੇ ਪਹੁਅਾਂ ਨਪਾਕ ਹੋਇ ਭਿਸਤ ਨ ਤਾਂਕੇ
 ਭਾਇ॥ ਕਲਮਾਂ ਆਖਿਆਂ ਏਹ ਗੁਣ ਹੋਇ ਗੁਨਾਹਾਂ ਪਾਕ॥ ਆਗੇ ਕਰੇ ਗੁਨਾਹਿ ਫਿਰ ਤਿਸ
 ਭਿਸਤੋਂ ਮਿਲੇ ਤਲਾਕ॥ ਭੰਨਾ ਭੁੰਡਾ ਕੁੰਟ ਦਾ ਫਿਰ ਲਹੇ ਅਛੂਟੇ ਦੰਮਾ॥ ਜੇ ਭੁੰਡਾ ਭੱਜੇ ਖਾਕ ਦਾ
 ਫਿਰ ਆਵੈ ਕਿਤੈ ਨ ਕੰਮ॥ ਤਾਰੇ ਪਰਬਤ ਰਾਮਚੰਦ ਸਤਿ ਰਾਮ ਲਿਖ ਨਾਮ॥ ਬੱਧੀ ਪੁਲ
 ਸਮੁੰਦਰ ਪਰ ਲੁੰਟੀ ਲੰਕ ਨਿਦਾਨ॥ ਕਲਮੇ ਤੋਬੀਆਂ ਉਮਤੀ ਚਲੇ ਰਸਾਤਲ ਜਾਹਿ॥ ਆਗੇ
 ਅਗੀਮ ਅਬਾਹ ਹੈ ਪਾਰ ਨ ਕਾਹੂ ਪਾਹਿ॥ ਵਿਚ ਜਮੀਨੇ ਦੱਬਿਅਨ ਚਲੇ ਰਸਾਤਲ ਜਾਨ॥
 ਆਗੇ ਹਾਬ ਨ ਲੱਭਈ ਕਈ ਪਤਾਲ ਤਲਾਹਿ॥ ਫਿਰ ਹੋਵਨ ਮਾਰ ਸਿ ਅਤਸ਼ੀ ਜਲਹਿ
 ਰਸਾਤਲ ਮਾਂਹਿ॥ ਜੀਵਣ ਬਹੁਤੇ ਬਰਖ ਲਗ ਫਿਰ ਆਤਸ਼ ਵਿਚ ਜਲਾਂਹਿ॥ ਫਿਰ ਹੋਵਨ
 ਗਾਯਦਮ ਮਾਹੀਆਂ ਬੁਲ੍ਹੁਣ ਜੋਕ ਸੰਸਾਰ॥ ਇੱਕ ਵੀ ਲਖ ਜਲ ਜੈਨ ਹੈ ਜੋ ਬੇਸ ਭਏਅਵਤਾਰ

॥ ਖਾਨ ਜਨਾਵਰ ਅਦਮੀ ਬਹੁਤ ਨਿਆਮਤ ਦੇ ਨਾਲ ॥ ਫਿਰ ਹੋਵਣ ਉਦੂ ਨੁਤਫੇ ਜੀਆਜੰਤ
ਸ੍ਰੰਭਾਲ ॥ ਦਿੱਚੈ ਵਸਤ ਜਲਾਇਕੈ ਜਲ ਬਲ ਹੋਵੈ ਖਾਕ ॥ ਮਣ ਦੀ ਸੇਰ ਨ ਨਿਕਲੇ ਹੋਈ
ਮਿੱਟੀ ਪਾਕ ॥ ਗਇਆ ਰੂਹ ਅਸਮਾਨ ਨੋਂ ਆਬਹਯਾਤੀ ਨਾਲ ॥ ਰਹੀ ਜੋ ਖਾਕ ਨਿਮਾਨੜੀ
ਅਰਬਾਨਾਸਰ ਭਾਲ ॥ ਰਹੀ ਜੁ ਮੁਸਟੀ ਖਾਕ ਦੀ ਹੋਈ ਫੇਰ ਨਬਾਤ ॥ ਖਾਨ ਜਨਾਵਰ
ਅਦਮੀ ਫਿਰ ਹੋਵਨ ਨੁਤਫੇ ਪਾਕ ॥ ਨੁਤਫੇ ਹੋਏ ਜੀਆ ਜੰਤ ਲਖ ਚਉਰਾਸੀ ਲੋਇ ॥ ਇਕੈ
ਤੁਂ ਜਾਣੈ ਆਪ ਰਬ ਇਕੇ ਮਾਸ ਬੰਦ ਕੋਇ ॥ ਜੇਹੇ ਅਮਲ ਕਮਾਈ ਅਨਿ ਫਿਰ ਕਿਆਮਤ
ਪਾਵੈ ਦੇਹਿ ॥ ਕਿਆਮਤ ਰੂਹ ਨੋਂ ਮਾਰ ਕਰ ਫਿਰ ਫਿਰ ਜੰਮੇ ਕੇਹਾ ॥ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੁਇ ਜ਼ਰਬ
ਲਗਾਵਨ ਦੋਇ ॥ ਸਾਹਿਬ ਜ਼ਰਬੋਂ ਬਾਹਰਾਂ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਵਿੱਚ ਲੋਇ ॥ ਰਿਸਤਾ ਆਪ
ਖੁਟਾਇ ਹੈ ਮਣਕੇ ਸਗਲੀ ਲੋਇ ॥ ਜਿਵੇਂ ਫਿਰਾਏ ਤਿਉਂ ਫਿਰਨ ਵਿਰਲਾਂ ਜਾਣੈ ਕੋਇ ॥
ਸੱਚੀ ਸੁਨਤ ਰੱਬ ਦੀ ਮੋਇ ਲੈ ਆਯਾ ਨਾਲ ॥ ਜੋ ਰੱਖੇ ਮੋਇ ਅਮਾਨਤੀ ਸੋ ਖਾਸ ਬੰਦਾ
ਭਾਲ ॥ ਫਿਰ ਗਿਆ ਦਰਗਾਹ ਵਿਚ ਅੱਗੇ ਰਖ ਨੀਸ਼ਾਨ ॥ ਹੋਰ ਦਰਗਾਹ ਢੋਈ ਨਾਲ ਹਿਨ ਜੋ
ਗਣੇ ਸੈਤਾਨ ॥ ਅੱਵਲ ਸੁਨਤ ਮੋਇ ਹੈ ਸਿਰ ਪਰ ਰੱਖੇ ਜੋਇ ॥ ਪਾਵੈ ਮਰਾਤਬ ਸੱਯਦੀ ਵੱਡਾ
ਰਿਖੀਸ਼ਰ ਹੋਇ ॥ ਰੱਖੇ ਮੋਇ ਹਲਾਲ ਖਾਇ ਨਿਕਟ ਹਰਾਮ ਨ ਜਾਇ ॥ ਸਭ ਜਹਾਨ ਦੀ ਕੀ
ਲੀਤਿਸਤੇ ਡਰੇ ਖੁਦਾਇ ॥ ਮੁਖ ਸੁੱਚਾ ਇੰਦੀ ਜਤੀ ਸੁਪਨੇ ਮਨੀਨ ਜਾਇ ॥ ਐਸੀ ਰਹਿਣੀ
ਜੋ ਰਹੈ ਤਿਸ ਕਉ ਕਾਲ ਨ ਖਾਇ ॥ ਜੋ ਮੁਖ ਤੇ ਆਖੇ ਸੋ ਥੀਵੇ ਹੋਵੇ ਸੈਫ ਜ਼ਬਾਨ ॥ ਪਹਿਲੇ
ਗਖਿਆ ਏਹ ਗੁਣ ਚੇਲਾ ਸਗਲ ਜਹਾਨ ॥ ਕਿਸੇ ਕਟਾਯਾ ਡਾਲ ਕਉ ਕਿਸੇ ਛਿਦਾਏ ਕਾਨ ॥
ਸਾਬਤ ਸੂਰਤ ਰੱਬ ਦੀ ਭੀਨਨ ਬੇਈਮਾਨ ॥ ਬੁਰੇਦੁਹਾਂ ਦੇ ਪੰਥਰੇ ਬੁਰਾਦੁਹਾਂ ਦਾਮੇਲ ॥ ਜੇਕੋਸੱਚ
ਅਲਾਇਦਾ ਘਤ ਮਾਰਨ ਤਿਹ ਜੇਲ ॥ ਸੱਚੀ ਕੁਦਰਤ ਰੱਬ ਦੀ ਕੋਇ ਨ ਪਾਵੈ ਭੇਦ ॥ ਹਿੰਦੂ
ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੁਇ ਪੜ੍ਹੇ ਲੜਦੇ ਬੇਦ ਕਤੇਬਾਹ ॥ ਬੇਦ ਕਤੇਬਹੁ ਬਾਹਰਾਂ ਲਾ ਸ਼ਰੀਕ ਅਲਾਹਿ ॥
ਕਈ ਅਸੰਖ ਮਹੰਮਦਾ ਬ੍ਰਹਮੇ ਬਿਸ਼ਨ ਕਹਾਇ ॥ ਕਈ ਅਸੰਖਾਂ ਕੁਦਰਤੀਸਾਜੀ ਖੁਦ ਕਰਤਾਰ
॥ ਅਪੇ ਮਾਰ ਜੀਵਾਂਇਦਾ ਅਪੇ ਕਰੇਸ਼ਮਾਰ ॥ ਇੱਕੋ ਸਿੱਕਾਤਖਤ ਇਕ ਜ਼ਰਬ ਭੀਇਕਾ ਹੋਇ
॥ ਜਾਣੈ ਖੁਦ ਖੁਦਾਇ ਹੈ ਪਾਵੈ ਸੱਚਾ ਸੋਇ ॥ ਕੱਖ ਛਪਾਇਨ ਅੱਗ ਨੂੰ ਛਪੇ ਨ ਅਗਨ ਕਦਾਹਿ
॥ ਅਖਰ ਜਾਹਰ ਸੱਚ ਹੈ ਜਿਉਂ ਕਖ ਜਲਨ ਸੰਗ ਭਾਇ ॥ ਆਦਿ ਸੱਚ ਜੁਗਾਦਿ ਸਚ ਹੈ ਭੀ
ਸਚ ਨਾਨਕ ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚ ॥ ਜੋ ਮਰਕੇ ਫਿਰ ਜੰਮਿਆਂ ਸੋਈ ਕਰ ਨਿਕਚ ॥ ਮਰ ਮਰ ਜੰਮਨ
ਝੁਕੇ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ॥ ਕਾਇਮ ਤੀਜਾ ਰਾਹ ਹੈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਥੀਆ ਅਸਾਨ ॥ ਨੇਕੀ ਬਦੀ
ਦੁਇ ਰੱਦ ਕਰ ਆਉ ਅੱਲਹ ਦੇਪਾਸ ॥ ਜੋ ਮੰਨੇ ਅੱਲਹ ਦੇ ਕੇਮ ਨੋਂ ਸੋਈ ਬੰਦਾ ਖਾਸ ॥ ਚਾਰ
ਖੇਡਾਂ ਸੋਧਕੇ ਦੇਖਹੁ ਦਿਲੇ ਲਗਾਇ ॥ ਰੱਬ ਨ ਵਿੱਚ ਕਤੇਬ ਦੇ ਰਹੇ ਇਲਾਹਦ ਜਾਇ ॥
ਰਹੇ ਇਲਾਹਦ ਸਭ ਤੇ ਵਿਚ ਸਭਨਾਂ ਦੇ ਜਾਨਾ ॥ ਜੈਸੀ ਸੂਰਤ ਧਿਆਈਐ ਤੈਸੀ ਲਈ ਏਮਾਨਾ ॥
ਸੁਣਹੁ ਮਾਰਫਤ ਪੀਰ ਜੀ ਮਿਲਤ ਮਜ਼ਹਬ ਛਾਡ ॥ ਸੋਧਹੁ ਜੁੱਸਾ ਆਪਣਾ ਕਿਆ ਰੱਬ

ਬਣਾਏ ਸਾਜ਼॥ ਕਾਇਮ ਚਾਰੋਂ ਰੂਹ ਹੈਂ ਚਾਰੋਂ ਜੁੱਸੇ ਸਾਥ॥ ਪੰਜਵੀਂ ਕੁਦਰਤਿ ਰੱਬ ਦੀ ਮਿਲ
ਹੋਏ ਪੰਜ ਤਨ ਪਾਕ॥ ਅੰਵਲ ਬਾਦੀ ਰੂਹ ਹੈਨਾਮ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਜਾਨ॥ ਆਤਸ਼ ਦੂਜਾ ਰੂਹ ਹੈ
ਜਿਨ ਕਹਾਏ ਨਾਮ॥ ਆਬੀ ਤੀਜਾ ਰੂਹ ਹੈ ਮਾਨਹੁ ਸੂਰਤ ਦੇਉ॥ ਖਾਕੀ ਚਉਥਾ ਰੂਹ ਹੈ ਭਯ
ਖਵੀਸ ਅਭੇਉ॥ ਪੰਜਵਾਂ ਰੂਹ ਖੁਦਾਇ ਹੈ ਮਿਲ ਚਹੁੰ ਰੰਗੇ ਹੋਇ॥ ਕੁੱਲ ਬਰਕਤੀ ਰੱਬਜ਼
ਚਾਰੋਂ ਕਾਇਮ ਹੋਇ॥ ਦੁਇਨੇਕ ਦੁਇ ਬਦ ਹੈਂ ਵੈਰੀ ਮੀਤ ਕਹਾਇ॥ ਦਹਿਸ਼ਤਨਾਲ ਖੁਦਾਇ
ਦੀ ਰਲਦੇ ਸਿੱਧੇ ਰਾਹਿ॥ ਜੋ ਕਰੇ ਇਬਾਦਤ ਬੰਦਰੀ ਸੂਰਤ ਜਾਣ ਖੁਦਾਇ॥ ਕਾਇਮ ਚਾਰ
ਫਰੇਸ਼ਤੇ ਚੱਲਨ ਤਿਸਹਿਰਜਾਇ॥ ਜੋ ਮਹਿਰੂਮ ਖੁਦਾਇ ਤੇ ਕਰਨ ਇਬਾਦਤ ਨਾਹਿ॥ ਫਿਰਦੇ
ਸਰ ਗਾਰਦਾਨ ਉਹ ਰੋਜ਼ਸ਼ਬਨ ਟਿਕਾਇ॥ ਨੇਕ ਬਖਸ਼ੀਯਤ ਪਾਕ ਹੈ ਬਾਦ ਫਰਿਸ਼ਤੇ ਮਾਹਿ
॥ ਬਾਦ ਪੈਵੰਦ ਖੁਦਾਇ ਨਾਲ ਖਾਸਾ ਯਾਰ ਕਰਾਇ॥ ਆਤਸ਼ ਕੁੱਵਤ ਬਾਦ ਦੀ ਬਿਨ ਬਾਦ ਨ
ਆਤਸ਼ ਹੋਇ॥ ਆਬੀ ਕੁੱਵਤ ਨਾਰ ਦੀ ਬਿਨ ਨਾਰ ਨ ਆਬੀ ਹੋਇ॥ ਖਾਕੀ ਕੁੱਵਤ ਆਬ ਦੀ
ਬਿਨ ਆਬ ਨ ਹੋਵੈ ਖਾਕ॥ ਜਿਚਰ ਪੰਜਨ ਮਿਲਨੀ ਹੋਇ ਨ ਪੰਜ ਤਨ ਪਾਕ॥ ਬਾਦੀ ਹੋਈ
ਗਲੀਜ਼ ਜਬ ਆਵੈ ਬਹੁ ਬਦਬੋਇ॥ ਹੋਵੈ ਨਾਰ ਗਲੀਜ਼ ਜਬ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਨ ਹੋਇ॥ ਆਬ
ਗਿਲਾਜ਼ਤ ਜੇ ਕਰੇ ਗੰਦੀਹੋਇਸੀ ਆਹ॥ ਬੁਇ ਬੁਇ ਖਲਕਤ ਸਭ ਕਰੇ ਹੱਥ ਨ ਕੋਈ
ਲਾਇ॥ ਖਾਕ ਗਿਲਾਜ਼ਤ ਜੇ ਬੀਵੇਨੈਕੈ ਛੁਹੇ ਨ ਕੋਇ॥ ਚਾਰੋਂ ਮਿਲ ਗਲੀਜ਼ ਹੋਇ ਨੇੜ ਨ
ਢੁੱਕੇ ਲੋਇ॥ ਬਿਨਾਂ ਬਰਕਤ ਰੱਬ ਦੀ ਚਾਰੋਂ ਕਿਸੇ ਨ ਕਾਮ॥ ਆਖੇ ਨਾਨਕ ਸੁਣ ਪੀਰ ਜੀ
ਸਾਚੀ ਰੱਬ ਕਲਾਮ॥ ੨੨ ॥ ਸੁਆਲ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀਨ ਸੂਰਾ ॥ ਆਖੇ ਪੀਰ
ਬਹਾਵਦੀਨ ਸੁਟੀਐ ਸੱਚ ਸੁਆਲਾ॥ ਗੁੱਸੇ ਅੰਦਰਜੇ ਮਰਨਫਿਰ ਤਿਨਾਂ ਕਉਣਹਵਾਲਾ॥ ਕਉਣ
ਮਰਾਤਬ ਤਿਨਾਂ ਦਾ ਪਉਸਨ ਕੇਹੜੀ ਜਾਇ॥ ਦੋਜਕ ਜਾਹਿ ਕਿ ਭਿਸਤ ਜਾਹ ਏਹ ਭੀ ਸੱਚ
ਦਸਾਇ॥ ਗੁੱਸਾ ਕਰਕੇ ਜੋ ਮਰੇ ਵਡਾ ਮਰਾਤਬ ਪਾਇ॥ ਲਿਖਿਆ ਚਾਰ ਕਿਤਾਬਵਿਚ ਸੋਮਿਲੇ
ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਜਾਇ॥ ਕਾਇਮ ਰਹੇ ਕਿਆਮਤੀ ਮਰੇ ਨ ਜੰਮੇ ਸੋਇ॥ ਰਣ ਵਿਚ ਮਰੇ ਸ਼ਹੀਦਹੋਇ
ਤਿਸ ਇਹ ਮਰਾਤਬ ਹੋਇ॥ ੨੩ ॥ ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ਸੂਰਾ ॥ ਆਖੇ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ਸੁਚ
ਸੁਣਹੁ ਬਹਾਵਦ ਪੀਰ॥ ਗੁੱਸਾਕਰਕੇ ਜੋ ਮਰਨ ਸੇਹੋਸਨ ਬਹੁਤਜ਼ਹੀਰ॥ ਲਿਖਿਆ ਚਾਰ ਕਿਤਾਬ
ਵਿਚ ਗੁੱਸਾ ਕਰੇ ਹਰਾਮ॥ ਦੁਨੀਆ ਕਾਰਨ ਲੜਮਰੇ ਸੋ ਮੋਆ ਕਿਸੇ ਨ ਕਾਮ॥ ਓਹ ਹੋਹਿਜ਼ੰਬੂਰੇ
ਗਯਦਮਾਂ ਜਹਿਰ ਲਪੇਟੇ ਮਾਰ॥ ਰਣ ਵਿਚ ਗੁੱਸਾ ਕਰ ਮੁਏ ਲੈਨ ਸਿਭਏ ਅਵਤਾਰ॥ ਗੁੱਸ
ਆਤਸ਼ ਕਰ ਮੁਏ ਜਿਉਂ ਜਲੇ ਪਤੰਗ ਦੀ ਬਾਨ॥ ਰਸਮੀ ਦੇਖਹੁ ਪੀਰਜੀਪਾਛੇ ਕਰੇ ਕਲਾਮ॥
ਸ਼ਕਤੀ ਮਰਨਾ ਦੋਜਕੀ ਸਭ ਆਖਨ ਮੁਆ ਹਰਾਮ॥ ਸ਼ਿਵ ਕਾ ਮਰਨਾ ਭਿਸ਼ਤ ਹੈ ਸਭ ਕੌ ਕਰੈ
ਸਲਾਮ॥ ਜੀਵਤ ਪੂਜੇ ਸਭ ਕੋ ਮੁਆ ਭਿਸ਼ਤੀ ਜਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਆਖੇ ਪੀਰਜੀਸਿਵਡਾ ਮਰਾਤਬ
ਪਾਇ॥ ਸ਼ਕਤ ਮਰਾਤਬ ਕਛੁਨਹੀਂ ਅੰਤ ਦੋਜਕ ਹੋ ਸਜਾਇ॥ ਜਿਉਂ ਪਰਵਾਨੇ ਜਲ ਮਰਨ ਵਿਚ
ਰੋਸ਼ਨ ਦੀਪ ਜਲਾਇ॥ ਜਾਲਮ ਕਰਦੇ ਜਾਲਮੀ ਸਿਰ ਕਰਨ ਗਾਰੀਬਾਂ ਜੋਰ॥ ਉਇ ਪਉਸਨ

ਦੈਖਕ ਹਾਵੀਏ ਜਿਤੁੰ ਲਹੇ ਸਜਾਈਂ ਚੋਰ ॥ ਖਾਂਵਨ ਮਾਸ ਗਰੀਬਦਾ ਆਖਨ ਥੀਆ ਹਲਾਲਾ ॥
 ਫਿਰ ਲੈਸਨ ਮਾਸ ਉਧੇਹਕੇ ਜਿਉਂ ਦਿੱਤਾ ਲੈਨ ਸੰਭਾਲਾ ॥ ਮਾਰਨਮਰਨਾਦੂਸ਼ਮਨੀ ਕਦੇ ਨਛੋਡੇ
 ਕੋਇ ॥ ਜੈਸਾ ਕੋਈ ਬੀਜਸੀ ਫਿਰ ਲੁਟਸੀ ਤੈਸਾ ਸੋਇ ॥ ਮਜ਼ਹਬ ਉਤੇ ਲੜ ਮਰੇ ਜੇ ਹੋਵੈ
 ਧਰਮੇਹਾਨ ॥ ਗੁੱਸਾ ਏਹ ਹਲਾਲ ਹੈ ਰਹੇ ਕਿਆਮਤ ਨਾਮ ॥ ਏਹ ਨਸੀਹਤ ਪੀਰ ਜੀ ਸੁਣ
 ਤਰਕੇ ਜ਼ੋਰ ਹਰਾਮ ॥ ਲਿਖਿਆ ਵਿੱਚ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਅਖੀ ਰੱਬ ਕਲਾਮ ॥ ੨੪ ॥ ਸੁਆਲ
 ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀਨ ਸੂਰਾ ॥ ਅਖੇ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀਨ ਸੁਣ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ਫਕੀਰ ॥ ਅੱਵਲ
 ਇੱਕ ਖੁਦਾਂਏ ਸੀ ਦੂਜਾ ਹੋਰ ਨ ਬੀਰਾ ॥ ਕਿਉਂਕਰ ਆਦਮ ਸਾਜਿਆ ਕਿਉਂਕਰ ਬੀਆ ਖੰਬੀਰ
 ॥ ਯਕ ਜਾ ਚਾਰ ਫਰੇਸ਼ਤੇ ਹੋਏ ਕਿਸ ਤਦਬੀਰਾ ॥ ਚਾਰੋਂ ਵਿੱਚ ਸਰੀਫ ਕਉਣ ਕਉਣ ਕਤੀਫ
 ਕਹਾਇ ॥ ਏਹ ਹਕੀਕਤ ਜੇ ਦਸੇ ਸੋਈ ਰਸੂਲ ਖੁਦਾਇ ॥ ਅੱਵਲ ਬੁਤ ਨਿਵਾਜਿਆ ਕਿਉਂ
 ਕੀਤਾ ਫਿਰ ਮਨਸੂਖਾ ॥ ਏਹ ਹਕੀਕਤ ਜੇ ਦੱਸੇ ਅੱਲਾਹ ਦਾ ਮਾਸੂਕ ॥ ੨੫ ॥ ਜਵਾਬ
 ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ਸੂਰਾ ॥ ਅਖੇ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ਸਚ ਸੁਣਹੁ ਬਹਾਵਦ ਪੀਰ ॥ ਅੱਵਲ ਖੁਦ
 ਖੁਦਾਇ ਸੀ ਫਿਰ ਦੂਜੀ ਕਰ ਤਦਬੀਰ ॥ ਕਰ ਤਦਬੀਰਾਂ ਮਨਹਿ ਵਿੱਚ ਚਾਰ ਮਲਾਇਕ ਕੀਨ
 ॥ ਬਾਦੀ ਆਬੀ ਆਤਸ਼ੀ ਚਉਥੀ ਮਿਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ॥ ਪੰਜਵਾਂ ਬੁਰਜ ਬਣਾਇਕਰ ਸੂਰਤ ਕਰ
 ਅਸਮਾਨ ॥ ਛੇਵਾਂ ਆਪ ਇਲਾਹਦਾ ਰਹਿਆ ਪੁਸ਼ੀਦ ਅਮਾਨ ॥ ਕੀਤਾ ਹੁਕਮ ਖੁਦਾਇ ਤਦ
 ਤੀਨੋਂ ਮਲਕ ਬੁਲਾਇ ॥ ਬਾਦੀ ਨਾਰੀ ਆਬ ਨੌਂ ਹੋਆ ਹੁਕਮ ਖੁਦਾਇ ॥ ਅਣਹੁ ਖਾਕ
 ਪਤਾਲ ਦੀ ਸੂਰਤ ਬਹੁਤ ਬਣਾਇ ॥ ਸਾਜਿਆ ਬੁਤ ਮਲਾਇਕਾਂ ਜਿਉਂ ਹੋਈ ਰੱਬ ਰਜਾਇ ॥
 ਫਿਰ ਹੋਆ ਹੁਕਮ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਬੁਤ ਆਗੇ ਕਰਹੁ ਨਮਾਜ਼ ॥ ਬਾਦੀ ਆਬੀ ਮਾਨ ਅਤ ਤਬ
 ਸਿਜਦੇ ਕਰਨੇ ਲਾਗ ॥ ਨਾਰੀ ਹੁਕਮ ਨ ਮੰਨਿਆ ਤਿਹ ਰਖਿਆ ਨਾਉਂ ਸ਼ੈਤਾਨ ॥ ਲਾਨਤ ਹੰਦਾ
 ਤਉਕ ਗਲ ਪਾਇ ਕਛਿਆ ਬੇਈਮਾਨ ॥ ਦਿੱਤਾ ਭਿਸਤੋਂ ਗਿਆਇਕੈ ਫਿਰ ਢੋਈ ਮਿਲੈ ਨ
 ਤਾਹਿ ॥ ਬਿਨਾਂ ਮਿਲਾਇਕ ਆਤਸ਼ੀ ਕਿਉਂਕਰ ਚੱਲਨ ਰਾਹਿ ॥ ਕਿਉਂਕਰ ਉਪਜੇ ਆਲਮਾਂ
 ਕਾਨ ਹੈਵਾਨ ਨਬਾਤ ॥ ਆਤਸ਼ ਬਾਝੂ ਪੀਰ ਜੀ ਹੋਇ ਨ ਜਾਤ ਸਫਾਤ ॥ ਹਯਦਾਹ ਹਜ਼ਾਰ
 ਆਲਮਾਂ ਆਤਸ਼ ਬਿਨਾਂ ਨ ਹੋਇ ॥ ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਮੇਦਨੀ ਬਿਨ ਆਤਸ਼ ਜੰਮਹਿ ਨ ਕੋਇ
 ॥ ਆਖਣ ਸਭ ਫਰੇਸ਼ਤੇ ਸੁਣੀਐ ਬਾਰ ਖੁਦਾਇ ॥ ਜੋ ਹੁਕਮ ਨ ਮੰਨੇ ਰੱਬ ਦਾਸੇ ਭਿਸਤੋਂ ਮਿਲੈ
 ਗਿਆਇ ॥ ਬੇਟਾ ਨਾਉਂ ਸਦਾਇਕੈ ਹੁਕਮ ਨ ਮੰਨੇ ਬਾਪ ॥ ਹੋਇ ਫਿਰੁਨੀ ਜਰਦ ਰੂਇ ਦੈਜਕ
 ਪਇਆ ਨਪਾਕ ॥ ਕਰਕੇ ਮਾਫ਼ ਗੁਨਾਹਿ ਸਭ ਫਿਰ ਆਤਸ਼ ਲਈ ਮਿਲਾਇ ॥ ਅਰਬਨਾਸਰ
 ਮੇਲਕਰ ਫਿਰ ਜੁਸੇ ਰਚੇ ਖੁਦਾਇ ॥ ਮਿਲਿਆ ਸ਼ੈਤਾਨ ਜਹਾਨ ਨਾਲ ਆਤਸ਼ ਗੁੱਸਾ ਨਾਮ ॥
 ਸਹਿਵਤ ਮਨੀ ਗਿਰਾਨਗੀ ਖੁਦੀ ਤਕਬਰੀ ਜਾਨ ॥ ਗੁਰਸਨਾਂ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾਂ ਹੈਰਾਨਗੀ ਨੰਗਾ ਭੁੱਖ
 ਬਹੁਮਾਰ ॥ ਫਿਰਨਾ ਸਰਗਾਤਦਾਨ ਹੋਇ ਭਉਕੇ ਲੜੇ ਖੁਆਰ ॥ ਜੇਤੇ ਰਹ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਸਭ
 ਆਤਸ਼ ਹੀ ਤੇ ਹੋਇ ॥ ਆਤਸ਼ ਬਾਹਰ ਜੋ ਰਹੇ ਨੂਰ ਖੁਦਾਈ ਸੋਇ ॥ ਹੋਆ ਜੁੱਸਾ ਦਰਸਤ ਜਬ

ਅਰਬਾਨ ਸਰ ਮੇਲ ॥ ॥ ਪੰਜਵਾਂ ਪੈਲ ਅਸਮਾਨ ਦਾ ਰੱਬ ਠੀਕ ਬਣਾਏ ਖੇਲ ॥ ਸੂਰਤ ਨਰ
 ਨਾਰਾਇਣੀ ਸਾਜੀ ਆਪ ਖੁਦਾਇ ॥ ਨਰ ਮਾਦਾ ਦੁਇ ਆਦਮੀ ਸੂਰਤ ਅਜਬ ਬਣਾਇ ॥
 ਆਦਮ ਤੇ ਹੱਵਾ ਭਈ ਬਾਮਿ ਰਾਨ ਤੇ ਕੀਨ ॥ ਹਾਬੀਲ ਕਾਬੀਲ ਈਰ ਤੂਰ ਤਵੱਲਦ ਕੀਨ ॥
 ਚਾਰ ਮਰਦ ਚਾਰ ਅਉਰਤਾਂ ਚਾਰੋਂ ਜੋੜੇ ਹੋਇਆਂ ਅਦਲ ਬਦਲ ਅੰਰਤਾਂ ਨਰ ਮਾਦਾ ਕਰ ਦੇਇ ॥
 ਚਉਹਾਂ ਤੇ ਚਾਰ ਮਜ਼ਹਬ ਕੀਨੇ ਖੁਦ ਕਰਤਾਰ ॥ ਸਭ ਪੈਦਾਇਸ਼ ਚਉਹਾਂ ਥੀਕੁਛਤਾਂ ਕਾ ਅੰਤ ਨ
 ਪਾਰਾ ॥ ਆਲਮ ਵਡਾ ਕਬੀਰ ਹੈ ਆਦਮ ਹੱਵਾ ਜਾਨਾ ॥ ਕਾਇਮ ਸਦਾ ਸਦੀਵ ਹੈ ਕਦੀ ਨ ਆਵਨ
 ਜਾਨ ॥ ਇਨਹੀਂ ਤੇ ਸਭ ਉਪਜੈ ਫਿਰ ਇਨਹੀਂ ਮਾਹਿ ਸਮਾਹਿ ॥ ਆਦਮ ਹੱਵਾ ਨ ਮਰਨ ਹੋਰ
 ਸਗਲੀ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥ ਹੱਵਾ ਸੂਰਤ ਜ਼ਿਮੀਂ ਦੀ ਆਦਮ ਹੈ ਅਸਮਾਨ ॥ ਇਨਹੀਂ ਤੇ ਸਭ ਉਪਜੈ
 ਲਖ ਚਉਰਾਸੀ ਜਾਨ ॥ ਹਾਬੀਲ ਬੁਤ ਪੁਜਾਇਆ ਕਾਬੀਲ ਕਬਰ ਪੁਜਾਇ ॥ ਦੁਹਾਂ ਛਿਪਾਯਾ
 ਖੁਦਾਇ ਨੋਂ ਸਭ ਦਿੱਤੀ ਨੇ ਭਰਮਾਇ ॥ ਪੂਜੇ ਬੁਤ ਸਵਾਬ ਨਹਿ ਪੂਜੇ ਹੋਇ ਅਜਾਬ ॥ ਜਿਉ
 ਗੁੜੀਆਂ ਦੀ ਖੇਲਵੀ ਕਛੁ ਨਹੀਂ ਅਜਾਬ ਸਵਾਬ ॥ ਰਹਿਆ ਖੁਦਾਇ ਪੁਸ਼ੀਦਾਅਪ ਲਖਿਨ
 ਸਕੈ ਕੋਇ ॥ ਦਾਵਾ ਮਹੂੰਿਆਂ ਗੋਰ ਕਰ ਲੜ ਮਰਦੇ ਦਿੱਸਨ ਦੋਇਆ ॥ ਗੋਰਾਂ ਮਹੂੰਿਆਂ ਗੜਾਇਕੇ
 ਹੋਇ ਰਹੇ ਨਿਆਰਾਂ ਕੋਇ ॥ ਸੋਈ ਵਲੀ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਜਿਸ ਐਸੀ ਕਰਨੀ ਹੋਇ ॥ ਹਾਬੀਲ
 ਕਾਬੀਲ ਈਰ ਤੂਰ ਚਾਰੋਂ ਸੱਕੇ ਬੀਰ ॥ ਅਗਨੀਲ ਹੈਰਤਿ ਵਾਇਬਾਈਸਾਰਾਂ ਧੀਰਾਂ ॥ ਚਾਰੋਂ
 ਅੰਰਤ ਚਾਰ ਮਰਦ ਸਬ ਆਦਮ ਕੇ ਫ਼ਰਜ਼ੰਦਾ ॥ ਖੱਤ੍ਰੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਵੈਸ਼ ਸੂਦ ਇਨ ਚਾਰੋਂ ਸੰਗਪੈਵੰਦ
 ॥ ਚਾਰ ਮੁਸੱਲੇ ਚਾਰ ਮਜ਼ਹਬ ਚਾਰੋਂ ਭਾਈ ਬੰਦਾ ॥ ਆਦਮ ਨਬੀ ਰਸੂਲ ਹੋਇ ਚਾਰਕਤੇਬਾਂ ਸੰਗ ॥
 ਬ੍ਰਹਮਣ ਛੱਤ੍ਰੀ ਵੈਸ਼ ਸੂਦ ਚੌਹਾਂ ਦਲਾਏ ਰਾਹਾ ॥ ਆਪੇ ਆਪਣੇ ਮਜ਼ਹਬ ਵਿਚ ਚਾਰੋਂ ਹੀ ਪਤਿਸ਼ਾਹ
 ॥ ਚਾਰੋਂ ਮੁਫ਼ਤੀ ਚਾਰ ਮਜ਼ਹਬ ਬਹਿਨ ਨਬੀ ਦੇ ਪਾਸ ॥ ਦੇ ਰਵਾਇਤ ਭੁਲਿਆਂ ਜਿਉਂ ਸਾਹਿਬ
 ਆਖਿਆ ਆਪ ॥ ਚਾਰ ਕਤੇਬਾਂ ਚਾਰ ਜੁਗ ਚਾਰੋਂ ਮਜ਼ਹਬ ਨਾਲ ॥ ਚਾਰ ਮੁਸੱਲੇ ਚਾਰ ਕੁਟ
 ਜੁਗ ਜੁਗ ਕਰਹਿ ਸੰਭਾਲ ॥ ਚਾਰ ਖਸੀਅਤ ਚਾਰ ਬੇਦ ਚਾਰੋਂ ਨਾਲ ਇਮਾਮਾ ਪੰਜਮ ਭਇਆ
 ਪੈਕੰਬਰੋਂ ਆਦਮ ਹਜ਼ਰਤ ਜਾਨ ॥ ਬਾਦ ਮਲਾਇਕ ਖਾਕ ਬੁਤ ਆਖੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਪੀਰ ॥ ਆਤਸ਼
 ਨੂਰ ਖੁਦਾਇ ਤੇ ਜਾਣਹੁ ਕਰ ਤਦਬੀਰ ॥ ਪੰਜਮ ਆਪ ਖੁਦਾਇ ਹੈ ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਸੋਇ ॥ ਏਹ
 ਹਕੀਕਤ ਪੀਰ ਜੀ ਵਿਰਲਾ ਜਾਣੈ ਕੋਇ ॥ ਆਖੀ ਖਾਕੀ ਬਾਦਿ ਨਾਰ ਚਾਰੋਂ ਰੁਕਨ ਪਛਾਨ ॥
 ਚਾਰ ਇਮਾਮ ਚਾਰ ਮਜ਼ਹਬਾਂ ਚਾਰ ਕਤੇਬਾਂ ਜਾਨ ॥ ਜੁਗ ਜੁਗ ਏਹੋ ਚਾਲ ਹੈ ਪੰਜ ਤਨ ਪਾਕ
 ਰਸੂਲ ॥ ਆਪੇ ਅਪਣੇ ਮਜ਼ਹਬ ਵਿਚ ਸਭ ਕੋਈ ਭਇਆ ਕਬੂਲਾ ॥ ਜੋ ਅਮਲ ਅਉਤਾਰ
 ਹਿੰਦੂਆਂ ਚੱਲੇ ਵਿਚ ਜਹਾਨ ॥ ਏਹ ਭੀ ਚਾਰੋਂ ਮਜ਼ਹਬ ਕਰ ਕਰਨ ਮੁਤੀਆ ਆਨ ॥ ਕਿਸੇ ਨ
 ਰੱਦਹੁ ਪੀਰ ਜੀ ਸਭਨਾਂ ਇੱਕ ਅਲਾਹਿ ॥ ਦੂਜਾ ਹੋਇਆ ਨ ਹੋਇਗਾ ਜੋ ਹੋਯਾ ਥੀਆ ਫਨਾਹਿ
 ॥ ਅੰਵਲ ਆਖਰ ਇੱਕ ਹੈ ਵਿਚ ਵਿਚ ਫਾਨੀ ਜਾਨ ॥ ਆਵਨ ਜਾਨ ਅਗਿਣਤ ਹੀ ਜੀਆ
 ਜੁਗਤ ਪਛਾਣ ॥ ੨੬ ॥ ਸੁਆਲ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀਨ ਸੂਰਾ ॥ ਆਖੇ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀਨ

ਕੁਨਾਨਕ ਬੀਚਾਰ ॥ ਖਾਧਿਆਂ ਕਉਣ ਨਿਆਮਤੀਂ ਉਪਜਹਿ ਅਮਲ ਬਿਕਾਰ ॥ ਕਉਣ
 ਨਿਆਮਤ ਖਾਧਿਆਂ ਹੋਵਨਨੇ ਕਾਮਲਾ ॥ ਇਹ ਹਕੀਕਤ ਗੋਇਕਰ ਕਰੋਤਮਾਮੀਹਲ ॥ ੨੨ ॥
 ਜਵਾਬਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹਸੂਰਾ ॥ ਆਖੇ ਨਾਨਕਰਾਸਤ ਪੰਦਸੂਟੀਐ ਮਨ ਚਿਤ ਧਾਰ ॥ ਨਿਆਮਤ
 ਜੋ ਬਦ ਖਾਕ ਦੀ ਖਾਧਿਆਂ ਹੋਇ ਬਿਕਾਰ ॥ ਨਿਆਮਤ ਜੋ ਨੇਕ ਖਾਕ ਦੀ ਤਿਸ ਥਿਨੈ ਕਿਆ
 ਮੱਲਾ ॥ ਨਿਆਮਤ ਖਾਵੈ ਜੁਹਦ ਦੀ ਲਹੇ ਖੁਦਾਇ ਮਹੱਲ ॥ ਆਣੇ ਮਾਲ ਹਰਾਮ ਦਾ ਨਿਆਮਤ
 ਗੁਨਾਗੁਨ ॥ ਖਾਧੇ ਪੀਤੇ ਹਰਾਮ ਹੈ ਧਿਗ ਅਵੇਹੀ ਜੂਨ ॥ ਗੁੱਸਾ ਹੋਇ ਜਿਤ ਖਾਧਿਆਂ ਸ਼ਹਵਤਿ
 ਮਨੀਹਰਾਮ ॥ ਖੁਦੀ ਤਕੋਬਰ ਸ਼ੈਤਾਨਗੀ ਕਰੇ ਇਬਲੀਸੀ ਕਾਮ ॥ ਦੇਇ ਅਜਾਰ ਗਰੀਬ ਨੋ
 ਖਇ ਤਿਨਾਂ ਦਾ ਮਾਸ ॥ ਮੁਰਗੀ ਮਾਰੇ ਪੀਰ ਜੀ ਦਗਾਕਰੇ ਗਰੀਬੀ ਘਾਤ ॥ ਹੋਰ ਬਿਰਾਰੇ
 ਬਹੁਜਨਾਵਰਾਂ ਪਾਇ ਪਰੰਦੈ ਲੱਖਾਮਾਰਨਪਾਇਹਰਾਮ ਹੋਹਿ ਸੋਹਹਿ ਜਲਾਦਾਂ ਭੱਖ ॥ ਜ਼ਬਰਾਂ
 ਮਾਰਨ ਸੱਕਨੀ ਫੀਲਾਂ ਸ਼ੇਰ ਪਲੰਕਾ ॥ ਥੀਏ ਹਰਾਮ ਬਹੁਜਾਲਮਾਂ ਜੋ ਮਾਰਨ ਅੱਗੋਂ ਤੰਗ
 ॥ ਡਾਫਿਆਂ ਕੋਇ ਨ ਮਾਰਈ ਕਰਨ ਜੋ ਅੱਗੋਂ ਜ਼ੋਰ ॥ ਜੋ ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਨੜੇ ਤਿਨਾਂ ਲੈਂਦੇ ਪਿੰਡ
 ਅਧੋੜ ॥ ਲਿਖਿਆਂ ਚਾਰ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ਸਭ ਪਰ ਜ਼ੋਰ ਹਰਾਮ ॥ ਸੋਈ ਕਲਮੇ ਪਾਕ ਜੋ ਮੰਨੇ
 ਰੱਬ ਕਲਾਮ ॥ ਸਤਿ ਜੁਗ ਅੰਦਰ ਪੀਰ ਜੀ ਫਰੇਸ਼ਤਿਆਂ ਦੇਅਵਤਾਰ ॥ ਖਾਣਾ ਤਿਸਦਾ ਬਾਦ
 ਸੀ ਕੁਛ ਹੋਰ ਨ ਕਰਨ ਅਹਾਰ ॥ ਕਰਨ ਅੱਲਹ ਦੀ ਬੰਦਰੀ ਹੋਰ ਵਿਉਹਾਰ ਨ ਕੋਇਆਮਿਲ
 ਨ ਮਾੜੀਬੈਠਕਾਂਕਾਨੇਛੱਪਰ ਹੋਇ ॥ ਤ੍ਰੈਤੈ ਅੰਦਰ ਪੀਰ ਜੀ ਦੇਵਾਂਦੇ ਅਵਤਾਰ । ਖਾਣਾ ਉਨਾਂ
 ਦਾ ਅਬ ਸੀ ਕੁਛ ਹੋਰ ਨ ਕਰਨ ਅਹਾਰ ॥ ਦੁਆਪਰ ਅੰਦਰ ਪੀਰ ਜੀ ਜਿੱਨਾਂਦੇ ਅਵਤਾਰ ॥
 ਖਾਣਾ ਉਨਾਂ ਦਾ ਨਾਰ ਸੀ ਮੱਛੀ ਮਾਸ ਅਹਾਰ ॥ ਕਲਜੁਗ ਅੰਦਰ ਪੀਰ ਜੀ ਖ਼ਬੀਸਾਂਦੇ ਅਵਤਾਰ
 ॥ ਖਾਣਾ ਕੀਤਾ ਕਿਰਬਤੀ ਭੱਖ ਅਭੱਖ ਅਹਾਰ ॥ ਖਾਕੇ ਦੇ ਇਹ ਪੁੱਤਲੇ ਫਿਰ ਖਾਕੂ ਮਾਹਿ
 ਸਮਾਇਆਂ ਪੀਰ ਜੀ ਏਵੈਜਾਣੀਐ ਫਿਰ ਮਰ ਜਨਮ ਧਰਾਹਿ ॥ ਝੰਦਰੀ ਬਾਝਹੁ ਪੀਰ ਜੀ
 ਪਾਣੀਤਾਮ ਹਰਾਮ ॥ ਪਾਨ ਸਜਾਈਂ ਬਹੁਤ ਬਿਧ ਗੁੱਸਾ ਸ਼ਹਵਤ ਕਾਮ ॥ ਕਲਜੁਗ ਅੰਦਰ
 ਪੀਰ ਜੀ ਬਿਨਾਂ ਅਜਾਬ ਨ ਤਾਮ ॥ ਜੀਵਤ ਖਾਹਿਹਰਾਮੈ ਮੁਇਆਂਨ ਆਵੈ ਕਾਮ ॥ ਕਲਿਜੁਗ
 ਦੁਨੀਹਰਾਮ ਹੈ ਮੁਇਆਂਨ ਆਵੈ ਕਾਮ ॥ ਜੀਵਤ ਦੀਨ ਗਵਾਈਐ ਮੁਇਆਂਨਾਲ ਨ ਜਾਇ
 ਕਿਸਤੀ ਢੁੱਬੀ ਅਜਾਬ ਦੀ ਕੱਢ ਨ ਸਕੈਕੋਇ ॥ ਰਾਮਰਸੂਲ ਸਿਧ ਪੀਰਬਕਹੀ ਰਹੇ ਖਲੋਇ ॥
 ਭਾਰੀ ਕਿਸਤੀ ਅਜਾਬ ਦੀ ਮੁਹਾਣਿਆਂ ਪਾਸ ਨ ਜ਼ੋਰ ॥ ਢੁੱਬੀ ਇਬਾਦਤ ਬੰਦਰੀਵਿਰ ਲਾਹੁ
 ਪੰਮਰਘੋਰ ॥ ਅਮਲੀਂ ਆਪੋਆਪਣੀਂ ਸਭਕੇ ਲਹੈ ਸਜਾਇ ॥ ਹੱਕ ਅਮਲਾਂ ਦੀਆਂ ਨੇਕੀਆਂ
 ਬੰਦਿਆਂ ਹੈਨ ਜੁਪਾਇ ॥ ਜੇਹਾ ਬੀਜੇ ਸੋ ਲੁਟੇ ਹੱਥੇ ਹੱਥੀ ਨਿਬੇੜ ॥ ਕਲਿਜੁਗ ਕਰਣੀ ਸਾਰ
 ਹੈ ਹੋਸੀ ਝਗੜ ਨਾਫੇਰ ॥ ਅਦਲ ਨ ਕਰਸਨ ਪਾਤਿਸਾਹ ਮੀਰ ਵਜੀਰ ਉਮਰਾਇ ॥ ਕਾਜੀ
 ਮੁਫਤੀ ਮਉਲਵੀ ਮੁੱਲਾਂ ਸ਼ੇਖ ਉਲਮਾਇ ॥ ਸਭਨਾਂ ਉਪਰਸਦਰ ਹੈਵੈਦੇਹੱਕ ਗਵਾਇ ॥ ਧਿਗ
 ਅਵੇਹਾ ਖਾਵਣਾ ਜਿਤ ਖਾਧਿਆਂ ਮਿਲੇ ਸਜਾਇ ॥ ੨੯ ॥ ਸੁਆਲ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀਨ ਸੂਰਾ ॥

ਅਖੇ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀਨ ਸੁਣ ਨਾਨਕ ਸਿਰਦਾਰ॥ ਕਿਉਂ ਕਰ ਮਿਲੀਐਰੱਬਨੋਂ ਕਿਉਂ ਕਰਹੋਇ
 ਦੀਦਾਰ॥ ਕੇਹੜੀ ਸੂਰਤ ਰੱਬਦੀ ਰਹਿੰਦਾ ਕੇਹੜੀ ਜਾਇ॥ ਖਾਂਦਾ ਕੀ ਨਿਆਮਤਾਂ ਪਹਿਰੇ ਕੀ
 ਕਵਾਇ॥ ਕਰਕੇ ਕੇਹੜੀ ਬੰਦਰੀ ਮਿਲੇ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼॥ ਜਾਂ ਰੱਬ ਮਿਲੇਤਾਂ ਕਰਮ ਹੋਇ ਪੂਰਾ
 ਹੋਵੈ ਕਾਜ॥ ੨੯ ॥ ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ਸੂਰਾ॥ ਅਖੇ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ਸੱਚ ਸੁਣਹੁ
 ਬਹਾਵਦੀਨ ਸ਼ਾਹ॥ ਕਹੁ ਮਸਕੀਨੀ ਬੰਦਰੀ ਤਾਂ ਮਿਲੀਏ ਬੇਪਰਵਾਹ॥ ਨੂਰੀ ਸੂਰਤ ਰੱਬ
 ਦੀ ਰਹਿੰਦਾ ਸਭਨੀ ਜਾਇ॥ ਖਾਂਦਾ ਰਾਗ ਨਿਆਮਤਾਂ ਪੀਂਦਾ ਸ਼ਬਦ ਅਘਾਇ॥ ਕਰਕੇ ਮਿਹਨਤ
 ਬੰਦਰੀ ਮਿਲੇ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼॥ ਜਾਂ ਰੱਬ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਕਰਮ ਹੋਇ ਸਵਰਨਿ ਹੱਭੇ ਕਾਜ॥ ੩੦ ॥
 ਸੁਆਲ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀਨ ਸੂਰਾ॥ ਅਖੇ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀਨ ਸੱਚਾ ਸੁਣਹੁ ਸੁਆਲ॥
 ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਛੱਡਿਆ ਖਾਣਾ ਪਾਜ ਹਲਾਲ॥ ਹਿੰਦੂ ਖਾਨ ਦਰੋਗ ਕਹਿ ਤਿਨਾਂ ਹੋਸੀ ਕਉਣ
 ਹਵਾਲਾ॥ ਉਇ ਪਾਸਨਿ ਕਿਸ ਸਜਾਇ ਨੋਂ ਜਾਸਨਿ ਕੇਹੜੀ ਜਾਇ॥ ਹੋਸੀਕੀ ਹਵਾਲ ਤਿਨਾਂ
 ਪਾਸਨ ਕੀ ਸਜਾਇ॥ ਕਲਮਾਂ ਅਸਹਦ ਆਖਕੇ ਖਸ ਖਾਨ ਬਿਗਾਨਾ ਮਾਲ॥ ਹਿੰਦੂ ਦੁਗਾ
 ਕਮਾਇ ਖਾਇ ਕੀ ਹੋ ਤਿਨਾਂ ਹਵਾਲਾ॥ ਆਖਨ ਮੁਸਲਮਾਨ ਇਉਂ ਅਸਾਂ ਰਸੂਲ ਪਨਾਹ॥ ਨੇਕੀ
 ਬਦੀ ਨ ਕੋ ਪੁਛੈ ਅਣਪੁਛੈ ਭਿਸਤੀ ਜਾਇ॥ ਜਿਨੀ ਕਲਮਾਅਖਿਆ ਸੋਦੋਜਕ ਲਹਿਨ ਸਜਾਇ
 ॥ ਹਿੰਦੂ ਰਾਮ ਰਾਮ ਆਖਕੇ ਮਾਲ ਬਿਗਾਨਾ ਖਾਇ॥ ਛਿੱਠਾ ਕਿਸ ਖੁਦਾਇ ਹੈ ਕਿਛ ਆਗੈ ਇਹ
 ਕਿ ਨਾਹਿ॥ ਇਹ ਨਸੀਹਤ ਜਾਣ ਕਰ ਦੋਊ ਬਦ ਅਮਲ ਕਮਾਇ॥ ਇਨਾਂ ਸਿਰ ਕੀ ਹੋਇਗੀ
 ਦੇਵਹੁ ਸੱਚ ਸਨਾਹਿ॥ ੩੧ ॥ ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ਸੂਰਾ॥ ਅਖੇ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ਸੱਚ
 ਸੁਣਹੁ ਬਹਾਵਦ ਪੀਰ॥ ਖਾਣਾ ਖਾਣ ਹਰਾਮ ਜੋ ਸੇ ਹੋਸਨ ਅੰਤ ਜ਼ਹੀਰ॥ ਓਇ ਧਰਸਨ
 ਜੁੱਸਾ ਨਬਾਤ ਦਾ ਸਿਰ ਸਹਿਨ ਵੱਡੇ ਅਜਾਬ॥ ਕਟ ਕਟ ਲਈਅਨ ਹੋਜਮਾ ਸੁਣੇ ਨ ਕੋਈ
 ਦਾਦਾ॥ ਸੁਣੇ ਨ ਰਾਮ ਰਸੂਲ ਕੋ ਸੁਣੈ ਨ ਕੋਇ ਅਵਤਾਰ॥ ਉੰਮਤ ਛਡਾਇਨ ਕੈਤ ਭਤ ਆਪ
 ਜਲ ਬਲਹੋਏ ਛਾਰ॥ ਉਨ ਆਪਣੀ ਮੈਲ ਨ ਧੋਤੀਆ ਹੋਰ ਕਿਉਂ ਕਰ ਹੋਵਨ ਪਾਕ॥ ਨਾਨਕ
 ਕਹੇ ਸੁਣ ਪੀਰ ਜੀ ਸਣਿ ਉੰਮਤ ਰਹੈ ਨਪਾਕ॥ ਮੁਖ ਰਾਮ ਰਸੂਲਾਂ ਆਖਕੇ ਮੁਸ ਮਾਲ
 ਬਿਰਾਨਾ ਖਾਇ॥ ਵਾਤਿਨਾਵੇਕਿਰਬਤੀਵਿੱਚ ਦੋਜਕ ਲਹਿਨ ਸਜਾਇ॥ ੩੨ ॥
 ਸੁਆਲ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀਨ ਸੂਰਾ॥ ਅਖੇ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀਨ ਸੁਣਹੋ ਨਾਨਕ ਪੀਰ॥ ਕਿਉਂ
 ਕਰ ਕਰਦਾ ਨੁਕਲਰੂਹ ਕਹੁ ਸੱਚੀਤਦਬੀਰ॥ ਕਿਥਹੁ ਦੀ ਇਹ ਖਾਕ ਹੈ ਫਿਰਮਰਦਾ ਕਿਥੇ
 ਜਾਇ॥ ਖਾਕਵਿਛੁਨੀ ਖਾਕ ਤੇ ਫਿਰਕਿਉਂ ਕਰਮਿਲਦੀ ਆਇ॥ ਰੂਹ ਵਿਛੁਨਾ ਜੁੱਸਿਓਂ ਕਿਉਂ
 ਪਹਿਰੇ ਜੁੱਸੇ ਅਉਰ॥ ਇੱਕ ਠਉਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਕਿਉਂ ਫਿਰਦਾ ਅਵਰੀ ਠਉਰ॥ ਏਹ ਹਕੀਕਤ
 ਜੋਦੋਸੇ ਸੋਈ ਪਾਕ ਛਕੀਰ॥ ਸਿਰ ਪੀਰਾਂ ਦੇ ਪੀਰ ਉਹ ਸਿਰ ਮੀਰਾਂ ਦੇ ਮੀਰ॥ ੩੩ ॥
 ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ਸੂਰਾ॥ ਅਖੇ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ਸੱਚ ਸੁਣਹੁ ਬਹਾਵਦ ਪੀਰ॥ ਮਾਹਸ
 ਅੰਦਰ ਜੋ ਮਰੇ ਫਿਰ ਕਰਦਾ ਨਾਕ ਸਰੀਰ॥ ਜੁੱਸਾ ਮਸ਼ਰਕ ਉਪਜਿਆ ਫਿਰਦਾ ਮਗਰਬ

ਜਾਇ ॥ ਬਾਦ ਉਡਾਏ ਖਾਕ ਨੋਂ ਫਿਰ ਮਿਲੇ ਉਥਾਉਂ ਆਇ ॥ ਭਾਂਡਾਂ ਭੰਨਾਂ ਖਾਕ ਦਾ ਵੱਤਨ
ਅਵੈਰਸ ॥ ਫਿਰ ਭਾਂਡਾਂ ਹੋਰ ਬਣਾਇ ਕੇ ਰੂਹ ਕਰਦਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਬਾਸ ॥ ਜਿਚਰ ਕਾਇਮ ਨਾਹਿ
ਗੁਹਟਿਕੈ ਨ ਇਕਤੇ ਠਉੜ ॥ ਇੱਕ ਪਲਕ ਦੇ ਅੰਤਰੇ ਕਰ ਆਵੇ ਦਹਿਦਿਸ ਦਉੜ ॥ ਰੂਹ
ਪਵਨ ਦੀ ਜਾਤ ਹੈ ਫਿਰ ਆਵੈ ਕਿਵੇਂ ਨਹੱਥ ॥ ਦਿਸ਼ਟੀ ਮੁਸ਼ਟੀ ਬਾਹਰਾਰਹਿੰਦਾਲੱਖ ਅਲੱਖ
॥ ਭੰਨਟ ਘੜਣ ਸਮਰੱਬ ਹੈ ਭਾਣੇ ਹੁੰਦਾ ਰੱਬ ॥ ਆਪੇ ਕਰੇ ਅਬੱਲੜ੍ਹੈ ਆਪੇ ਕਰੇ ਸਬੱਬ ॥
ਆਪੇ ਬੰਨ੍ਹੇ ਆਪਨੋਂ ਆਪੇ ਦੇਵੈ ਖੋਲ੍ਹੁ ॥ ਆਪ ਰਹੇ ਖਾਮੋਸ਼ ਹੋਇ ਆਪੇ ਬੋਲਣ ਬੋਲ ॥ ੯੪ ॥

ਸੁਆਲ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀਨ ਸੂਰਾ ॥ ਆਖੇ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀਨ ਸੁਣ ਨਾਨਕ ਕਰਤਾਰ ॥
ਜਿਤੀ ਬੀਏ ਪੈਕੰਬਰਾ ਜਿਤੀ ਬੀਏ ਅਵਤਾਰ ॥ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਉਮਰਾਉ ਬਹੁਕਾਜ਼ੀ ਮੁਫਤੀ ਸ਼ੇਖ ॥
ਮੁੱਲਾਂ ਤੇ ਮਉਲਾਣਿਆਂ ਪਛੁਨ ਕਿਤਾਬ ਅਨੇਕ ॥ ਪੀਰ ਫਕੀਰਾਂ ਅਉਲੀਆਂ ਗਉਂਸ
ਕੁਤਬ ਸਾਲਾਰ ॥ ਹੁਕਮ ਲੈ ਆਏ ਰੱਬ ਦਾ ਨੇਕ ਅਮਲ ਬੀਚਾਰ ॥ ਏਥੇ ਆਏ ਦੁਨੀ ਵਿੱਚ
ਘੇਰ ਨਫਸ ਸ਼ੈਤਾਨ ॥ ਘੇਰੇ ਬਚ ਕਚ ਕੋਜ਼ਮੇਂ ਕਾਰਨ ਕਪੜੇ ਤਾਮ ॥ ਬਿਨਾਂ ਦਰੋਗਾ ਨਾਵਨੀ
ਲੱਖ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦਾਮ ॥ ਕਰਕੇ ਜ਼ਬਰ ਜਹਾਨਤੇ ਜ਼ਾਲਮ ਲੁਟਲੁਟਖਾਨ ॥ ਰੱਖ ਪਨਾਹ ਰਸੂਲ
ਸੀ ਤੁਰਕ ਕਰੇਂਦੇ ਜੋਰ ॥ ਹਿੰਦੂ ਰਾਮ ਅਲਾਇਕੇ ਧੂਹ ਲੈਂਦੇ ਦਾਮ ਕਰੋੜ ॥ ਦਰਗਹ ਕੀ
ਹਵਾਲ ਹੋਇ ਸਿਰ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ॥ ਕੀ ਸਿਰ ਹੋਇ ਪੈਕੰਬਰਾਂ ਜੋ ਉਮਤ ਦੇ ਜਾਮਾਨ ॥ ੯੫
ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸੂਰਾ ॥ ਆਖੇ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸਰਸੁਣਹੁ ਬਹਾਵਦ ਪੀਰ ॥ ਅਵਤਾਰ
ਪੈਕੰਬਰ ਜਿਤਨੇ ਵਿਚ ਦਰਗਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਹੀਰ ॥ ਉਮਤ ਕਰੇ ਅਜ਼ਾਬ ਬਹੁ ਪੈਕੰਬਰ ਦੇ
ਸਿਰ ਭਾਰ ॥ ਬਹੁ ਹਿੰਦੂ ਪਾਪ ਕਮਾਵਦੇ ਸਦ ਪੁਛੀਅਨ ਅਵਤਾਰ ॥ ਕਾਜੀ ਵਗੈਰਾ ਹੋਰ ਜੋ
ਵਿੱਚ ਜੇਲੀਂ ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨ ॥ ਮਿਲਨ ਸਜਾਈਂ ਤਿਨਾਂ ਕ੍ਰੀ ਜੋ ਹੋਂਦੇ ਬੇਈਮਾਨ ॥ ਬੱਧੇ ਪਾਂਪਾਂ
ਕਾਰਨੇ ਸੇ ਹੁਣ ਤਕ ਛੁਟਹਿ ਨਾਹਿ ॥ ਅਮਲ ਜਿਨਾਂ ਦੇ ਬਹੁ ਜੁਲਮ ਸਿਰ ਪਰ ਚੜ੍ਹਿਆ
ਗਨਾਹਿ ॥ ਗਉਰ ਗਰੀਬਾਂ ਨਾਂ ਕਰਨ ਲੈ ਰਿਸਵਤ ਹੱਕ ਗਾਵਾਇ ॥ ਦਰਗਹ ਅੰਦਰ
ਛਿੰਠ ਮੈਂ ਪਾਂਦੇ ਬਹੁਤ ਸਜਾਇ ॥ ੯੬ ॥ ਸੁਆਲ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀਨ ਸੂਰਾ ॥ ਆਖੇ
ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀਨ ਸੁਣਹੁ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ॥ ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਦੁਇ ਹੱਦੀਂ ਸਿਰ ਪਰ ਇੱਕ
ਅਲਾਹਿ ॥ ਹਿੰਦੂ ਆਖਨ ਅਸਾਂ ਵਿਚ ਤੁਰਕ ਕਹਿਨ ਅਸਾਂ ਮਾਹਿ ॥ ਦੁਇ ਫਿਰਕਿਆਂ ਵਿਚ
ਕਿਸ ਵਲ ਸੱਚੇ ਦੇਇ ਸਨਾਹਿ ॥ ਹਿੰਦੂ ਰੱਦਨ ਤੁਰਕ ਨੋਂ ਤੁਰਕ ਰੱਦਹਿ ਹਿੰਦੂ ਆਹਿ ॥ ਦੁਹ
ਵਿਚਸੱਚਾਕੈਣ ਹੈ ਸੱਚੀ ਕਹਿ ਸਮਝ ਇ ॥ ਤੁਰਕ ਕਹਿਨ ਰਬ ਤੁਰਕ ਹੈ ਹਿੰਦੂ ਕਹਿਨ ਹਿੰਦੂ
ਆਹਿ ॥ ਰੋਲਾਂ ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਦਾ ਇਲਾਹਦ ਕਰ ਦਿਖਲਾਇ ॥ ਜਿਉਂ ਪਾਣੀ ਦੁੱਧ ਮਿਲਾਪ ਹੈ
ਤਿਉਂ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ॥ ਰੋਗਨ ਹੱਥਨ ਅਵਈ ਰਿਵਕਨਹਾਰ ਸ਼ੈਤਾਨ ॥ ਬਹੁਤੀਆਂ ਬਣੀਆਂ
ਨਸੀਹਤਾਂ ਬਹੁਤੇ ਧਰੇ ਕਤੇਬ ॥ ਅਜਬ ਹੈਰਾਨੀ ਮਨੈ ਵਿਚ ਇੱਕ ਰੱਬ ਦੁਇ ਭੇਦ ॥ ਤਿਨਾਂ
ਅੰਦਰ ਬਹੁਤ ਹੈਨ ਫਿਰਕੇ ਅੰਤ ਨ ਪਾਰ ॥ ਪੀਰ ਕਹੈ ਸੁਣ ਨਾਨਕ ਕਰ ਦੇਹੋ ਤਾਰ ਪਤਾਰ ॥

੮੭ ॥ ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸੂਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਅਖੇ ਪੰਦ ਸਰ ਸੁਣ੍ਹ ਬਹਾਵਦ ਪੀਰ ।
 ਰੱਦਹੁ ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਦੁਇ ਜੋ ਹੋਏ ਬਹੁਤ ਜ਼ਹੀਰ ॥ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਜੋ ਇਕ ਸਾਈਂ ਵੇ ਹੋਏ
 ॥ ਦੋਨੋਂ ਕਰ ਮਨਸੂਖ ਤੂ ਜੇ ਅੱਲਹ ਕੀਤੇ ਰੋਦ ॥ ਰੱਦ ਜਹੁਦਾਂ ਕਾਫ਼ਰਾਂ ਮੁਨਾਫ਼ਕਾਂ ਤੇ ਮੁਲਹੋਦ
 ॥ ਰੂਮੀ ਜੰਗੀ ਇਰਮਨੀ ਹਬਸ਼ੀ ਤੇ ਕਿਲਮਾਕ ॥ ਕਾਸ਼ਮੀਰੀ ਕਸ਼ਮੀਰੀਆਂ ਹੀਰਾਂ ਤੁਰ ਤਲਾਕ
 ॥ ਕਾਫ਼ਰ ਫਿਰੰਗ ਦੋਜ਼ਖੀ ਯੂਨਾਨੀ ਬਦਰਾਹਿ ॥ ਦਹਿਰੀਏ ਗੁਮਰਾਹ ਬਹੁ ਜੋ ਜਾਨਨ ਨਾਹਿ
 ਅਲਾਹਿ ॥ ਫਿੱਟਾ ਦੁੱਧਨ ਕੰਮ ਕਿਸ ਰੋਗਨ ਹੱਥ ਨ ਆਹਿ ॥ ਜੇ ਸਉ ਵਰਿਆਂ ਵਿਜਕੀਐ ਸੜ
 ਸੁਕ ਮੁੱਛੋਂ ਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਅਖੇ ਸੁਣਪੀਰ ਜੀਬਾਝ ਸੱਚ ਗੁਮਰਾਹਿ ॥ ਜਾਂ ਇਤਨਾ ਬੀਅਨ
 ਪੀਰ ਬਹਵੁੰਦੀਨ ਨਾਲ ਹੋਯਾਂ ਤਾਂ ਫੇਰ ਬਗਦਾਦ ਕਾਂ ਪੀਰ ਜਲਾਲਦੀਨ ਪੇਤ੍ਰਾ ਹਜ਼ਰਤ
 ਮੁਹੱਯਦਦੀਨ ਕਾਂ ਮਨਵਿਚਤਮਕ ਖਾਇਕਰਬੋਲਿਆ ॥ ੮੮ ॥ ਸੁਆਲਪੀਰ ਜਲਾਲਦੀਨ
 ਬਗਦਾਦੀ ਸੂਰਾ ॥ ਅਖੈ ਪੀਰ ਜਲਾਲਦੀਨ ਸੁਣ ਨਾਨਕ ਹਿੰਦੂ ਫ਼ਕੀਰ ॥ ਹਿੰਦੂ ਸੂਰਤ
 ਦੇਜ਼ਕੀ ਵਿਚ ਅਤਸ਼ਹੋਇਜ਼ਹੀਰਾ ॥ ਜੇਅਵਹਿ ਰਹਿਈਮਾਨ ਦੇ ਤਾਂ ਭਿਸ਼ਤੀ ਪਾਵਹਿ ਠਾਇ ॥
 ਪੀਰਾਂ ਅੰਦਰ ਕੁਤਬਹੋਇਗਾ ਉਸ ਮਰਾਤਬ ਪਾਇ ॥ ਵਲੀਆਂ ਅੰਦਰ ਵਲੀਹੋਇ ਸੇਖਾਂ ਅੰਦਰ
 ਸੇਖ ॥ ਵਿੱਚ ਸਲਾਰਾ ਸਲਾਰਾਹੋਇ ਜਾਂ ਬੇਹ ਵਟਾਇਭੇਖ ॥ ਹਿੰਦੂ ਭਿਸ਼ਤ ਨਾਂ ਕੋ ਗਇਆ ਸਭ
 ਘੱਤੇ ਅਗਨਿ ਜਲਾਇ ॥ ਨਾਉਂ ਨਿਜਾਨੀ ਨਾਂ ਰਹੀ ਪਿਆ ਕਿਥਾਉਂ ਜਾਇ ॥ ਉਸ ਪਿੱਛੈ ਦਰੂਰ
 ਨ ਫ਼ਹਿਤਾਂ ਨਾਂ ਕੋ ਕਰਦਾ ਯਾਦ ॥ ਏਹ ਮਰਾਤਬ ਹਿੰਦੂਆਂ ਉਮਰ ਗਵਾਈ ਬਾਦ ॥ ੮੯ ॥
 ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸੂਰਾ ॥ ਸੁਣ੍ਹ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀਨ ਅਖੀ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ॥ ਹਿੰਦੂ
 ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੁਇ ਭਿੱਠੇ ਮੈਂ ਗੁਮਰਾਹ ॥ ਜੁੱਸਾ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦਾ ਰਖਿਆ ਭਿਸ਼ਤੀਂ ਜਾਇ ॥
 ਅਖਰ ਹੋਇਆ ਖਾਕੜੀ ਗਈ ਸੁ ਖਾਕੂ ਖਾਇ ॥ ਕੁਤਰ ਜ਼ਿਮੀਂ ਨ ਬਾਤ ਹੋਇ ਕੁਝ ਅਈ
 ਕੁਲਾਲ ਹੱਥਾਂ ਭਾਂਡੇਇਂਟਾ ਸਾਜ ਕੇ ਜਲਨ ਪਜਾਵੀਂ ਘੱਤ ॥ ਤੌਬਾ ਪੁਕਾਰੇ ਖਾਕੜੀ ਸੁਟੇ ਨ ਕੋ
 ਫ਼ਰੀਯਾਦ ॥ ਮੁਸਲਮਾਨ ਮਹੰਮਦੀ ਫਿਰਕਦੇ ਨ ਕਰਦੇ ਯਾਦ ॥ ਦੈਵੇਂਦਿਸਨ ਜਲਦੀਆਂ ਵਿਚ
 ਭਿਸ਼ਤਾਂ ਇਕ ਜਾਇ ॥ ਵਾਰਸ ਰਾਮ ਰਸੂਲ ਦੋਇ ਸਕਨ ਨ ਉਮਤ ਛਡਾਇ ॥ ਰਹੇ ਮਰਾਤਬ
 ਦੁਨੀ ਵਿਚ ਅੱਗੇ ਦੀ ਸੁਧ ਨਾਹਿ ॥ ਡਾਢੀ ਵਾਣੀ ਰੂਹ ਸਿਰਫ਼ਿਰੇਚ ਉਰਾਸੀ ਮਾਹਿ ॥ ਜਿਨਾਂਤਕੀਆਂ
 ਰੱਖ ਦਾ ਸੇ ਰੱਤੇ ਸਰ ਮਾਹਿ ॥ ਕਾਇਮ ਬੀਏ ਜਹਾਨ ਵਿਚ ਫਿਰ ਮਰੇ ਨਾਂ ਆਵਹਿ ਜਾਹਿ ॥ ਬਿਨਾਂ
 ਰਿਆਜ਼ਤ ਬੰਦਰੀ ਕਾਇਮ ਬੀਏ ਸੰਸਾਰ ॥ ਕਾਇਮ ਨ ਰਹੇ ਪੈਕੰਬਰਾਂ ਕਾਇਮ ਨ ਚਾਰੋਂ ਯਾਰ
 ॥ ਕਾਇਮ ਨ ਬੀਏ ਅਉਤੀਰਾਂ ਜਗ ਰਾਮਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮੁਰਾਰਿ ॥ ਕਾਇਮ ਨ ਪੀਰ ਫ਼ਕੀਰ ਹੋਇ
 ਸਿਧ ਸਾਧਕ ਸਲਾਰਾ ॥ ਕਾਇਮ ਜੁੱਸਾ ਜੋ ਰਖੇ ਕਾਇਮ ਕਹੀਐ ਸੋਇ ॥ ਬਿਨਾਂ ਇਬਾਦਤ
 ਬੰਦਰੀ ਰਹਿਆਂ ਨ ਕਾਇਮ ਕੋਇ ॥ ਮੁਸ਼ਕਲ ਮੁਸਲਮਾਨੜੀ ਹਿੰਦੂ ਹਰਕਤ ਮਾਹਿ ॥ ਦੈਵੇਂ
 ਕਾਇਮ ਨ ਬੀਏ ਦਾਵਾ ਕਰ ਮਰ ਜਾਹਿ ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਵਾ ਛੱਡਿਆਂ ਦੁਹ ਤੇ ਨਿਆਰਾ ਹੋਇ ॥

ਇੱਥੇ ਮਿਲਨ ਵਡਿਆਈਅਂ ਦਰਗਹ ਪਾਵੈ ਛੋਇ ॥ ੯੦ ॥ ਸੁਆਲ ਪੀਰ ਜਲਾਲ
 ਟੀਨ ਸੂਰਾ ॥ ਅਖੇ ਸੈਦ ਜਲਾਲਦੀਨ ਬੁਗਦਾਦੇ ਦਾ ਪੀਰ ॥ ਪੋਤ੍ਰ ਹਜ਼ਰਤ ਪੀਰ ਦਾ ਪੁੱਛੇ
 ਕਰ ਤਦਬੀਰ॥ ਹਫਤਾਦ ਦੇ ਮਿਲ ਤਾਂ ਫਿਰਕੇ ਮੁਸਲਮਾਨ॥ ਇਲਾਹਦਾ ਇਕਦੂ ਇਕਹੈਸੱਚੀ
 ਕਹਿਨ ਕਲਮ॥ ਕਲਮਾਂ ਪੜ੍ਹਨ ਰਸੂਲ ਦਾ ਸੁਣਹੋ ਨਾਨਕ ਪੀਰ ॥ ਰੋਜ਼ ਕਿਆਮਤ ਦੇਹਵੇ
 ਬੀਸਨ ਨਾਹ ਜਹੀਰ ॥ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੁਇ ਕੀਤੇ ਨੀ ਮਨਸੂਖ ॥ ਦਰ ਤੇ ਬਾਹਰ ਜੋ ਬੀਸੀ
 ਸੁਖਨ ਅਲਾਹਿ ਨ ਚੁਕ ॥ ਕਲਪਿਆਂ ਪੀਰ ਜਲਾਲਦੀਨ ਕਲਪੇ ਮੁੱਲਾਂ ਸੇਖਾਂ ਹਾਜੀ ਪੀਰ
 ਮਸਾਇਕਾਂ ਤੁਰਕ ਮਲੰਗ ਦਰਵੇਸ਼ਾਂ ਸਾਲਕ ਸਾਦਿਕ ਕਾਜੀਅਂ ਗੋਸ ਕੁਤਬ ਬਡ ਪੀਰ॥ ਸਭੇ
 ਇਕੱਠੇ ਹੋਇ ਕਰ ਆਵੈਂ ਕਾਬੇ ਮਾਹਿ॥ ਹਿਕੇ ਦਿਖਾਏ ਅਜ਼ਮਤਾਂ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਦੇਹੋ ਸਜ਼ਾਇ॥ ੯੧
 ਜਾਵਬ ਬਹਾਵਦੀਨ ਸੂਰਾ ਨਾਲ ਹਾਜੀਅਂ ਪੀਰਾਂ ਦੇ ॥ ਅਖੇ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀਨ ਸੁਣਹੁ
 ਜਲਾਲਦੀਨ ਪੀਰ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਸਹੁ ਪੁੱਛਣਾ ਬਹੁਤੀ ਹੈ ਤਕਸੀਰ ॥ ਜਾਹਰ ਅਜ਼ਮਤ
 ਇਸਦੀ ਮੱਕਾਂ ਦਿਤੇਸੁ ਫੇਰ ॥ ਕੀਤੇਸ ਰਾਹ ਮਨਸੂਖ ਸਭ ਆਂਦੇ ਹੈਂ ਸੂਜ਼ੇਰ ॥ ਮੰਨਿਆਂ ਹੈਸ
 ਝੁਦਾਇ ਇਕ ਦੂਜਾ ਹੋਰ ਨ ਕੋਇ॥ ਦੂਜਾ ਮੁਰਸਦ ਪੀਰ ਹੈ ਸਚ ਰਾਹ ਦਿਖਾਏ ਜੋਇ ॥ ਹਿੰਦੂ
 ਦੇਖ ਨਾ ਭੁੱਲ ਤੂੰ ਮੁਸਲਮਾਨ ਭਿ ਨਾਹਿ॥ ਦੋਵੈਂ ਰੱਦੇਸੀਮ ਜਹਬਾਘਤੇਸੀਮ ਭੇਜਕ ਮਾਹਿ॥ ਵਡਾ
 ਡਕੀਰੀ ਮਰਾਤਬਾ ਮਾਰਫਤੀ ਸਚ ਰਾਹਿ॥ ਮਾਰਫਤੀ ਜੋ ਬਾਹਰੇ ਸੱਭੇ ਹੈਂ ਗਮਰਾਹਿ॥ ਦੁਨੀਆਂ
 ਕਾਰਣ ਮਜ਼ਹਬਾਂ ਬੀਏ ਅੰਤ ਅਪਾਰ॥ ਸੱਚਾਂ ਫਿਰਕ ਰੱਬ ਦਾ ਜਉ ਨਾ ਲੰਘਾਏ ਪਾਰ॥ ਤੁਸੀਂ
 ਮਹਿਰਮ ਨਹੀਂ ਪੀਰ ਜੀ ਨਾਨਕ ਵਡਾਂ ਡਕੀਰਾਂ ਰੱਬ ਜਿਨਾਂ ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਸੇ ਸਭਨਾਂ ਦੇ
 ਸਿਰ ਪੀਰ ॥ ੯੨ ॥ ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ਸੂਰਾ ॥ ਅਖੇ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ਸਚ ਸੁਣਹੁ
 ਜਲਾਲ ਸਦਾਤਾਂ॥ ਵਡਾਂ ਬੋਲ ਨ ਬੋਲੀਐ ਸਾਹਿਬ ਹਥ ਕਰਾਮਾਤਾਂ॥ ਸਾਹਿਬ ਭਾਵੈ ਸੋ ਕਰੈ
 ਡਕਰ ਸਾਹਿਬ ਦੇਤਾਣ॥ ਸਾਹਿਬਨਿਤਾਣਿਆਂਤਾਣ ਹੈ ਸਾਹਿਬਨਿਮਾਣਿਆਂਮਾਣ॥ ਆਕਾਸ਼ਾਂ
 ਅਕਾਸ਼ ਲਖ ਲਖ ਪਾਤਾਲਾਂ ਪਾਤਾਲਾ॥ ਸਭਨਾਂ ਦੇ ਸਿਰ ਇੱਕ ਰੱਬ ਸਭ ਦੀ ਕਰੇ ਸੰਭਾਲਾਂ॥
 ਜੀਆਂ ਜੰਤ ਵਸ ਰੱਬ ਦੇ ਜੋ ਵਸਦੇ ਲੋਅਾਂ ਲੋਇ॥ ਥੱਕ ਹਉਂ ਓੜਕ ਭਾਲ ਹੁਣ ਚੁਪ ਕਰ
 ਰਹਿਆਂ ਖਲੋਇ ॥ ੯੩ ॥ ਸੁਆਲ ਪੀਰ ਜਲਾਲਦੀਨ ਸੂਰਾ ॥ ਅਖੇ ਪੀਰ ਜਲਾਲਦੀਨ
 ਸੁਣਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ਕਤਾਲਾ॥ ਚਉਦਹ ਤਬਕ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ਤਿਸਤੇ ਪਰੇ ਜਵਾਲਾ॥ ਫਿੱਠੇ ਬਾਬੂ
 ਨਾਨਕ ਖਾਤਵਜਮਾਂ ਨ ਕੋਇ॥ ਕਹਿਣਾ ਸੁਨਣਾ ਬਾਦ ਹੈ ਜੋ ਦਿੱਸੇ ਸਚ ਸੋਇ ॥ ਮਜ਼ਲਸ
 ਅੰਦਰ ਬੈਠਿਆਂ ਹੋਏ ਅੰਤਰ ਧਿਆਨ॥ ਅੱਖਿਅਂ ਅੱਗੋਂ ਫਿਪਗਏ ਮਜ਼ਲਸ ਭਈ ਹੈਰਾਨ॥ ੯੪ ॥
 ਜਵਾਬਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ਸੂਰਾ ॥ ਅਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ॥ ਅਖੇ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ਸਚ ਸੁਣਹੁ ਜਲਾਲ
 ਸਦਾਤਾਂ॥ ਹਿੱਕੇ ਅਸਾਂ ਨਾਲ ਦੇਹਿਕੇਤਾਂ ਚਲਹੁ ਆਪ ॥ ਫਿਠਾ ਬੇਟਾ ਪੀਰ ਨਾਲ ਜੁਲ ਜਲਾਲੀ
 ਨਾਮ ॥ ਵਾਉ ਚੜ੍ਹੇ ਅਸਮਾਨ ਵਿਚ ਤਿਸਦਾ ਸੁਣਹੁ ਬਿਆਨ॥ ਇੱਕ ਪਲਕ ਦੇ ਫੁਰਕਨੇ ਫਿੱਠੇ
 ਅਗਲਤ ਅਸਮਾਨ ॥ ਕਈ ਪੈਕੀਬਰ ਦੇਖ ਕਰ ਪੀਰ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈਰਾਨ ॥ ਫੇਰ ਗਏ

ਪਾਤਾਲ ਨੋਂ ਡਿੱਠੇ ਕਈ ਪਾਤਾਲ ॥ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੈਕੰਬਰਾਂ ਗਾਣਤ ਅਗਣਤੀ ਭਲੁ ॥ ਜਿੱਥੇ
ਬਾਬਾ ਜਾਵਹੇ ਤਿਥੇ ਹੀ ਗੁਲ ਹੋਇ ॥ ਕਾਰਣ ਦਰਸ਼ਨ ਵੇਖਣੇ ਆਵੈ ਸਗਲੀ ਲੋਇ ॥ ਕਾਰਾਂ
ਭੇਟਾਂ ਸਿਰਨੀਆਂ ਨਜ਼ਰ ਨਿਆਜ਼ਾਂ ਲੱਖ ॥ ਗੁਨਾਂ ਗੁਨੀ ਨਿਆਮਤਾਂ ਮੇਵੇ ਲੱਖ ਅਲੱਖ ॥ ਇਕ
ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਅੰਦਰੇ ਬਾਬਾ ਪਹੁਚਿਆ ਜਾਇ ॥ ਅਗੇ ਕੜਾਹ ਤਯਾਰ ਸੀ ਗਾਵਨ ਸ਼ਬਦ ਅਲਿ ਇ
॥ ਬਾਬਾ ਸੁਟਿਆ ਸੰਗਤੀ ਸਭ ਦਰਸ਼ਨ ਲਗੀ ਆਇ ॥ ਰਖਿਆ ਅਗੇ ਕੜਾਹ ਨੂੰ ਪੈਰੀ ਸੀਸ
ਨਿਵਾਇ ॥ ਲਈ ਕੜਾਹੀ ਬਾਬੇ ਤ੍ਰੁਡਕੈ ਪਾਈ ਵਿਚ ਕਚਕੋਲਾ ॥ ਫਿਰ ਦਿੱਤੀ ਕੜਾਹੀ ਪੀਰ ਨੂੰ
ਬੈਠ ਸੀ ਜੋ ਕੋਲਾ ॥ ਏਕ ਪਲਕ ਦੇ ਅੰਤਰੇ ਫਿਰ ਮੱਕੇ ਪਹੁਤੇ ਆਇ ॥ ਬੇਟਾਂ ਪੀਰ ਜਲਾਲਦੀ
ਮੁਖ ਤੇ ਬਚਨ ਅਲਾਇ ॥ ਇਸ ਆਖਰ ਜਮਾਨੇ ਵਿਚ ਨਾਨਕ ਵਡਾ ਛਕੀਰਾ ਮੀਰਾਂ ਦੇ ਸਿਰ
ਮੀਰ ਹੈ ਪੀਰਾਂ ਦੇ ਸਿਰ ਪੀਰਾਂ ਆਖੀਓਸ ਮੂਰੌਂ ਕਲਾਮ ਜੇ ਸੋਈ ਦਿਤੀਓਸ ਦਿਖਲਾਇ ॥
ਤੁਸੀ ਜਾਣਹੁ ਹੋਰ ਕੁਝ ਅਸਾਂ ਬੁੱਝਿਆ ਖੁਦ ਖੁਦਾਇ ॥ ਆਕਸੀ ਆਕਸ ਲੱਖ ਪਾਤਾਲਾਂ
ਪਾਤਾਲਾ ॥ ਡਿੱਠੇ ਇਕਤੇ ਪਲਕ ਵਿਚ ਹਉਂ ਭੀ ਜੁਲਕਰ ਨਾਲਾ ॥ ਹੇਠੋਂ ਕਈ ਪਤਾਲ ਤੇ ਮਿਲੀ
ਕੜਾਹੀ ਆਇ ॥ ਸਾਰੀ ਮਜਲਸ ਅੰਦਰੇ ਦਿੱਤੋਸ ਕੜਾਹ ਦਿਖਲਾਇ ॥ ਸਭੇ ਗਏਹੈਰਾਨ ਹੋਇ
ਨਾਨਕ ਵਡਾ ਛਕੀਰਾ ॥ ਹਿਕੇ ਤਾਂ ਖੁਦ ਖੁਦਾਇ ਹੈ ਕਹਿ ਨ ਸਕੇ ਤਦਬੀਰਾ ॥ ਸੱਭੇ ਕਦਮੀਂ ਢਹਿ
ਪਏ ਮਨ ਵਿਚ ਬਹੁ ਡਰ ਖਾਇ ॥ ਆਜੀਂ ਕਈ ਨੀਸ਼ਾਨੀ ਰੱਖੀਐ ਮੱਕਾ ਭਿਸਤ ਕਰਾਇ ॥
ਬਾਬੇ ਕਉਸ ਉਤਾਰੀ ਪਾਉਂ ਤੇ ਰੱਖੀ ਨੀਸ਼ਾਨੀ ਏਹਾ ॥ ਜੋ ਕਰਗ ਜ਼ਿਆਰਤ ਕੌਸਦੀ ਉਹ ਫੇਰ
ਨ ਜਨਮ ਧਰੇਇ ॥ ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਮੱਕੇ ਕੀ ਗੋਸ੍ਤ ਸੰਪੂਰਣੰ

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਅਥ ਸਾਖੀ ਮਦੀਨੇ ਕੀ ਚਲੀ ॥ ਤਬ ਬਾਬਾ
ਨਾਨਕ ਮੱਕੇ ਵਿੱਚ ਬਰਸ ਇਕ ਰਹਿਆ ਸਭਨਾਂ ਹਾਜੀਆਂ ਬਾਬੇ ਦੀ ਆਨ ਮੰਨੀ ਮੱਕੇ ਦੇਸਭ
ਹਾਜੀ ਨਿਵਾਇ ਕਰ ਬਾਬਾ ਮਦੀਨੇ ਕੋ ਚਲਿਆ ਅੱਗੇ ਜਦ ਬਾਬਾ ਜੀ ਮੱਕੇ ਕਉ ਚਲੇਥੇਤਉ
ਹੋਰਹਾਜੀਭੀ ਮੱਕੇ ਕਉ ਚਲੇ ਥੇ ਤਉ ਓਹ ਹਾਜੀ ਬਰਸ ਇਕ ਪਿੱਛੇ ਮੱਕੇ ਵਿਚ ਆਇ ਪਹੁੰਚੇ
ਜਾਂ ਦੇਖਨ ਤਾਂ ਓਹ ਜੋ ਛਕੀਰ ਹਿੰਦੂ ਅਸਾਂ ਨਾਲ ਮੱਕੇ ਕੋ ਚਲਿਆ ਬਾਸੋਆਗੇ ਹੀ ਬੈਠ ਹੋਯਾ
ਹੈ ਤਾਂ ਓਨਾਂ ਹਾਜੀਆਂ ਮੱਕੇ ਕੇ ਹਾਜੀਆਂ ਪਾਸੋਂ ਪੁੱਛਿਆ ਜੋ ਇਹ ਛਕੀਰ ਕਦ ਕਾਈਹਾਂ ਅਯਾ
ਹੈਤਬ ਮੱਕੇ ਕੇ ਹਾਜੀਆਂ ਕਹਿਆ ਜੋ ਜੀ ਏਸਨੂੰ ਇੱਕ ਬਰਸ ਹੋਯਾਹੈ ਈਹਾਂ ਆਯਾ ਹੈਤਬਨਈ
ਹਾਜੀ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਗਏ ਲਗੇ ਕਹਿਣ ਯਾਰੇ ਏਹ ਛਕੀਰ ਅਤੇ ਅਸੀ ਇਕਠੇ ਚਲੇ ਥੇ ਅਜਬ
ਕਰਾਮਾਤ ਹੋਈ ਹੈ ਜੋ ਏਕ ਹੀ ਦਿਨ ਮੱਕੇ ਆਇ ਪਹੁੰਚੇ ਹੈਂ ਤਬ ਅਗਲਿਆਂ ਹਾਜੀਆਂ ਆਖਿਆਂ
ਜੋ ਜੀ ਏਹ ਕੋਈ ਸੂਰਤ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿੱਥੋਂ ਤੀਕਰ ਮੱਕੇ ਦੇ ਉਲਮਾਇ ਕਾਜੀ ਪੀਰ
ਗਉਸ ਕੁਤਬ ਸਲਾਰ ਸੇ ਸਭਨਾਂ ਫੇਰ ਮਸਲਤ ਕੀਤੀ ਜੋ ਚਲੇ ਭਾਈ ਅਸੀ ਭੀ ਮਦੀਨੇ ਕਾ
ਹੱਜ ਕਰਾਂਗੇ ਅੱਗੇ ਮਦੀਨੇ ਵਿੱਚ ਚਾਰ ਇਮਾਮ ਹੈਨ ਅਤੇ ਚਾਰੋਂ ਹੀ ਮੁਸਲੇ ਹੈਨ ਮਤ ਉਨ੍ਹਾਂ

ਆਗੇ ਇਹ ਫ਼ਰੀਦ ਹਾਰੇ ਅਸਾਡੇ ਦੀਨ ਵਿਚ ਆਵੇ ਅਜਹਾ ਬਲ ਜੋਰ ਮੱਕੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ
 ਦਾ ਨਾ ਭਿੰਠੋ ਜੋ ਕੋਈ ਨਾਨਕ ਫ਼ਰੀਦ ਕਉ ਜੀਤ ਕਰ ਅਪਣੇ ਮਜ਼ਹਬ ਅੰਦਰ ਲੈ ਆਵੇ
 ਵੇਖਾਂ ਹੁਣ ਕੀ ਮੁਬਾਹਸਾ ਮਦੀਨੇ ਵਿੱਚ ਹੋਇ ਨਿਬੜੇ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਅਤੇ ਮੱਕੇ ਦੇ ਹਾਜੀ ਲੋਕ
 ਮਦੀਨੇ ਕੀ ਹੱਜ ਕਉ ਚਲੇ ਸ਼ਹਿਰੋਂ ਇਕੱਠੇ ਨਿਕਲੇ ਜਦ ਬਹਰ ਆਏ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ
 ਅੰਤਰਧਿਆਨ ਹੋਇ ਗਿਆ ਅਰ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਪਉਣ ਕਾਰੂਪ ਧਾਰ ਕਰ ਏਕ ਪਲਕ ਮੇਂ
 ਮਦੀਨੇ ਸਮੇਤ ਮਰਦਾਨੇ ਰਬਾਬੀ ਆਇ ਪਹੁੰਚੇ ਮਦੀਨੇ ਵਿੱਚ ਰੂਮ ਕਾ ਸ਼ਹਿਰ ਹੈ ਰੂਮ ਕਾ
 ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਹਮੀਦ ਕਾਰੂ ਬਾਬੜਾ ਕਾਰੂ ਜੋ ਆਗੇ ਮਿਹਤਰ ਮੁਸੇ ਕੇ ਜਮਾਨੇ ਵਿੱਚ
 ਹੋਯਾ ਸ੍ਰੀ ਕਾਰੂਨ ਹਾਰੂਨ ਦੋਨੇ ਭਾਈ ਹੈ ਸਨਤਬ ਸੁਲਤਾਨ ਹਮੀਦ ਕਰੂਨ ਭੀਬੜਾ ਜਾਲਮ
 ਬਾਜ਼ਹਾਂ ਤੀਕਰ ਦੌਲਤ ਸ੍ਰੀ ਸੋ ਸਭ ਲੁਟ ਲਈ ਬੀ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਚਲੋ
 ਪਹਿਲੋਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਉ ਮਿਲੀਐ ਤੇ ਇਸ ਕਾਭਲਾ ਹੋਵੇ ਨਾਹੀਂ ਤਾਂ ਅਗਲੇ ਕਾਰੂ ਵਾਗ੍ਰਾਂ ਏਹ ਭੀ
 ਹਲਾਕ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੋਵੈਤਾਂ ਚਲੀਐ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਉ ਮਿਲੀਐ ਮਤ ਇਸ ਦਾ ਭਲਾ ਹੋਵੇ ਤਬ ਬਾਬਾ
 ਜੀ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾਂ ਦੋਵੇਂ ਜਨੇ ਚਲੇ ਗਏ ਸੁਲਤਾਨ ਹਮੀਦ ਕਾਰੂਦੇ ਦਰਬਾਰ ਅਤੇ ਅਗਲੇ
 ਕਾਰੂ ਚਾਲੀ ਗੰਜ ਖਜ਼ਾਨਾ ਜਮਾਂ ਕੀਆ ਬਾਬੀ ਅਰ ਇਸ ਸਲਤਾਨਹਮੀਦ ਕਰੂ ਪੈਂਤਾਲੀ ਗੰਜ
 ਖਜ਼ਾਨਾ ਕੀਤਾ ਹੈਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਕਹਿਆ ਰੇ ਦਰਬਾਨੋਂ ਇਸ ਏਤਾਖਜ਼ਾਨਾ ਕਿਉਂਕਰ ਜਮਾਂ
 ਕੀਤਾ ਹੈ ਤਬ ਦਰਵਾਨਾਂ ਕਹਿਆ ਜੋ ਜੀ ਏਹ ਐਸਾ ਜਾਲਮ ਹੈ ਜਹਾਂ ਰੁਪੱਈਆ ਜਾਂ ਮੁਹਰ
 ਸੁਨਤਾ ਹੈ ਤਹਾਂ ਛੋਡਤਾਂ ਨਾਹੀਂ ਭਾਵੇਂ ਕਹੂੰ ਹੋਵੇ ਇਕ ਦਿਨ ਸੁਲਤਾਨ ਹਮੀਦ ਕਹਿਆ ਜੋ
 ਕਹੂੰ ਰੁਪੱਈਯੇ ਕੀ ਜਾਤ ਰਹੀ ਹੈ ਤਬ ਵਜੀਰਾਂ ਕਹਿਆ ਜੀ ਕਹੂੰ ਨਹੀਂ ਰਹੀ ਤਬ ਪਾਤਸ਼ਾਹ
 ਏਕ ਸਹੇਲੀ ਖੂਬਸੂਰਤ ਕਉ ਬਜ਼ਾਰ ਭੇਜਿਆ ਜੋ ਕੋਈ ਇੱਕ ਰੁਪੱਈਆ ਦੇਵੇ ਸੋ ਲੇਵੇ ਤਬ
 ਏਕ ਸੁਦਾਗਰ ਕੇ ਬੇਟੇ ਨੇ ਮਾਤ੍ਰਾਂ ਕਉ ਕਹਿਆ ਜੋ ਏਕ ਰੁਪੈਅ ਦੇਵੇਂ ਤਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਹੇਲੀ
 ਵੇਚਤਾ ਹੈ ਤਬ ਉਸਦੀ ਮਾਤ੍ਰਾਂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਬੱਚਾ ਰੁਪੈਅ ਸਲਤਾਨ ਹਮੀਦ ਨੇ ਸਾਰੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ
 ਮੈਂ ਨਾਹੀਂ ਛੋਡਿਆ ਪਰ ਏਕ ਰੁਪੈਅ ਤੇਰੇ ਬਾਪ ਦੇ ਮੁੰਹ ਵਿੱਚ ਪਾਕੇ ਗੋਰ ਵਿੱਚ ਦੱਬਿਆ ਸ੍ਰੀ
 ਓਹ ਦੇਖਲੈ ਤਬ ਉਹ ਸੁਦਾਗਰ ਬਚਾ ਵੱਹ ਰੁਪੈਅ ਲੈਕਰ ਸਹੇਲੀ ਮੌਲ ਲੈ ਗਿਆ ਤਾਂ
 ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਸਬ ਰੁਪੈਨਿਕਾਲ ਲਈ ਸੋ ਏਹ ਐਸਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹੈ ਰੁਪੈਕਿਤੇ ਨਹੀਂ ਛਾਡਤਾਂ ਤਾਂ
 ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਬੋਲਿਆ ਜੋ ਏਹ ਵੱਡਾ ਗਾਨਹਗਾਰ ਹੈ ਦਰਗਾਹ ਖੁਦਾਇਦੀ ਵੱਡੀ ਸਜਾਇ ਪਾਵੈਗਾ
 ਲਾਨਤ ਹੈ ਇਸਦੀ ਕਮਾਈ ਕਉ ਅਤ ਹੈਫ ਇਸਦੇ ਜੀਵਣੇ ਕਉ ਹੋ ਪਰਵਰਿਗਾਰ ਏਹ
 ਵੱਡਾ ਬਜੇਗਾਰ ਹੈ ਅਰ ਅਗਲੇ ਕਰੂ ਕਉ ਜਮੀਨੇਝੱਲਿਆ ਸ੍ਰੀ ਅਰ ਇਸ ਕਉ ਕਾਈ ਜਾਇ
 ਗੱਖ ਸਕੇਗੀ ਨਾਹੀਂ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦਰਵਾਨਾਂ ਕੇ ਕਹਿਆ ਜੋ ਤਮ ਇਤਨਾ ਜਬਾਬ
 ਸੁਲਤਾਨ ਹਮੀਦ ਤ੍ਰਾਂ ਕਉ ਜਿਇ ਕਹੁ ਜੋ ਦੇਇ ਵੱਡੀ ਤੇਰੀ ਭੇਵਢੀ ਅੱਗੇ ਖੜੇ ਹੈਨ ਅਰ
 ਬਹਿੰਦੇ ਹੈਨ ਜੋ ਉਥੂ ਇੱਕ ਵਾਰਾ ਅਸਾਂ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕਰ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹੇ ਦਰਵਾਨੋਂ ਜਾਇ ਅਰਜ

ਕੀਤੀਤਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬਾਹਰ ਆਯਾ ਤਾਂ ਕਿਆ ਦੇਖ ਜੋਅਗੇਬਾਬਾ ਜੀ ਠੀਕਰੀਆਂ ਦੁਟਦਾ ਸੀ
 ਅਤੇ ਗਿਲਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਸਲਤਾਨ ਹਮੀਦ ਕਾਰੂ ਕਹਿਆ ਜਾ ਜੋ ਇਹ ਠੀਕਰੀਆਂ ਕਿਆ
 ਕਰੋਗੇ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਬੋਲਿਆ ਜੋ ਜੀ ਇਹ ਠੀਕਰੀਆਂ ਦਰਗਾਹ ਖੁਦਾਇਦੀ ਲੈ ਜਾਹਿਂਗੇ
 ਤਬ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਹਿਆ ਜੋ ਜੀ ਠੀਕਰੀਆਂ ਤੇ ਪਹੁੰਚਦੀਆਂ ਨਹੀਂ ਮੁਇਆਂ ਇੱਥੇ ਹੀ ਰਹਿਣ
 ਗੀਆਂ ਤਾਂ ਫੇਰ ਬਾਬਾ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਐਸੁਲਤਾਨ ਹਮੀਦ ਕਾਰੂ ਤੈਂ ਜੋ ਪੈਂਤਾਲੀ ਗੰਜ ਖੜਾਨ
 ਜਮਕੀਤਾਂ ਹੈ ਜੁਲਮਕਰਕੇ ਸੋ ਤੇਰੇਨਾਲ ਕਿਉ ਕਰ ਪਹੁੰਚੇਗਾ ਤੁਮਾਰੇ ਬੜੇ ਕਾਰੂ ਚਾਲੀ
 ਗੰਜਖਜਾਨਸੰਚਿਆਸੀਤਬਫੇਰ ਸੁਲਤਾਨ ਹਮੀਦ ਕਾਰੂ ਕਹਿਆ ਜੋ ਜੀ ਕਿਵੇਂ ਏਹ ਖੜਾਨ
 ਮੇਰੇ ਸਾਬਤੀਪਹੁੰਚੇਤਾਂ ਬਾਬਾਬੋਲਿਆ ਹੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਮੀਦ ਕਾਰੂ ਏਹ ਖੜਾਨ ਤੇਰੇ ਨਾਲ
 ਤਦ ਪਹੁੰਚੇਗਾ ਜੇ ਤੂ ਖੁਦਾਇਦੇਨਮਸੈਰਾਇਤ ਕਰਹਿ ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਪਹੁੰਚੇਨਹੀਂ ਤਾਂ ਈਹਾਂ
 ਹੀ ਰਹਿ ਜਾਵੇਗਾ ਅਰ ਇਸ ਖਜਾਨੇ ਦੇ ਮਲਕਅਵਰ ਹਾਹੋਹਿਗੇ ਪਹਿਲੇਤੇਰਾ ਖਜਾਨ
 ਮਲ ਜਿਨਸ ਜਿਮੀ ਜਮੀਯਤ ਕਰਹਿਗੇਤਾਂ ਪਛੇਤੇਰੀ ਗੋਰ ਮਜਲ ਕਰਹਿਗੋਵੇਖ ਤੁਮਾਰਾ
 ਬਡਾਕਾਰੂਬਾਜਿਸਨੇਤਲੀਗੰਜ ਖਜਾਨ ਜਮਕੰਤਾਬਾ ਓਹ ਐਸੇ ਗੰਜ ਬੇ ਜਿਨੋਂ ਕਾਂ ਇੱਕ
 ਸਿਰਾ ਜਮੀਨ ਅਰ ਇੱਕ ਸਿਰਾ ਅਸਮਾਨ ਬਾਤਾਂ ਮਿਹਤਰ ਮੂਸੇ ਪੈਕੰਬਰ ਦੀ ਇਨਾਇਤ
 ਕਬੂਲ ਨ ਕੀਤੀਓਸਅਤੇਸਾਬ ਹੀਖੁਦਾਇ ਕਾਹਕਮਨ ਕਬੂਲਕੀਤੇਸੁਤੈਹੁਰਮਾਨ ਖੁਦਾਇ
 ਦੇਕਾਰੂਹਲਾਕ ਕਉ ਹੋਏ ਜੋ ਐ ਕਾਰੂ ਤੂ ਇਨਾਂ ਚਾਲੀ ਗੰਜ ਖਜਾਨਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਗੰਜ
 ਮੇਰੇ ਰਾਹ ਪਰ ਬੈਰਾਇਤ ਕਰ ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਖਜਾਨੇਪਹੁੰਚੇਂਗੇਨਹੀਂ ਤਾਂ ਈਹਾਂਹੀਤਹਾਂਗੇ ਇਸ
 ਖਜਾਨੇ ਦੇ ਵਾਰਸਅਵਰ ਹੀਹੋਏ ਗੇ ਤਦ ਤਿਸਖੁਦਾਇ ਦੇ ਹੁਕਮ ਕਰਕੇ ਤੈਂ ਇਲਾਮ ਹਜ਼ਰਤ
 ਮੂਸੇਕਾਰੂ ਪਰ ਕੀਤੇ ਜੋ ਐ ਕਾਰੂ ਕੁਛ ਬੋਡੀ ਬਹੁਤੀ ਬੈਗਾਇਤ ਉਸ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਰਾਹ
 ਪਰ ਕਰ ਜਿਸਨੇ ਤੈਨੂੰ ਦੈਦਾ ਕੀਤਾ ਹਈ ਅਰ ਤੈਨੂੰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਬਣਾਯਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇਰੇ
 ਨਾਲ ਖਜਾਨ ਪਹੁੰਚੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਈਹਾਂ ਕਾਂ ਈਹਾਂ ਹੀਹੋਏਗਾ ਇਸ ਖਜਾਨੇ ਦੇ ਵਾਰਸ
 ਅਵਰ ਹੀਹੋਏਂਗੇ ਤਦ ਕਾਰੂ ਐਸਾ ਮਗ਼ਰੂਰ ਬਾਦੇਲਤ ਅਤੇ ਲਸ਼ਕਰ ਉਤੇਖੁਦਾਇ
 ਦੇ ਤੈਏ ਹੁਕਮ ਫੇਰਿਓਤ ਜੋ ਚੋਬਾਹੁਕਮ ਹੋਯਾ ਤਾਂ ਭੀ ਫੇਰਿਓਸ ਤਾਂ ਜਮੀਨ ਕੋ
 ਹੁਕਮ ਹੋਯਾਜੋਕਾਰੂਫਿਰਾਉਨ ਕੇਪੈਰ ਪਕੜ ਅਰ ਗਰਕ ਕਰ ਅਰ ਸਮੇਤ ਖਜਾਨੇ ਕਾਰੂ
 ਹਲਾਕ ਗਰਕ ਹੋਯਾ ਤਾਂ ਦਉਰ ਕਿਆਮਤ ਤਕ ਜਮੀਨ ਵਿਚ ਚਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਹੋ ਕਾਰੂ
 ਹਮੀਦ ਜਿਮੀਨੇਭੀਉਸਨੂੰ ਤਦ ਗਰਕ ਕੀਤਾ ਸਾ ਜੋ ਉਹਸੂਮ ਬਾ ਜਲਮ ਬਾ ਅਰ ਦੂਸਰਾ
 ਭਾਈਕਾਰੂਨਬਾਅਰ ਉਸਨੇ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਇਤਾਇਤ ਮੌਨ ਮੂਸੇ ਪੈਕੰਬਰ ਦੀ ਉਮਤ ਹੁਆ
 ਮੂਸੇ ਕੇ ਪਿੱਛੇ ਉਸਤੇ ਪੈਕੰਬਰੀ ਮਿਲੀ ਯਤੀਨ ਕਰਕੇ ਤੂ ਉਮਤ ਮਹੰਮਦ ਮੁਸਤਫਾ ਦੀ
 ਹੋਇਕਰ ਐਸਾ ਜੁਲਮ ਰੱਧਤਪਰ ਕੀਆ ਹੈ ਜੋ ਜਾਂ ਤੁਕ ਰੁਪੱਈਯੇ ਕੀ ਜਾਤਹੈਸੀ ਸੋ ਸੱਭੇ
 ਹੀ ਲੁਟ ਲੀਤੀ ਹਈ ਏਗ ਜੁਲਮ ਕਖਜਾਨੇਤਰੇ ਸਾਬ ਕਿਉ ਕਰ ਸਲਹਿੰਗੇ ਰੁਣ ਤੂ ਇਸ

ਜ਼ਿਲ੍ਹਮ ਤੋਂ ਬਾਜ਼ ਆਉ ਤੋਬਹ ਕਰ ਤਾਂ ਕਾਰੂੰ ਹਮੀਦ ਕਹੜਾ ਜੋ ਜੀ ਏਹ ਮਨਮੇਰਾਦਨੀਆਂ ਦੀ
ਹਿਰਸ ਵਿਚ ਗਰਕ ਹੈ ਪਿੱਛੇ ਜੋ ਹੋਈ ਸੇ ਗੁਜ਼ਰੀ ਹੁਣ ਇਸ ਜ਼ਿਲ੍ਹਮ ਥੀਂ ਤੋਬਹ ਹੈ ਪਰ ਜੀ
ਕੋਈ ਐਸੀ ਨ ਭੀਹਤ ਸੁਣਾਈਐ ਜਿਸੇ ਸੁਣਕਰ ਮਨ ਮੌਮ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਝੁਦਾਇ ਦੇ ਰਾਹਉਂਤੇ
ਸਾਦਕ ਹੈ ਅਰ ਝੁਦਾਇ ਵਲ ਆਵਹਿ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸੁਲਤਾਨ ਹਮੀਦ ਕਾਰੂੰਕੇ
ਪਰਥਾਇ ਨਸੀਹਤ ਨਾਮਾ ਕੀਤਾ ॥ ਅਥ ਨਸੀਹਤ ਨਾਮਾ ॥ ਕੀਤੇ ਨੇਕ ਨਾਮੀ
ਜੇ ਦੇਵੇ ਝੁਦਾਇ ॥ ਜੋ ਦੀਸੈ ਜ਼ਿਰੀਂ ਪਰ ਸੇ ਹੋਸੀ ਫਨਾਹਿਗਾਦਾਇਮ ਵਾਂ ਦੌਲਤ ਕਸੇ ਬੇਸ਼ਮਾਰ
॥ ਨ ਰਹਿਂਗੇ ਕਰੋੜੀ ਨ ਰਹਿੰਗੇ ਹਜ਼ਾਰ ॥ ਦਮਜ਼ਾ ਤਿਸੀ ਕਾਂ ਜੋ ਖਰਚੈ ਖਵਾਇਦੇਵੈ ਦਿਲਾਵੈ
ਗਜਾਵੈ ਝੁਦਾਇ ॥ ਹੋਤਾਂ ਨ ਰਾਬੈ ਅਕੇਲਾਂ ਨ ਖਾਇਦਾਤਿਹਿਕੀਕ ਦਿਲਦਾਨੀਵਹੀ ਭਿਸਤਜਾਇ
॥ ਕੀਜੈ ਤਵੱਜਾਨ ਕੀਜੈ ਗੁਮਾਨ ॥ ਨ ਵਹੇਗੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨ ਰਹੇਗਾ ਦੀਵਾਨ ॥ ਹਾਬੀ ਵ ਘੋੜੇ
ਵਲਸ਼ਕਰ ਹਜ਼ਾਰ ॥ ਹੋਵਹਿ ਗਰਕ ਪਲ ਮਹਿ ਨ ਲਾਗੇਗੀ ਬਾਰ ॥ ਦੁਨੀਆਂ ਕਾਂ ਦਿਵਾਨਾਂ
ਕਰੇ ਮੁਲਖ ਮੇਠਾ ॥ ਆਈ ਮਉਤ ਸਿਰ ਪਰ ਨ ਤੇਰਾਨ ਮੇਰਾਂ ਕੇਤੀ ਰਲੀਦੇਖਵਾਜਾਵਜਾਇ
॥ ਰਹੇਗਾ ਵਹੀ ਏਕ ਸਾਚਾ ਝੁਦ ਇ ॥ ਆਇਆ ਇਕੇਲਾਇਕੇਲਾਇਲਾਇਆ ॥ ਚਲਤੇ ਵਖਤ
ਕੋਈ ਕਾਮ ਨ ਆਇਆ ॥ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਜੈ ਕਿਆ ਦੀਜੈ ਜਵਾਬ ॥ ਤੋਬਹ ਪੁਕਾਰੇ ਜਾਂ ਪਾਵੇ
ਅਜਾਬ ॥ ਖਲਕ ਪਰ ਕੀਆ ਜ਼ੋਰ ਦਮਜ਼ਾ ਕਮਾਇਆ ॥ ਖਾਇਆ ਹੰਫਾਇਆ ਅਜਾਈਂ
ਗਵਾਇਆ ॥ ਅਖਰ ਪਛੋਤਾਣਾ ਕਰੇ ਹਾਇਹਾਇਾ ॥ ਦਰਗਹਿ ਗਇਆ ਬਹੁਤ ਪਾਵੈ ਸਜਾਇ
॥ ਲਾਨਤ ਵ ਤੈਂਕੂ ਵ ਤੈਂਡੀ ਕਮਾਈ ॥ ਦਗੇਬਾਜੀ ਕਰਕੇ ਦੁਨੀਆਂ ਲੂਟ ਖਾਈ ॥ ਧੀਏ
ਪਿਆਲੇ ਵ ਖਾਏ ਕਬਾਬ ॥ ਦੇਖੋ ਰੇ ਕਾਰੂੰ ਜੋ ਹੋਤੇ ਖਰਾਬ ॥ ਜਿਸੀ ਕਾਂ ਤੂੰ ਬੰਦਾ ਤਿਸੀ ਕਾਂ
ਸਵਾਰਿਆ ॥ ਦੁਨੀਆਂ ਕੇ ਲਾਲਚ ਤੋਂ ਸਾਹਿਬਵਿਸਾਰਿਆ ॥ ਨ ਕੀਤੀਆਂ ਇਬਾਦਤ ਨ ਰਾਖਿਆ
ਈਮਾਨ ॥ ਕੀਤੀ ਹਕੂਮਤ ਪੁਕਾਰੇ ਜਹਾਨ ॥ ਅੰਦਰ ਮਹੱਲਾਂ ਦੇ ਬੈਠੋਂ ਵੂੰ ਜਾਇ ॥ ਹਰਮਾਂ ਸੋਂ
ਖੇਲੋਂ ਝੁਸ਼ਬੋਈ ਹਵਾਇ ॥ ਨ ਪੁਛੇ ਨ ਬੂੰਝ ਕਿ ਬਾਹਿਰ ਕਿਆ ਹੋਇ ॥ ਹਰਾਮੀ ਗਰੀਬਾਂ ਕੋਮਾਰੇ
ਬਿਗੋਇ ॥ ਵਸਦੀ ਉਜਾਵੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਨ ਵਸਾਵਹਿ ॥ ਕੁਕਹਿ ਪੁਕਾਰਹਿ ਨ ਕੋ ਦਾਦ ਪਾਵਹਿ ॥
ਕਰੋੜੀ ਲਖੋੜੀ ਕਰੇ ਬੇਸ਼ਮਾਰ ॥ ਕਈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਟ ਬਪੜੇ ਮਟੀਵਹਿੰ ਹਜ਼ਾਰ ॥ ਹਾਕਮ ਕਹਾਵੇਂ
ਅਦਾਲਤ ਨ ਹੋਇ ॥ ਦੁਨੀਆਂ ਕਾਂ ਦਿਵਾਨਾਂ ਫਿਰੇ ਮਸਤ ਲੋਇ ॥ ਲੁਟੇ ਮੁਲਖ ਸਾਰਾ ਪਹਿਰੇ
ਖਰਚ ਖਾਇ ॥ ਦੇਜ਼ਕ ਕੀ ਆਤਸ਼ ਮਾਰੇ ਜਲਾਇ ॥ ਨ ਕੀਚੇ ਹਿਰਸ ਵੇਖ ਦੁਨੀਆਂ ਦਿਵਨੇ ॥
ਹਮੇਸ਼ਾਨ ਰਹਿਰੀ ਤੂੰ ਐਸੀ ਨ ਜਾਨੇ ॥ ਉਠਾਤੇ ਸਫ਼ਾਂ ਤਿਸ ਕੋ ਲਾਗੇ ਨ ਵਾਰ ॥ ਤਬ ਕਿਸਕੀ ਹੈ
ਦੁਨੀਆਂ ਕਿਸਕੇ ਘਰ ਬਾਰ ॥ ਨ ਕੀਜੈ ਹਿਰਸ ਬਹੁਤ ਦੁਨੀਆਂ ਕੇ ਯਾਰ ॥ ਚੰਦ ਰੋਜ਼ ਚਲਣਾਂ
ਕਿਪਕੜਾਂ ਕਰਾਰ ॥ ਸ਼ਰਮਿਦਾਂ ਨ ਹੋਵਹਿ ਕਛੁ ਨਕੀ ਕਮਾਇ ॥ ਲਾਨਤ ਦ ਜਾਮਾਂ ਤੂੰ ਪਹਿਰੇ
ਨ ਜਾਇ ॥ ਗੜਲਤ ਕਤਹੁਗੇ ਤੇ ਖਾਵੁਗੇ ਮਾਰ ॥ ਬੇਟੀ ਵਾਂ ਬੇਟਾਂ ਕੋ ਲਹੋਗਾ ਨ ਸਾਰ ॥
ਕੋਬਹਾ ਕਰਹੁ ਝੁਹੜੀ ਕੀਜੈ ਨ ਜ਼ੋਟਾਂ ॥ ਦੇਜ਼ਕ ਕੀ ਆਤਸ਼ ਜਲਾਵੈਗੀ ਗੋਰਾ ॥ ਮਸਾਇਕਪੈਕਬਰ

ਕੇਤੇ ਸਾਹ ਖਾਨ॥ ਨ ਦੀਸਹਿੰ ਜ਼ਿਮੀਂ ਪਰ ਤਿਨਹੁ ਕੇ ਨੀਸ਼ਾਨ॥ ਉਡਤੇ ਕਬੂਤਰ ਜਨਵਰ
 ਕੀ ਛਾਉਂ॥ ਕੇਤੇ ਖਾਕ ਹੁਏ ਨ ਪੂਛੇ ਕੋ ਨਾਉਂ॥ ਚਾਲੀ ਗੰਜ ਜੋੜੇ ਨ ਰਖਿਓ ਈਮਾਨ॥ ਆਖਰ
 ਵਖਤ ਕਾਰੂ ਹੁਆ ਪਰੇਸ਼ਾਨ॥ ਨ ਦਾਨੀ ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਵਡਾਨੀ ਮੁਕਾਮ॥ ਤੂ ਖੁਦ ਚਸ਼ਮ ਬੀਨੀ
 ਇਹ ਚਲਤ ਜਹਾਨ॥ ਹਰ ਵਕਤ ਬੰਦੇਤੂਖਿਦਮਤ ਸੰਭਾਰ॥ ਮਸਤੀ ਵਡਾਲਤ ਸੋਂ ਬਾਜ਼ੀਨ
 ਹਾਰ॥ ਤੋਬਹ ਨ ਕੀਤਿਆ ਕਰਦਿਆਂ ਗੁਨਾਹ॥ ਨਾਨਕ ਇਸ ਆਲਮ ਕੇ ਤੇਰੀ ਪਨਾਹ॥ ੧॥
 ਜਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨਸੀਹਤ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹੁ ਸੁਣਾਯਾ ਤਾਂ ਸੁਲਤਾਨ ਹਮੀਦ ਕਾਰੂ ਹੈਰਾਨ ਹੋ
 ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੌਮ ਦਿਲ ਹੋਇ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕਹਿਣੇ ਲਗਾ ਜੋ ਜੀ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਅਜੀਮ ਦੁਨੀਆਂ
 ਵਿਚ ਗਰੇਕ ਹਾਂ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਦਰਗਾਹ ਵਿਚ ਅਸਤਾਂ ਕਿਆ ਹਵਾਲ ਹੋਇਗਾ ਤੋਬਹ ਤੋਬਹ
 ਤੋਬਹ ਖਦਾਇਆ ਅਜ ਅਸਾਂ ਕੂ ਖਦਾਇਆ ਮਾਲਮ ਹੋਯਾ ਹੈ ਅੱਗੇ ਅਸੀਂ ਜਾਫਲਤ ਵਿਚ
 ਸੁੱਤੇ ਪਾਂਘੇ ਸੇ ਅਸਾਂਨੂੰ ਕਛ ਮਾਲਮ ਨ ਥਾ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਤੇਰਾ ਮਸਲਾ ਸੁਣਕਰ ਅਸੀਂ
 ਬਹੁਤ ਡਰੇ ਹਾਂ ਜੀ ਜੋ ਅਸਾਂਡੇ ਬਾਬ ਕਿਆ ਹੋਵੈਗਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਬੋਲਿਆ ਹੈ ਸੁਲਤਾਨ
 ਹਮੀਦ ਕਾਰੂ ਗੱਲੀਂ ਤਾਂ ਨੇਹ ਨਾਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਖੁਦਾਇ ਭੀ ਰੀਝਦਾ ਨਾਹੀਂ ਜਿਚਰ ਖਦਾਇ
 ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਵਿਚ ਮੁਕੱਯਦ ਨ ਹੋਈਐ ਤਿਚਰ ਛੁਟਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਅਤੇ ਖਲਕ ਕੀ ਦੋਸਤੀ
 ਕੰਮ ਨਾਹੀਂ ਆਂਵਦੀਂ ਖਲਕ ਪਿਆਲੇ ਨਿਵਾਲੇ ਦੀ ਯਾਰ ਹੈ ਜਿਚਰ ਖਾਵੈ ਤਿਚਰ ਮਿੱਤ੍ਰ ਅਤੇ
 ਜੇ ਨਾਖਾਵੈ ਤਾਂ ਦੁਸ਼ਮਨ ਐਸਾ ਰਵੱਯਾ ਖਲਕ ਕਾ ਹੈ ਕੀ ਅਪਣੇ ਕੀ ਪਰਾਏ ਸਭ ਸੁਖ ਦੇ
 ਯਾਰ ਵੈਨ ਵੁੱਖ ਦਾ ਮਿੱਤ੍ਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਦੋਸਤੀ ਇਤਕਰ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਆਂਵਦੀ
 ਸੰਸਾਰ ਨਾਲ ਹੁ ਖਦਾਇ ਦੀ ਦੋਸਤੀ ਭਲੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸੁਲਤਾਨ ਹਮੀਦ ਕਾਰੂ ਕਹਿਆ ਜੀ
 ਆਦਮੀ ਦੀ ਦੋਸਤੀ ਨ ਹੀਂ ਹੋਇ ਆਂਵਦੀ ਅਤੇ ਖੁਦਾਇ ਨਾਲ ਦੋਸਤੀ ਕਿਉਂਕਰ ਕਰੀਏ
 ਜੀ॥ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਸ਼ਬਦ ਰਾਗ ਤਿਲੀਗ ਵਿਚ ਕੀਤਾ॥ ਰਾਗ ਤਿਲੀਗ

ਦੋਸਤੀ ਯਾਰੇ ਦੋਸਤੀ ਦੋਸਤੀ ਸਿਰ ਪਰ ਜਾਣੇ॥ ਹੁਕਮ ਪਛ ਲੇ ਸਾਹ ਕਾ ਚਲੇ ਖਸਮ
 ਕੇ ਭਾਣੇ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਦੋਸਤੀ ਤਾਂ ਪਰ ਜਾਣੀਐ ਜਾ ਰਚ ਮਚ ਲਾਵੈ॥ ਘੁੰਡ ਨ ਕੱਢੇ
 ਖਸਮ ਸਿਉ॥ ਸ਼ਤਮ ਸਭ ਚੁਕਾਵੈ॥ ੨॥ ਦੋਸਤੀ ਤਾਂ ਪਰਿਜਣੀਐ ਜਾਗੁਰ ਨ ਪਖਾਲੇ॥
 ਹੋਇ ਨਿਮਾਣੀ ਪਵੈ ਝੜ ਪਵੈ ਖਸਮ ਕੇ ਦੁਆਰੇ॥ ੩॥ ਜੋਰ ਨ ਲਗੇ ਦੋਸਤੀ ਨਹੀਂ
 ਮੁੱਲ ਬਿਕਾਵੈ॥ ਦਗੇ ਸਿਉ ਲਾਲ ਨ ਰੀਝਈ ਜੇ ਲਖ ਜਤਨ ਕਮਾਵੈ॥ ੪॥ ਭੁੱਠ
 ਪਈ ਦੋਸਤੀ ਕਲੀ ਦੀ ਗਈ ਦੇਖਦਿਆਂ ਹੁ॥ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਸੋਈ ਦੋਸਤੀ ਜੇ ਤੇਜ਼
 ਨਿਬਾਹੁ॥ ੫॥ ਜਾਂ ਇਤਨ ਸ਼ਬਦ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਿਆ ਤਾਂ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਕਦਮਾ ਉਤੇ
 ਛਹਿ ਪਇਆ ਅਰ ਆਖਣ ਲਗਾ ਜੋ ਜੀ ਜੋ ਆਪ ਹੁਕਮ ਕਰੈ ਸੋਈ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਫੇਰ ਬਾਬੇ
 ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਜਿਤਨੇ ਬੰਦੀਵ ਨ ਹੈਨ ਤੇਰੇ ਦੀਖਨੇ ਵਿਚ ਸੋਤੂ ਸਭੇ ਛੁਡਦੇ ਤਾਂ ਤੇਰਾ ਦੂਹੀਂ
 ਜਹਾਨੀਂ ਭਲਾ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਗਰੀਬਾਂ ਉਤੇ ਜੋਰ ਜੁਲਮ ਨਾ ਕਰ ਜਾਂ ਤੁਧੁ ਨੂੰ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਰਹ

ਉਤੇ ਖਬਰ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਸੁਲਤਾਨ ਹਮੀਦ ਕਾਰੂੰ ਆਖਿਆ ਭਲਾ ਹੋਵੈ ਜੀ ਜਿਤਨੇ ਬੰਦੀਵਾਨ ਥੇ
ਸੁਲਤਾਨ ਹਮੀਦ ਕੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਮਹਿ ਸਭ ਖਲਾਸ ਕੀਤੇ ਨ ਕਿਸੇ ਜਗੀਬ ਉਤੇਜ਼ੋਰ ਜੁਲਮ
ਹੋਵੈ ਸੁਲਤਾਨ ਹਮੀਦ ਕਾਰੂੰ ਲਗਾ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਬੰਦਰੀ ਕਰਨ ਅਤੇ ਨਾਲੇ ਖਰਾਇਤ ਕਰਨ
ਲਗਾ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਰਾਹ ਉਤੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤੇ ਲੰਗਰ ਲਾਇ ਦਿੱਤੇ ਹਰਿ ਸੁਖਿਆਂ ਵਿਚ
ਜਹਾਂ ਤਕ ਰੂਮ ਦੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਥੀ ਸਭ ਜਗਾ ਅੰਦਰ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਾ ਸਦਕਾ ਅਮਨ ਚੈਨ
ਵਰਤ ਗਿਆ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਖਣ ਲਗਾ ਜੋ ਜੀ ਹੁਣ ਅਸਾਂਕੂ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਮਿਲਣ ਦੀ ਉਮੈਦ
ਹੋਈ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਬੋਲਿਆ ਜੋ ਖੁਦਾਇ ਵੱਲ ਲੱਗੇ ਹੈਨ ਅਤੇ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਬੰਦਰੀ
ਕਰਨ ਲੱਗੇ ਹੈਨ ਤਿਨਕਾ ਸਭ ਕੰਮ ਖੁਦਾਇ ਰਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਰ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਮਿਹਰ ਉਸ
ਪਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸੁਲਤਾਨ ਹਮੀਦ ਕਾਰੂੰ ਕਹਿਆ ਜੋ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਦੀ ਮਿਹਰ ਤੇ ਖੁਦਾਇਪਾਈਦਾ
ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੈ ਸੁਲਤਾਨ ਹਮੀਦ ਕਾਰੂੰ ਤੁਹਿ ਤੇ ਖੁਦਾਇਦੀ ਮਿਹਰ ਹੋਈਹੈ
ਅਤੇ ਅਸਾਂ ਦੀ ਭੀ ਮੇਹਰਹੈਨਾਹੀਂ ਤਾਂ ਅਗਲੇ ਕਾਰੂੰ ਵੱਡੇ ਵਾਂਗੂਤੂੰ ਭੀ ਹਲਾਕ ਹੋਇ ਜਾਂਦਾ ਪਰ
ਤੁਹਿ ਤੁਰਤ ਚੇਤਿਆ ਤੇ ਖੁਦਾਇਵਲਾ ਆਇਓਂ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸੁਲਤਾਨ ਕਹਿਆ ਜੀਆਪਕਾਦੀਦਾਰ
ਫੇਰ ਕਹਾਂ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ ਹੁਣ ਤਾਂ ਅਸੀ ਮਦੀਨੇ ਕੀ ਹੱਜ ਕਉ ਆਏ ਹਾਂ
ਕੋਈ ਦਿਨ ਮਦੀਨੇ ਗੁਜ਼ਰਾਨ ਕਰੇਂਗੇ ਤਬ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਭੀ ਮਦੀਨੇ ਆਜਾ ਤਬ ਮਦੀਨੇ ਮਹਿ
ਲਗੇ ਰਹਿਨ ਜਾਂ ਕਿਤਨੀਕ ਮੁੱਦਤ ਗੁਜ਼ਰੀ ਤਾਂ ਮੱਕੇ ਦੇ ਹਾਜੀ ਅਤੇ ਰੁਕਨਦੀਨ ਹਾਜੀ ਮੱਕੇ
ਦਾ ਐਰ ਜਹਾਂ ਤਕ ਪੀਰਜਾਦੇ ਹੈਸਨ ਅਰ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀਨ ਤੇ ਆਦਿ ਲੈਕਰ ਸਭ ਮਦੀਨੇ
ਕਉ ਆਏ ਅੱਗੇ ਚਾਰੇ ਇਮਾਮ ਮਦੀਨੇ ਕੇ ਜਾਇ ਕਰ ਹਜੀਆਂ ਕੇ ਲੈ ਆਏ ਜਾਂ ਮਦੀਨੇ ਵਿਚ
ਆਏ ਦੇਖਨ ਤਾਂ ਕਿਆ ਦੇਖਨ ਜੋ ਦਰਵੇਸ਼ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਲੰਦਰ ਧੂਆਂ ਪਾਈ ਬੈਠਾ ਹੈ ਅੱਗੇ
ਮਰਦਾਨਾ ਰਬਾਬੀ ਬੈਠਾ ਸ਼ਬਦ ਗਾਵਦਾ ਹੈ ਤਬ ਕਾਜੀ ਰੁਕਨਦੀਨ ਮਦੀਨੇ ਕੇ ਹਾਜੀਆਂ
ਪਸੋਂ ਪੁੱਛਿਆ ਜੋ ਏਹ ਦਰਵੇਸ਼ ਈਹਾਂ ਕਦਕ ਦਾ ਆਯਾ ਹੈਤਬ ਉਨੋਂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਘਣੀ
ਮੁੱਦਤ ਕਾ ਈਹਾਂ ਆਇ ਬੈਠਾ ਹੈ ਤਬ ਫੇਰ ਮੁਕਾਬਲਾ ਸਭਨਾਂ ਹਾਜੀਆਂ ਕਾ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ
ਨਾਲ ਹੋਯ ਤੌ ਆਪਸਵਿਚ ਆਖਣ ਲਗੇ ਯਾਰੋ ਇਹ ਫਕੀਰ ਬਡਾ ਐਲੀਆ ਹੈ ਅਰ ਵਡੀ
ਕਰਾਮਾਤ ਰਖਦਾ ਹੈ ਜੇ ਇਹ ਫਕੀਰ ਸਾਡੇ ਮਜ਼ਹਬ ਵਿਚ ਆਵੇ ਤਬ ਅਸਾਡੇ ਮਜ਼ਹਬ ਕਾ
ਬਡਾ ਮਰਾਤਬਾ ਹੋਵੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫੇਰ ਇਸ ਫਕੀਰ ਨਾਲ ਮੁਬਾਹਿਸਾ ਕਰੀਏ ਖੁਦਾਇ ਆਪ
ਫਰਮਾਇਆ ਹੈ ਜੋ ਨੇਕ ਰਾਹ ਵਿਚ ਕਾਫਰ ਨੂੰ ਜ਼ੋਰਾਵਰੀ ਕਰਕੇ ਭੀ ਆਟੀਐ ਇਸ ਗੱਲ
ਵਿਚ ਐਬ ਨਾਹੀਂ ਤਾਂ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀ ਆਖਿਆ ਜੋ ਏ ਰੁਕਨਦੀਨ ਏਹ ਕੋਈ ਆਦਮੀ ਨਾਹੀਂ
ਜੋ ਏਹ ਤੁਸਾਡੇ ਹੱਥ ਆਵੇਗਾ ਅਤੇ ਤੁਸੀਇਸਨੂੰ ਪਕੜ ਕੇ ਆਪਣੇ ਮਜ਼ਹਬ ਵਿਰਲਿਆਵੇਗੇ
ਕੇਹ ਕੋਈ ਫਰੇਸ਼ਤੇ ਦੀ ਸੂਰਤ ਹੈ ਹੱਥਾਂ ਵਿਚੋਂ ਗਾਇਬ ਹੋਜਾਵੇਗਾ ਉਸ ਵਕਤ ਜਾਣੀਐ ਕੀ
ਕਰੇ ਏਹ ਫਕੀਰ ਪੂਰੀ ਕਰਾਮਾਤ ਰਖਦਾ ਹੈ ਨ ਜਾਣੀਐ ਜਿਉ ਮੱਕੇ ਦਾ ਰੁਖਫੇਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਸੁਅਤੇ

ਗਜਬ ਕਰਕੇ ਮਦੀਨੇ ਕਉ ਸਮੇਤ ਰੂਮ ਕਹਿਰ ਕਰ ਛੋਡੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸਕੀ ਪਨਾਹ ਨੂੰ ਭੋਲੋ
 ਤਮਾਮ ਆਲਮ ਫਨਾਹ ਹੋ ਜਾਵੇਂ ਗੇ ਇਹ ਕੋਈ ਇਸ ਜਮਾਨੇ ਦਾ ਵਲੀ ਪੈਦਾ ਹੋਯਾ ਹੈ ਮੱਕੇ ਵਿਚ
 ਇੱਕ ਵਰ੍ਗ ਦਿਨ ਇਸਨਾਲ ਮਬਾਹਸਾ ਹੁੰਦਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾਕਿਛੁਤਸਾਡਾ ਖਾਧਾ ਸਨਪੀਤਸ
 ਰਾਤ ਦਿਨ ਸੱਭੇ ਹਾਜੀ ਘੇਰਕੇ ਬੈਠੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਏਹ ਰੋਜ਼ੇ ਨਾਲ ਹੀ ਬਰਸ ਦਿਨ ਰਹਿਆ ਅਤੇ
 ਹੁਣ ਭੀ ਰੋਜ਼ੇ ਨਾਲ ਹੀ ਹੈਸੁਨਾ ਕਿਛੁ ਖਾਧਾ ਹੈ ਨ ਹਾਜਤ ਹੀ ਰਖਦਾ ਹੈ ਓਥੇ ਇਸਨੰ ਕਿਸੇ
 ਨ ਜਿੱਤਿਆ ਹੁਣ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੋ ਜੋ ਜ਼ੋਰ ਜ਼ਰਬ ਕਰ ਨਾਨਕ ਦਰਵੇਸ਼ ਨੂੰ ਜਿੱਤੀ ਏ ਸੌ ਏਹ
 ਬਿਜਾਇ ਰੱਲ ਹੈ ਇਸ ਬਾਤ ਵਿੱਚੋਂ ਨੁਕਸਾਨ ਸਾਰਿਆਂ ਆਲਮਾਂ ਕਾਂ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਸਰਾ ਖੁਦਾਇ
 ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਫਰਮਾਯਾ ਜੋ ਹਿੰਦੂ ਪਰ ਜੋਰ ਕਰੀਏ ਸੰਭੋ ਮਿਲਕਰ ਚਾਰ ਇਮਾਮਾਂ ਪਾਸ ਚਲੋ
 ਜੇਹਾਂ ਰਹੁ ਇਮਾਮਾਂ ਪਾਸ ਮੁਸਲੇ ਪਰ ਬੈਠੇ ਹੈਨ ਸੱਭੇ ਮਿਲਕਰ ਈਦ ਦੇ ਰੋਜ਼ ਹੱਜ ਕਰੋ
 ਮਦੀਨੇ ਕੀ ਮਸੀਤ ਵਿੱਚ ਜਿਤ ਦਿਨ ਹੱਜ ਹੋਏਗਾ ਤਿਸ ਦਿਨ ਏਹ ਦਰਵੇਸ਼ ਭੀ ਆਵੇਗਾ ਤਾਂ
 ਏਹ ਅਸਾਡੇ ਇਮਾਮ ਉਸਨੂੰ ਮਾਲੂਮ ਕਰਨ ਗੇ ਮਸਲੇ ਕਿਤਾਬ ਰੋਇ ਜਹਾਂ ਤਕ ਸਗਲੇ ਹੋ
 ਕਰ ਝੁਗੜੇ ਉਹ ਦਰਵੇਸ਼ ਹੱਥ ਆਵਣ ਦਾ ਨਾਹੀਂ ਅਰ ਹੱਜ ਦੇ ਰੋਜ਼ ਸੱਭ ਆਮ ਖਾਸ ਹਾਜੀ
 ਕਾਜੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਉਮਰਾਉ ਸਭ ਆਵੇਂ ਗੇ ਅਰ ਇੱਕ ਮੁਕਾਬਲਾਨਾਨਕ ਦਰਵੇਸ਼ ਨਾਲ ਫੇਰ
 ਕਰੋਂ ਗੇ ॥ ਜਦ ਹੱਜ ਕਾਂ ਦਿਨ ਆਯਾ ਤਾਂ ਸਭ ਹੱਜ ਕਉ ਜਾਇ ਅਕੱਠੀ ਹੋਈ ਤਬ ਹਾਜੀਆਂ
 ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਦਾ ਫੇਰ ਖੁਕਾਬਲਾ ਹੋਯਾ ॥ ਸੁਆਲ ਚਾਰ ਇਮਾਮ ਸੂਰੇ ॥ ਆਖੇ
 ਇਮਾਮ ਕਮਾਲਦੀਨ ਨਾਲੇ ਸੈਦ ਜਮਾਲਾ ॥ ਗਉਸਲ ਆਲਮ ਕੁਤਬਦੀਨ ਚਾਰੋਂ ਰੁਕਨ ਕਮਾਲ
 ॥ ਪੁਛਦੇ ਹਾਂ ਚਾਰ ਨਸੀਹਤਾਂ ਤਿਸਦਾ ਦੇਹ ਬਿਆਨ ॥ ਬੇਟੇ ਆਦਮ ਸ਼ਫੀ ਦੇ ਹਿੰਦੂ ਮਸਲਮਾਨ
 ॥ ਦੁਹਾਂ ਅੰਦਰ ਸੱਕ ਹੈ ਦੁਹ ਵਿਚ ਸੱਚਾ ਕਉਣਾ ॥ ਏਹ ਹਕੀਕਤ ਜੋ ਹਲਕਰੇ ਅਸੀਂ ਹੋਵਹਿ ਖਾਦਮ
 ਤਉਣਾ ॥ ੧॥ ਦੂਜਾ ਪੁਛੇ ਜਮਾਲਦੀਨ ਕਹੁ ਤੂੰ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ॥ ਹਜ਼ਰਤ ਆਦਮ ਤੇ ਥੀਏ ਸਾਬਤ
 ਦੋਵੈਂ ਰਾਹ ॥ ਹਿੰਦੂ ਮਸਲਮਾਨ ਦੁਇ ਕੁਫਰ ਤੈ ਇਸਲਾਮ ॥ ਦੋਵੈਂ ਹੁਕਮ ਜਹਾਨ ਵਿਚ ਦੋਵੈਂ
 ਜਾਨ ਇਲਾਮ ॥ ਅੱਗੇ ਪੈਕੀ ਬਰ ਖਲਕ ਵਿਚ ਅੱਗੇ ਹੈਂ ਅਉਤਾਰ ॥ ਤੀਜਾ ਕੇਹੜਾ ਮਜ਼ਹਬ ਹੈ
 ਤਿਸਕਾ ਕਹੁ ਬੀਚਾਰ ॥ ਜੇ ਆਖਹਿ ਤੀਜਾ ਪਾਕ ਹੈ ਪਾਕ ਹੈ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ॥ ਆਦਮ
 ਸੂਰਤ ਹੋਇ ਕਰ ਹੋਰ ਨ ਕਰੇ ਕਰਾਰ ॥ ਪਿੱਛੇ ਜਮਾਨੇ ਜੋ ਥੀਏ ਕਾਫਰਾਂ ਦੇ ਅਵਤਾਰ ॥ ਹੁਣ
 ਥੀਏ ਹਿਲ ਮਨਸੂਖ ਸਭ ਅਮਲ ਮਹੰਮਦ ਯਾਰ ॥ ਜੇਤਾਂ ਕੀਆ ਬਿਆਨ ਤੁਹਿ ਅਸਾਂ ਥੀਅੱਗੇ
 ਆਇ ॥ ਜਾਦੂ ਕਰਕੇ ਹਿੰਦੂਆ ਦਿੱਤੇ ਹੀ ਮੱਕਾ ਫਿਰਾਇ ॥ ਸ਼ਰਤਾਂ ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਦੀਆਂ ਫਿਰ
 ਨਉ ਸਿਰ ਕਰੋ ਬਿਆਨ ॥ ਤੈਂ ਕੀਤੇ ਜੋ ਮਨਸੂਖ ਦੁਇ ਹਿੰਦੂ ਮਸਲਮਾਨ ॥ ਹਿੰਦੂ ਰਹਿਨ ਨ
 ਪਾਸਨੀ ਜੋ ਰੱਦੇ ਰਸੂਲ ਖੁਦਾਇ ॥ ਨਉ ਬਤ ਮਸਲਮਾਨ ਦੀ ਵੱਜੀ ਹੈ ਹੁਣ ਆਇ ॥ ਅਸੀਂ
 ਪੁਛਦੇ ਹਾਂ ਤਕਰਾਰ ਕਰ ਕਰਹੁ ਤਸੱਲੀ ਏਹਾਂ ਅਸੀਂ ਭੀ ਛੱਡਦੇ ਨਾਹਿ ਤੁਹਿ ਬਿਨ ਸੱਚੇ ਸੁਣੇ
 ਸਨੇਹਾ ॥ ੨॥ ਤੀਜਾ ਪੁਛੇ ਗਉਸਦੀ ਕਰਕੇ ਬਹੁ ਤਕਰਾਰ ॥ ਅੱਗੇ ਰਸੂਲ ਖੁਦਾਇ ਹੈ ਅੱਗੇ ਚਾਰੋਂ

ਗਰ॥ ਤੁਹਿ ਕੁਛ ਜਾਤਾ ਹੋਰ ਹੈ ਉਹਭੀਦੇਹ ਬੀਜਾਰ॥ ਅੱਗੇ ਹਿੰਦੂ ਜਹਾਨ ਵਿਚ ਹੁਣ ਆਯ
ਮੁਸਲਮਾਨ॥ ਦੁਹਾਂ ਵਿੱਚਹੁ ਜੋ ਰਦ ਥੀਆਂ ਤਿਸ ਕਉ ਕਰੇ ਸ਼ੈਤਾਨ॥ ਦਿੱਤਾ ਭਿਸਤੋਂ ਡਾਲਕੇ
ਥੀਆਂ ਨਾਮ ਅਬਲੀਸ॥ ਲਿਖਿਆ ਵਿੱਚ ਕੁਰਾਨ ਦੇ ਆਖਿਆਨ ਥੀਹਦੀਸ॥ ੩॥ ਰਉਥਾ ਬੋਲੇ
ਕੁਤਬਦੀਨ ਦੇਹ ਸਦ ਬੀਜਾਰ॥ ਸਭਨਾਂ ਉਪਰ ਕਲਾਮ ਰੱਬ ਸਭ ਮੁੱਲਾਂ ਕਰਹਿ ਪਕਾਰ॥ ਕੰਨੀ
ਪਵੇ ਬੁਲੇਲ ਜਿਸ ਹੋਵੈ ਗੁਨਾਹਾਂ ਪਾਕ॥ ਕਾਇਮ ਹੋਵੈ ਕਿਆਮਤੀ ਫੇਰ ਨ ਮਿਲੇ ਤਲਾਕ॥
ਪੰਜ ਨਿਮਜ਼ਾਂ ਪੰਜ ਵਖਤ ਰੋਜੇ ਤ੍ਰੀਹ ਪਛਾਂਨ॥ ਚਾਰ ਇਮਾਮ ਚਾਰ ਮਜ਼ਹਬ ਜਾਨਹਿ ਮੁਸਲ-
ਮਾਨ॥ ਤੁਹਿ ਕਿਉਂ ਸੰਭੇਂ ਰੱਦ ਕੀਏ ਕੀ ਕਰਕੇ ਤਤਬੀਰ॥ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਰ ਤਾਸੱਲੜੀ ਨਹੀਂ
ਦੇਂਦੇ ਨੀ ਤਾਜੀਰ॥ ਬਿਨ ਕੀਤੇ ਤਸੱਲੜੀ ਛੁਟੇ ਕਿਸੇ ਨ ਜਾਇ॥ ਪੰਜਵੀਂ ਕਉਣ ਕਿਤਾਬਹੈ
ਅਸਾਂ ਭੀ ਪੜ੍ਹੁ ਸਮਝਾਇ॥ ਚਾਰ ਇਮਾਮ ਚਾਰ ਮਜ਼ਹਬ ਦਾਰੋਂ ਦੇਖ ਇਮਾਮ॥ ਅੱਵਲ ਕਰਹੁ
ਤਸੱਲੜੀ ਪਿੱਛੋਂ ਕਰਹੁ ਕਲਾਮ॥ ੪॥ ੧॥ ਜਬਾਬ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ਸੂਰਾ॥ ਅਖੇ ਨਾਨਕ
ਸ਼ਾਹ ਸੱਚ ਸੁਣਹੋ ਚਾਰ ਇਮਾਮ॥ ਸੈਦ ਕਮਾਲ ਜਮਾਲ ਦੀ ਕੁਦਰਤੀ ਗਉਸਲ ਜਾਨ॥ ਅੱਵਲ
ਇੱਕ ਖੁਦਾਇ ਸੀ ਦੂਜੀ ਕੁਦਰਤੀ ਕੀਨ॥ ਤੀਜੇ ਛਕਰ ਖੁਦਾਇ ਹੈਂ ਸੱਚ ਪਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਯਕੀਨ॥
ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੁਇ ਕੇਹੜੀ ਵਿੱਚ ਕਤਾਰ॥ ਦੁਹਾਂ ਦਾਵਾ ਪਕਿਆ ਮਰਦੇ ਝਰਾਹ ਗਵਾਰ
॥ ਠਹਿਕਣ ਚੂਲਾਂ ਬਾਂਸ ਜਿਉਂ ਆਤਸ਼ੀ ਪੈਦਾ ਹੋਇ॥ ਆਤਸ਼ ਗੁੱਸਾ ਸ਼ੈਤਾਨ ਹੈ ਜਲ ਬਲ
ਮਰਦੇ ਦੋਇ॥ ਲਿਖਿਆ ਕਿਸ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ਦਾਵਾ ਰਾਮ ਰਸੂਲ॥ ਸੌਧਹੁ ਚਾਰ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ
ਸੋਧ ਹਦੀਸ ਮਸੂਲ॥ ਇਕ ਖੁਦਾਇ ਕੁਦਰਤ ਦੁਸਰੀ ਮਿਲਹਿ ਸੇ ਹੋਏ ਆਇ॥ ਪੈਦੇ ਦੁਹ ਥੀਂ
ਕੀਹੋਇ ਹੈ ਦੇਹੋ ਸੱਚ ਬਤਾਇ॥ ਦੁਹ ਥੀਂ ਉਪਜੀਆਂ ਦਾਨਸ਼ੀਂ ਹੋਏ ਚਾਰ ਕਤੇਬ॥ ਚਾਰੇ ਕਉਲ
ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਚੌਹਾਂ ਇੱਕੋ ਭੇਦਾਹੁੰਜਤ ਰਾਹ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦਾ ਕੀਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਬੂਲ॥ ਸੈਦ ਰਗਹ ਢੋਈਨ
ਲਹਨ ਭਰੇ ਨ ਸ਼ਫ਼ਤ ਰਸੂਲ॥ ਦਾਵਾ ਛੁੱਡਹੁ ਇਮਾਮ ਜੀ ਆਪਾ ਤਮਕ ਮਿਟਾਇ॥ ਨੇੜੇ ਮੂਲ
ਨ ਆਵਈ ਦੋਜੁਕ ਸੰਦੀਭਾਇ॥ ਦੁਹੀਂ ਸਿਰੀਂ ਇੱਕ ਰਬ ਹੋਰਨ ਦੂਜਾ ਜਾਨ॥ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ
ਦੁਇ ਸੂਰਤ ਜਾਨ ਸ਼ੈਤਾਨ॥ ਤੀਜਾ ਮਜ਼ਹਬ ਪਾਕ ਹੈ ਜੇ ਦਾਵਾ ਕਰੇ ਨਾ ਮੂਲ॥ ਲਿਖਿਆ ਵਿੱਜ
ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਕਹਿਆ ਖੁਦਾਇ ਰਸੂਲ॥ ਗੁੱਸਾ ਕਰਕੇ ਜਲ ਮਰਨ ਦੁਨੀ ਵਲੇਵੇ ਕਾਰ॥ ਦੁਹਾਂ
ਮਜ਼ਹਬਾਂ ਤੇ ਰਾਏ ਭਰੇਨ ਮੁਰਸ਼ਦ ਹਾਮਿ॥ ੨॥ ਸੁਆਲ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਸੂਰਾ॥ ਅਖੇ
ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ਸੱਚ ਸੁਣਹੁ ਚਾਰ ਇਮਾਮ॥ ਰਾਜ ਤੁਸਾਡਾ ਦੁਨੀ ਪਰ ਕਰਹੁ ਅਦਾਲਤ ਬਿਆਨ
॥ ਕਾਜੀ ਮੁਫਤੀ ਤੁਸਾਡੇ ਮੀਰ ਮਲਕ ਪਤਿਸ਼ਾਹ॥ ਹੁਕਮ ਤੁਸਾਡਾ ਦੁਨੀ ਪਰ ਅਪਨੇ ਚਲਾਏ
ਗਾਰ॥ ਅੱਵਲ ਚਾਰ ਇਮਾਮ ਸਨ ਹਾਬੀਲ ਕਾਬੀਲ ਜਾਨ॥ ਈਰਜ ਤੂਰਜ ਚਾਰ ਭਾਈਆਂ
ਚਾਰੋਂ ਪਾਕ ਇਮਾਮ॥ ਪਿੱਛੇ ਹੋਰ ਜੋ ਥੀਏ ਪੈਕੰਬਰ ਗਿਣਤੀ ਗਣੀ ਨ ਜਾਇ॥ ਇਕ ਪੈਕੰਬਰ
ਬਾਈ ਯਾਰ ਸਨ ਧੁਰ ਹੀ ਚਲਦੀ ਆਇ॥ ਅੱਵਲ ਪੈਕੰਬਰ ਖੁਦਾਇ ਸੀ ਨਾਲੇ ਚਾਰੋਂ ਯਾਰ॥
ਬਾਈ ਆਤਸ਼ੀ ਝਾਕੀ ਚਾਰ ਬਿਰਾਰ॥ ਫਿਰ ਸਾਜਿਓਸ ਆਦਮ ਸ਼ਹੀਂ ਹੂੰ ਹੋਆ ਪੁਸ਼ੀਦਾ

ਆਪ ॥ ਨਾ ਉਹ ਜੰਮਿਆ ਕਿਸੇ ਜਾਇਆ ਨਾ ਕੋਈ ਮਾਇ ਨ ਬਾਪ ॥ ਸੁਣ ਪੈਕੰਬਰ ਮੁਸਤਹਾ
 ਤਿਸਦੇ ਚਾਰੇ ਯਾਰ ॥ ਉਮਰ ਖਿਤਾਬ ਅਬੂਬਕਰ ਉਸਮਾਨ ਅਲੀ ਬੀਚਾਰ ॥ ਚਾਰੋਂ ਯਾਰ
 ਮੁਸੱਲਮੀ ਚਾਰ ਮੁਸੱਲੇ ਕੀਨ ॥ ਪੰਜਾਂ ਨਬੀ ਰਸੂਲ ਹੈ ਜਿਨ ਕੀਤਾ ਸਾਬਤ ਦੀਨ ॥ ਇਨਾਂ ਪਿਛੇ
 ਇਮਾਮਚਾਰ ਆਜਮ ਸ਼ਾਹੀ ਜਾਨ ॥ ਮਾਲਕ ਅਹਿਮਦ ਆਖੀਅਨ ਸਾਬਤ ਚਾਰ ਇਮਾਮ ॥ ਚਾਰ
 ਇਮਾਮਮੁਸੱਲਮੀ ਕਦੀ ਨ ਆਵਹਿ ਜਾਹਿ ॥ ਜੋ ਇਨਾਂ ਫਰਮਾਇਆ ਕਹੁਤਮ ਕ ਉਣ ਚਲਾਏ
 ਰਾਹਿ ॥ ਕੀਤੀਆਂ ਕਉਣ ਅਦਾਲਤ ॥ ਸਰਸੁਣਾਵਹੁ ਮੋਹਿ ॥ ਜੋ ਲਿਖਿਆ ਚਾਰ ਕਿਤਾਬਵਿਚ ਸਭ
 ਖੇਲੁ ਸੁਣਾਵਹੁ ਤੋਹਿ ॥ ੩ ॥ ਜਵਾਬ ਗਊਸਦੀ ਇਮਾਮ ਸੂਰਾ ॥ ਆਖੇ ਇਮਾਮ
 ਗਊਸਦੀ ਪੜ੍ਹੁ ਅਹਿਮਦ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ॥ ਕਰੇ ਗੁਨਾਹਿ ਕਬੀਰ ਜੋ ਤਿਸਨੋ ਵੱਡੇ ਅਜਾਬ ॥ ਜੇ
 ਹਾਨਤ ਕਰੇ ਖਦਾਇ ਦੀ ਹਾਨਤ ਕਰੇਰਸੂਲ ॥ ਫਿਰ ਓਹੀ ਈਮਾਨ ਤੇਮੰਨੇ ਨ ਕੁਰਾਨ ਮਸੂਲ
 ॥ ਦੂਜਾ ਕਬੀਰੁੰ ਗੁਨਾਹ ਹੋਰ ਤਿਸਦੀ ਸੁਣਤਦਬੀਰਾ ॥ ਧੀ ਭੈਣ ਸਕੀ ਮਾਉਂ ਸੋਂ ਕਰੇ ਗੁਨਾਹਿ
 ਅਸੀਰ ॥ ਤਿਨਾਂ ਸ਼ਾਬੀਹ ਕਰਕੇ ਮਾਰੀਐ ਕੱਖੀਂ ਅਗਨਿ ਜਲਾਇ ॥ ਧੂਹੀ ਐਸਾਂ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ
 ਟੰਗੀਂ ਰੱਸਾ ਪਾਇ ॥ ਫਿਰ ਸੁੱਟੀਐ ਜਾਇ ਉਜਾਝ ਵਿਚ ਕਉਏ ਕੁਕਰੈ ਖਾਇ ॥ ਕਰੇ ਕਬੀਰੀ
 ਗੁਨਾਹਿ ਜੋ ਤਿਸ ਦੀਜੈ ਏਹ ਸਜਾਇ ॥ ਇਕ ਕਬੀਰ ਗੁਨਾਹਿ ਹੈਨ ਕਿਵੈ ਨ ਬਚਣਾ ਹੋਇ ॥
 ਕਾਫ਼ਰ ਹੋਏ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੋਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਇ ॥ ੪ ॥ ਜਵਾਬ ਇਮਾਮ ਦੂਜਾ ਸੂਰਾ
 ॥ ਸੁਣਹੁ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ਸਰ ਅਖੇ ਕੁਤਬਲਦੀਨ ॥ ਆਦਮ ਸਹਿਆਂ ਅਜਾਬ ਹੈ ਜੇ ਹੋਵੇ ਵੱਡਾ
 ਬਿਦੀਨ ॥ ਇਮਾਮ ਮਲਕ ਆਖਿਆ ਲਿਖਿਆ ਵਿੱਚ ਕਿਤਾਬ ॥ ਪਹਿਲੇਂ ਗਰਦਨ ਮਾਰੀਐ
 ਸੰਗਾਸਾਰੀ ਦੇਇ ਅਜਾਬ ॥ ਬੰਦ ਬੰਦ ਪਿਛੋਂ ਕੀਜੀਐ ਚਹੁਕੂਟੀਂ ਦੇਹਿ ਟੰਗਾਇ ॥ ਹੋਰਤਜੀਨ
 ਇਸਨੂੰ ਬਿਨ ਮਾਰੇ ਨ ਜਾਇ ਗੁਨਾਹਿ ॥ ੫ ॥ ਜਵਾਬ ਇਮਾਮ ਤੀਜਾ ਸੂਰਾ
 ॥ ਆਖੇ ਇਮਾਮ ਜਲਾਲਜੀ ਪੜ੍ਹੁ ਸ਼ਾਹੀ ਕਿਤਾਬ ॥ ਆਦਮ ਸੂਰਤ ਰੱਬ ਦੀ ਇਹ ਲਾਇਕ
 ਨਹੀਂ ਅਜਾਬ ॥ ਮਾਝਨ ਸਾਰ ਨ ਅਜਾਬ ਹੈ ਰਹੇ ਬੰਦ ਮੁਦਾਮੀ ਏਹ ॥ ਖਾਣਾ ਦੇਵੇ ਲੋਟ ਬਿਨ
 ਲਾਵਣ ਨਾਲ ਦੇਇ ॥ ਵਿੱਚੇ ਮਾਰੋ ਬੰਦ ਦੇ ਇਹ ਸਭ ਤੇ ਵੱਡਾ ਅਜਾਬ ॥ ਲਿਖਿਆ ਵਿੱਚ ਕਿਤਾਬ
 ਦੇ ਹੋਇ ਗੁਨਾਹਾਂ ਥੀਂ ਪਾਕ ॥ ੬ ॥ ਜਵਾਬ ਇਮਾਮ ਚਉਥਾ ਸੂਰਾ ॥ ਕਹੇ ਇਮਾਮ
 ਕਮਾਲਦੀ ਪਹਿਉਅਂ ਜੰਮਦੀ ਕਿਤਾਬ ॥ ਸਾਹਿਬ ਆਦਮ ਸਿਰਜਿਆ ਦਿਤੇਸੁ ਵੱਡਾ ਖਿਤਾਬ ॥
 ਕੀਤੇਸੁ ਅਪਣੇ ਤੁਲ ਫਿਰ ਦਿਤੇਸੁ ਤਖਤ ਸੁਭਾਨ ॥ ਸਿਜਦਾ ਕੀਤਾ ਮਲਾਇਕਾਂ ਇਕ ਨਿਵਾਅ
 ਨਾਹਿ ਸ਼ੈਤਾਨ ॥ ਰੰਨਹੁ ਦੁਖਤਰ ਸਾਜਿਕੈ ਨਾਲ ਕੀਤੇਹੁ ਤਿਸ ਜਨਾਹਿ ॥ ਜੋਵੇ ਜੰਮੇ ਚਾਰ ਤਬ
 ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੀਆਂ ਵਿਆਹਿ ॥ ਉਸਦਾ ਜੋੜ ਉਸਨੂੰ ਅਦਲਾ ਬਦਲਾ ਕੀਨ ॥ ਅੱਵਲ ਆਦਮ
 ਇਉਂ ਕੀਆ ਤਿਸ ਪਰ ਕਰੋ ਯਕੀਨ ॥ ਇਕਬੀਂ ਇੱਕ ਏਹ ਕੀਆ ਮਸਲਾ ਨਾਮਨਜ਼ੂਰਾ ॥ ਧੀਭੈਣ
 ਸਕੀ ਹਰਾਮ ਹੈ ਹੋਰ ਕਹੀ ਹਲਾਲ ਰਸੂਲ ॥ ਨਾ ਮਾਰੀਐ ਨਾਹਿ ਦੀਜੈ ਬੰਦੀ ਮਾਹਿ
 ॥ ਕਰਕੇ ਰੋਇ ਸਿਆਹ ਤਿਸ ਸਭ ਮੁਲਕਾਂ ਵਿੱਚ ਫਿਰਾਹਿ ॥ ਦੇਇ ਸਜਾਇ ਤਾਂ ਜਾਨਿਆ ਹੱਦ

ਅਪਨੀ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲ ॥ ਕਰਨਗੁਨ ਹਿਕਬੀਰ ਜੋ ਤਿਨਾਂ ਕੀਚੈ ਏਹ ਹਵਾਲ ॥ ੨ ॥ ਸਾਲ
 ਫ਼ਕੀਰ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸੂਰ ॥ ਪੁਛੈਨਾਨਕ ਹਿੰਦਕੀ ਸੁਣਹੁ ਚਾਰ ਇਮਾਮ ॥ ਇਮਾਮ
 ਆਜ਼ਮ ਦਾ ਫਰਮਾਇਆ ਕਰਹਿ ਨ ਮੁਸਲਮਾਨ ॥ ਛੱਡਿਆਰਾਹ ਰਹਿਮਾਨਦਾ ਪਕ਼ਿਆ ਰਾਹ
 ਸੈਤਾਨ ॥ ਆਦਮਸੂਰਤ ਰੱਬਦੀ ਭੰਨਨਮੁਸਲਮਾਨ ॥ ਆਦਮ ਮਾਰਿਆਂ ਅਜ਼ਾਬ ਹੈ ਜਿਉਂਢਾਹੇ
 ਮਸੀਤ ਅਜ਼ਾਬ ॥ ਸਾਹਿਬਦਾਫਰਮਾਇਆ ਲਿਖਿਆ ਵਿਚ ਕਿਤਾਬ ॥ ਫਾਹੇ ਮਸੀਤ ਫਿਰ ਉਸਰੇ
 ਗਾਰਾ ਇੱਟਾਂ ਲਾਇ ॥ ਆਦਮਮਾਰਿਆਨਜੀ ਸਕੇ ਭਾਵੈਂ ਕੋਇ ਜਿਵਾਇ ॥ ਏਹ ਅਜ਼ਾਬ ਅਜ਼ੀਮ
 ਹੁਸਿਰੋਂ ਨ ਉਤਰੇ ਮੂਲ ॥ ਲਿਖਿਆ ਵਿਚ ਕੁਰਾਨ ਦੇ ਕਹਿਆ ਖੁਦਾਇ ਰਸੂਲ ॥ ਇਮਾਮ
 ਆਜ਼ਮ ਬਾਝ ਕਿਤਾਬ ਹੋਰ ਜੁ ਕੀਤੀਨਿਇਮਾਮ ॥ ਮਾਰਨਾਅਦਮ ਸ਼ਫੀਨੂਪੜ੍ਹਕੈ ਰਾਹ ਸੈਤਾਨ
 ॥ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਫਰਮਾਇਆ ਸਾਹਿਬ ਖਾਲਕ ਆਪ ॥ ਲਿਖਿਆ ਚਾਰ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ਸੁਣਹੁ
 ਕਲਮਾਪਕ ॥ ਪੈਕੰਬਰ ਕਲਮਾਖਿਆਇਕੈ ਇੱਕ ਖੁਦਾਇ ॥ ਸਬਨਾਂ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਹੈ ਘੱਟ
 ਵਧਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥ ਲਖ ਚਉਰਾਸੀ ਜੀਅਂ ਵਿਚ ਰੱਬ ਹਿਕਸੇ ਦ ਮੁਕਾਮ ॥ ਮੁਖਾਲਿਫ਼ ਚਾਰ
 ਖਸੀਹਤਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਹੈਨਸੈਤਾਨ ॥ ਹਉਮੈ ਪਾਈਸਬਸ ਵਿਚਇਕਦੂਜੇ ਮੰਨੇਨ ਕੋਇ ॥ ਨਾਨਕ
 ਆਖੇ ਇਮਾਮਜੀਇਸਬਿਧਿ ਵਿਗਾੜੀਲੋਇ ॥ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੋਂ ਫਰਮਾਇਆਸੱਚੇ ਆਪ ਖੁਦਾਇ
 ॥ ਲੈਵਣ ਖਬਰ ਗਰੀਬ ਦੀ ਭੇਖ ਫ਼ਕੀਰ ਬਣਾਇ ॥ ਗੋਸ਼ਾਨ ਸ਼ੀਨੀ ਫ਼ਕਰ ਜੋਬੰਦਰੀ ਕਰਨ
 ਖੁਦਾਇ ॥ ਅੰਧੇਲੰਕੈ ਜ਼ਈਫ਼ ਜੋਪੈਰੀਂ ਸਕੇ ਨ ਜਾਇ ॥ ਜੋ ਭੁਖੇ ਮਰਦੇ ਤਾਮ ਬਿਨ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ
 ਆਇ ॥ ਮਿਹਨਤਕੰਮ ਨ ਚੱਲਿਆ ਫਿਰ ਚੌਰੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇ ॥ ਇਕਦਿਨ ਚੌਰੀਯੋਂ ਪਕ਼ਿਆ
 ਘਤ ਬੰਦੀਮਿਲੈ ਸਜ਼ਾਇ ॥ ਹਾਕਮ ਈਉਂ ਨ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿਸ ਕਾਰਨ ਕੀਆ ਹਰਾਮ ॥ ਗੁਨਾਹ
 ਜਿਮੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਜਿਸਦੀਆਨ ਲੰਗਰ ਲਾਇ ॥ ਅਣਹੁੰਦੇ ਕਰਾਏ ਸਭ ਕੰਮ ਭਲੇ ਬੁਰੇ
 ਜਗ ਮਾਇ ॥ ਅਣਹੁੰਦਾ ਕਰਾਏ ਬਦਫੈਲੀਆਂ ਪਰ ਘਰ ਕਰਹਿ ਨ ਜਾਇ ॥ ਜੇ ਅੰਦਰ ਸਭ
 ਕਛੋਵੈ ਹਰਾਮ ਮਾਲ ਜ਼ਰ ਤਾਮ ॥ ਇਤਨੀ ਦਉਲਤ ਧਰਰਖੇ ਫਿਰ ਪਰ ਘਰ ਕਰੇ ਹਰਾਮ
 ॥ ਲਾਇਕ ਉਹ ਸਜ਼ ਇਦੇ ਜਿਉਂ ਭਾਵੈ ਦੇਇ ਸਜ਼ਾਇ ॥ ਆਜ਼ਮ ਇਉਂ ਫਰਮਾਇਆ ਤਿਸ
 ਉਪਰ ਅਮਲ ਕਮਾਇ ॥ ਜੋ ਭੁੱਖਾਵੈ ਤਾਮ ਦਾ ਤਿਸ ਪੇਟ ਭਰੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ॥ ਜੋ ਭੁੱਖਾਵੈ
 ॥ ਜੇਖਣੇ ਨੂੰ ਤਿਸ ਦੇਵੈ ਅਉਰਤ ਵਿਆਹ ॥ ਜੋ ਭੁੱਖਾਵੈ ਮਾਲ ਦਾ ਤਿਸਦੇਇ ਵਣਜ ਕਰਾਇ
 ਜਨਹਿ ਦਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਹਰਿ ਮੇਹਨਤ ਲਏ ਕਰਾਇ ॥ ਜਿਸ ਲਾਇਕ ਹੋਵੈ ਕਾਰ ਦੇ ਤਿਸ
 ਕਰੇ ਲਏ ਲਗਾਇ ॥ ਜੇ ਐਸੀ ਹੋਇ ਜਹਾਨ ਵਿਚ ਸਭ ਲਗੇ ਹਲਾਲੇ ਜਾਇ ॥ ਖਬਰ ਲਵੇ
 ਜਹਾਨ ਦੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਹਾਏ ਨਾਮ ॥ ਸੂਬੇਨਾਇਬ ਆਪਣੇ ਸਭ ਮੁਲਕੀ ਨਕਲ ਮੁਕਾਮ ॥
 ਸਭ ਖਾਵਹਿ ਲੁੱਟ ਜਟਾਨ ਨੂੰ ਪੀ ਦਾਰੂ ਖਾਨ ਕਬਾਬ ॥ ਭੁਖੇ ਮਰਨ ਗਰੀਬ ਜੇ ਸਭ ਸਿਰ
 ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਜ਼ਾਬ ॥ ਕਟਨ ਕਿਰਸਾਨੀ ਕਿਰਸਾਨ ਜੋ ਉਹ ਲੈਵਨ ਅੰਨ ਜਮਾਇ ॥ ਕਰਕੇ
 ਅੰਨ ਤ੍ਰਿਭਾਵਲੀ ਤ੍ਰੈ ਹਿੱਸੇ ਕਰਨ ਬਣਾਇ ॥ ਦੁਇ ਖਾਵੰਦ ਇਕਹਾਕਮੇਜੋਇਸ ਬਿਧਾਮਾਲ

ਹੋਇ ॥ ਕਰ ਇਤਥਾਰ ਖੁਦਾਇ ਪਰ ਭੁਖਾ ਮਰੇ ਨ ਕੋਇ ॥ ਲਾਲਚ ਕਰਕੇ ਹਾਕਮਾਂ ਲੁਟ
 ਲੈਂਦੇ ਘਰ ਕਿਰਸਾਣ ॥ ਤ੍ਰੈਏ ਹਿੱਸੇ ਲਏ ਹਾਕਮਾਂ ਭੁਖੇ ਮਰਦੇ ਸਭ ਨਸ ਜਾਨ ॥ ਹੋਇ
 ਉਜਾੜਾ ਮੁਲਖ ਵਿਚਫਿਰ ਬੀਜੇ ਅੰਨਨ ਕੋਇ ॥ ਅੰਨੇ ਬਾਬੂਆਦਮੀ ਮਰਜਾਵਨ ਰਹਿਨ ਸੋਇ
 ॥ ਬਾਕੀ ਰਹੇ ਕਿਰਸਾਣ ਜੋ ਉਠ ਧਾਣੇ ਕਿਤਲਾਗ ॥ ਉਜਾੜੀ ਪੈਗਈ ਮੁਲਖ ਵਿਚ ਲੋਕ ਗਈ
 ਸਭ ਭਾਗ ॥ ਲਦ ਨੀਯਤ ਕਰ ਹਾਕਮਾਂ ਲੁਟ ਲੀਤਾ ਸੱਭ ਜਹਾਨ ॥ ਚਸ਼ਮੀਵੇਖ ਇਮਾਮ ਜੀ
 ਇਉਂ ਕਿਆ ਮਤ ਪਹੁੰਚੀ ਅਨਾ ॥ ਬੀਆ ਫਨਾਹਿਜਹਨ ਵਿਚ ਸਿਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹਾਂ ਅਜਾਬ ॥ ਖਾਵੈ
 ਖੇਤ੍ਰੀ ਵਾੜ ਜੇ ਤਾਂ ਪੁੱਛੈ ਕਉਣ ਜਵਾਬ ॥ ਲੈਇਜਾਰੇ ਅਵਦੇ ਸੂਬੇ ਮੁਲਕਾ ਮਾਂਇ ॥ ਬਖਸ਼ੀਤੇ
 ਬੁਤਾਤੀ ਏਅਉਰ ਦਿਵਾਨ ਕਹਾਇ ॥ ਕਾਜੀ ਮੁਫਤੀ ਮਉਲਵੀ ਸਿਰ ਸਦਰ ਤਿਨਾ ਸਰਦਾਰ ॥
 ਲੈਂਦੇ ਖਿਦਮਤ ਦੰਮ ਦੇਇਲੁਟ ਖਾਵਨ ਨੂੰ ਮੰਸਾਰ ॥ ਹੱਕ ਨ ਕੋਈ ਪਹਚਿਆ ਕੂਕ ਰਹੀ
 ਕੁਰਲਾਇ ॥ ਜੇ ਲੱਗੋਜਾਇ ਨਜ਼ੀਕ ਕੋ ਅੰਗੈ ਦੇਨ ਪਿਆਦੇਮਾਰ ॥ ਏਹ ਨਿਆਉ ਵਰਤਿਆ
 ਅਮਲਤੁਸਾਡੇ ਮਾਹਿ ॥ ਡੁੱਬੇਨਜਾਉ ਪਤਾਲ ਦੁਇਸਭ ਜਿਮੇਤੁਸਾਂ ਗੁਨਾਹਿ ॥ ਜਿਤੀ ਜਹਾਨ
 ਵਿਚ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਭ ਉਮਤ ਰਸੂਲ ਕਹਾਇ ॥ ਮਿਲ ਗਿਲ ਸਭ ਅਜਾਬਤਿਸ਼ ਫਿਰ ਲਗਿ
 ਪੈਕੰਬਰ ਅਇ ॥ ਨਾਯਬ ਤੁਸੀ ਰਸੂਲ ਦੇ ਕਹੀਓ ਚਾਰ ਇਮਾਮ ॥ ਕਵਹਮੁਨਾਦੀ ਜਹਾਨ
 ਵਿਚ ਕੋ ਕਰੇ ਨ ਐਸਾਕਾਮ ॥ ਸਬ ਅਜਾਬ ਜਹਾਨ ਦੇ ਸਿਰ ਤੁਸਾਡੇ ਹੋਇ ॥ ਕਰਨ ਗੁਨਾਹ ਜੋ
 ਉਮਤੀ ਤਿਨਾਂ ਹਟਕਣਹਾਰ ਨ ਕੋਇ ॥ ੯ ॥ ਜਵਾਬ ਚਾਰ ਇਮਾਮ ਸੂਰਾ ॥ ਸੁਣਹੋ
 ਨਾਨਕ ਹਾਜੀਆ ਆਖਣ ਚਾਰ ਇਮਾਮ ॥ ਜਿਤਨੀ ਕਹੀਐ ਨਸੀਹਤਾਂ ਹਿੱਕ ਨ ਕਰੇ ਜਹਾਨ ॥
 ਮਾਲ ਜਕਾਤੀ ਜੋ ਦੇਵੈ ਏਹ ਬੀਦਸਹਿਸਾਬ ॥ ਕਿਤਨੀ ਮਾਲਜਕਾਤਹੈ ਏਹ ਸਭ ਆਖੇ ਸੋਧ
 ਕਿਤਾਬ ॥ ਉਮਤ ਕਰੇ ਗੁਨਾਹ ਜੋ ਸਿਰ ਰਸੂਲ ਗੁਨਾਹਿ ॥ ਵਤ ਮੌਦੀ ਇਨਾਂ ਦਾ ਕੌਣ ਹੈ ਜੋ
 ਆਖਰਕਰੇ ਨਿਬਾਹਿ ॥ ਅਸਾਂ ਤ ਕੁਝ ਨ ਬੁੱਝਿਆਟੱਬਰਾਂ ਵਿਚ ਗਲਤਾਨ ॥ ਖਾਂਦੇ ਖਰਾਇਤ
 ਰੱਬਦੀਪੈਕੰਬਰਦਾ ਲੈ ਨਾਇ ॥ ਤੂੰ ਹੈਂ ਫ਼ਕਰ ਖੁਦਾਇਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸਦਾ ਨਜੀਕ ॥ ਸੱਭਾ ਗੱਲ
 ਇਮਾਨ ਦੀਕਰ ਦੇਹੋਤਹਿਕੀਕ ॥ ੧੦ ॥ ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸੂਰਾ ॥ ਆਖੇ ਨਾਨਕ
 ਸਾਹ ਸਤ ਸੁਣਹੋ ਚਾਰ ਇਮਾਮ ॥ ਉਮਤ ਕਰੇ ਅਜਾਬ ਜੋ ਅੰਤ ਆਸੀ ਸਿਰ ਅਰਕਾਨ ॥
 ਅਰਕਾਨ ਮਹੰਮਦ ਮੁਸਤਫਾਂ ਸਭ ਤਿਸਦੇ ਸਿਰ ਅਜਾਬ ॥ ਦਰਗਾਹ ਲੇਖਾਮੰਚੀਅਹਿ ਸਕੇਨ
 ਦੇਇ ਜਵਾਬ ॥ ਓਥੇ ਕੋਇ ਨ ਬੀਆ ਜਾਮਨ ਬੁਰੇ ਦਾ ਕੋਇ ॥ ਥੋਟੀ ਮੁਹਰ ਨ ਚਲੀਅਹਿ
 ਕਲਮਾਕੂਕ ਬਿਗੋਇ ॥ ਖਰੇ ਖੜਾਨੇ ਪਉਸਨੀ ਜਿਨਾਂ ਕੀਤੇ ਨੇਕ ਅਮਲ ॥ ਨਾਨਕ ਕਹੇ
 ਇਮਾਮ ਜੀ ਸੇ ਦਰਗਹਿ ਅੰਦਰ ਮਲ ॥ ਮਾਲ ਜਕਾਤੀ ਜੋ ਪੁਛਿਆ ਤਿਸਦਾ ਸੁਣਹੁ
 ਬਿਆਨ ॥ ਸਭ ਘਰ ਦਾ ਮਾਲ ਸੁਮਾਰ ਕਰ ਦਹੋ ਯਕੀ ਇਲਾਹਦ ਆਨ ॥ ਦਹੋ ਯਕੀ ਭੀ
 ਨ ਵੇਸਕੇ ਤਾਂ ਬੀਸੇਂ ਯਕੀ ਦੇਹਿ ॥ ਇਸ ਪਰ ਕਾਇਮ ਨ ਬੀਏ ਤਾਂ ਚਾਹਿਲ ਯਕੀਓ ਘਟ
 ਨ ਦੇਇ ॥ ਦੇਇ ਨ ਮਾਲ ਜਕਾਤ ਜੋ ਤਿਸਦਾ ਸੁਣਹੁ ਬਿਆਨ ॥ ਇਕੈ ਤਾਂ ਲੈਵਲ ਚੋਰ ਲੁਚ

ਇਕੈ ਆਫਤ ਪਵੈ ਅਜਾਨ ॥ ਨਹਿ ਦਿੱਤਾ ਰਾਰ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਨਾ ਦਿੱਤਾ ਕਰਜ਼ ਜਹਾਨ ॥ ਵਾਂਗੀ
ਸਾਹਿਬ ਦਿਲੇ ਸਭ ਲੁੱਟ ਲਈ ਸ਼ੈਤਾਨ ॥ ੧੦ ॥ ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ਸੂਰਾ ॥ ਆਖੈ
ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ਸਚ ਸੁਣਹੋ ਚਾਰ ਇਮਾਮ ॥ ਹਾਰੂ ਕਾਰੂ ਦੋਇ ਤਨ ਤਿਸਦਾ ਕਹੋ ਬਿਆਨ ॥
ਹਾਤਮਤਾਈ ਨਉਸੇਰਵਾਂ ਇਨਾਂ ਦੀ ਖਬਰ ਸੁਣਾਇ ॥ ਨੇਕੀ ਬਦੀ ਰਹੀ ਤਿਨਾਂ ਕਿਉਂ ਕਰ
ਕੀਤੀ ਆਇ ॥ ਜੁੱਸੇ ਰਹੇ ਨ ਕਾਇਮ ਰਹੇ ਮਰਾਤਬ ਨਾਮ ॥ ਨੇਕੀ ਬਦੀ ਜਹਾਨ ਵਿੱਚਰਹਿ
ਕਿਆਮਤ ਤਕ ਆਮ ॥ ਕੀ ਕੀਤਾ ਅਦਲ ਨਉਸੇਰਵਾਂ ਕਾਇਮ ਰਹਿਆ ਨਾਮ ॥ ਕੀ ਕਰੀ
ਖਰਾਇਤ ਹਾਤਮੇ ਜਾਤਾ ਸਭ ਜਹਾਨ ॥ ਕਾਰੂ ਵਿਚ ਕੀ ਐਬ ਸੀ ਹੋਯਾ ਜੋ ਗਰਕਾਬ ॥ ਸੱਚ
ਕਹੋ ਇਮਾਮ ਜੀ ਜਿਉਂ ਲਿਖਿਆ ਵਿੱਚ ਕਿਤਾਬ ॥ ਜਿਉਂ ਚੌਹਾਂ ਮਰਾਤਬ ਪਾਇਆ ਕਰ
ਮਸਲਾ ਸੱਭੇ ਸੁਣਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਕਹੋ ਇਮਾਮ ਜੀ ਕੀ ਤਿਨਾਂ ਸਿਰ ਵਿਹਾਇ ॥ ੧੧ ॥ ਜਵਾਬ
ਚਰ ਇਮਾਮ ਸੂਰੇ ॥ ਕਹੋ ਇਮਾਮ ਕਮਾਲਦੀ ਸੁਣ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ਇਮਾਮ ॥ ਮੂਸਾ ਲੈ
ਪੈਕੰਬਰੀ ਬੈਠਾ ਮਦੀਨੇ ਆਇ ॥ ਫੇਰਿਓਸ ਕੁਤਬਾ ਆਪਣਾ ਅੰਦਰ ਸਬ ਜਹਾਨ ॥ ਸਭਨਾਂ
ਉਮਤੀਂ ਮੰਨਿਆ ਕਾਰੂ ਨ ਮੰਨਿਆ ਇਲਾਮ ॥ ਹਾਰੂ ਮੰਨਿਆ ਹੁਕਮ ਸਿਰ ਮਿਲਿਆ ਮੂਸੇ
ਆਇ ॥ ਹੋਯਾ ਉਮਤ ਪੈਕੰਬਰੀ ਵੱਡਾ ਮਰਾਤਬਾ ਪਾਇਆ ਅੱਗੇ ਜਿਤੀ ਉਮਤੀ ਸੱਭੇਸਨਗੁਮ-
ਰਾਇਆਮੂਸੇ ਹੋਯਾ ਹੁਕਮ ਰੱਬ ਦਾ ਕਰਾਮਤ ਦਿਖਲਾਇ ॥ ਤਿਲਾ ਨੁਕਰਾ ਬਣਾਇਦਸ ਮਿਲੀ
ਬਹੁਤ ਜਹਾਨਾ ॥ ਅਲਮ ਤਾਲਬ ਜੁਰੇ ਦਾ ਮਰਨ ਨ ਹੋਰਨ ਆਨਾ ॥ ਮੋਇਆਂ ਨੂੰ ਜਿਵਾਹਿ ਤੂੰ ਲੈ
ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਨਾਮ ॥ ਇਸ ਬਿਧਿ ਮਿਲਸੀ ਸਭ ਕੇ ਹੋਸੀ ਉਮਤ ਆਇ ॥ ਬਿਨ ਤਿੱਠੇ ਕਰਾਮਤ
ਦੇ ਕੋਇ ਨ ਸੀਸ ਨਿਵਾਇ ॥ ਕਾਰ ਕੁਝਰ ਪਲੇਦਿਆਂ ਆਪ ਖੁਦਾਇ ਕਹਾਇ ॥ ਚਾਲੀ ਗੰਜ
ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਉਚੇ ਫੇਰ ਬਣਾਇ ॥ ਦਾਵਾ ਬੱਧੇਸ ਲੜਨ ਦਾ ਮੂਸੇ ਲਈ ਬਨਾਇ ॥ ਚਾਲੀ ਗੰਜ
ਕਰ ਮਾਲ ਦੇ ਤਿਸਦਾ ਸੁਟੋ ਬਿਆਨ ॥ ਪੈਰ ਗੰਜਾਂ ਦੇ ਜ਼ਿਮੀਂ ਪਰ ਸਿਰ ਲੱਗੇ ਅਸਮਾਨ ॥
ਲੰਗਾ ਕਰਨ ਨਿਗਾਹ ਦਾ ਸਤਿ ਲੜਨੇ ਦਾ ਸਮਾਨ ॥ ਮੂਸਾ ਪੈਕੰਬਰ ਪਕਵੀਐ ਜਿਸ ਕੀਆ
ਖਰਾਬ ਜਹਾਨ ॥ ਮੂਸਾ ਜਾਇ ਪੁਕਾਰਿਆ ਅੱਗੇ ਬਾਰ ਖੁਦਾਇ ॥ ਕਾਰੂ ਹੁਕਮ ਨ ਮੰਨਿਆ
ਘਰਿਆ ਸ਼ੈਤਾਨ ਬਲਾਇ ॥ ਮੇਲ ਖਜ਼ਾਨੇ ਲਸ਼ਕਰਾਂ ਲੜਨੇ ਦਾ ਕਰ ਸਮਾਜ ॥ ਏਹ ਅਰਜ
ਗਰੀਬ ਦੀ ਸੁਣਹੁ ਗਰੀਬਨਿਵਾਜ਼ ॥ ਤਬ ਹੋਯਾ ਹੁਕਮ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਤੁਮ ਫੇਰ ਕਰਹੁ ਇਲਾਮ
॥ ਤ੍ਰਿਹੁ ਵਾਰੀ ਇਲਾਮ ਕਰ ਜਾਇ ਕਰਹੁ ਇਹ ਕਾਮ ॥ ਜੇ ਤ੍ਰੈ ਇਲਾਮ ਤੇਰੇ ਨਾ ਮੰਨੇ ਫਿਰ
ਹੋਯਾ ਹੁਕਮ ਜ਼ਿਮੀਨ ॥ ਲੈਸੀ ਪੈਰੋਂ ਪਕੜ ਕੇ ਹੋਸੀ ਗਰੜ ਬਿਟੀਨ ॥ ਮੂਸੇ ਕੀਆ
ਇਲਾਮ ਫਿਰ ਕਾਰੂ ਉਪਰ ਆਇ ॥ ਚਾਲੀਓਂ ਇੰਕ ਜ਼ਕਾਤ ਕਛ ਦੇਇ ਬਨਾਮ ਖੁਦਾਇ ॥
ਕਾਰੂ ਹੁਕਮ ਨ ਮੰਨਿਆ ਗਰੁਕ ਗਰੁਰਤਮਾਹਿ ॥ ਦੂਜਾ ਕੀਆ ਇਲਾਮਫਿਰ ਏਹ ਭੀ ਮੰਨਿਓਸ
ਨਾਹਿ ॥ ਤ੍ਰੈ ਇਲਾਮ ਨ ਮੰਨਿਆ ਸ਼ੈਤਾਬ ਹੋਯਾ ਹੁਕਮ ਜ਼ਿਮੀਨ ॥ ਪੈਰੋਂ ਪਕੜ ਉਸ ਕਾਰੂ ਏ
ਕੀਤਾ ਗਰੜ ਬਿਟੀਨ ॥ ਚਲਿਆ ਕਿਆਮਤ ਤੀਕ ਜਾਧਿਗਾ ਹੇਠ ਪੜਾਲੇ ਮਾਹਿ ॥ ਇਹ ਸਿਰ

ਵਾਣੀ ਕਾਰੂੰਏ ਰੱਬ ਜੁ ਮੰਨਿਓ ਸੁਨਾਹਿ ॥ ੧੨ ॥ ਜਵਾਬ ਇਮਾਮ ਜਮਾਲਦੀ ਸੂਰਾ
 ॥ ਕਹੇ ਇਮ ਮਜਮਾਲਦੀ ਸੁਣਹੋ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ॥ ਕਾਫਰ ਵਡਾ ਨਉਸ਼ੇਰਵਾਂ ਤਿਸਦੇ ਸੁਣਹੈ
 ਸਨਾਹ ॥ ਪਾਕ ਨ ਹੋਆ ਮਜ਼ਹਬ ਥੀਂ ਅਦਲੋਂ ਥੀਆ ਕਬੂਲ ॥ ਕੀ ਕਾਫਰ ਕੀ ਇਸਲਾਮ ਹੈ
 ਬਰਾਬਰ ਕੀਏ ਰਸੂਲ ॥ ਆਪੇ ਆਪਣੀ ਜਾਹਿਗਾ ਦੋਨੋਂ ਹੈਂ ਪਤਿਸ਼ਾਹਿ ॥ ਦੋਨੋਂ ਜੁਲਮਾਂ ਆਦਮ
 ਸ਼ਫੀ ਦੀ ਆਪੇ ਆਪਣੀ ਜਾਹਿ ॥ ਆਦਲ ਹੋਆ ਨਉਸ਼ੇਰਵਾਂ ਕੀਤੇਸ ਸਚ ਨਿਆਇ ॥ ਕੁਠੋਸ
 ਬੇਟਾ ਆਪਣਾ ਜੋ ਹੋਯਾ ਬਾਬਦਸ਼ਾਹਿ ॥ ਖਸ ਪਰਾਈਆਂ ਅਉਰਤਾਂ ਰਖੀਆਂ ਅਪਣੇ ਜ਼ੋਰ ॥
 ਸੁਣੀ ਪੁਕਾਰ ਨਉਸ਼ੇਰਵਾਂ ਗੁੱਸੇ ਹੋਯਾ ਫੇਰ ॥ ਹੋਈ ਫਰਿਆਦ ਜਹਾਨ ਦੀ ਨਉਸ਼ੇਰਵਾਂ ਅੱਗੇ
 ਜਾਇ ॥ ਬੈਠਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਤਖਤ ਪਰ ਲੀਤੇਸੁ ਪੁੱਤ੍ਰ ਬੰਧਾਇ ॥ ਪੜ੍ਹੁਕੇ ਇਲਤਮਾਸ ਕੋ ਹਕੀਕਤ
 ਭਈ ਮਾਲੂਮ ॥ ਕੁਠੋਸੁ ਬੇਟਾ ਆਪਣਾ ਜੋ ਹੋਯਾ ਮਲਉਨ ॥ ਸੁਣਕੇ ਸਚ ਨਿਆਇ ਕਉ ਹੋਰ
 ਗਏ ਸਭ ਲੋਗ ॥ ਫਿਰ ਨ ਹੋਈ ਫਰਿਆਦ ਕਦ ਸਭ ਕਨੇ ਲੱਗੇ ਭੋਗ ॥ ਮੀਜ਼ਾਂ ਸਿਰ ਸਿਰ
 ਸਾਹੀਆਂ ਕੀਤੇ ਪੈਮਾਨੇ ਤੌਲ ॥ ਪੂਰਾ ਲੈਣਾ ਦੇਵਣਾ ਮੁਖ ਤੇ ਸੱਚਾ ਬੋਲ ॥ ਚੋਰੀ ਚਰੜੀ ਸੋ ਕਰੇ
 ਜੋ ਨੰਗਾ ਭੁੱਖਾ ਹੋਇ ॥ ਬਕਰੀ ਸ਼ੇਰ ਬਰਾਬਰੀ ਫਿਰਦੇ ਇੱਕੇ ਜਾਇ ॥ ਖਾਵਣ ਇਕਤੇ ਜਗਹ
 ਪਰ ਸ਼ੇਰ ਨ ਬਕਰੀ ਖਾਇ ॥ ਅਲਮ ਹੋਯਾ ਗੁਲਜ਼ਾਰ ਸਭ ਕਰਹੈ ਸਭ ਵਿਹਾਰ ॥ ਗਿਆ
 ਬਹਿਸ਼ਤ ਨਉਸ਼ੇਰਵਾਂ ਆਦਲ ਰਹਿਆ ਸੰਸਾਰ ॥ ਐਸੀ ਅਦਾਲਤ ਜੋ ਕਰੇ ਸੋਈ ਹੈ
 ਪਤਿਸ਼ਾਹਿ ॥ ਨਾਤਰ ਪੌਸੀ ਦੇਜ਼ਕੇ ਅੰਤ ਹੋਸੀ ਰੂਇ ਸਿਅਹ ॥ ੧੩ ॥ ਜਵਾਬ ਇਮਾਮ

ਕੁਤਬ ਦੀਨ ਸੂਰਾ

॥ ਕਹੇ ਇਮਾਮ ਕੁਤਬਦੀਨ ਸੁਣਹੋ ਨਾਨਕ ਪੀਰ ॥ ਪਇਆ
 ਮਰਾਤਬ ਹਾਤਮੇ ਤਿਸਦੀ ਸੁਣ ਤਦਬੀਰ ॥ ਘਰ ਵਿਚ ਕੱਖਨ ਰੱਖਹੇ ਦੇਵੈ ਰਾਹ ਖੁਦਾਇ ॥
 ਫਿਰਦਾ ਪਰਉਪਕਾਰ ਨੂੰ ਸਭ ਕਤੇਬ ਗੁਆਹਿ ॥ ਸਿਰ ਤੋਂ ਮਿੱਠਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜੋ ਮੰਗੇ ਨਾਮ
 ਖਦਾਇ ॥ ਉਹ ਭੀ ਮੂਲ ਨ ਟੱਖਦਾ ਦੇਵੈ ਖਰਾਇਤ ਚਾਇ ॥ ਇਕ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹੋਰ ਮੁਲਖਦ
 ਨਿਤ ਲਹਦਾ ਹਾਤਮ ਨਾਲ ॥ ਜੀਤ ਨ ਸਕੈ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੋ ਹਾਤਮ ਹੋਇ ਪੈਮਾਲ ॥ ਕਹਿਆ
 ਹਿਕਸ ਵਜ਼ੀਰ ਨੇ ਇਹ ਹਾਤਮ ਜਿਟੇ ਨ ਕੋਇ ॥ ਜੋ ਮੰਗੇ ਨਾਇ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਸਿਰਤੇ ਟਲੇ ਨ
 ਸੋਇ ॥ ਤਬ ਹੋਯਾ ਫ਼ਕੀਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗਿਆ ਹਾਤਮ ਕੇ ਪਾਸ ॥ ਬਹੁਤ ਯਤੀਮ ਗਤੀਬ
 ਹੋਇ ਕੀਤੀਓਸ ਬਹੁਤ ਅਰਦਾਸ ॥ ਤਉ ਤਕ ਅਉਖਾ ਕੰਮ ਹੈ ਅਟਕ ਰਹਿਆ ਹੈ ਸੋਇ ॥
 ਜੇ ਚਲੇਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਤੂੰ ਤਾਂ ਕੰਮ ਅਸਾਡਾ ਹੋਇ ॥ ਵਾਸਤਾਂ ਹਈ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਇਸਤੇ ਪਰੇ ਨ
 ਹੋਰ ॥ ਉਥੇ ਕੰਮ ਨ ਹੋਰ ਦਾ ਕਰ ਥੱਕੇ ਸਬ ਜ਼ੋਰ ॥ ਤਬ ਹੀ ਆਖਿਆ ਹਾਤਮੇ ਜਿਉਂ ਕਰ
 ਹੁਕਮ ਰਜ਼ਾਏ ॥ ਜਿਉਂ ਕਰ ਤੇਰੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ ਕੋਈ ਕੰਮ ਫਰਮਾਇ ॥ ਤਬ ਫ਼ਕੀਰੇ ਆਖਿਆ
 ਰੱਸਾ ਗਲ ਵਿਚ ਡਾਲ ॥ ਰੱਸਾ ਮੇਰੇ ਹਥ ਦੇ ਉਠ ਚਲ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ॥ ਜਬ ਇਹ ਬਿਧ ਕੀਤੀ
 ਹਾਤਮੇ ਤਬ ਕੰਬੇ ਚਉਦਾਂ ਲੋਇ ॥ ਜੇਹੀ ਕੀਤੀ ਹਾਤਮੇ ਤੇਹੀ ਕਰੇ ਨ ਕੋਇ ॥ ਤਬ ਪਾਤਸ਼ਾਹ
 ਮੁਰੀਦ ਹੋਇ ਲੱਗਾ ਕਦਮੀਂ ਆਇ ॥ ਹੱਥੁੰ ਰਈਯਤ ਹੋਇਕੇ ਚੱਲੈ ਹੁਕਮ ਰਜ਼ਾਇ ॥ ਨਾਉਂ

ਖੁਦਾਈ ਜੋ ਮੰਨੇ ਸੋ ਵਡਾ ਮਰਾਤਬਾ ਪਾਇਏ ॥ ਏਥੇ ਮਿਲਣ ਵਡਿਆਈਆਂ ਫਿਰ ਪਾਏ ਭਿਸਤੀ
ਜਾਇ ॥ ੧੪ ॥ ਜਵਾਬ ਇਮਾਮ ਗਉ ਸਦੀਨ ਸੂਰਾ ॥ ਸੁਣਹੇ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ਸਚ ਆਖੇ
ਗਉ ਸਿਮਾਮ ॥ ਹਾਰ੍ਹੂ ਮਰਾਤਬ ਪਾਇਆ ਸਾਬਤ ਰੱਖ ਈਮਾਨਾ ਮੂਸੇ ਪਿਛੇ ਪੈਕੰਬਰੀ ਪਾਈ
ਹਾਰ੍ਹੂ ਰਸੂਲ ॥ ਚਾਰ ਮਰਾਤਬ ਜੋ ਕਰੇ ਸੋ ਦਰਗਹਿ ਪਵੈ ਕਬੂਲ ॥ ਅਦਲ ਖਰਾਇਤ ਬੰਦਰੀ
ਸਾਬਤ ਰੱਖੇ ਈਮਾਨ ॥ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਕਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹੈ ਜੋ ਚਾਰ ਮਰਾਤਬ ਜਾਨ ॥ ੧੫ ॥

ਸਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ਸੂਰਾ ॥ ਆਖੇ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ਸਚ ਸੁਣਹੇ ਚਾਰ ਇਮਾਮ ॥ ਮਜ਼ਹਬ
ਮਿਲਤ ਕਬੂਲ ਨਹਿ ਫਿਰਕੇ ਕਿਤੇ ਨ ਕਾਮ ॥ ਅਮਲੇ ਉਤੇ ਨਿਬੜੀ ਦਰਗਹਿ ਪਈ ਕਬੂਲ
॥ ਹੁਜਤ ਹਾਜਤ ਨ ਕਿਤੇ ਕੰਮ ਆਖੇ ਪਾਕ ਰਸੂਲ ॥ ਜੇਤੀ ਮਿਲਤ ਮਜ਼ਹਬਾਂ ਸਭ ਝਗੜੇ ਦੇ
ਅਰੰਭ ॥ ਸਹਿਬੋਂ ਵਡਾ ਕੌ ਨਹੀਂ ਜੋ ਰੱਖੇ ਜਹਾਨੇ ਬੰਭ ॥ ਚਾਰੋਂ ਕੌਲ ਜੋ ਤੁਮ ਕਰੇ ਹੈ ਐਸਾ
ਕੋਈ ਹੋਰ ॥ ਜਿਸਦੀ ਵਲ ਖੁਦਾਇ ਹੈ ਤਿਸ ਵਿਚ ਵਡਾ ਜੋਰ ॥ ਸਭ ਹੱਥ ਕਰਾਮਾਤ ਖੁਦਾਇ
ਵੇਕਰੇ ਕਰਾਵੈ ਆਪ ॥ ਅਮਲ ਗੁਆਹਿ ਜਹਾਨ ਦੇ ਜੇ ਕਰਦੇ ਐਬ ਸਵਾਬ ॥ ਜੇ ਆਯਾ ਸੋ
ਛਲਸੀ ਰਹਿਸਨ ਅਮਲ ਜਹਾਨ ॥ ਨੇਕੀ ਬਦੀ ਨਾ ਵੰਵੇ ਸਚ ਨਾਨਕ ਕਰੇ ਵਖਾਨ ॥ ੧੬ ॥

ਸੂਆਲ ਚਾਰ ਇਮਾਮ ਸੂਰਾ ॥ ਸੁਣਹੇ ਨਾਨਕ ਹਿੰਦਕੀ ਆਖਨ ਚਾਰ ਇਮਾਮ ॥ ਖਤਮ
ਮਹੰਮਦ ਮੁਸਤਫਾ ਆਯਾ ਵਿੱਚ ਜਹਾਨ ॥ ਅੱਗੇ ਜੋ ਹੋਇ ਪੈਕੰਬਰਾਂ ਇਕ ਲੱਖ ਅੱਸੀ ਹਜ਼ਾਰ ।
ਕੀਤੇ ਸਭ ਮਨਸੂਖ ਹੈਨ ਨਥੀ ਮਹੰਮਦ ਯਾਰ ॥ ਇਸਥੀਂ ਅੱਗੇਨ ਹੋਰ ਕੋ ਅੱਲਹ ਦਾ ਮਾਸੂਕ
॥ ਅੱਗੇ ਜੋਇ ਪੈਕੰਬਰਾਂ ਕੀਤੇ ਸਬ ਮਨਸੂਖਾਂ ਆਖਰ ਇਸ ਜਮਾਨੇ ਦੇ ਖਾਦਮ ਨਥੀ ਰਸੂਲ ॥

ਨਾਲ ਚਾਰੋਂ ਚਾਰ ਮੁਸੱਲਮੀ ਜੋ ਕਰਦੇ ਮਸਲ ਮਸੂਲਾ ॥ ਉਮਰਖਿਤਾਬ ਅਬੂਬਕਰ ਉਸਮਾਨ
ਅਲੀ ਸਾਦਾਤ ॥ ਵਾਰਸ ਚਾਰੋਂ ਤਖਤ ਦੇ ਜੋ ਨਥੀ ਬਹਾਏ ਆਪ ॥ ਵਾਰੀ ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਅਮਲ
ਕੀਤਿਆਂ ਨੇ ਪਾਕ ॥ ਰੋਜ਼ ਕਿਆਮਤ ਹੱਦ ਤਕ ਰਹਿਸੀ ਨਥੀ ਰਸੂਲ ॥ ਜਾਹਿਰ ਸਭਸੇ ਕੁਟ
ਵਿਚ ਕੀਤਾ ਸਭ ਕਬੂਲ ॥ ਅੱਗੇ ਹੋਰ ਨ ਅਮਲ ਛਲਸੀ ਪੈਕੰਬਰ ਉਤੇ ਕੋਇ ॥ ਜੋ ਕਰਸੀ
ਜੋਗ ਆਇਕੇ ਮਾਰ ਲਈ ਸੀ ਸੋਇ ॥ ਸਭ ਅਸੀ ਇਕਤੇ ਰਾਹਿ ਵਿਚ ਹੋਸੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ॥

ਇਸ ਜਮਾਨੇ ਦਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨਥੀ ਰਸੂਲ ਸੂਲਤਾਨ ॥ ਚਲਿਆ ਅਮਲ ਮਹੰਮਦੀ ਇਸਦੇ
ਪਰੇ ਨ ਹੋਰਾ ॥ ਖਾਤਮ ਸਭ ਪੈਕੰਬਰਾਂ ਰੱਬ ਦਿੱਤਾਸ ਵੱਡਾ ਜੋਰ ॥ ਤੂ ਭੀ ਆਯਾ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ
ਵੱਡ ਕਰਮਾਤ ॥ ਜਿਤਨਿਆਂ ਹਾਜੀ ਕਾਜੀਆਂ ਗਉ ਸਿਨਿਆਸ ॥ ਜੋਗੀ ਜੰਗਮ ਸੇਵੜੇ
ਖੁਗਮਨ ਤੇ ਸੰਨਿਆਸ ॥ ਖਟ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿਗੰਬਰਾਂ ਛੱਤੀ ਪਖੰਡ ਉਦਾਸ ॥ ਸਾਥੀ ਹਈ ਜਮੀਨ
ਸਭ ਛੁਡਿਓ ਨ ਆਸ ਪਾਸ ॥ ਛੇਰਿਓ ਮੱਕ ਆਇਕੇ ਕਰਕੇ ਵੱਡ ਕਰਾਮਾਤ ॥ ਹੁਣ ਆਯਾ
ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਰੂਮ ਵਿਚ ਮਿਲਿਓ ॥ ਪਾਤਸ਼ਾਹੇ ਜਾਇ ॥ ਜਾਲਮ ਕਾਰੂੰਹਮੀਦ ਨੂੰ ਘੱਤਿਓ ਸਿੱਧੇ
ਰਾਹਿ ॥ ਜਿਨ ਛੱਡੀ ਨ ਦਮੜੀ ਗੋਰ ਵਿਚ ਮੁਰਦੇ ਛੱਡੇ ਢੰਡੇਲ ॥ ਕਢ ਰੁਪੱਯੇ ਮੁੰਹ ਵਿਚੋਂ ਪਟ ਕਰ
ਸੁਕੋਂ ਗੋਰ ॥ ਕਾਰੂੰਹ ਲਾਇਕ ਜੋਝਿਆ ਖਜਾਨ ਚਾਲੀਗੀਜਾ ॥ ਇਸ ਪੈਂਤਾਲੀ ਜੋਝਿਆ ਰੱਖਗ

ਖਜ਼ਾਨਾ ਸੰਜਾ॥ ਸੋ ਲੱਗਾ ਕਰਨ ਖੈਰਾਇਤਾਂਛੁੱਦ ਦਿੱਤਿਓਸ ਬੰਦੀਵਾਨਾ॥ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਾਦਮ ਅਪਣਾ
 ਹੋਯਾ ਮੇਮ ਸਮਾਨ॥ ਆਂਦਾ ਹੀ ਅਪਣੇ ਮਹਜ਼ਬ ਵਿੱਚ ਜੋ ਆਹਾ ਮੁਸਲਮਾਨ॥ ਮੱਕਾ ਰੂਮ ਜਿੱਤ
 ਕੇ ਹੁਣ ਵਾਖਿਆ ਮਦੀਨੇ ਆਇ॥ ਇਕੇ ਅਸਾਡੀ ਨਿਸ਼ਾ ਕਰ ਇਕੇ ਕਛੁ ਕਰਮਾਤ ਦਿਖਾਇ
 ॥ ਜਿਥੋਂ ਤੀਕ ਉਮਤੀਂ ਸਭ ਹੋਈਆਂ ਇਕਠੀਆਂ ਆਨ॥ ਕਰਦੇਨੀ ਸੰਜਾਸਾਰ ਸਭ ਮਿਲ ਕਰ
 ਮੁਸਲਮਾਨ॥ ਦਾਵਾ ਕਰੋ ਪੈਕੰਬਰੀ ਆਯਾ ਹੈ ਅਰਬਸਤਾਨ॥ ਅਰਬ ਛਡਸੁ ਨਾਹੀਂ ਜੀਵਾ
 ਕਛੁ ਲਾਇ ਲੈ ਅਪਣਾ ਤਾਨ॥ ੧੭॥ ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ਸੂਰਾ॥ ਆਖੇ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ
 ਸਚ ਸੁਣਹੋ ਚਾਰ ਇਮਾਮ॥ ਮੱਕਾ ਹੈ ਮਹਾਂਦੇਵ ਕਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸਨ ਸੁਲਤਾਨ॥ ਉਪਜਿਆ
 ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜਦ ਵਿੱਚੋਂ ਹੋਇ ਕਰ ਮੁਸਲਮਾਨ॥ ਬੇਦ ਅਥਰਬਣ ਉਲਟ ਕਰ ਰੱਖਿਉਸੁ ਨਾਮ
 ਫਰਕਾਨ॥ ਬਾਣੀ ਬ੍ਰਾਹਮੇ ਦੇਵ ਕੀ ਮਿਲੀ ਸਭ ਸੰਸਾਰ॥ ਚਾਰੇ ਬਾਬ ਕਤੇਬ ਦੇ ਚਵਾਂ ਚਾਰੇ ਰਹ
 ॥ ਮਹੀਮਦ ਨਾਉਂ ਮਹਾਂਦੇਵ ਦਾ ਫਿਰਸਨ ਸਭੇ ਨਾਉਂ॥ ਹਿੰਦੂ ਨਾਮ ਮਨਸੂਖ ਕਰ ਹੋਏ ਮੁਸਲ-
 ਮਾਨ॥ ਦਾਵਾ ਰੱਖ ਖੁਦਾਈਆਂ ਗਉਂਅਂ ਜ਼ਿਬੇ ਕਰਾਇ॥ ਕੀਤੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਭ ਦਿੱਤੀ
 ਉਸ ਬਾਂਗ ਅਲਾਉਂ॥ ਕਲਮਾ ਇੱਕ ਖੁਦਾਇ ਕਹਿ ਮਹੀਮਦ ਰਸੂਲ ਸੁਣਾਉਂ॥ ਫੇਰਓਸ
 ਹੁਕਮ ਜਹਾਨ ਵਿਚ ਸਭ ਹੋਵੇ ਸੁਸਲਮਾਨ॥ ਬਹੁਤਿਆਂ ਹੁਕਮਨ ਮੰਨਿਆ ਜੋਆਹੇਮਾਯਾਵਾਨ
 ॥ ਜੋ ਮਰਦੇ ਭੁੱਖ ਅਜ਼ਾਬ ਨਾਲ ਸੋ ਮਿਲੇ ਪਕੰਬਰ ਜਾਇ॥ ਦੇ ਕਰ ਹਦੀਆ ਦੀਨ ਦਾ ਆਪ
 ਸੇਤੀ ਲਏ ਮਿਲਾਇ॥ ਮਿਲੀਆਂ ਕੌਮਾਂ ਨੀਚ ਜਾਤ ਉੱਤਮ ਮਿਲੀ ਨ ਕੋਇ॥ ਕੁਝ ਨਿਵਾਈ
 ਜ਼ੋਰ ਕਰ ਸ਼ਾਹ ਮਰਦਾਂ ਖੜਗ ਵਜਾਇ॥ ਤਾਂ ਭੀ ਜੀਤ ਨ ਸੱਕਿਆ ਸਿ ਹਿੰਦੂ ਹਿੰਦਸਤਾਨ॥ ਜੇ
 ਹੁਕਮ ਨ ਹੋਵੇ ਰੱਬ ਦਾ ਕੀਤਿਆਂ ਜ਼ੋਰ ਹਰਾਮ॥ ਫਿਰ ਬੀਜਾ ਚਾਯਾ ਮੌਨਦੀਨ ਸੱਯਦ ਸ਼ਾਹ
 ਮਦਾਰ॥ ਆਏ ਸ਼ਾਹ ਖੁਰਸਾਨ ਦੇ ਹੋਏ ਚਿਹਲ ਤਿਨਾਂ ਦੀਦਾਰ॥ ਹੱਸੇ ਹਜ਼ਹਜ਼ਾ ਚਿਹਲ ਤਨ
 ਕਹੇ ਕਹਾਂ ਚਲੇ ਮਸਤਾਨ॥ ਦਿਸਦੇ ਦਾਵਾਦਾਰ ਹੋ ਅੱਗੇ ਭੀ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ॥ ਅਸੀਸ ਹਾਬ
 ਪੈਕੰਬਰੀ ਆਏ ਨਾਲ ਇਮਾਮ॥ ਅਸੀ ਮਾਰੇ ਹਿੰਦੂ ਕੋਹ ਵਿਚ ਸ਼ਾਹ ਮਾਰਿਆ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ॥
 ਸ਼ਾਹ ਅਲੀ ਵਡਾਇਮਾਮ ਸੀ ਰੂਮੀ ਸਿਰ ਸੁਲਤਾਨ॥ ਵਾਰਾਂ ਕੱਢਨ ਸੱਕਿਓ ਸੂਰਹਿਆਖਤਿਨ
 ਦਾਨ॥ ਜਾਨੀਹੇ ਰਹਿੰਦੇ ਜਾਵਣਹੁਤਾਂ ਸੁਨਤ ਲਹੁ ਬਣਾਇ॥ ਜਾਦਾਵਾਲੇ ਜ਼ਬਰ ਹੈਨ ਬਿਨ
 ਜਾਇ ਨ ਅੱਗੇ ਜਾਇ॥ ਸ਼ਾਹ ਮਰਦਾਂ ਆਯਾ ਜ਼ੋਰ ਕਰ ਸਿੰਧੇਂ ਗਿਆਨ ਪਾਰ॥ ਲਿੱਖ ਗਿਆ
 ਤਲਾਕ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਪਰਬਤ ਵਾਰ॥ ਤਬ ਧਰਕੇ ਹਿੰਦੂ ਵੇਸ਼ ਕਉ ਚਲੇ ਮੌਨਦੀਨ ਮਦਾਰ॥
 ਆਏ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਵਿਚ ਤਬ ਲਾਗੇ ਕਰਨ ਵੀਚਾਰ॥ ਇਕ ਰਹਿਆ ਆ ਅਜਮੇਰ ਵਿਚ ਇਕ
 ਰਹਿਆ ਮਕਨਪੁਰ ਜਾਇ॥ ਕਰਕੇ ਨਾਟਕ ਚੇਟਕ ਹਿੰਦੂ ਲਏ ਮਿਲਾਇ॥ ਰਹੇ ਹਿੰਦੁਸਤਨ
 ਵਿਚ ਫਕਰ ਅੱਲਹ ਦੇ ਹੋਇ॥ ਜ਼ੋਰੀਂ ਹਿੰਦ ਨ ਜਿੱਤਿਆ ਕਰ ਜ਼ੋਰਾਂ ਰਹੇ ਖਲੋਇ॥ ਅੱਗੇ
 ਜੋਈ ਅਜੇਪਾਲ ਵਸਦਾ ਸੀ ਅਜਮੇਰ॥ ਨਾਟਕ ਚੇਟਕ ਕਰ ਮੌਨਦੀ ਕੀਤਾ ਜ਼ੋਰੀ ਜ਼ੋਰ॥
 ਨਾਟਕ ਚੇਟਕ ਕਰ ਮੌਨਦੀ ਬੈਠ ਪੀਰ ਕਹਾਇ॥ ਰਾਜ ਪਰਜਾ ਹਿੰਦ ਦਾ ਸੱਭੇ ਨਿਵਾਅ

ਆਇ॥ ਹਿੰਦੂਓਂ ਹੋਆ ਨ ਤੁਰਕ ਕੇ ਈਵੇਂ ਰਹੇ ਇਮਾਨ॥ ਅਮਲ ਹਿੰਦੂਆਂ ਕਾਘਟਗਿਆਵਧ
ਗਏ ਮੁਸਲਮਾਨ॥ ਹਿਕ ਅਧ ਹਿੰਦੂ ਭੀ ਚਲਾਇਕੇ ਲੈ ਆਵਨ ਅਪਨੇ ਰਾਹ॥ ਉਠੇ ਰੱਖਤ
ਹੋਇਕੇ ਮਨ ਅੰਦਰ ਦੜਾ ਕਮਾਇ॥ ਕਦਮ ਤੁਰਕਾਂ ਦਾ ਜਦੋਂ ਪਇਆ ਹਿੰਦਸਤਾਨ॥
ਹਿੰਦੂ ਘਟਨ ਦਿਨੋਂ ਦਿਨ ਵਧਨ ਮੁਸਲਮਾਨ॥ ਯਕ ਵਜੂਨੀ ਤੁਰਕ ਸਭ ਹੋਇ ਇਕਤੇ ਜਾਇ
॥ ਹਿੰਦੂ ਪਾਟੇ ਆਪ ਵਿਚ ਵੱਖੇ ਵੱਖ ਰਹਾਇ॥ ਗੋਰਖ ਜਿੱਤਾ ਮਦਾਰ ਨੂੰ ਕਰਕੇ ਬਹੁ ਕਰਾਮਾਤ
॥ ਦਾਹੜੀ ਮੂਛ ਮੁਨਾਇਕੇ ਮੰਨੀ ਆਨ ਸਦਾਤ॥ ਦਰਸ਼ਨ ਲਇਓਸ ਦਿਗੰਬਰੀ ਖਟ ਦਰਸ਼ਨ
ਮਿਲਿਆ ਆਇ॥ ਤੁਰਕ ਦਾਵਾ ਛੱਡਕੇ ਬੈਠਾ ਬਿਕੂਤ ਚਜ਼ਾਇ॥ ਅੱਗੇ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਸੀਤੁਰਕ
ਨ ਦੀਸੈ ਕੋਇ॥ ਪੈਰ ਪਇਆ ਜਬ ਤੁਰਕ ਕਾ ਕਲਜੁਗ ਵਰਤਿਆ ਲੋਇ॥ ਰਾਜ ਤੁਰਕ ਦਾ
ਆਇਆ ਉਠ ਗਿਆ ਹਿੰਦੂ ਰਾਜ॥ ਸਭ ਮੰਨੀ ਤਬਿਆ ਤੁਰਕ ਦੀ ਹਿੰਦੂ ਹੋਏ ਮੁਹਤਾਜ॥
ਹਿੰਦੂ ਹੋਏ ਮਨਸੂਖ ਸਭ ਜਬ ਆਏ ਮੁਸਲਮਾਨ॥ ਹੋਏ ਫਿਰ ਪਤਸ਼ਾਹ ਜਗ ਅੱਗੇ ਰੱਖ
ਨੀਸ਼ਾਨ॥ ਮਸ਼ਰਕ ਜਿੱਤਾ ਮਗਰਬੀਆ ਕਰਕੇ ਬਹੁਤ ਖਰੂਜ॥ ਅੱਗੇ ਰੱਖ ਕੁਰਾਨ ਨੋਂ ਕਰਨ
ਮਕਾਮਾਂ ਕੂਚ॥ ਦੇਹਰੇ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤੇ ਦਿੱਤੇ ਸਭ ਗਿਜ਼ਾਇ॥ ਅਪਣਾ ਅਮਲ ਚਲਾਇਆ ਗੋਰੀ
ਪੀਰ ਮਸਾਇ॥ ਗੰਗਾ ਬਨਾਰਸ ਹਿੰਦੂਆਂ ਮੱਕੇ ਮਦੀਨੇ ਮੁਸਲਮਾਨ॥ ਰਾਹ ਚਲੇ ਦੁਇ ਜਗਤ
ਵਿਚ ਨੱਚਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ੈਤਾਨ॥ ਧੂਆਂ ਧਾਮਾ ਬਹੁ ਕਰਨ ਲਾਇਨ ਵੱਡੇ ਜੋਰ॥ ਸਾਹਿਬ ਜੋਰ ਨ
ਭਾਵਈ ਜੇ ਚਾਹੇ ਭੇਜੇ ਹੋਰ॥ ਬੈਠਾ ਤਖਤ ਪੈਕੰਬਰੀ ਸ਼ੇਰ ਅਲੀ ਸਰਦਾਰ॥ ਭਾਈ ਕਹੀਏ
ਗਸੂਲ ਦਾ ਸਾਬ ਜਵਾਈ ਯਾਰ॥ ਅਲੀ ਕੀਤਾ ਸਫਰ ਜਬ ਤਾਂ ਰਹੇ ਹਸਨ ਹੁਸੈਨ॥ ਦਾਵਾ ਕਰ
ਕੇ ਤਖਤ ਦਾ ਲਗੇ ਯਜ਼ੀਦੀ ਲੈਣ॥ ਹਸਨ ਹੁਸੈਨੀ ਮਾਰਕੇ ਯਜ਼ੀਦ ਹੋਆ ਪਤਸ਼ਾਹ॥ ਮਰਵਾ
ਹੋਆ ਵਜ਼ੀਰ ਪਾਸ ਜੋ ਖਾਸਾ ਯਾਰ ਕਹਾਇ॥ ਸਯਦਾ ਕੀਤਾ ਖਰੂਜ ਫਿਰ ਮਾਰਿਆ ਯਜ਼ੀਦੀ
ਆਇ॥ ਤਬ ਦੁਇ ਬਿਧ ਹੋਈਆਂ ਉਮਤੀਂ ਦੋਇ ਬਿਧਚਲੇ ਰਾਹ॥ ਇਕ ਸੁਨੀ ਇਕ ਰਾਫਜ਼ੀ
ਫਿਰਕੇ ਦੁਇ ਬਦਰਾਹ॥ ਹੋਈਆਂ ਦੁਇ ਬਿਧ ਉਮਤੀਂ ਯਜ਼ੀਦੀ ਹੁਸੈਨੀ ਦੋਇ॥ ਹੋਵਣ
ਲੰਗਾ ਝਰਾਜਾ ਤਬ ਰਹਿਆ ਮਜ਼ਹਬ ਖਲੋਇ॥ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਆਪ ਵਿੱਚ ਲਾਗੀ ਹੋਵਨ ਮਾਰ
॥ ਰਹੀ ਮਕੂਫ਼ ਮੰਮਦੀ ਕਉਣ ਲਏ ਫਿਰ ਸਾਰ॥ ਭੇਜੇ ਖੁਦਾਇ ਜਹਾਨ ਵਿਚ ਇਕ
ਜਪਵਨ ਨਾਮ॥ ਹੋਰੀ ਤੇ ਹੋਰ ਹੋ ਗਈ ਤਾਂ ਵਿਸਰ ਗਿਆ ਫਰਮਾਨ॥ ਤਬ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ
ਦੁਇ ਕੀਤੇ ਰਬ ਮਨਸੂਖ॥ ਲੈ ਫਰਮਾਨ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਨਾਨਕ ਕੀਆ ਖਰੂਜ॥ ਅਖੇਨਾਨਕ
ਸਾਹ ਸ਼ੁਦ ਸਲਹੁ ਚਾਰ ਇਮਾਮ॥ ਦੇਖਹੁ ਹੁਣ ਕਰਾਮਾਤ ਹੋਰ ਸੁਣਦੇ ਸੇ ਜੋ ਕਾਨ॥ ਕਾਨ
ਉਗਲੀਆਂ ਪਾਇ ਤਬ ਨਾਨਕ ਦਿੱਤੀ ਬਾਂਗ॥ ਜਿਤਨੀ ਉਮਤ ਜਮਾਸੀ ਸੁਨ ਹੋਈ ਸੁਣ
ਕਰ ਚਾਂਗ॥ ਬੱਧੇ ਜੁਸੇ ਸਬਸ ਦੇ ਹੱਲੇ ਜੁਲੇ ਨ ਕੋਇ॥ ਕਾਰਖਾਨੇ ਛੱਤੀਸ ਜਗ ਵਿਚ ਹੋਇ
ਗਏ ਬੰਦ ਸੋਇ॥ ਕਾਜ਼ੀ ਹਾਜ਼ੀ ਮੌਲਵੀ ਮੁੱਲਾਂ ਸੇਖ ਉਲਮਾਇ॥ ਅੱਖੀਂ ਵੇਖਨ ਤੁਰਤੁਰ ਮੁਖਹੁ
ਨ ਸੜਨ ਜਾਂਦਾ ਹੈ॥ ਜਾਬੇ ਕਾਹੇ ਆਇਮਾਨ ਜੀ ਕਰ ਸੰਗਸਾਰੀ ਮੇਹਿ॥ ਬਹੁਤੀ ਉਮਤ ਦੇਖ

ਕਰ ਗਾਰਬ ਕੀਆ ਜੋ ਤੋਹਿ॥ ਕਰਕੇ ਕੁਦਰਤ ਰੱਬ ਦੀ ਛੋਡੇ ਬੰਦੀਵਾਨੁ॥ ਗਾਲ ਵਿਚ ਪੱਲ੍ਹੀ
 ਪਾਇਕੇ ਸਭ ਕਦਮੀ ਢੋਠੇ ਆਨੁ॥ ਚਾਰੇਂ ਕਰੀ ਅਰਦਾਸ ਤਬ ਸੁਣੀਐ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹੁ॥ ਜਿਉਂ
 ਕਰ ਅਸਾਂ ਛੁਡਾਇਆ ਹੋਰ ਉਮਤ ਭੀ ਛੁਡਵਾਇ॥ ਸ੍ਰੀ ਨਾਨਕ ਡਿੱਠਾ ਨਜ਼ਰ ਭਰ ਸਭ ਹੋਈ
 ਬੰਦ ਖਲਾਸੁ॥ ਬੰਦ ਛੁਡਾਈ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਰੱਬ ਅੱਗੇ ਕਰ ਅਰਦਾਸੁ॥ ਹਾਰਿਆ ਸਭਨਾ ਉਮਤੀ
 ਜਿੱਤੀ ਮਦੀਨੇ ਮਾਹਿ॥ ਹਾਰੇ ਚਾਰ ਇਮਾਮ ਸਭ ਜਿਤਿਆ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹਿ॥ ੧੯॥ ਜਵਾਬ
 ਕਾਜੀ ਰੁਕਨਦੀਨ ਸੂਰਾ॥ ਅਖੇ ਕਾਜੀ ਤੁਕਨਦੀਨ ਸੁਣਹੁ ਚਾਰ ਇਮਾਮੁ॥ ਨਾਨਕ ਅਯਾ
 ਜਹਾਨ ਵਿਚ ਸੱਚਾ ਲੈ ਫਰਮਾਨੁ॥ ਅਖਣ ਸੱਭੇ ਹਾਜੀਆਂ ਨਾਲੇ ਬਹਾਵਦੀਨ ਪੀਰਾਨਾਨਕ
 ਤਾਈਂ ਛੇੜਨਾ ਬਹੁਤੀ ਹੈ ਤਕਸੀਰੁ॥ ਅਖੇ ਸੈਦ ਜਲਾਲਦੀ ਅਖਨ ਸਭ ਸਦਾਤਾ॥ ਨਾਨਕ
 ਵੱਡਾ ਪੀਰ ਹੈ ਸਾਹਿਬ ਵਡ ਕਰਮਾਤਾ॥ ਬੱਧੀਓਸੁ ਸਭ ਉਮਤੀ ਮੁਖ ਥੀਂ ਬਾਂਗ ਅਲਾਇ॥
 ਹਾਜ਼ਰ ਨਾਜੁਰ ਸਭਸ ਜਾਇ ਨਾਨਕ ਵਲੀ ਖੁਦਾਇ॥ ਅਖਰ ਇਸ ਜਮਾਨੇ ਅੰਦਰ ਖਾਦਮ
 ਨਥੀ ਰਸੂਲੁ॥ ਖਤਮਾਂ ਦੇ ਸਿਰ ਖਤਮ ਹੈ ਨਾਨਕ ਰੱਬ ਕਬੂਲੁ॥ ਅਸਾਂ ਜਾਤਾ ਨਥੀ ਪਰ ਹੋਰ
 ਨ ਹੋਸੀ ਕੋਇ॥ ਦੁਹ ਫਿਰਿਕਿਆਂ ਤੇ ਬਾਹਰਾ ਜਾਹਿਰ ਨਾਨਕ ਹੋਇ॥ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੁਇ
 ਕੀਤੇ ਨੀ ਮਨਸੂਖੁ॥ ਲੈ ਫਰਮਾਨ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਨਾਨਕ ਕੀਆ ਖਰੂਜੁ॥ ਜਿਣ ਕਰ ਤੀਨੋਂ
 ਕੁੰਟ ਕਉ ਰਉਥੀ ਪਹੁਚਿਆ ਆਇ॥ ਚਉਥੀ ਕੁੰਟ ਭੀ ਜਿਣ ਲਈ ਸੱਚੀ ਰੱਖ ਪਨਾਹੁ॥
 ਸੱਚਾ ਬਾਲਾਂ ਦਸਤ ਹੈ ਜੋ ਕਾਇਮ ਸਚ ਪਰ ਹੋਇ॥ ਕੂੜ ਨ ਪਹੁੰਚੇ ਸੱਚ ਨਾਲ ਜੇ ਸਉ ਦਉਝੇ
 ਕੋਇ॥ ੧੯॥ ਸੁਆਲ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ਸੂਰਾ॥ ਅਖੇ ਨਾਨਕ ਹਿੰਦਕੀ ਸੁਣਹੋ ਚਾਰ
 ਇਮਾਮੁ॥ ਮੁਸਲਮਾਨੀ ਹਿੰਦ ਵਿਚ ਕਿਉਂ ਕਰ ਹੋਈ ਆਨੁ॥ ਕਰਦੇ ਬਹੁਤ ਉਪਾਇ ਹੈਨ
 ਹੁਣ ਤਕ ਮੁਸਲਮਾਨੁ॥ ਯਕ ਸਿਰ ਹਿੰਦ ਨ ਹੋਵਈ ਸੱਭੇ ਕਹੋ ਬਿਆਨੁ॥ ਜਿੱਚਰ ਹੁਕਮ
 ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਤਿਚਰ ਚਲਿਆ ਜੋਰੁ॥ ਜਾਂ ਭਾਵੈ ਖੁਦਾਇ ਫਿਰ ਉਪਰ ਭੇਜੇ ਹੋਰਾ॥ ਪਾਤਸ਼ਾਹਾਂ ਦੇ
 ਮਾਮਲੇ ਦਰੀਆਵਾਂ ਦੇ ਫੇਰੁ॥ ਸਭ ਗਾਲ ਹੱਥ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਲੋਕ ਕਰਨ ਮਨਸੂਬੇ ਛੇਰਾ॥ ਤੁਸਾਨੂੰ
 ਭੇਜਿਆ ਰੱਬ ਨੇ ਕਾਫਰ ਪਾਵਹੁ ਰਾਹਿ॥ ਜੇਹੜੇ ਰੱਬ ਨ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ ਹੈਂ ਗਾਮਰਾਹਿ॥ ਲੈ
 ਫਰਮਾਨ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਆਏ ਮਸਲਮਾਨੁ॥ ਮਾਰਨ ਗਉ ਗਰੀਬ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਭੁਲਾਇ ਸ਼ੈਤਾਨੁ॥
 ਕਹਿੰਦੇ ਪਕੜ ਪਰਿਦਿਆਂ ਐਰ ਦਵਿੰਦੇ ਜੀਅ॥ ਮਾਰਨ ਛੁਰੀਆਂ ਲੱਤ ਦੇ ਕਹਿਨ ਹਲਾਲੀ
 ਥੀਆ॥ ਤੁਰਦੇ ਫਿਰਦੇ ਜੀਆਂ ਨੂੰ ਦੇਵਨ ਤੁਰਕ ਅਜ਼ਾਰੁ॥ ਖਾਵਨ ਮਾਸ ਹਲਾਲ ਕਹਿ ਹੋਸਨ
 ਅੰਤ ਖੁਆਰੁ॥ ਅਗਲੀ ਪਿਛਲੀ ਸਭ ਗਾਲ ਬਿਲਕੁਲ ਦੇਹਿ ਬਤਾਇ॥ ਅਖਹੁ ਚਾਰ ਇਮਾਮ
 ਸਚ ਪੁੱਛੈ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹੁ॥ ੨੦॥ ਜਵਾਬ ਚਾਰ ਇਮਾਮ ਸੂਰਾ॥ ਸੁਣੀਐ ਨਾਨਕ
 ਸ਼ਾਹ ਜੀ ਅਖਣ ਚਾਰ ਇਮਾਮੁ॥ ਮਸਲਾ ਸੁਣੀਐ ਹਿੰਦ ਦਾ ਜਿਉਂ ਆਏ ਮਸਲਮਾਨੁ॥ ਰਾਜਾ
 ਜੰਮੂ ਕੋਹ ਦਾ ਦਿੱਲੀ ਦਾ ਪਤਿਸ਼ਾਹੁ॥ ਨਾਉਂ ਸਲਵਾਹਿਣ ਅਖੀਐ ਸ਼ਾਹਾਂ ਦੇ ਸਿਰਸ਼ਾਹੁ॥ ਬੱਧੇਸ
 ਕੋਵ ਸਿਆਲ ਉਸ ਨੀਵੀਂਹ ਤੁਰਕ ਦਿਵਾਇ॥ ਤਿੰਦੂ ਹੋਯਾ ਤੁਰਕ ਰਾਜ ਹੁਕਮ ਖੁਦਾਇ ਪਾਇ

॥ ਬੇਟਾ ਰੰਡੀ ਰੰਨ ਦੇਇਂਕੋ ਹੀ ਘਰ ਸੋਇ॥ ਨੀਵੀਂ ਦਿੱਤਾ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਤਰਸ ਨ ਕੀਤੇਸੁ ਕੋਇ
 ॥ ਤਰਸਨ ਕੀਤਾ ਰੱਬ ਦਾ ਕਾਫਰ ਨੇ ਮਰਵਾਇ॥ ਨੱਠੀ ਰੰਡੀ ਜਾਨ ਲੈ ਪਹੁਤੀ ਮੱਕੇ ਆਇ
 ॥ ਬਰਕਾ ਪਾਵੇ ਪੱਟ ਵਾਲ ਮੁਖ ਤੇ ਕੂਕੇ ਹਾਇ॥ ਬੇਟਾ ਹਮਜ਼ੇਅਰਬ ਦਾ ਰੂਮੀ ਆਲਮਸ਼ਾਹ
 ॥ ਰੰਡੀ ਕੂਕੇ ਦਾਦ ਦਾਦ ਕਰੀਂ ਅਦਲ ਪਤਿਸ਼ਾਹ॥ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕੋ ਮਾਰਿਆ ਕਾਫਰ ਨੀਵ
 ਚਣਾਇ॥ ਬੈਠਾ ਤਖਤ ਪਰ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਰੰਡੀ ਦੀ ਸੁਣੀ ਕਹਾਇ॥ ਬਰਬਰ ਕੰਬੇ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਜਾਂ
 ਕੰਨੀ ਸੁਣੀ ਕਹਾਇ॥ ਬੀਜਾ ਰਖਿਆ ਆਲਮ ਸ਼ਾਹ ਚੱਬੇ ਕੋਈ ਜੁਵਾਨ॥ ਲੱਕ ਬੰਨ੍ਹ ਸ਼ਮਸੇਰ
 ਕਉ ਘਿੰਨੇ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ॥ ਸਭ ਖੜੀ ਬਾਂਈਸੀ ਰੂਮ ਦੀ ਨਾਲੇ ਸੱਤਰ ਸਾਨ॥ ਖੜੇ ਬਹੱਤ੍ਰੂ
 ਉਸਰੇ ਇਕ ਥੀਂਇਕ ਜੁਆਨ॥ ਤੁਰਤੁਰ ਦੇਖਨ ਉਮਰੇ ਸਕਨ ਨ ਮੁਖਹੁ ਅਲਾਇ॥ ਸੱਭਾ
 ਖਲੋਤੀ ਆਮਖਾਸ ਕੋਇ ਨ ਬੀਜਾ ਖਾਇ॥ ਬਰਬਰ ਕੰਬੇ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਜੜੋਂ ਜਜੋਂ ਢਿੱਲ ਲਗਾਇ
 ॥ ਬਹਰੋਂ ਆਏ ਸ਼ਿਕਾਰ ਖੇਡਸ਼ਾਹ ਅਲੀ ਇਮਾਮ॥ ਗਾਨਾ ਹੱਥ ਵਿਵਾਹਦਾ ਜੰਵੇ ਦਾ ਸਮਿਆਨ
 ॥ ਬੇਟਾ ਰੂਮੀਸ਼ਾਹਦਾ ਸ਼ਾਹ ਅਲੀ ਸਿਰਦਾਰ॥ ਲੀਤੇਸੁ ਬੀਜਾ ਉਠਾਇਕੇ ਬਿਨ੍ਹੇ ਲੱਕ ਤਲਵਾਰ
 ॥ ਚਾਰਸੈ ਵਰ੍ਹੇ ਅੱਗੇ ਨ ਬੀ ਥੀਂ ਹੋਇ ਬੀਤੀ ਇਹ ਬਾਤ॥ ਚਹਿੰਅ ਇਮਾਮ ਫ਼ਉਜਾਨ ਲੈ ਸਬ
 ਬਈਸੀ ਸਾਬ॥ ਇਕ ਲੱਖ ਅੱਸੀ ਹਜ਼ਾਰ ਗਿਣ ਮਿਲਿਆ ਨਾਲ ਸਹਾਬ॥ ਦਉਹਿੰਅ ਹਿੰਦੁ-
 ਸਤਾਨ ਪਰ ਪਹੁਤਾ ਆਇ ਸ਼ਿਤਾਬ॥ ਇਕ ਸਿਰਾਹਿੰਦਕੋਹ ਦਾ ਇਕ ਸਿਰਾ ਲੈਰੁਮ॥ ਧਾਏ
 ਕਟਕ ਅਛੂਹਣੀਆਂ ਹਫ਼ਤ ਵਲਾਇਤ ਧੂਮ॥ ਉਧਰੋਂ ਲਸ਼ਕਰ ਹਿੰਦ ਦੇ ਪਹੁਤੇ ਹਿੰਦੂ ਪਹਾੜ
 ॥ ਦੌਖਣ ਪੂਰਬ ਇਕ ਸਿਰਾ ਆਏ ਕਟਕ ਹਜ਼ਾਰ॥ ਪੰਜ ਸੈ ਕੋਹ ਮੈਦਾਨ ਬੰਨ੍ਹ ਤਾਂ ਮਿਲੇ
 ਦੁਏ ਦਲ ਆਇ॥ ਹਾਬੀ ਘੋੜੇ ਅਗਣਤ ਹੀ ਕੀਮਤ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ॥ ਹੋਆ ਜੰਗ ਅਜੀਬ ਤਬ
 ਦੁਹਿਰ ਮਾਰੀ ਛੇਰ॥ ਜਿਤਨੀ ਗਈ ਸੀ ਫ਼ਉਜਾਨ ਰੂਮ ਦੀ ਇੱਕ ਨਾ ਆਈ ਛੇਰ॥ ਸ਼ਾਹ ਅਲੀ
 ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਇ ਮਾਰੇ ਸੱਭੇ ਸੁਹਾਬ॥ ਖਪੇਬਈਸੀ ਉਮਰੇ ਸੱਤਰ ਖਾਨ ਖਿਤਾਬ॥ ਪਿੱਛੇ ਹਿਕਸ
 ਤੁਰਕ ਦੇ ਮਾਰੇ ਤੁਰਕ ਕਰੋਜ਼॥ ਅੱਗੇ ਹੋਇ ਕਤਲਾਮ ਦਲ ਪਿੱਛੇ ਪਹੁਚਨ ਹੋਰ॥ ਫੈਸਲ ਹੋਆ
 ਨ ਝਗੜਾ ਮੁੱਦਤ ਬਹੁਤ ਬੀਤਾਇ॥ ਝਗੜੇ ਹੀ ਵਿਚ ਉਪਜੇ ਨ ਬੀ ਰਸੂਲ ਖੁਦਾਇ॥ ਜੋਰੇ ਨ ਬੀ
 ਰਸੂਲ ਦੇ ਹੋਈ ਜ਼ਬਤ ਤਬ ਹਿੰਦਾ॥ ਪਹਿੰਅ ਖੁਤਬਾਨ ਬੀ ਦਾ ਸੁਣਿਆ ਸਗਲ ਨ ਰਿੰਦ॥ ੨੯॥
 ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ਸੂਰਾ॥ ਆਖੇ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ਸਰ ਸੁਣੀਐ ਸਚ ਕਲਾਮ॥ ਘਣੀ ਮੁੱਦਤ
 ਬੈਠਿਆਂ ਤੁਸਾਂ ਖਾਧੀ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ॥ ਹੁਣਤਕ ਹਿੰਦਨ ਸਾਧੀਆ ਸਭ ਹੋਈ ਨ ਮੁਸਲਮਾਨ॥ ਘੱਟ
 ਨ ਹੋਈ ਤੁਸਾਂ ਵਲ ਸੁਣ੍ਹੋ ਚਾਰ ਇਮਾਮ॥ ਜਿਚਰ ਅਮਲ ਸੀ ਮਗਰ ਬੀ ਤਿਚਰ ਤੁਮਾਰਾ ਜੋਰ॥
 ਹੁਣ ਹੁਕਮ ਤੁਮਾਰਾ ਉਠਿਆ ਆਇ ਪਹੁਤਾ ਹੁਣ ਹੋਰ॥ ਰਹਿਆ ਹੁਕਮ ਗਰੂਬ ਦਾ ਚਲਿਆ
 ਹੁਕਮ ਸ਼ਮਾਲ॥ ਇੱਕ ਸ ਪੈਰ ਨ ਚਲ ਸਕੈ ਜਿਚਰ ਹੋਇ ਨ ਚਾਰਾਂ ਹੁਕਮ ਅਬਰਬਣ ਬੇਦ ਦਾ
 ਸੇ ਹੋਵਹਿ ਚਾਰੋਂ ਅੰਗਾ॥ ਚਾਰੋਂ ਮਜ਼ਹਬ ਇੱਕ ਹੋਇ ਤਾਂ ਚੱਲਹਿ ਰਾਹ ਨਿਹੰਗ॥ ਇੱਕ ਕਰੋਨ
 ਕੇਕਾਰਨੇ ਆਯਾ ਨ ਬੀ ਰਸੂਲ॥ ਦੁਨੀਆਲਾਲ ਚਲ੍ਹਗਿਆਂ ਇਕ ਨਾਮ ਗਿਆ ਹੈ ਭੂਲ॥ ਕਲਮੇ

ਇੱਕਪੁਕਾਰਿਆਏਂਕੋਇੱਕ ਖੁਦਾਇ॥ ਸਭਨਾਂ ਅੰਦਰ ਇੱਕਹੈਘਰਵਧਕਹੀ ਨਜਾਇ॥ ਆਖਣ
 ਆਖਿਆਏਕਨਾਮ ਸਮਝਿਆ ਰਤੀ ਨ ਮੂਲ ॥ ਖਾਨ ਹਰਾਮ ਹਲਾਲ ਕਰ ਚਲਿਆ ਮਜ਼ਹਬ
 ਰਸੂਲ॥ ਤੁਰਕ ਹੋਇ ਮਨਸੂਖਹੁਨ ਫਿਰਨਾਨ ਕਰ ਕੀਆ ਖਰੂਜ॥ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੁਇ ਕੀਤੇ
 ਹਨ ਮਨਸੂਖ॥ ਜਿਸਦੇਹ ਫਰਮਾਨ ਹੋਇ ਸੱਚਾਅਮਲ ਚਲਾਇ॥ ਜਿੱਥੇ ਉਸਦਾ ਹੁਕਮ ਜਾਇ
 ਅੱਗੋਂ ਸਕੇ ਨ ਕਛੁ ਦੁਰਾਇ॥ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਸਭ ਮੰਨਨ ਹੁਕਮ ਕਬੂਲ ॥ ਨਾਨਕ ਆਯਾ
 ਦੁਨੀਵਿਚ ਦੂਜਾ ਜਪੇ ਨ ਮੂਲ ॥ ਗੁਜ਼ਰੇ ਨੂੰ ਸਲਵਾਤ ਹੈ ਜੋਤਿਸ ਪਰ ਬੈਠੇ ਹੋਗਾ ਮਰਦਾਹੋਯਾ
 ਬਹਾਇ ਜਾਇ ਫਿਰ ਹੋਇ ਸਵਾਯਾ ਜੋਰ॥ ਕਰਕੇ ਆਪ ਬਰਾਬਰੀ ਚਾਕੂ ਬਹਾਏ ਤਖਤ॥ ਦੇਵੇ
 ਟਿੱਕਾ ਹੱਥੀਅਪਣੀਂ ਦੇ ਸਵਾਈ ਬਖਤ॥ ਅਟਕੇ ਮਜ਼ਹਬ ਨ ਫੇਰ ਤਿਸ ਹੁਇ ਬੈਠੇ ਇੱਕ
 ਸਰੂਪ॥ ਇਕ ਜੋਤ ਦੁਇ ਮੂਰਤੀਂ ਸੱਕਨਕਰੇ ਸਪੂਤ ॥ ਨਾਨਕ ਰਾਜ ਚਲਾਇਆ ਸਚ ਨੀਵ
 ਸਤਾਣੀ ਦੇਇ॥ ਹਲੇ ਨ ਹਲਾਈ ਕਿਸੇ ਦੀ ਖਸ ਨ ਕੋਈ ਲੇਇ॥ ਖਾਲੀ ਤਖਤ ਨ ਰਹੇ ਕਦ
 ਮਹਾਂਪੁਰਖ ਹੈ ਜੇਇ॥ ਸਵਾਈਅਤੇ ਸਵਾਈਆ ਜਾਮੇ ਪਹਿਰੇ ਸੋਇ॥ ਦੀਵੇਤੇ ਦੀਵਾ ਬਲੇ ਜੋਤੀ
 ਘਰ ਨ ਜਾਇ॥ ਪੀਰ ਮੁਰੀਦ ਬਰਾਬਰੀ ਨਾਕ ਸੱਚ ਅਲਾਇ॥ ੨੨ ॥ ਸੁਆਲ ਚਾਰ
 ਇਮਾਮ ਸੂਰਾ॥ ਸੁਟੀਐ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ਜੀ ਸਚ ਆਖਣ ਚਾਰਇਮਾਮ॥ ਜਿਉਂ ਕਰ
 ਤੁਰਕਾਂ ਹਿੰਦ ਲਈ ਅਸਾਂ ਸੱਭੋਕਹਿਆ ਬਿਆਨ॥ ਤੁਸੀਵੀ ਅਪਣੇ ਮਜ਼ਹਬ ਦਾ ਮਸਲਾ ਕਹੋ
 ਸੁਣਾਇ॥ ਲੈਕਰ ਅੱਵਲ ਆਖਰੋਂ ਸਭ ਦੇਹੋ ਗੱਲ ਬਤਾਇ॥ ਕਿਉਂਕਰ ਆਦਮ ਸਿਰਜਿਆ
 ਜਿਮੀਂ ਤੇ ਅਸਮਾਨ॥ ਅੱਵਲਾਅੱਵਲ ਕਉਣ ਸੀ ਜਿਨ ਸਿਰਜਿਆ ਏਹ ਜਹਾਨ॥ ਏਹ
 ਹਕੀਕਤ ਜੋ ਦਸੇਸੋਈ ਅੱਵਲ ਫ਼ਕੀਰ॥ ਮੀਰਾਦੇਸਿਰ ਮੀਰ ਹੈ ਪੀਰਾਂ ਦੇ ਸਿਰ ਪੀਰ॥ ੨੩॥
 ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ਸੂਰਾ॥ ਆਖੇ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ਸਚ ਸੁਣਹੁ ਚਾਰਇਮਾਮ॥ ਅੱਵਲ
 ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਸੀ ਹੋਰਨ ਦੂਜਾ ਜਾਨ॥ ਬੇਨਬੂਨ ਬੇਚਗੂਨ ਹੈ ਜਨਮ ਮਰਨ ਵਿਚ ਨਾਹਿ॥
 ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਖੁਦਾਇ ਸੀ ਜੋ ਰਮਿਆ ਸਭਨਾ ਮਾਹਿ॥ ਨਾਤਦ ਬਾਦ ਨ ਆਬ ਸੀ ਨਾਤਦ ਨਾਰ
 ਨਖਾਕ॥ ਆਪੋ ਆਪ ਖੁਦਾਇਸੀ ਪਾਕਾਂ ਦੇ ਸਿਰਪਾਕ॥ ਸਾਹਿਬ ਅਪਣੇ ਖਿਆਲਤੇਲੀਤੇਸ
 ਨੂਰ ਜਗਾਇ॥ ਨੂਰਹੁ ਉਪਜੀ ਬਾਇ ਫਿਰ ਬਾਦਜੁ ਆਬ ਉਪਾਇ॥ ਆਬਹੁ ਆਤਸ਼ ਉਪਜੀ
 ਆਤਸ਼ਤੇਫਿਰਖਾਕ॥ ਖਾਕੀ ਬੁੱਤ ਬਟਾਇਆ ਨਾਉਂ ਧਰਿਆ ਆਦਮ ਪਾਕ॥ ਅੱਵਲ ਖੁਟ
 ਖੁਦਾਇ ਸੀ ਕੁਦਰਤ ਨੂਰ ਕਹਾਇ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸ਼ਨ ਮਹੇਸੂਤੈ ਫਿਰ ਕੁਦਰਤਿ ਲਏਬਟਾਇ
 ਰਾਜਸ਼ਤਕ ਤਾਮਸੀ ਏਹਾ ਗੁਣ ਅਤਿ ਕੀਨ॥ ਤੀਨੋਂ ਮਿਲ ਗਲੀਜ਼ ਹੋਇ ਤਾਂਤੇ ਭਈ
 ਜ਼ਮੀਨ॥ ਅੱਵਲ ਆਦਮ ਬਿਸ਼ਨ ਹੋਇ ਦੂਜਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੋਇ॥ ਤੀਜਾ ਆਦਮ ਮਹਾਂਦੇਵ ਮਹੀਮਦ
 ਕਰੇ ਸਭ ਕੋਇ॥ ਚਉਥਾ ਆਦਮ ਕਸਪ ਰਿਖ ਜਿਨ ਸਾਜੀ ਬਹੁਤ ਸਫ਼ਾਤ॥ ਕਸਪੋਂ ਉਪਜੇ
 ਆਦਮੀ ਕਾਨ ਹੈਵਾਨਨਬਾਤ॥ ਲਖ ਰਉਰਾਸੀ ਜੀਅ ਜੰਤਕਛੁ ਅੰਤਨਪਾਰਾਵਾਰ॥ ਜੀਅ
 ਤੇਜ਼ੀ ਉਪਜੇ ਕਛੁ ਕੀਆ ਨਜਾਇ ਸੁਮਾਰ॥ ਉਪਜੇ ਕਈ ਪੈਕੰਬਰਾਂ ਉਪਜੇ ਕਈ ਅਵਤਾਰ

"ਰਹੁ ਜੁੱਗਾਂ ਦੀ ਚਉਕੜੀ ਸਾਜੀ ਝੁਦ ਕਰਤਾਰ ॥ ਸਤਜੁਗ ਰਥ ਸੰਤੋਖ ਦਾ ਧਰਮ ਅੱਗੇ
ਰਥਵਾਹ ॥ ਸਭਨਾਂ ਇੱਕੇ ਮਜ਼ਹਬ ਸੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਰਿਖ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ॥ ਲਖ ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਆਰਜਾ ਕੋਠੇ
ਮੰਡਪ ਨਾਹਿ ॥ ਰਹਿੰਦੇ ਛੱਪਰ ਛਾਉਂ ਕਰ ਕੰਦ ਮੂਲ ਹੁਣ ਖਾਹਿ ॥ ਬੇਟੀ ਬੇਟਾ ਇੱਕ ਵਾਰ
ਹੁਵਹਿੰਤ ਵੱਲਦ ਦੋਇ ॥ ਰਹਿੰਦੇ ਪਉਣ ਅਹਾਰ ਪਰ ਬਹੁਤ ਅਹਾਰ ਨ ਹੋਇ ॥ ਜੀਵਣ ਦਾ
ਨਹਿ ਆਸਰਾ ਰਹਿੰਦੇ ਸਦਾ ਨਿਰਾਸ ॥ ਬ੍ਰਹਮਣ ਰਾਜਾ ਪਰਸਰਾਮ ਜਿਨ ਖੱਤ੍ਰੀ ਕੀਤੇ ਨਾਸ ॥
ਖੱਤ੍ਰੇਪਣ ਦੇ ਕਾਰਨੇ ਤ੍ਰੈਤੇ ਧਰ ਅਵਤਾਰ ॥ ਤ੍ਰੈਤੇ ਰਾਮ ਅਉਤਾਰ ਸੀ ਖੱਤ੍ਰੀ ਬਲੀ ਅਹੰਕਾਰ ॥
ਬਲ ਹਰ ਉਸ ਪਰਸਰਾਮ ਦਾ ਚਰਨੀ ਸੀਸ ਲਗਾਇ ॥ ਬ੍ਰਹਮਣ ਸਟਿਆ ਖੜਗ ਕਉ ਸਕੇ
ਨਫੇਰ ਉਠਾਇ ॥ ਤ੍ਰੈਤੇ ਰਥ ਜਤੇ ਕਾਜੇਰ ਅੱਗੇ ਰਥਵਾਹ ॥ ਮਥਿਆ ਖੀਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਕਉ
ਘੁਉਦਹ ਰਤਨ ਕਢਾਇ ॥ ਖੱਤ੍ਰੀ ਰਾਜੇ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਰਾਮਰਦ ਅਵਤਾਰ ॥ ਜਿਨੀ ਜਿੱਤੀ ਨਉ
ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਇਕ ਵਰਨ ਕੀਆ ਸੰਸਾਰ ॥ ਦੁਆਪੁਰ ਰਥ ਤਪੇ ਦਾ ਹੀਕਾਰ ਅੱਗੇ ਰਥਵਾਹ ॥
ਹੋਏ ਜਾਦਵ ਰੂਪ ਸਭ ਵੈਸਾਂ ਦੇ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ॥ ਹੋਆ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਵਤਾਰ ਤਬ ਜਿਨ ਕੀਤੇ ਦੈਤ
ਫਨਾਹ ॥ ਸੱਭਾਂ ਹੋਈ ਇੱਕ ਵਰਨ ਦੂਜਾ ਵਰਨ ਨ ਆਹਿ ॥ ਦੁਆਪੁਰ ਕੇ ਅੰਤ ਵਿਖੇਜਬ ਕਲ
ਜੁਗਾਲਾਗਾ ਆਇ ॥ ਲੀਲਾ ਸਾਜੀ ਕਲਜੁਗੀ ਕਰਕੇ ਬਹਤ ਬਿਖਾਇ ॥ ਆਇਤ
॥ ਸਾਮੁ ਕਹੈ ਸੇਤੰਬਰਿ ਸੁਆਮੀ ਸਚ ਮਹਿ ਆਛੈ ਸਚ ਰਹੈ ॥ ਸਭ ਕੋ ਸਚ ਸਮਾਵੈ ॥ ਸਤਿਜੁਗ
ਅੰਦਰ ਸਚ ਵਰਤੈ ਝੂਠ ਨ ਕੋਇ ਅਲਾਵੈ ॥ ਰਿਗ ਕਹੈ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਦੇਵ
ਮਹਿ ਸੂਰ ॥ ਨਾਇ ਲਾਇਐ ਪਰਾਛਤਿ ਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਤਉ ਮੌਖੰਤਰ ਪਾਇ ॥ ੨ ॥ ਜੁਜ ਮਹਿ
ਜੋਰ ਛਲੀ ਚੰਦ੍ਰਾਵਲ ਕਾਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜਾਦਵ ਭਇਆ ॥ ਪਾਰਜਾਤ ਗੋਪੀ ਲੈਅਇਆ ਬਿੰਦ੍ਰਾਥਨ
ਮਹਿ ਰੰਗ ਕੀਆ ॥ ੩ ॥ ਕਲ ਮਹਿ ਬੇਦ ਅਥਰਬਣ ਹੁਆ ਨਾਮ ਝੁਦਾਈ ਅਲਹੁ ਭਇਆ ॥
ਨੀਲ ਬਸਤ੍ਰ ਲੇ ਕਪੜੇ ਪਹਿਰੇ ਤੁਰਕ ਪਠਾਣੀ ਅਮਲ ਕੀਆ ॥ ਚਾਰੇ ਬੇਦ ਹੋਏ ਸਚਿਆਗਾ
ਪੜਹਿ ਗੁੜਹਿ ਤਿਨ ਚਾਰ ਬੀਚਾਰ ॥ ਭਾਉ ਭਰਾਤ ਕਰ ਨੀਚ ਸਦਾਏ ॥ ਤਉ ਨਾਨਕ ਮੌਖੰਤਰ
ਪਾਏ ॥ ੨੪ ॥ ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸੂਰਾ ॥ ਸੁਣਹੋ ਚਾਰ ਇਮਾਮ ਸਚ ਕਹੋ ਖੋਲ੍ਹ ਬਜਾਨ
॥ ਮਾਰਿਆ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਇੰਦ੍ਰ ਪੁਰ ਸਭ ਗੋਪੀ ਲੁਟੀ ਨਿਦਾਨ ॥ ਪੱਟੇ ਸਭੇ ਪਾਰਜਾਤ ਮੁੱਛੋਂ ਲਏ
ਉਖੇਦਾਹੇਠੋਂ ਨਿਕਲ ਆਇਆ ਰੰਬ ਅਥਰਬਣ ਬੇਦਾ ॥ ਨੀਲੇ ਬਸਤ੍ਰ ਲਪੇਟਿਆ ਸਾਹਿਬ ਦਾ
ਛਰਮਨ ॥ ਸਭਨਾਂ ਮੰਨਿਆ ਸੀਸ ਧਰਹਿੰਦੁਮੁਸਲਮਾਨ ॥ ਇੰਦ੍ਰ ਪੁਰੀਤੇਆਇਕਰਬੈਠਮਥਰ
ਮਾਹਿ ॥ ਬਿੰਦ੍ਰਾਥਨ ਬਣਾਇਆ ਗੋਪੀ ਕਾਨੂ ਖਿਲਾਹਿ ॥ ਫਿਰ ਮਥਰੋਂ ਚਲਿਆ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਅੱਗੇ
ਅਥਰਬਣ ਬੇਦ ॥ ਜੀਤੇ ਸੁ ਚਾਰੋਂ ਕੁਟ ਕੋ ਕਰਕੇ ਅਚਰਜ ਖੇਡ ॥ ਫਿਰ ਨੀਲੀ ਜੁਬਾ ਪਹਿਰ
ਕਰ ਬੈਠਾ ਮੱਕੇ ਆਨ ॥ ਇੱਕੇ ਇੱਕ ਝੁਦਾਇ ਹੈ ਇਹ ਆਖੇ ਮੁਹੋਂ ਕਲਾਮ ॥ ਨੀਲਾ ਬਾਣ
ਪਹਿਰ ਕਰ ਧਰਿਆ ਮੁਸੱਲਾ ਸੀਸ ॥ ਆਸ ਕੁਜਾ ਹੱਥ ਕਰ ਕਾਜੀ ਹੋਯਾ ਜਗਈਸ ॥ ਆਖੇ
ਮੋਚ ਕਲਾਮ ਨੋਂ ਇੱਕੇ ਇੱਕ ਝੁਦਾਇ ॥ ਜੈਸਾ ਕੈਈ ਬੀਜ ਹੈ ਤੈਸਾ ਹੀ ਲੁਣ ਖਾਇ ॥ ਸਤਜੁਗ

ਵਿਚਅਨਿਆਉਂ ਸ੍ਰੀ ਸੁਣੀਐ ਤਿਸਦਾ ਬਿਆਨ॥ ਇੱਕ ਵਿਗਾੜੇ ਕੰਮ ਜੋ ਮਾਰੀਐ ਸਭ ਜਹਾਨ॥
 ਤ੍ਰੈਤੇ ਦਾ ਅਨਿਆਉਂ ਸੁਨ ਕਾਨ ਧਰੋ ਸਭ ਕੋਇ॥ ਕੰਮ ਵਿਗਾੜੇ ਇੱਕ ਕੋ ਸਭ ਨਗਰੀ ਕਉ
 ਦੁਖ ਹੋਇ॥ ਦੁਆਪਰ ਦਾ ਅਨਿਆਉਂ ਸੁਣ ਕੋਈ ਆਵੈ ਕੰਮ ਵਿਗਾੜੇ॥ ਮਾਰੀਐ ਉਸਦਾ
 ਗੋਤ੍ਰ ਸਭ ਕਰੇ ਨ ਕੋਇ ਵੀਚਾਰ॥ ਕਲਜੁਗ ਸੱਚ ਨਿਆਉਂ ਹੈ ਜੋ ਵਿਗਾੜੇ ਪਾਵੈ ਸੋਇ॥ ਹੋਰਸ
 ਕਿਸੇ ਨ ਮਾਰੀਐ ਭਾਵੈ ਕੋਈ ਹੋਇ॥ ਜੇਹਜ਼ਾ ਅੰਗ ਗੁਨਾਹ ਕਰ ਤਿਸ ਅੰਗੇ ਮਿਲੇ ਸਜਾਇ॥
 ਵਿੱਚ ਕਿਤਾਬਾਂ ਲਿਖਿਆਂ ਆਖਿਆਂ ਪਾਕ ਖੁਦਾਇ॥ ਬਾਣੀ ਬ੍ਰਹਮੇ ਰਿਖੀ ਦੀ ਥੀਆਂ ਅਬਰਛਣ
 ਬੇਦ॥ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਵਿਚ ਤਬ ਹੋਏ ਦੁਇ ਬਿਧਿ ਭੇਦ॥ ਸਤਜੁਗ ਹੋਯਾ ਜੱਗ ਮੇਧ
 ਹਾਥੀ ਜੱਗ ਪਵਾਇ॥ ਹੋਮ ਕੀਆ ਸਭ ਦੇਵਤਿਆਂ ਫਿਰ ਹਾਥੀ ਲੀਆ ਜੀਵਾਇ॥ ਤ੍ਰੈਤੇ ਹੋਯਾ
 ਅਸਮੇਧ ਰਾਜੇ ਹੋਮ ਕਰਾਇ॥ ਮੁਆ ਫੇਰ ਜੀਵਾਈਐ ਕਰ ਹਲਾਲ ਸਭ ਪਾਇ॥ ਦੁਆਪਰ
 ਹੋਆ ਗਉਮੇਧ ਫਿਰ ਲੀਨੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀਵਾਇ॥ ਪਿੱਛੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਬਿਨ ਮੰਤ੍ਰ ਨ ਸਕੀ
 ਉਠਾਇ॥ ਤਿਥੋਂ ਹੋਈ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਭ ਫਿਰ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕਹਾਇ॥ ਤਿਥੋਂ ਹੋਏ ਰਾਹ ਦੁਇ ਮਿਲ
 ਬੈਠਣ ਖਾਣਾ ਖਾਇ॥ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੁਇ ਹੁਇ ਬੰਧ ਨਿਆਰੇ ਦੋਇ॥ ਉਨ੍ਹਾਂ ਖਾਧਾ ਹੱਡ
 ਮਾਸ ਉਹ ਪੀਵਨ ਦੂਦ ਲੈ ਚੋਇ॥ ਗਉ ਮਾਤਾ ਹਿੰਦੂਆਂ ਪੂਜਨ ਕਰਨ ਮਸਕਾਰ॥ ਗਉ ਮਾਰਨ
 ਦੇਖ ਹੈ ਕੂਕਨ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ॥ ਜਿੱਦੇ ਜਿੱਦੀ ਆਪ ਵਿਚ ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਲੜਾਇ॥ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਰਿਆ
 ਸੂਰ ਨੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਰੀ ਗਾਇ॥ ਦੁਹਾਂ ਕੀਤੀ ਹੱਤਿਆ ਮੁਏ ਨ ਜੀਵੇ ਫੇਰਾ॥ ਦਰਗਾਹ ਸੱਚੇ ਰੱਬ ਦੀ
 ਦੁਇ ਲਹਿਨ ਸਜਾਈਂ ਛੇਰਾ॥ ਕਲਜੁਗ ਦਾਨੋਂ ਮੇਧ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਉਮੇਧ॥ ਸੜਸਨ
 ਅੱਗੀਂ ਪਾਇਕੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੀਤੇ ਧਰਮ ਨਿਖੇਧਾ॥ ਧਰਮੋਂ ਕਰਮੋਂ ਬਾਹਿਰੇ ਦਰਗਾਹ ਲਹਨ ਨ ਛੋਇ
 ॥ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਵਿਚ ਭਾਵੈ ਕੋਈ ਹੋਇ॥ ਇੱਕ ਰਹੇ ਇਕ ਜਾਹਿ ਉਠ ਤਬ ਹੀ ਚੱਲੇ ਰਹਿ
 ॥ ਦੇਵੈ ਕਾਇਮ ਹੋਇ ਰਹੇ ਘੇਰਾ ਘੁੰਮਰ ਪਾਇ॥ ਦੁਹ ਥੀਂ ਹੋਯਾ ਨ ਕੰਮ ਕੋ ਫਿਰ ਕੀਤਾ ਹੁਕਮ
 ਖੁਦਾਇ॥ ਦੁਹ ਕੇ ਉਪਰ ਤੀਸਰਾ ਨਾਨਕ ਤੂੰ ਹੀ ਜਾਇ॥ ਦੁਨੀਆਂ ਅੰਦਰ ਜਾਇ ਕਰ ਇੱਕੋ
 ਨਾਮ ਜਪਾਇ॥ ਉਮਤ ਸਭ ਬਦਰਾਹ ਹੈ ਤੁਮ ਪਾਵਹੁ ਸਿੱਧੇ ਰਾਹਿ॥ ਧਰਮ ਚਲਾਵਹੁ ਸੱਚ ਦ
 ਦੇਵਹੁ ਕੂੜ ਉਠਾਇ॥ ਜੋ ਸਰਨੀ ਆਵਹਿ ਦੁਹ ਵਿਚਹੁ ਤਿਸਨੂੰ ਲਵੈ ਮਿਲਾਇ॥ ਨਹੱਕ ਜੀਅਂ
 ਨ ਮਾਰੀਅਹਿ ਰੱਖ ਕਰਹੁ ਗਰੀਬਾਂ ਜਾਇ॥ ਲਖ ਚੁਰਾਸੀ ਮੇਦਨੀ ਸਭਨਾਂ ਵਿੱਚ ਖੁਦਾਇ॥ ਚਿੱਟ
 ਬਾਣੀ ਸਤਜੁਗੀ ਪੀਲਾ ਤ੍ਰੈਤੇ ਮਾਹਿ॥ ਰੱਤਾ ਬਾਣੀ ਦ੍ਰਾਪੁਰੇ ਕਾਲਾ ਕਲਜੁਗ ਪਾਹਿ॥ ਜਬ ਹੋਸੀ
 ਇਕ ਬਰਨ ਸਭ ਤਬ ਹੋਸੀ ਨੀਲਾ ਰੰਗਾ॥ ਬਾਣੀ ਸੱਚ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਕਹੇ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹਮਲੰਗ
 ॥ ਜਾਤ ਪਾਤ ਸਭ ਉਠਸੀ ਸਬ ਸੰਕਰ ਬਰਨ ਕਹਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਕਹੇ ਇਮਾਮ ਜੀ ਇਉਂ
 ਲਿਖਿਆਂ ਬੇਦਾਂ ਮਾਹਾ॥ ੨੫ ॥ ਸੁਆਲ ਕਾਜੀ ਵੱਜੁਮਲਾ ਮੁਸਲਮਾਨ ਸੂਰਾ ॥ ਸੁਣ ਵੱ
 ਨਾਨਕ ਹਿੰਦੂਆਂ ਪੁੱਛਨ ਮੁਸਲਮਾਨ॥ ਸਾਹਿਬ ਆਦਮ ਸਿਰਜਿਆਂ ਪਤਸ਼ਾਹਾਂ ਸਿਰ ਸੁਲਤਾਨ
 ॥ ਆਦਮ ਕੀ ਕੀ ਮਜ਼ਹਬ ਸੀ ਏਹ ਭੀ ਦੇਇ ਬਿਆਨ॥ ਅੰਦਰ ਕੇਹਜ਼ਾ ਮਜ਼ਹਬ ਸੀ ਜਦ

ਪੈਦਾ ਕੀਅ ਜਹਾਨ ॥ ਹਿੰਦੂ ਸੀ ਕੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਵਿਚ ਇਕ ਠਹਿਰਾਇ ॥ ਜੇ ਕਹਿਸੀ
 ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੈ ਤੁਰਕ ਦੇਸਨ ਦੀਨ ਗਵਾਇ ॥ ਹਿੰਦੂ ਕਹੇ ਸਜ਼ਾਇਹੈ ਤਾਂ ਦੇਸਨ ਬਹੁਤਅਜ਼ਾਬ
 ॥ ਕਰਨ ਮੁਹਲਤ ਨਾਨਕ ॥ ਖੋਲਹੁ ਰੂਮ ਸ਼ਿਤਾਬ ॥ ਬਹੁਤ ਦੱਬਿਆਹੀ ਕਾਜ਼ੀਆਂ ਪੀਰਕੀਤੇ
 ਨੀ ਸਬ ਜ਼ੇਰ ॥ ਜਾਂਦੂ ਸੇਹਰ ਜਗਾਇਕੇ ਮੱਕਾਦਿੱਤਾ ਹੀਫੇਰ ॥ ਹੁਣ ਆਯ ਮਦੀਨੇ ਹੱਦ ਰੂਮ
 ਦੀ ਇੱਥਹੁ ਛੁਟਸੀਨਾਹਿ ॥ ਅੱਗੇ ਕਰਕੇ ਬਹੁਤ ਦਬੀਰੀਆਂ ਹੁਣ ਹਿਕ ਭੀ ਚਲਸੀ ਨਾਹਿ ॥
 ਜੋ ਖੋਲ੍ਹੇ ਇਸ ਰੂਮ ਨੂੰ ਸੋਈ ਅੱਵਲ ਫ਼ਕੀਰ ॥ ਪੀਰ ਪੈਕੰਬਰ ਸਭਸ ਦੇ ਸਿਰ ਸ਼ਾਹਾਂ ਦੇ ਪੀਰ
 ॥ ੨੬ ॥ ਜਬਾਬ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ਸੂਰਾ ॥ ਅਖੇ ਨਾਨਕ ਹਿੰਦਗੀ ਸੁਣੋ ਸਭ ਮੁਸਲਮਾਨ
 ॥ ਖੋਲ੍ਹੇ ਦਿਖਾਵਹੁ ਰੂਮ ਨੂੰ ਸੌਭੇ ਸੁਣਹੁ ਬਿਆਨ ॥ ਅਰਬਾਨਾ ਸਰਮੇਲ ਕਰਾਦਮ ਸਿਰਜਿਆ
 ਝਟਾਇ ॥ ਆਦਮ ਹੋਯ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਖਾਸਾ ਪੁੱਤ੍ਰ ਕਹਾਇ ॥ ਜੈਸਾ ਮਜ਼ਹਬ ਬਾਪ ਦਾ ਪੁੱਤ੍ਰ ਭੀਤੈਸਾ
 ਹੋਇ ॥ ਬੇਟੇ ਥੀਂ ਜੇ ਉਪਜੈਪੋਤ੍ਰਾ ਕਹੀਐ ਸੋਇ ॥ ਆਦਮੋਂ ਹੋਏ ਚਾਰ ਪੁੱਤ੍ਰ ਚਾਰੋਂ ਰੁਕਨ ਪਛਾਣ
 ॥ ਚਾਰੋਂ ਭੇਜੇ ਚਹੁ ਕੁਟੀਦੇਕੇ ਚਾਰਕਲਾਮ ॥ ਹਾਬੀਲ ਭੇਜਿਆਹਿੰਦ ਨੂੰ ਕਾਬੀਲ ਅਰਬਸਤਾਨ
 ॥ ਈਰਜ ਈਰਾਂ ਭੇਜਿਆਹਿ ਤੂਰਜ ਤੂਰਕਿਸਤਾਨ ॥ ਚਾਰ ਕਿਤਾਬਾਸਾਬ ਏਹਚਾਰੋਂ ਕਰ ਉਪਦੇਸ਼
 ॥ ਚਾਰੋਂ ਤਰਫ ਵੰਡਕੇ ਕੀਏ ਹਵਾਲੇ ਦੇਸ਼ ॥ ਸਿਰਤੋਂ ਭਾਰਾਂ ਡਾਰਕੇ ਰਹਿਆ ਕਿਨਾਰੇ ਹੋਇ ॥
 ਆਪੋ ਅਪਣੇ ਮਜ਼ਹਬ ਵਿਚ ਚਾਰੋਂ ਪਰਚੇ ਸੋਇ ॥ ਚਾਰੋਂ ਰਕਨ ਚਾਰ ਹੱਦ ਕਰਨੇ ਲਾਗੇ ਰਾਜ
 ॥ ਆਪੋ ਅਪਣੇ ਮਜ਼ਹਬ ਵਿੱਚ ਕੋਇ ਨ ਹੋਯ ਮੁਹਤਾਜ ॥ ਹਿੰਦੂ ਹੋਇ ਹਾਬੀਲੋਂ ਕਾਬੀਲੋਂ
 ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ॥ ਭਏ ਯਹੂਦੀ ਈਰਜੋਂ ਤੂਰਜੋਂ ਕਾਫ਼ਰਜਾਨਾਂ ॥ ਨਾਉਮੰਹੰਮਦਮਹਾਂਦੇਉ ਬਾਬਾਅਦਮ
 ਨਾਉਂ ॥ ਚਾਰੋਂ ਬੇਟੇ ਚਾਰ ਮਤ ਚਾਰੋਂ ਤਰਫ ਪਛਾਨਾ ॥ ਚਾਰਮਜ਼ਹਬ ਚਹੁ ਅੰਗਤੇ ਤਿਸਦਾ ਸੁਣਹੁ
 ਬਿਆਨ ॥ ਮੁਖ ਤੇ ਹੋਏ ਬ੍ਰਹਮਣ ਬਾਜੂ ਖਤ੍ਰੀ ਜਾਨਾ ਵੈਸ਼ ਉਪਾਏ ਸਬਨੋਂ ਪਾਉਂ ਸੂਦਰ ਪਛਾਣ
 ॥ ਜਿਸਦਾ ਹੋਵੈ ਰਾਜ ਜਗ ਕਰੇ ਧਕਾਣਾ ਸੋਇ ॥ ਹੋਰੀ ਦਾ ਕਿਹੁ ਨ ਚਲੇ ਜੇਕਰ ਦੇਖੈ ਕੋਇ ॥
 ਬ੍ਰਹਮਣ ਹੋਏ ਮਸ਼ਰਕੀ ਖੱਤ੍ਰੀ ਜਨੂਬੀ ਜਾਨਾ ॥ ਵੈਸ਼ ਲਗੇ ਸੰਗ ਮਗਰਬੀ ਸੂਦਸੂਮਾਲ ਪਛਾਨਾ ॥
 ਜਿਸ ਜਮਾਨੇਦਾ ਅਮਲ ਹੋਇ ਸੋਈ ਖੁਲ੍ਹੇ ਕਿਤਾਬ ॥ ਸੋਈ ਜਗ ਪਤਿ ਸਹਾਇ ਲਏ ਕਿਤਾਬ
 ਹਿਸਾਬ ॥ ਜਿਸ ਜਮਾਨੇ ਦਾ ਅਮਲ ਹੋਇ ਤਿਸ ਵਲ ਹੋਇ ਖਰੂਜ ॥ ਚਹੁ ਚਹੁ ਧਾਨ ਫਰੇਸ਼ਤੇ
 ਕਰ ਕਰ ਬਹੁਤੇ ਰੂਪ ॥ ਚਾਰ ਮਵੱਕਲ ਚਹੁ ਤਰਫ ਚਾਰੋਂ ਹੁਕਮ ਬਰਦਾਰ ॥ ਜੋ ਵਾਰਸ ਜਮਾਨ
 ਦਾ ਤਿਸ ਅਗੇ ਅਮਰ ਅਯਾਰ ॥ ਚਾਰੋਂ ਵਾਰਸ ਤਖਤ ਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਦਾ ਹਜੂਰ ॥ ਹਾਜੂਰ ਰਹਿੰਦੇ
 ਗਤ ਦਿਨ ਹੋਏ ਕਦੇਨ ਦੂਰ ॥ ਇਸਰਾਈਲ ਜਬਰਾਈਲ ਮੇਕਾਈਲ ਪਛਾਨ ॥ ਅਜਰਾਈਲ
 ਫਰੇਸਤਾਂ ਚਰ ਮਵੱਕਲ ਜਾਨ ॥ ਚਾਰੋਂ ਵਾਰਸ ਤਖਤ ਦੇ ਹੁਕਮੀ ਬੰਦੇ ਚਾਰ ॥ ਸਦਾ ਹਜੂਰੀ
 ਤਿਸ ਰਹੈਂ ਜੋ ਥੀਵੈ ਅਉਤਾਰ ॥ ੨੭ ॥ ਸਵਾਲ ਇਮਾਮ ਕਮਾਲਦੀਨ ਸੂਰਾ ॥ ਕਹੇ
 ਇਸਾਮ ਕਮਾਲਦੀਨ ਸੁਣਹੁ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ॥ ਕਿਤਨੀਕ ਮੁੱਦ ਤਗੁਜ਼ਰੀਆਂ ਤਵੱਲਦ ਆਦਾ
 ਹਵਾਇ ॥ ਕਿਤਨੀਕ ਕੁਰਸੀ ਬੀਤੀਆਂ ਏਹਭੀਕਰੋ ਸੁਮਾਰਾ ॥ ਏਹਹਕੀਕਤ ਗੈਬਦੀ ਖੋਲ੍ਹੇਵਡਾ

ਸੁਮਾਰੀ॥ ਵਿੱਚ ਕਿਤਾਬਾਂ ਆਰਬੀ ਲਿਖਿਆ ਬਹੁ ਬਿਧ ਭਾਇ॥ ਜਦ ਤਕ ਜ਼ਿਮੀਂ ਅਸਮਾਨ ਹੈ
 ਆਦਮ ਤੱਦ ਕਹਾਇ ॥ ਮੁਸਲਮਾਨ ਵਖਾਣਦੇ ਬਹੁ ਬਿਧ ਕਰੀ ਬੀਚਾਰ ॥ ਆਦਮ ਪੈਦਾ
 ਹੋਇਆਂ ਬਰਸਾਂ ਪੰਜ ਹਜ਼ਾਰ ॥ ੨੮ ਜਾਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ਸੂਰਾ ॥ ਆਖੇ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ
 ਸਚ ਸੁਣਹੁ ਕਮਾਲ ਇਮਾਮ ॥ ਆਦਮ ਹੱਵਾ ਉਪਜਿਆ ਮੁੱਦਤ ਅਗਣਤੀ ਭਾਲ ॥ ਕਈ
 ਅਗਣਤੀ ਜੁਗ ਬੀਏ ਗਣਤੀਗਿਣੀ ਨਜਾਇ॥ ਇਹ ਹਕੀਕਤ ਗੈਬਦੀ ਜਾਣੇ ਆਪ ਖੁਦਾਇ
 ॥ ਉਠੇ ਬਹੁ ਤਦਬੀਰ ਕਰ ਲਿਖਗਏ ਬਹੁਤ ਉਲਮਾਇ॥ ਪੰਡਿਤ ਬਹੁਤੇ ਭਾਇ ਕਰਕਿਂਦੇ
 ਬਹੁ ਬਿਧ ਭਾਇ॥ ਆਦਮ ਥੀਂ ਹੋਏ ਚਾਰ ਪੁੱਤ੍ਰ ਚਾਰੋਂ ਭਏ ਇਮਾਮ॥ ਕਿਸ ਮਤ ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟਕਾਰ
 ਚਾਰੋਂ ਮਿਲੇ ਨੀਸ਼ਾਨ ॥ ਹਾਬੀਲ ਹੋਆ ਮਸ਼ਰਕੀ ਤਿਸ ਥੀਂ ਕਉਮਾਂ ਚਾਰ ॥ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਖੱਤ੍ਰੀਵੈਸ਼
 ਸੂਦ ਚਾਰ ਇਮਾਮ ਵੀਚਾਰ ॥ ਪ੍ਰਸਤ ਸ਼ਾਹ ਆਫ਼ਤਾਬ ਕੀ ਮਸ਼ਰਕ ਸੀਸ ਨਿਵਾਇ॥ ਜਾਨਣਾਂ ਰੱਬ
 ਆਫ਼ਤਾਬ ਹੈ ਹੋਰ ਨ ਕਹਿਨ ਖੁਦਾਇ॥ ਕਾਬੀਲ ਹੋਆ ਮਗਰ ਬੀਤ ਤਿਸ ਥੀਂ ਕੌਮਾਂ ਚਾਰ॥ ਰੂਮੀ
 ਜੀਗੀ ਇਰਮਨੀ ਛੁੰਕੀ ਸਾਲਾਰ ॥ ਪ੍ਰਸਤਿਸ਼ ਕਰਹਿ ਮਹਿਤਾਬ ਦੀ ਜਾਣਹਿ ਏਹ ਖੁਦਾਇ॥
 ਏਹ ਬੀਅਪਣੇ ਮਜ਼ਹਬ ਵਿਚ ਹੋਇ ਰਹੇ ਗੁਮਰਾਹਿ॥ ਤੂਨ ਸੁਮਾਲੀ ਹੋਇਆ ਤਿਸ ਥੀਂ ਕੌਮਾਂ
 ਚਾਰ ॥ ਉਜਬਕ ਯਜਬਕ ਕਾਫ਼ਰਾਂ ਅਉਰ ਕਿਲਮਾਕ ਬਿਚਾਰ॥ ਕਾਫ਼ਰ ਹੋਏ ਬੁਤ ਪਰਸਤ
 ਜਾਨਨ ਬੁਤ ਖੁਦਾਇ॥ ਤਿਸ ਕਰ ਕਾਫ਼ਰ ਆਖੀਅਨ ਹੋਇ ਰਹੇ ਗੁਮਰਾਹਿ॥ ਦੀਰ ਜਨੂਬੀ
 ਹੋਇਆ ਚਾਰ ਕਉਮ ਉਪਜਾਇ॥ ਭੀਲ ਮਰਹੱਟੇ ਘੇਤਲੇ ਚਉਥਾ ਕਿਬਲਬਾਸ ॥ ਕਰਨ
 ਪ੍ਰਸਤਿਸ਼ ਆਤਸ਼ੇ ਨਾਉਂ ਯਹੂਦਾ ਸੋਇ॥ ਆਪੇ ਅਪਣੇ ਮਜ਼ਹਬ ਵਿਚ ਚਾਰੋਂ ਕਾਇਮ ਹੋਇ॥
 ਆਪਣਾ ਮਜ਼ਹਬ ਛੋਡ ਕਰ ਆਵੈ ਹੋਰਸ ਮਾਹਿ॥ ਤਿਸਕ ਉਮੁਹਲਦ ਸਭ ਕਹੋਂ ਕਾਫ਼ਰ ਅਸ਼ੱਦ
 ਕਹਾਹਿ॥ ਮਸ਼ਰਕ ਪਾਣੀ ਦਾਗ ਹੈ ਦੇਵਨ ਨਦੀ ਵਹਾਇ॥ ਦਬਹਿ ਗੁਰੂਬੀ ਗੌਰ ਵਿਚ ਪਾਕੀ
 ਦਾਗ ਕਹਾਇ॥ ਮਰੇ ਸੁਮਾਲੀ ਕਾਫ਼ਰਾਂ ਸੱਟਨ ਵਿਚ ਉਜਾੜ॥ ਖਾਵਣ ਕਉਥੇ ਕੁਕਰੇ ਗਿੱਦੜ
 ਅਉਰ ਬਚਿਹਾੜ॥ ਮਰੇ ਯਹੂਦ ਜਨੂਬੀਆਂ ਕੁਟਣ ਅਗਨ ਜਲਾਇ॥ ਦਾਗ ਕਹਾਵੈ ਆਤਸ਼ੀ
 ਮੋਆਂ ਪ੍ਰੇਤ ਕਹਾਇ॥ ਚਾਰ ਕਤੇਬਾਂ ਚਾਰ ਜੁਗ ਚਾਰੋਂ ਮਜ਼ਹਬ ਪਛਾਨ ॥ ਆਪੇ ਅਪਣੇ ਮਜ਼ਹਬ
 ਵਿਚ ਚਾਰੋਂ ਹੈਂ ਸੁਲਤਾਨ ॥ ਜੈਸੀ ਖੇਲ ਚਉਰਾਸ ਦੀ ਬੈਠੇ ਹੱਦਾਂ ਮੱਲ ॥ ਝੰਡੇ ਆਪੇ ਅਪਣੇ
 ਆਪੇ ਅਪਣੀ ਫਾਲ ॥ ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਮਨਸੂਖ ਕਰ ਚਾਰੋਂ ਦੀਏ ਉਠਾਇ॥ ਚਾਰੋਂ ਦਾਗ
 ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਹੈਂ ਅਰਬਾਨਾਸਰ ਭਾਇ॥ ਵਿਚ ਬੇਦ ਅਥਰਬਣ ਲਿਖਿਆ ਧਰਤਿ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਦਾਗ ॥
 ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਬਹਾਈਐ ਲੋਟੇ ਸੇਤੀ ਦਾਬ ॥ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਬੈਠਾਇਆਂ ਜੋਗੀ ਤੇ ਮੰਨਿਆਸ ॥
 ਖਟ ਦਰਸਨ ਰੁਰ ਹਿੰਦੂਆਂ ਸਭਨਾਂ ਧਰਤੀਆਸ॥ ਜਿਚਰ ਗੰਗਾ ਛਪਨ ਨਹਿ ਤਿਚਰ ਅਗਨੀ
 ਦਾਗ ॥ ਗੰਗਾ ਹੋਸੀ ਅਲੋਪ ਜਬਤਕ ਹੋਸੀ ਧਰਤੀ ਦਾਗ ॥ ਧਰਤੀ ਧੀਰਜ ਧਰਮਸਾਲ ਸਭ
 ਧਰਤੀ ਉਪਰ ਹੋਇ॥ ਪੰਜੇ ਤਤ ਵਿਰੋਲ ਕਰ ਧਰਤੀ ਕੱਢੀ ਗੋਇ॥ ਕਲਜੁਗ ਧਰਤ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਹੈ
 ਰਹੀ ਨਿਮਾਣੀ ਹੋਇ॥ ਚਰਨਾਂ ਤਲੇ ਲੀਨ ਹੈ ਉਪਰ ਸਗਲੀ ਲੋਇ॥ ਕਲਜੁਗ ਕੀਮਿਰਜਾਟ

ਹੈ ਰਾਰ ਲਖ ਬੱਤੀ ਹਜ਼ਾਰ॥ ਸਾਰ ਕਲਜੁਗ ਭੋਗਸੀ ਨਾਨਕ ਧਰੇ ਅਉਤਾਰ॥ ਧਰਤੀ ਗਊ
 ਸਰੂਪ ਹੈ ਅਹਿਨਿਸ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰ॥ ਹੈ ਕੋਈ ਐਸਾ ਸਾਧ ਹੈ ਮੈਨੂੰ ਲਏ ਉਬਾਰ॥ ਦੁਖੀ ਪੁਕਾਰੇ
 ਹੈਨ ਟਿਨ ਪਾਪਾਂ ਭਾਰੀ ਹੋਇ॥ ਵਡਾ ਪਾਪ ਗਊ ਬਧ ਹੈ ਜਿਸਪਰ ਸਾਰੀ ਲੋਇ॥ ਖਲੋਤੀ ਇਕ
 ਹੀ ਪੈਰ ਪਰ ਤ੍ਰੈ ਪਾ ਹੋਏ ਨਾਸ॥ ਜਾਇ ਕੁਭੀ ਪੈਰ ਫਾਹਿ ਸਭ ਪਰਜਾ ਹੋਵੈ ਨਾਸ॥ ਚਾਰ ਸਵਾਬ
 ਜਹਾਨ ਵਿਚ ਇਕ ਰਹਿਆ ਤ੍ਰੈ ਨਾਹਿ॥ ਜਾਇ ਕੁਭੀ ਜਗ ਮੈਂ ਰਹੈ ਤਾਂ ਧਰਤੀ ਨਿੱਘਰ ਜਾਇ
 ॥ ਚਾਰੋਂ ਮਰਾਤਬ ਜਹਾਨ ਦੇ ਸੁਣਹੋ ਚਾਰ ਇਮਾਮ॥ ਜਜੋਂ ਜਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜੱਗ ਵਿਚ ਸੱਭੇ
 ਸੁਣਹੁ ਬਿਆਨ॥ ਖੱਤ੍ਰੀ ਬਾਦੀ ਨਾਰ ਹੈ ਮੋਇਆਂ ਖੜੇ ਉਡਾਇ॥ ਬ੍ਰਾਹਮਚਾਰੀ ਆਬੀ ਦਾਗ ਹੈਂ
 ਵਿਚ ਪਾਣੀ ਦੇ ਨੁਹਾਇ॥ ਵੈਸਾਂ ਆਤਸ਼ ਦਾਗ ਹੈ ਵਿੱਚ ਅਗਨੀ ਦੇਇ ਜਲਾਇ॥ ਸੂਵਰ ਧਰਤੀ
 ਦਾਗ ਹੈ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਬੈਠਾਇ॥ ਬਾਦੀ ਦਾਗ ਦੇਵਤਿਆਂ ਮਾਨਸ ਆਬੀ ਦਾਗ॥ ਅਗਨੀ ਦਾਗ
 ਪਰੇਤ ਹੋਇ ਧਰਤੀ ਸੁਨ ਸਮਾਧਾ॥ ਜਿਚਰ ਅਮਲ ਦੈਤ ਦਾ ਤਿਚਰ ਅਗਨੀ ਦਾਗ॥ ਜਬ ਜਾਸੀ
 ਰਾਜ ਦੈਤ ਦਾ ਤਬ ਹੋਸੀ ਧਰਤੀ ਦਾਗ॥ ਬਾਦੀ ਦਾਗ ਹੈ ਬਿਸ਼ਨ ਦਾ ਬ੍ਰਾਹਮੇ ਆਬੀ ਦਾਗ॥ ਦਾਗ
 ਅਹੇਸ਼ਰ ਆਤਸ਼ੀ ਸ਼ਕਤੀ ਧਰਤੀ ਦਾਗ॥ ਇਕ ਰਿਖੀਸ਼ਰ ਮੁਨੀਸ਼ਰਾਂ ਦੋਇ ਬਿਧਿ ਹੈ ਸੰਸਾਰ॥
 ਰਿਖੀਸ਼ਰ ਸੋ ਜੋ ਜਟਾਧਰ ਮੁਨੀਸ਼ਰ ਸੁਨਾਏ ਵਾਰ॥ ਜਟਾ ਧਾਰੀ ਜੋ ਮਰੇ ਤਿਸ ਦੀਜੈ ਧਰਤੀ
 ਦਾਗ॥ ਮੇਨ ਮੁਨੀਸ਼ਰ ਜੋ ਮਰੇ ਤਿਸ ਅਗਨੀ ਦੇ ਸਮਾਜ॥ ਆਤਸ਼ ਦਾਗੀਪ੍ਰੇਤ ਹੈ ਬਿਨ ਕਰਮਾਂ
 ਗਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇ॥ ਜੁਗ ਜੁਗ ਇੱਕੇ ਧਰਮ ਹੈ ਧਰਮ ਨ ਦੂਜਾ ਹੋਇ॥ ਸਤ ਜੁਗ ਅੰਦਰ ਜੋ ਮਰੇ
 ਫੇਰ ਤ੍ਰੇਤੇ ਧਰੇ ਉਤਾਰ॥ ਤ੍ਰੇਤੇ ਅੰਦਰ ਜੋ ਮਰੇ ਫਿਰ ਦੁਆਪਰ ਧਰੇ ਅਉਤਾਰ॥ ਦੁਆਪਰ ਅੰਦਰ
 ਜੋ ਮਰੇ ਫਿਰ ਉਤਰੇ ਕਲਜੁਗ ਸੋਇ॥ ਕਲਜੁਗ ਅੰਦਰ ਜੋ ਮਰੇ ਫਿਰ ਜਨਮ ਨ ਦੂਜਾ ਹੋਇ॥
 ਜੋ ਸਾਬਤ ਮਰੇ ਈਮਾਨ ਵਿਚ ਖਾਹਸ ਰਹੇ ਨ ਕਾਇ॥ ਤਿਸ ਆਵਾਗਉਨ ਨ ਹੋਇ ਫਿਰ
 ਅਖਿਆਂ ਆਪ ਖੁਦਾਇ॥ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚੋਂ ਉਪਜਿਆ ਫਿਰ ਧਰਤੀ ਮਿਲਿਆ ਜਾਇ॥ ਕਰ
 ਇਤਬਾਰ ਖੁਦਾਇ ਤੇ ਓਇ ਫੇਰ ਨ ਜਨਮੇ ਆਇ॥ ੨੮॥ ਸੁਆਲ ਚਾਰ ਇਮਾਮ ਸੂਰਾ
 "ਸੁਣਹੋ ਨਾਨਕ ਹਿੰਦਕੀ ਆਖਣ ਚਾਰ ਇਮਾਮ॥ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਸਮਾਈਅਨ ਖਾਸੇ ਮੁਸਲਮਾਨ
 "ਹਿੰਦੂ ਕੀਲਗ ਧਰਤ ਨਾਲ ਜੋ ਆਤਸ਼ ਵਿੱਚ ਜਲਾਇ॥ ਹੋਇ ਜਹੂਦਾਂ ਕਾਫਰਾਂ ਦੌਜਕ
 ਲਹੋ ਸਜਾਇ॥ ਅੱਵਲ ਦੌਜਕ ਆਤਸ਼ੀ ਜੋ ਜੁੱਸੇ ਘੱਤੇ ਸਾਜ਼॥ ਰੂਹ ਵਿਛੁੰਨਾ ਜੁੱਸਿਓਂ ਮੁਖਹੁ
 ਪੁਕਾਰੇ ਧਾਜ਼॥ ਆਤਸ਼ ਵਿਚ ਪੁਕਾਰਦਾ ਸੁਣੇ ਨ ਕੋਈ ਦਾਦ॥ ਕਉਣ ਛੁਡਾਵੇ ਤਿਸਨੂੰ ਜੋ
 ਆਤਸ਼ ਸਹਿਆ ਯਾਦ॥ ਇਸ ਆਖਰ ਜ਼ਮਾਨੇ ਵਿਚ ਆਦਮ ਸਹਿਆਂ ਅਜ਼ਾਬ॥ ਖੁਦਾਇ
 ਗਮੂਲ ਛਰਮਾਇਆ ਲਿਖਿਆ ਵਿੱਚ ਕਿਤਾਬ॥ ਰੂਹ ਨ ਜੁਦਾ ਜੁੱਸਿਓਂ ਅਰਬਾਨਾਸਰ ਏਕ
 ਹਿਕਸ ਹਿਕਸ ਰਾਗ ਅੰਗ ਕਰੇ ਇਮਾਮ ਬਿਬੇਕ॥ ਪਿਛਲੇ ਜੁਗ ਮਨਸੂਬ ਹੈਨ ਅਮਲ
 ਤਿਨਾਂ ਦਾ ਨਾਹਿ॥ ਕਲਜੁਗ ਅਮਲ ਹੈ ਖਾਕ ਦਾ ਸਭ ਖਾਕੇ ਵਿਚ ਸਮਾਹਿ॥ ਖਾਕ ਬਹਿਸ਼ਤ
 ਮਕਾਮ ਹੈ ਦੌਜਕ ਦੀ ਨਹੀਂ ਜਾਇ॥ ਕਰੇ ਇਮਾਮ ਸੁਣ ਨਾਨਕ, ਹਿੰਦੂ ਛੁਡਨ ਰਾਹ ਗੁਮਰਾਇ

॥ ੨੯ ॥ ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ਸੂਰਾ ॥ ਆਖੇ ਨਾਨਕ ਹਿੰਦਰਗੀ ਸੁਣਹੋ ਚਾਰ ਇਮਾਮ
 ॥ ਮੁਇਆਂ ਦੁਖ ਨ ਰੂਹ ਨੋਂ ਮਿੱਟੀ ਸੁੰਨ ਸਮਾਨ ॥ ਇਕ ਦਬੀਅਨ ਇਕ ਸਾਜ਼ੀਅਨ ਇਕ
 ਦਿੱਜਨ ਨਦੀ ਰੁਝੁਇ ॥ ਇਕ ਪੈ ਰਹੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਗਏ ਕਉਏ ਕੂਕਰ ਖਾਇ ॥ ਰੂਹੇ ਦੁੱਖ ਨ
 ਪੇਹਿਆਂ ਖਾਕ ਮਿਲੀ ਸੰਗ ਖਾਕ ॥ ਮੋਇਆਂ ਜੁੱਸਾ ਪਲੀਤ ਹੋਇ ਮਿਲ ਖਾਕੇ ਹੋਵੇ ਪਾਕ ॥ ਦੱਬਣ
 ਸੜਨ ਲੁਝੁਵਣਾ ਪਇਆ ਰਹੇ ਧਰ ਮਾਹਿ ॥ ਜੁਗਾਂ ਜੁਗਾਂ ਦੇ ਧਰਮ ਹੈਂ ਆਪੇ ਅਪਣੇ ਵਾਹਿ ॥
 ਦਬਿਆਂ ਨ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੋਇ ਸਵਿਆਂ ਨ ਕਾਫ਼ਰ ਹੋਇ ॥ ਜੇਹੀ ਜ਼ਮਾਨੇ ਚਾਲ ਹੈ ਤੇਹੀ ਵਰਤੈ
 ਲੋਇ ॥ ਜੋਗੀ ਤੇ ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਖਟ ਦਰਸ਼ਨ ਹਿੰਦੂਵਾਨਾ ॥ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਬੈਠਾਇਆਂ ਹੋਇ ਨ
 ਮੁਸਲਮਾਨ ॥ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਬੈਠਾਵਣਾ ਕਲਜੁਗ ਦਾਗ ਪਰਵਾਣ ॥ ਬੇਦਾਂ ਅੰਦਰ ਲਿਖਿਆ
 ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਹੇ ਬਖਾਨਾ ॥ ਜੋ ਉਰੇ ਉਰੇ ਦੀਆਂ ਹੁੱਜਤਾਂ ਪੇਸ਼ਾਨ ਜਾਵੈਂ ਕਾਇ ॥ ਸੋਈ ਵਰਤੈ
 ਜਗਤ ਵਿਚ ਜੋਂ ਜੋਂ ਖਸਮ ਰਜਾਇ ॥ ੩੦ ॥ ਸੁਆਲ ਚਾਰ ਇਮਾਮ ਸੂਰਾ ॥ ਸੁਣੀਐ
 ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ਜੀ ਪੁੱਛਨ ਚਾਰ ਇਮਾਮ ॥ ਪੰਜ ਖਸੀਅਤ ਬਦ ਕਹੈਂ ਤਿਸਦਾ ਕਰਹੁ ਬਿਆਨ ।
 ਪੰਜ ਖਸੀਅਤ ਬੁਰੀ ਵਿਚ ਕਉਣ ਮੁਨੀਬ ਕਹਾਇ ॥ ਪੰਜ ਖਸੀਅਤ ਨੇਕ ਵਿਚ ਸੋ ਭੀ ਮੁਨੀਬ
 ਬਤਾਇ ॥ ਕਿੱਥੋਂ ਉਪਜੀਆਂ ਨੇਕ ਖਸੀਅਤਾਂ ਓਹ ਭੀ ਦੱਸੋ ਜਾਇ ॥ ਕਿੱਥੋਂ ਉਪਜੀਆਂ
 ਬਦਕਾਰੀਆਂ ਫਿਰ ਕਿੱਥੇ ਜਾਇ ਸਮਾਇ ॥ ਪੰਜ ਖਸੀਅਤਾਂ ਨਪਾਕ ਹੈਂ ਜਿਤ ਮਿਲਿਆਂ ਉਠਨ
 ਬਿਕਾਰ ॥ ਇਨਾਂ ਮਾਰਿਆਂ ਕੀ ਗੁਣ ਵੇਹ ਭੀ ਕਹੇ ਬੀਚਾਰ ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਰ ਲੋਭ ਮੋਹ ਪੰਜਵਾਂ
 ਨਾਲ ਹੰਕਾਰ ॥ ਮਾਰੀਅਹਿ ਨੇ ਸਭ ਉਮਤੀ ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਅਪਾਰ ॥ ਇਨਾਂ ਛਡਿਆਂ ਕੀ ਗੁਣ
 ਰੱਖਿਆਂ ਕੀ ਸਵਾਬ ॥ ਆਖਹੁ ਸੱਭਾ ਸੇਧ ਕੇ ਜੋ ਲਿਖਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਤਾਬ ॥ ੩੧ ॥ ਜਵਾਬ
 ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ਸੂਰਾ ॥ ਆਖੇ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ਸਰ ਸੁਣਹੋ ਚਾਰ ਇਮਾਮ ॥ ਪੰਜਹੁ ਪੰਜ ਖਸੀਅਤਾਂ
 ਉਪਜੀਆਂ ਸੁਣਹੋ ਬਿਆਨ ॥ ਆਬੀ ਖਾਕੀ ਬਾਦ ਨਾਰ ਪੰਜਵਾਂ ਰੂਹ ਹਵਾਇ ॥ ਪੰਜੇ ਖਾਲਕ
 ਖਲਕ ਦੇ ਜਿਨਾਂ ਦਿੱਤੀ ਸਭ ਭਰਮਾਇ ॥ ਆਬਹੁ ਉਪਜਿਆਂ ਕਾਮਦੇਉ ਸ਼ਹਵਤ ਮਨੀਕਹਾਇ
 ॥ ਜਿਨ ਭਰਮਾਈ ਉਮਤੀ ਸਭ ਦੋਜਕ ਘੱਤੀ ਜਾਇ ॥ ਗੁੱਸਾ ਉਪਜਿਓ ਆਤਸ਼ੇਂ ਗੁਰ ਪੀਰ ਨ
 ਮਾਨੇ ਕੋਇ ॥ ਗੁੱਸਾ ਕਰਨ ਹਰਾਮ ਹੈ ਸੈਤਾਨ ਜਲਾਈ ਲੋਇ ॥ ਲਾਲਚ ਉਪਜਿਆਂ ਬਾਦ ਤੇ
 ਜਿਸ ਲੋਭ ਕਹੈ ਸੰਸਾਰ ॥ ਲੋਭੇ ਮਾਰੀ ਉਮਤੀ ਪੈਕੰਬਰ ਤੇ ਅਵਤਾਰ ॥ ਜੋ ਵੱਸਨ ਵਿਚ
 ਪਤਾਲ ਦੇ ਆਵਨ ਕਿਵੇਂ ਨ ਹਾਬ ॥ ਜਾਲ ਪਸਾਰਿਆਂ ਲੋਭ ਦਾ ਚਲਿ ਆਵਨ ਜਾਇਨ
 ਫਾਬ ॥ ਲੋਭੇ ਡਰਵਾਣਾ ਖਲਕ ਦਾ ਛਡਿਆਂ ਨ ਬਾਕੀ ਕੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਕਹੈ ਇਮਾਮ
 ਜੀ ਲੋਭ ਮਾਰੀ ਸਗਲੀ ਲੋਇ ॥ ਖਾਕਉਂ ਉਪਜਿਆਂ ਮੋਹ ਹੈ ਜਿਨ ਮੋਹਿਆਂ ਸਭ ਸੰਸਾਰ
 ਸੂਰਤ ਹੁਸਨ ਜਮਾਲ ਦੀ ਬਣ ਮੋਹੇ ਅਕਾਸ਼ ਪਤਾਲ ॥ ਮੋਹੇ ਸੱਭੇ ਲੋਕ ਜਿਨ ਐਸਾ ਮੋਹਿ
 ਪਿਆਰ ॥ ਜੁੱਸਾ ਮੋਹੇ ਮੋਹਿ ਤੇ ਜਿਤ ਮੋਹਿਆਂ ਆਇ ਕਰਾਰ ॥ ਗਰਬ ਅਕਾਸ਼ੇਂ ਉਪਜਿਆਂ ਹੋਯਾ
 ਰੂਪ ਅੰਹੀਕਾਰ ॥ ਖਾਤਰ ਹੇਠ ਨ ਲਿਆਵਈ ਪੈਕੰਬਰ ਅਰ ਅਵਤਾਰ ॥ ਨਿਵੈ ਨ ਗਰਦਨ

ਗਰਭ ਦੀ ਉੱਚਾ ਸਿਰ ਦਿਖਲਾਇ ॥ ਵੱਡੇ ਵੱਡੇ ਅਹੰਕਾਰੀਆ ਕੋਈ ਰਹਿਆ ਨ ਜਾ ਮਹਿ
ਅਇ॥ ਪੰਜਾਂ ਵਿਚ ਮੁਨੀਬ ਹੈ ਲੋਕ ਵਡਾ ਸੁਲਤਾਨ ਸੱਭੇ ਇਸਦੇ ਜ਼ੋਰ ਹੈਨ ਬਿਨ ਲੋਭ ਨ
ਚੱਲਨ ਪਾਣ ॥ ਲੋਭ ਮਰੇ ਮਰ ਜਾਇ ਸਭ ਜੀਉਂਦਾ ਰਹੇ ਨ ਕੋਇ ॥ ਸਭ ਬਖੇਜਾ ਲੋਭ ਦਾ
ਨਾਨਕ ਕਰੇ ਬਗੋਇ॥ ਲੋਭੇਹੀ ਤੇਕਾ ਮਹੋਇ ਰਸ ਕਸਖਾਇ ਲੁਭਾਇ ॥ ਰਵੇਣਾਰ ਪਰਾਈਅਂ
ਕੁਖ ਅਭੱਖ ਸਬ ਖਾਇ ॥ ਲੋਭੁ ਹੋਨ ਬੁਰਿਆਈਅਂ ਅਪਨੇ ਪਰਾਏ ਨਾਲ ॥ ਜੈਸੀ ਗੁਰਬਾ
ਮੁਸ਼ ਪਰ ਸਕੇ ਨ ਆਪਸੰਭਾਗ॥ ਲੋਭੇ ਹੀ ਤੇ ਉਪਜੇ ਫਿਰ ਲੋਭੇ ਮਹਿ ਸਮਾਇ ॥ ਇੱਕ ਅਲੋਭੀ
ਰੱਬ ਹੈ ਦੂਸਰ ਕੋਈ ਨਾਹਿ ॥ ਪੰਜੇ ਨੇਕ ਖਸੀਅਤਾਂ ਸੁਣਹੋ ਚਾਰਇ ਮਾਮ ॥ ਪੰਜੇ ਹੋਏ ਪੰਜ
ਤੁੱਤੇ ਤਿਸਦਾ ਸੁਣਹੁ ਬਿਆਨ ॥ ਸਤ ਸੋਜੇ ਮਾਰੇ ਕਾਮ ਨੂੰ ਜੋ ਆਬ ਤੁੱਤ ਕਾਪੂਤ ॥ ਵਡਾ
ਸਿੱਧ ਜੋ ਜਤ ਕਰੇ ਜਿਨ ਬੰਮਰਖਿਆ ਸਬ ਸੂਤਾ॥ ਜਤ ਕਰ ਹੋਏ ਸਾਧਰਾਂ ਹੋਰ ਚੁਰਾਸੀ ਸਿੱਧਾ॥
ਚਰੀਜੀਵ ਹੋਏ ਜਤ ਕਰ ਪਾਈ ਨਉਨਿਧਿ ਸਿੱਧਾ॥ ਰਾਤ ਦਿਹੇ ਸੁਚੇਤ ਹੋਇ ਸੁਪਨੇ ਬਿੰਦ
ਨਜਾਇ ॥ ਪਰਗਾਟ ਪੀਰੀ ਤਿਸਦੀ ਸਚ ਨਾਨਕ ਕਰੇ ਅਲਾਇ ॥ ਸ਼ਿਵ ਕਰ ਮਾਰੇ ਕ੍ਰੋਧ ਨੂੰ
ਜਿਸ ਘੱਤੀ ਖਲਕ ਜਲਾਇ ॥ ਜਾਂ ਕ੍ਰੋਧ ਸਮਾਲੇ ਅਪ ਨੂੰ ਤਾਂ ਨੇੜੇ ਕੋਈ ਨ ਅਇ ॥ ਖੇਡ
ਬਿਗਨੇ ਭਜ ਜਾਂਹਿ ਕੋਇ ਨ ਆਵੈ ਨੇੜਾ॥ ਜੈਸਾ ਅੰਦਰ ਮਾਰਕੇ ਵਿਹਰ ਖਲੋਵੇ ਸ਼ੋਰ ॥ ਕ੍ਰੋਧ
ਜਲਾਈਅਂ ਉੱਮਤੀਂ ਅੱਗੇ ਪਿੱਛੇ ਜੋ ਹੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਕਰੇ ਇਮਾਮ ਜੀ ਕ੍ਰੋਧੇ ਜੇਡ ਨ ਕੋਇ ॥
ਮਾਰੇ ਲੋਭ ਸੰਤੋਖ ਕਰ ਸਹਿਜੇ ਹੋਇ ਸੋ ਹੋਇ ॥ ਹੋਣੀ ਆਹੀ ਸੋ ਹੋ ਰਹੀ ਮੇਟ ਨ ਸਕੇ ਕੋਇ ॥
ਮੰਤੁ ਸੰਤ ਉਪਜੇ ਦੈਆਧਰਮਤੇ ਦਾਨ ॥ ਨਾਨਕ ਕਰੇ ਇਮਾਮ ਜੀ ਸੰਤੋਖ ਵਡਾ ਪਰਧਾਨ ॥
ਮਾਰੇ ਮੋਹਿ ਬਬੈਕ ਕਰ ਅੰਤ ਕਾਲ ਨਹਿ ਕੋਇ ॥ ਨਦੀ ਨਾਮ ਸੰਜੈਗ ਜਿਉ ਜਿਚਰ ਨਦੀ ਵਿਚ
ਹੋਇ ॥ ਕੰਧੀ ਲੱਗੇ ਨਾਉ ਜਾਇ ਖਿੰਡੇ ਸਭ ਹੀ ਲੋਇ ॥ ਮੇਰੀ ਤੇਰੀ ਤਿਚਰ ਨੋ ਜਿਚਰ ਇਕੱਠੇ
ਹੋਇ ॥ ਨਾਮਾਈਨ ਬਾਪੜੇ ਨ ਭਾਈਨ ਵੀਰ ॥ ਕੱਚੇ ਸਾਥ ਕੁਸੰਗਤੀ ਹਉ ਕਿਸ ਪਰ ਬਾਧਾ
ਪੀਰ ॥ ਜੀਉਦਿਆਂ ਮੇਲੀ ਸਭ ਕੇ ਮੋਇਆਂ ਰਖਨ ਨ ਝੱਟ ॥ ਸਭ ਦੀ ਏਹੋ ਆਖਦਾ ਬਹਰ
ਆਈਏ ਸੱਟ ॥ ਨਾਕ ਕਰ ਮੋਹਿਨ ਕਪੜਾ ਅੰਤ ਨ ਸਾਡੀ ਨਾਲ ॥ ਨਾਨਕ ਕਰੇ ਇਮਾਮ ਜੀ
ਅੱਗੇ ਰਹੁ ਸੰਡਾਲ ॥ ਸੇਵਾ ਮਾਰੇ ਅਹੰਕਾਰ ਨੂੰ ਕੋਈ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰ ॥ ਅਹੰਕਾਰੀ ਹੈ ਨਿਰਦੈਆਂ
ਸਕੇ ਨ ਅਪ ਸੰਭਾਰ ॥ ਹਉਮੈ ਵਿਚ ਮਗਰੂਰ ਹੈ ਮਹਾਂ ਹੀਕਾਰ ਚੰਡਾਲ ॥ ਕਮੀ ਕ੍ਰੋਧੀ ਕਛੂ
ਨਹੀਂ ਅੱਗੇ ਬਲੀ ਹੀਕਾਰ ॥ ਸਭਨਾਂ ਅੰਦਰ ਅਤਿ ਬਲੀ ਲੋਭ ਵਡਾ ਸਰਦਾਰ ॥ ਚਾਰੋਂ ਇਸਦੇ
ਆਸਰੇ ਚੁਣ ਮਾਰਿਆ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ॥ ਕੋਇ ਨ ਛਡਿਆ ਜੀਵਦਾ ਅੰਦਰ ਸਬ ਜਹਾਨ ॥ ਨਾਨਕ
ਕਰੇ ਇਮਾਮ ਜੀ ਲੋਭ ਚਾਰੋਂ ਵਿਚ ਸ਼ੈਤਾਨ ॥ ਪੰਜੇ ਨੇਕ ਖਸੀਅਤਾਂ ਸੁਣਹੋ ਚਾਰ ਇਮਾਮ ॥
ਨੇਕ ਖਸੀਅਤ ਜੋ ਕਰੇ ਤਿਸ ਜਿੱਤੇ ਸਗਲ ਜਹਾਨ ॥ ਬੁਰੀ ਖਸੀਅਤ ਦੋਜਕੀ ਬੁਰਾ ਕਰੇ
ਸੰਸਾਰ ॥ ਦੇਵੇ ਹਾਕਮ ਦੰਡ ਤਿਸ ਲੂਟ ਲਏ ਘਰ ਬਾਰ ॥ ਬੁਰੀਆਂ ਛੁੱਡ ਖਸੀਅਤਾਂ ਪਕੜ
ਖਸੀਅਤ ਨੇਕ ॥ ਨੇਕੋਂ ਵਡਾ ਮਰਾਤਬਾ ਨਾਨਕ ਕਰੇ ਬਿਬੈਕ ॥ ੩੨ ॥ ਸੁਆਲ ਪੀਰ

ਬਹਾਵਦੀਨ ਸੂਰਾ ॥ ਆਖੇ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀਨ ਸੁਣਹੋਨਾਨਕ ਪੀਰ॥ ਖਬਰਸੁਣਾਵਹੁ ਦੀਨ
 ਦੀ ਕਰਕੇ ਸਚ ਤਦਬੀਰ ॥ ਏਕੋ ਏਕ ਭੁਦਾਇਹੈ ਹਰ ਜਮਾਨੇ ਮਾਹਿ ॥ ਕਲਜੁਗ ਅੰਦਰ
 ਬਹੁਤ ਹੈਂ ਮਨ ਸਮਝੇ ਕਿਉਂ ਨਾਹਿ ॥ ਅੱਵਲ ਜੁਗ ਮਨਸੂਖ ਕਰ ਹੁਣ ਦਾ ਕਰਹੁ ਬਿਆਨ ॥
 ਇਸ ਜਮਾਨੇ ਜੋ ਬੀਏ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਇਮਾਮ ॥ ਜਿਤਨੇ ਅਸਾਡੇ ਇਮਾਮ ਹਨ ਸੱਭੇ ਹਾਜ਼ਰ ਦੇਖ ॥
 ਓਹ ਇਮਾਮ ਸੁਹਾਬ ਹੈ ਓਹੋ ਕਾਜੀ ਸ਼ੇਖ ॥ ਅੱਗੇ ਬੀਏ ਫ਼ਉਜ ਜੋ ਤਿਹ ਪਰ ਬੈਠੇ ਅਉਰ ॥
 ਓਹ ਕੁਤਬਾਂ ਹੁਕਮ ਓਹ ਓਹੋ ਕਾਇਮ ਦਉਰਾ॥ ਵਡਿਆਂ ਬਾਹਿਰ ਜੋ ਕਰੇ ਮਾਰੀਅਹਿ ਕੱਖੀਂ
 ਸਾਜ਼ ॥ ਇੱਕੋ ਹੁਕਮ ਪੈਕੰਬਰੀ ਦੂਜਾ ਨਹੀਂ ਵਿਚਾਰ ॥ ਤੁਸੀ ਵੀ ਅਪਨੇ ਮਜ਼ਹਬ ਦੇ ਜਾਹਰ
 ਕਰੇ ਇਮਾਮ ॥ ਸਭਨਾਂ ਨਾਇਬ ਤੂਹੀ ਹੈਂ ਓਨਾਜਾਹਰ ਕਰੋ ਕਲਾਮ ॥ ੩੩ ॥ ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ
 ਸਾਹ ਸੂਰਾ ॥ ਆਖੇ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸਚ ਸੁਣਹੁ ਬਹਾਵਦੀਨ ਸਾਹ ॥ ਅਸਾਂ ਵਲ ਜੋ ਭਗਤਿ
 ਹਨ ਸਭ ਤਿਸਦੇ ਸੁਣਹੁ ਸਨਾਹ ॥ ਤੁਰਕਾਂ ਵਿੱਚ ਇਮਾਮ ਹੈਨ ਹਿੰਦੂ ਭਗਤ ਕਹੰਨ ॥ ਆਖਨ
 ਅੰਦਰ ਦੋਇ ਹਨ ਇੱਕੋ ਭੇਟ ਦਿਸੰਨ ॥ ਆਪੇ ਅਪਨੇ ਮਜ਼ਹਬ ਦੇ ਸੱਭੇ ਹਨ ਸਰਦਾਰ ॥ ਜਿਤਨੇ
 ਭਗਤ ਅਸਾਂ ਵਲੇ ਕਰਹੋਂ ਨਾਮ ਉਚਾਰ ॥ ਅੱਵਲ ਭਗਤਿ ਕੰਬੀਰ ਹੈ ਦੂਜਾ ਰਾਮਾਨੰਦ ॥ ਪਾਯ
 ਕੀ ਬੀਰ ਮਰਾਤਬਾਂ ਗੁਰਮਿਲਰਾਮ ਨੰਦ ॥ ਕਾਇਮਜੁੱਸਾ ਕੰਬੀਰ ਦਾ ਰਿਹਾ ਵਿੱਚ ਜਹਾਨ ॥ ਨ
 ਦੱਬਿਆਂ ਨਾ ਸਾਫ਼ਿਆਂ ਹਿੰਦੂ ਨ ਮੁਸਲਮਾਨ ॥ ਗੁਰੂ ਕੋਲੋਂ ਉਪਛਾ ਬੀਆ ਸਿਖ ਪਰਵਾਣ ॥
 ਸਾਰੇ ਬਾਰਹਿ ਭਗਤਿ ਹਨ ਮੀਰਾਬਾਈ ਅੱਧਪਛਾਨ ॥ ਤੀਜਾ ਭਗਤਿ ਰਵਿਦਾਸ ਹੈ ਚਉਥ
 ਹੈ ਨਾਮਦੇਉ ॥ ਪੀਪਾ ਨਾਮਾ ਪੰਚਵੇਂ ਸਤਵਾਂ ਹੈ ਜੈਦੇਉ ॥ ਅਠਵਾਂ ਬੇਣੀ ਭਗਤ ਹੈ ਨਵਾਂ
 ਸਧਨਾਂ ਠਾਨ ॥ ਦਸਵੇਂ ਧੰਨਾਂ ਜੱਟ ਹੈ ਜਿਸ ਠਾਕਰ ਮਿਲਿਆ ਜਾਨ ॥ ਭਗਤ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ
 ਯਾਰੂਵਾਂ ਬਾਰੂਵਾਂ ਸੈਨ ਪਛਾਨ ॥ ਸਭ ਭਗਤਾਂ ਸਿਰ ਗੁਰੂ ਹੈ ਰਾਮਾਨੰਦ ਪਛਾਨ ॥ ਮੀਰਾਬਾਈ
 ਭਗਤਨੀ ਅੱਧੀ ਕਰਕੇ ਨਾਰ ॥ ਨਾਨਕ ਆਖੇ ਪੀਰ ਜੀ ਸਭ ਮਜ਼ਹਬ ਦੇ ਸਰਦਾਰ ॥ ਗੋਰਖ
 ਈਸ਼ਰ ਮਛੰਦਨਾਥ ਚਰਪਟ ਗੋਪੀਚੰਦ ॥ ਰਾਜਾ ਭਰਥਰ ਅਮਰ ਸਿੱਧ ਹੈ ਜਿਨ ਅਸਥਿਰ
 ਕੀਤਾਪਿੰਡ ॥ ਸਿੱਧ ਚੁਰਾਸੀ ਅਮਰ ਹੈਨ ਭਗਤਾਂ ਵਿਚ ਨਰਿੰਦ ॥ ਇਹ ਰਹਿਸਨ ਜਗਾ ਅਮਰ
 ਸਿੱਧ ਜਬ ਲਗ ਸੂਰਜ ਚੰਦ ॥ ਵੱਡਾ ਭਗਤ ਫਰੀਦ ਹੈ ਸੇਖਾਂ ਅੰਦਰ ਸ਼ੇਖ ॥ ਜੁਹਦ ਕਰ ਤਨ
 ਸਾਧਿਆਂ ਵਸ ਕੀਤੇਸੁ ਨਫਸ ਵਸੇਸਾ ॥ ਸਭ ਪਹੁਤੇ ਭੁਦ ਭੁਦਾਇ ਨਾਲ ਸਭ ਮਹਿ ਏਕਪਛਾਨ
 ॥ ਜੁਗਹੁਜੁਗਤਰਾਮਰ ਹੈ ਗਾਵਨ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ॥ ਸਾਖ ਇਨਾਂਦੀ ਪੀਰ ਜੀ ਲਿਖੀਐ ਵਿੱਚ
 ਕਿਤਾਬ ॥ ਇਮਾਮਾਂ ਸਿਰ ਇਮਾਮ ਹੈ ਅਸਹਾਬਾਂ ਸਿਰ ਅਸਹਾਬ ॥ ੩੪ ॥ ਜਵਾਬ
 ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸੂਰਾ ॥ ਸੁਣਹੁ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀਨ ਆਖੇ ਨਾਨਕ ਪੀਰ॥ ਬੇਗੁਨਾਹਜੁ ਜਨਾਵਰਹਿ
 ਕਰਦੇ ਕਿਉਂ ਤਕਬੀਰ ॥ ਜ਼ੋਰਾ ਜੁਲਮ ਹਰਾਮ ਹੈ ਜੋ ਸਿਰ ਗੁਰੀਬਾਂ ਹੋਇ ॥ ਬੇਜੁਬਾਨਾਂ
 ਮਾਰ ਕਰ ਖਵੈ ਮਾਸ ਜੁ ਕੋਇ ॥ ਜਿਤੀ ਪੈਦਾਇਸ਼ ਰੋਬ ਦੀ ਕਾਨ ਹੈਵਾਨ ਨਬਾਤ ॥ ਸਭਨਾਂ
 ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਰਬ ਕੀਤਨ ਨਾਹੀਂ ਘਾਤ ॥ ਕਿਤੀ ਸ਼ਈਂ ਪਕ ਹੈਂ ਕਿਤੀ ਸ਼ਈਂ ਪਲੀਤ ॥ ਨਫਸ

ਕਾਰਨ ਮਾਰੀਅਹਿ ਕਹੀ ਭੁਦਾਇ ਹਦੀਸ ॥ ਕਾਰਨ ਸਵਾਦੇ ਨਫਸ ਦੇ ਜਾਨਾਂ ਜ਼ਿਬੇ ਕਰਾਇ
ਜਿਸਨੂੰ ਕੋਈ ਮਾਰਸੀ ਫਿਰ ਓਹ ਭੀ ਕੁਹਸੀ ਆਇ ॥ ਪਤ੍ਰੀ ਨਬਾਤ ਹਲਾਲ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਕਰਨਾ
ਤਮ ॥ ਰੱਬ ਰਜਾਈ ਜੋ ਮਰੇ ਤਿਸਪਰ ਛੁਰੀ ਕਲਾਮ ॥ ਤਨ ਦਰੁਸਤ ਨ ਮਾਰੀਅਹਿ ਜੋ ਫਿਰਦਾ
ਗਲੀਆਂ ਮਾਹਿ ॥ ਆਈ ਅਜੂਲ ਜੋਗਜੇ ਓਹ ਕਰੇ ਹਲਾਲੀ ਖਾਹਿ ॥ ਬਾਝੁ ਪਾਣੀ ਤਮ ਦੇ
ਖਾਣਾ ਹੋਰ ਹਰਾਮ ॥ ਨਫਸ ਰਜਾਈ ਬਾਤਲੀ ਕਹਿਆ ਮੂਲ ਨ ਮਾਨ ॥ ਜੋ ਕਰੇ ਰਿਆਜ਼ਤ
ਬੰਦਗੀ ਤਿਸਨੋਂ ਮਾਸ ਨਪਾਕ ॥ ਸਭਨਾਂ ਅੰਦਰ ਰਮਿ ਰਹਿਆ ਹਰਦਮ ਸਾਹਿਬ ਆਪਾ ॥ ੩੫ ॥
ਜਵਾਬ ਇਮਾਮ ਕਮਾਲਦੀਨ ਸੂਰਾ ॥ ਕਹੇ ਇਮਾਮ ਕਮਾਲਦੀਨ ਸੁਣਹੁ ਨਾਨਕ ਸਾਹ
ਫਕੀਰ ॥ ਬੀਆ ਸਹੀ ਹਲਾਲ ਜਿਉਂ ਤਿਸਦੀ ਸੁਣ ਤਦਬੀਰ ॥ ਸਾਜਿਆ ਰੱਬ ਦਾਉਦ ਨੋਂ
ਦੇਇ ਲੁਹਾਰੀ ਸਾਜ ॥ ਆਯਾ ਪਿੰਨ ਪੈਕੰਬਰੀ ਜੋ ਰੱਬ ਫਰਮਾਇਆ ਕਾਜ ॥ ਅੱਵਲ ਆਦਮ
ਸਾਜਿਆ ਕਾਨ ਹੈਵਾਨ ਨਬਾਤ ॥ ਖਾਲੀ ਦਿੱਸੇ ਨ ਜਾਇ ਕਾ ਖਾਲੀ ਘਰ ਨਬਾਤ ॥ ਦਾਉਦ
ਕੁਹਜ਼ਾ ਸਾਜਿਆ ਦੂਜੀ ਕਾਤੀ ਨਾਲ ॥ ਕੁਹਜ਼ਾ ਵੱਢੇ ਨਬਾਤ ਨੋਂ ਕਾਤੀ ਕਰੇ ਹਲਾਲ ॥ ਖਾਲੀ
ਬੀਈ ਜ਼ਮੀਨ ਤਬ ਜਾ ਕਟੀ ਹੈਵਾਨ ਨਬਾਤ ॥ ਲਿਖਿਆ ਵਿੱਚ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਸਭ ਬੀਂ ਨਿਆਮਤ
ਪਾਕ ॥ ਜੋ ਇਤੀ ਸ਼ਈਂ ਨ ਮਾਰੀਅਨ ਵਤ ਬਹੇ ਜ਼ਿਮੀਨੇ ਮਲਾ ॥ ਇਨਾਂ ਮਾਰਨ ਰਵਾਹੈ ਜੋ
ਬੀਈ ਹਲਾਲੀ ਗਾਲ ॥ ੩੬ ॥ ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸੂਰਾ ॥ ਅਖੇ ਨਾਨਕ ਸਾਹ
ਸਰ ਸੁਣਹੁ ਇਮਾਮ ਕਮਾਲ ॥ ਜੋ ਗਾਲਬ ਹੋਇ ਇਨਸਾਨ ਪਤ ਮਾਰਨ ਤਿਸੇ ਹਲਾਲ ॥
ਗਉਂ ਮੈਸ਼ ਜੋ ਮੁਰਗੀਆਂ ਜੋ ਹੋਇ ਹੈਵਾਨ ਗਾਰੀਬ ॥ ਤਿਹ ਪਰ ਛੁਰੀ ਹਰਾਮ ਹੈ ਖਾਵਨ ਤਿਨਾਂ
ਪਲੀਤ ॥ ਦੁਸ਼ਮਨ ਜੋ ਇਨਸਾਨ ਦੇ ਤਿਨਾਂ ਦਾ ਮਾਸ ਹਲਾਲ ॥ ਮਾਰਨ ਤਿਨਾਂ ਰਵਾਹੈ ਸੁਣੋ
ਇਮਾਮ ਕਮਾਲ ॥ ਜ਼ਬਰਾਂ ਮਾਰਨ ਹੰਘੀਐ ਜੋ ਕਰਨ ਅੱਜੋਂ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ॥ ਤਿਸਪਰ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਗੈ
ਦੇਨ ਹਰਾਮ ਕਰ ਛੋਰ ॥ ਜਾਲਮ ਮਾਰਨ ਹੰਘੀਅਨ ਚਿਤੇ ਸ਼ੋਰ ਪਲੰਗ ॥ ਤਿਨਾਂ ਛੱਡ ਹਰਾਮ
ਕਰ ਜੋ ਮਾਰਨ ਅੱਗੋਂ ਚੰਗਾ ॥ ਜੋਇ ਬਿਚਾਰੇ ਜਾਨਵਰ ਮਾਰਨ ਤਿਨਾਂ ਹਲਾਲ ॥ ਬਿਨਾਂ ਰਜਾਇ
ਭੁਦਾਇ ਦੀ ਤਿਹ ਪਰ ਛੁਰੀ ਜ਼ਵਾਲ ॥ ਮੂਈ ਸੈ ਮੁਰਦਾਰ ਹੈ ਸਹਿਕੇ ਜਾਨ ਕਿਵਾਇ ॥ ਖਾਣੀ
ਏਹ ਹਲਾਲ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਛੁਰੀ ਰਵਾਇ ॥ ਖਧਿਆਂ ਮਾਸ ਗੁਨਾਹ ਜੋ ਜ਼ੋਰੀ ਕੀਆ ਹਲਾਲ
॥ ਜ਼ੋਰੀ ਕੁਠਾ ਹਰਾਮ ਹੈ ਤਿਸਤੇ ਹੋਇ ਜ਼ਵਾਲ ॥ ੩੭ ॥ ਰਾਗ ਤਿਲੰਗ ਮਹਲਾ ੧

ਹਮ ਬੰਦੇ ਯਕਰੰਗੀ ਸਾਹਿ ॥ ਦਗਾਂ ਹਿੰਦੂ ਕਾ ਜ਼ੋਰ ਤਰਕਾਂ ਇਨ ਦੋਨਹੁ ਤੇ ਰਾਖਿ
ਇਲਾਹਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜਬ ਹਿੰਦੂ ਕੀ ਹੋਤ ਸਖਾਈ ਬਾਦੀ ਆਣੀ ਮੌਲ ਬਹਾਇ
॥ ਚਉਕਾ ਦੇਵੈ ਭੁਨ੍ਹੇ ਧੋਵੈ ਕਰਮ ਅਕਰਮੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇ ॥ ਦਾਮ ਲੈਕੇ ਬੇਟੀ ਬੇਚੀ
ਤਿਸ ਬਿਪੀਰ ਕਉ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ ॥ ਐਸੇ ਅਮਲ ਹਿੰਦੂ ਕੇ ਦੇਖੇ ਮਤ ਕੇ ਹਿੰਦੂ ਨਾਮ
ਕਹਾਇ ॥ ੧ ॥ ਚਾਰ ਕਤੇਬੀਂ ਜ਼ੋਰ ਹਰਾਮ ॥ ਗਲ ਕਾਟੇ ਨਹੀਂ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਕਲਮ
ਜਾਕਾ ਪੜ੍ਹੁ ਜੋਰੇਤਾਂ ਸੂਰਤਭਨਤਾਂ ਨਥੀਨ ਹੋਤਾਂ ॥ ੨ ॥ ਪੈਕੰਬਰਾਂ ਕਲਮ ਕੂਕ ਸੁਨਾਇਆ

॥ ਸਭਨਾਂ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਜਨਾਇਆ॥ ਇਕ ਜਾਣ ਕਰੀਐ ਤਕਬੀਰ॥ ਸੱਚੀ ਦਰਗਹਿ
 ਮਿਲੇ ਤਜੀਰ॥ ੩॥ ਭਈ ਮਰਜ਼ ਨਬੀ ਬਹੁ ਦੁਖ ਪਾਇਆ॥ ਪੱਥਰ ਸਾਜ਼ ਉਪਰ
 ਲਵਾਇਆ॥ ਦੰਦ ਭੇਨੇ ਪੱਥਰ ਫਰਿਆਦ॥ ਨਾਨਕ ਅਲਹਨਿ ਕੀਤਸੁਆਦ॥ ੪॥
 ਤਉਰੇਤ ਅੰਜੀਰ ਜਬੂਰ ਫਰਕਾਨ॥ ਚਾਰੋਂ ਕੂਕਹਿ ਜੋਰ ਹਰਾਮ॥ ਅਲਹ ਫਰਮਾਯ
 ਮੰਨੇ ਨ ਕੋਇ॥ ਖੁਦੀ ਬਖੀਲੀ ਕਰੇ ਸਬ ਕੋਇ॥ ੫॥ ਬੇਜੁਬਾਨ ਪਰ ਛੁਰੀ ਹਰਾਮ
 ॥ ਕਿਆਮਤ ਲੇਖਾ ਰਹਿਆ ਅਮਾਨ॥ ਜੈਸਾ ਕਰੈ ਤੈਸਾ ਹੀ ਪਾਵੈ॥ ਹੱਥੇ ਹੱਥੀ ਝਗੜ
 ਚੁਕਾਵੈ॥ ੬॥ ਸਾਬਰ ਦਰਦਵੰਦ ਦਰਵੇਸ਼॥ ਬੇਦਰਦਾਂ ਕਉ ਕਿਆਮਤ ਪੇਸ਼॥ ਦੇਣਾ
 ਲੈਣਾ ਛੱਡੇ ਨ ਕੋਇ॥ ਆਖਰ ਵਕਤ ਨਬੇੜਾ ਹੋਇ॥ ੭॥ ਮਨ ਪੱਥਰ ਜਿਸ ਕਾਛੁ
 ਸੋਈ॥ ਆਤਸ਼ ਬਿਨਾਂ ਨ ਚੂਨਾ ਹੋਈ॥ ਚੂਨਾ ਹੋਇ ਤ ਮੌਮ ਕਹਾਵੈ॥ ਤਬ ਤੇਮੋਮਨ ਨਾਮ
 ਸਦਾਵੈ॥ ੮॥ ਹੱਕ ਰਾਹ ਵਿਚ ਰਹੈ ਹੈਰਾਨ॥ ਹਕੁ ਹਲਾਲ ਬਖੋਰੇ ਖਾਨ॥ ਹੋਇ ਹਲਾਲ
 ਲਗੇ ਸਚ ਜਾਇ॥ ਤਉਨਾਨਕ ਦਰਦੀਦਾਰ ਸਮਾਇ॥ ੯॥ ਸਰਾ ਸ਼ਰੀਖਤ ਸੱਚ ਪਛਾਨੈ
 ॥ ਸਬ ਤੇ ਮੰਦਾ ਅਪ ਕਉ ਜਾਨੈ॥ ਤਰਕ ਤਰੀਕਤ ਬਦ ਅਮਲ ਤਜ ਵੈ॥ ਤਬ ਹੀ
 ਹੱਕ ਰਾਸਤੀ ਪਾਵੈ॥ ੧੦॥ ਮਾਰਫਤ ਹੋਇਨਫਸ ਕਉ ਮਾਰੇ॥ ਅਪਤਰੇ ਸਬ ਉਮਤ ਤਾਰੇ
 ਐਸਾ ਦਾਨਸ਼ਮੰਦ ਉਲਮਾਇ॥ ਮਰੇ ਨ ਜੀਵੈ ਆਵੈ ਨ ਜਾਇ॥ ੧੧॥ ਤਬ ਲਗ
 ਦੁਨੀਆ ਆਤਸ਼ ਮਾਂਹੀ॥ ਜਬ ਲਗ ਹਕ ਪਛਾਤਾਂ ਨਾਹੀ॥ ਹਾਕਮ ਕਾ ਹੁਕਮ ਜਿਨੀ
 ਪਛਾਣਾ॥ ਸਰਪਰ ਬਹਿਸ਼ਤੇ ਤਿਸ ਹੀ ਜਾਣ॥ ੧੨॥ ਸੱਚ ਕੀ ਕਾਤੀ ਸਚ ਸਭ
 ਸਾਰ॥ ਘਾੜਤ ਤਿਸਕੀ ਅਪਰ ਅਪਾਰ॥ ਸਚ ਕੇ ਸਾਨ ਲਈ ਚਿਲਕਾਇ॥ ਗੁਣ
 ਕੀ ਬੇਕਾ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇ॥ ੧੩॥ ਤਿਸਕਾ ਕੁੱਠਾ ਹੋਵੈ ਸੇਖ॥ ਲੋਹੁ ਲਬਨ ਨਿਕੱਖਾ
 ਵੇਖ॥ ਹੋਇ ਹਲਾਲ ਲਗੇ ਹਕ ਜਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਦਰ ਦੀਦਾਰ ਸਮਾਇ॥ ੧੪॥ ੧॥
 ਰਾਗੁ ਤਿਲੀਗ ਮਹਲਾ ੧॥ ॥ ਅੱਵਲ ਅੱਵਲ ਏਕ ਖੁਦਾਈ॥ ਦੂਸਰੀ ਕੁਦਰਤਿ ਸਾਜਿ
 ਦਿਖਾਈ॥ ਕੁਦਰਤ ਕਲਮਾਂ ਕੂਕ ਸੁਟਾਯਾ॥ ਏਕ ਇਲਾਹੀ ਰਾਹ ਬਤਾਯਾ॥ ੧॥ ਵਾਹਿ ਵਾਹਿ
 ਕਾਦਰੇ ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤ ਜਾਨੀ॥ ਸਿਰ ਮਉਤ ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨੀ॥ ੨॥ ਰਹਾਉ॥ ਕੁਦਰਤਿ
 ਸਿਰਜੇ ਆਦਮ ਹੱਵਾ॥ ਤਿਨਾਂ ਭੀ ਕੀਤਾ ਬਹੁਤਾ ਦਾਵਾ॥ ਸਾਂਤਿ ਬੀਜਸ ਮਿਲੈ ਬਕਾਈ॥ ਸੇ
 ਭੀ ਮਉਤੇ ਕੀਏ ਫਨਾਹੀ॥ ੨॥ ਆਦਮੋਂ ਕਈ ਪਿਕੰਬਰ ਹੂਏ॥ ਖੁਦੀ ਤਕਬੀਰੀ ਕਰ ਕਰ
 ਮੂਏ॥ ਅਪਣੀ ਕੁੱਠੀ ਰਵਾ ਕਰ ਮਾਨੀ॥ ਸੇ ਭੀ ਮਉਤੇ ਕੀਏ ਫਨਾਹੀ॥ ੩॥ ਯਾਰ ਸਮਾਇਖ
 ਬੜ੍ਹੁਰਗਿ ਲਾਇਕ॥ ਮੇਹਤਰ ਸੁਲੇਮਾਂ ਕਉ ਹੋਈ ਇਨਾਇਤ॥ ਪਰੀਆਂ ਦੇਵ ਜਿਨ ਬੰਦੀ
 ਦੀਨੇ॥ ਸੇ ਭੀ ਮਉਤ ਹਲਾਇਕ ਕੀਨੇ॥ ੪॥ ਤਾਜ ਕੁਲਹ ਸਿਰ ਦਾਨੇ ਮੀਨੇ॥ ਖਾਲਕ ਸਉਪਸਿ
 ਪਰਦੇ ਕੀਨੇ॥ ਯਾਰ ਮਹੰਮਦਾ ਨਿਕਟਿ ਖੁਦਾਈ॥ ਸੇ ਭੀ ਮਉਤੇ ਕੀਏ ਫਨਾਈ॥ ਮੁਰਤੜਾ
 ਅਲੀ ਸ਼ੇਰ ਖੁਦਾਈ॥ ਖਾਲਕ ਤਾਂਕਉ ਦਈ ਅਤਾਈ॥ ਯਾਰ ਮਹੰਮਦ ਬੰਧਪ ਭਾਈ॥ ਸੋ

ਭੀ ਮਉਤਨੇ ਕੀਏ ਛਨਾਹੀ ॥ ੬ ॥ ਲੋਹ ਕਲਮ ਜਿਸੀਂ ਅਸਮਾਨ॥ ਖਾਲਕ ਰੂਹ ਰਖੇਅਮਾਨ
 ॥ ਮਰਨ ਜੀਵਣ ਕੀ ਗਮੀ ਨ ਕਾਈ ॥ ਸੋ ਭੀ ਮਉਤ ਕੀਏ ਛਨਾਹੀ ॥ ੭ ॥ ਖਾਨ ਮਲੂਕਉਮਰੇ
 ਸਿਰਦਾਰ ॥ ਸੇ ਭੀ ਮੁਸ਼ਫ਼ਰ ਚੱਲਣਹਾਰ ॥ ਛੋਲ ਦਮਾਮੇ ਗਏ ਵਜਾਈ ॥ ਸੋ ਭੀ ਮਉਤ ਕੀਏ
 ਛਨਹੀ ॥ ੮ ॥ ਕਰਹਿ ਤਕੱਬਰੀ ਖੁਦੀ ਜਨਾਵਹਿ॥ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਅਨੀਅਤਿਪਾਵੈ ॥ ਨਾਨਕ
 ਜੇ ਕੋ ਏਕ ਪਛਾਣੈ ॥ ਤਉ ਕਿਛੁ ਪੰਦ ਨਸੀਹਤ ਜਾਣੈ ॥ ੯ ॥ ੨ ॥ ਆਇਤ
 ॥ ਅਵੈ ਕਾਲ ਕਹਾ ਕੋ ਜਾਇ ॥ ਜਲ ਬਲ ਮਹੀਅਲ ਕਾਲ ਸਮਾਇ ॥ ਪਾਣੀਪਵਣ ਅਗਣ
 ਛਨ ਕਾਲ ॥ ਧਰਤੀਕਾਲਪਸਾਰਿਆ ਜਾਲ ॥ ੧ ॥ ਰਵਿਸਸਿ ਤਾਰਿਮੰਡਲ ਹੁਏ ॥ ਧਰ ਪ੍ਰਹਿ
 ਲਾਦ ਅਟਲ ਹੋਇ ਮੂਏ ॥ ਜਤੀ ਸਤੀ ਨਉਨਾਥ ਕਹਾਏ ॥ ਸਿਧ ਰਉਰਾਸੀ ਕਾਲ ਪੈਂਚਾਏ ॥
 ੨ ॥ ਨਿਸ ਬਾਸਰ ਤਦ ਦੇਵ ਦਵਾਲਾ ॥ ਕਾਲ ਨ ਛਾਡੇ ਕਾਨੂ ਗੁਪਾਲਾ ॥ ਮੌਨੀ ਜੋਨੀਫਿਰਫਿਰ
 ਬਕੇ ॥ ਸੁਰ ਨਰ ਮੂਏ ਕਾਲ ਕੇ ਚਾਪੇ ॥ ੩ ॥ ਰਾਣਾ ਰੰਕ ਨ ਕੋਈ ਰਹੇ ॥ ਪਕੜ ਝੋਰ ਕਾਲ
 ਸਭ ਰਹੇ ॥ ਖਾਣੀ ਚਾਰ ਨ ਰਹਿਸੀ ਜਗ ਮੇਂ ॥ ਕਾਲਪਸਾਰਿਆ ਬੰਧਨ ਪਗ ਮੇਂ ॥ ੪ ॥ ਮੀਰ
 ਪੀਰ ਸਾਦਕ ਅਰਸਾਲਕ ॥ ਖਲਕਤ ਮਰੇ ਸਦਾ ਬਿਰ ਖਾਲਕ॥ ਜੇ ਦੀਸੈ ਸੋ ਸਗਲ ਸਿਧਾਵੈ
 ॥ ਕਾਲ ਸਬਲ ਨਹੀਂ ਛੂਟਨਪਾਵੈ ॥ ੫ ॥ ਚਉਦਹ ਤਬਕ ਕਾਲ ਕੇ ਵੱਸ ॥ ਕਾਲ ਛਾਡ ਕਿਤ
 ਜਾਈਐ ਨੱਸ ॥ ਕਾਲ ਜੱਲਾਦ ਸਭੈ ਜਗ ਖਾਯਾ ॥ ਤੁਈਲੋਕੀ ਮਹਿ ਰਹਿਨ ਨ ਪਾਯਾ॥ ਕਾਲ
 ਵਸਭੈ ਰਾਮ ਰਸੂਲ ॥ ਬਰਸਰਿ ਨਾਨਕ ਕਾਲ ਕਬੂਲ ॥ ੬ ॥ ੩ ॥ ਗਉੜੀ ਭਰਤ
 ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੀ ॥ ਸਾਧੈ ਏਕ ਪੰਥ ਦੇਇ ਬਾਟਾਰੇ॥ ਆਦਿ ਏਕੁ ਅੰਤੁ ਹੈ ਏਕੋ ਵਿਚਿ
 ਮਾਰਗ ਯਹ ਫਾਟਾਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਹਿੰਦੂ ਕੀ ਹਦ ਗਊ ਦੇਹੁਰਾ ਤੀਰਥ ਬਰਤਿ
 ਇਸ਼ਨਾਨਾਰੇ ॥ ਬਕਰੀ ਮਾਰ ਮਾਸ ਮੁਖ ਮੇਲਹਿ ਤਿਸ ਕੈਸੇ ਰਾਮਹਿ ਜਾਨਾਰੇ ॥ ੧ ॥
 ਰੋਜ਼ਾ ਰਖਨ ਨਮਾਜ਼ ਗੁਜ਼ਾਰਹਿ ਮੱਕੇ ਮਸੀਤ ਲਪਟਾਨਾਰੇ ॥ ਤਸਬੀਫੇਰ ਤਕਬੀਰ
 ਨ ਛਾਡਹਿ ਤਿਨ ਕੈਸੇ ਅਲਹ ਪਛਾਨਾਰੇ॥ ੨ ॥ ਮਾਂ ਕੇ ਗਲੇ ਜਨੇਊ ਨਹੀਂ ਪੂਤ ਕਹਾਵੈ
 ਪਾਂਡੇ ਰੇ ॥ ਬੀਬੀ ਕਉ ਤਾਂ ਸੁਨਤਨਾਹੀਂ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕਾਜੀ ਭਾਂਡੇ ਰੇ॥ ੩ ॥ ਆਪਣੇ ਵਿਤ
 ਕਉ ਕਾਨ ਛਿਦਾਏ ਸੁਨਤ ਉਰੇ ਕਰਾਈ ਰੇ॥ ਜੇਕਰ ਹੁਕਮ ਖੁਦਾਈ ਹੋਤਾ ਧੁਰੋਂ ਹੀ
 ਕਾਟੀ ਆਈ ਰੇ ॥ ੪ ॥ ਗਊ ਸੂਰ ਕੀ ਏਕੋ ਕਾਇਆਂ ਏਕੋ ਲੋਹੂ ਚਾਮਾਰੇ ॥ ਕਹਿਤ
 ਕਬੀਰ ਦੋ ਕਹੂੰ ਨ ਦੇਖੇ ਘਟਿ ਘਟਿ ਏਤੈ ਰਾਮਾਰੇ ॥ ੧ ॥ ੫ ॥ ਰਾਗ ਸੋਰਠ
 ਸਾਧੈ ਆਇ ਜਾਇ ਸੁਵਾਇਆ ॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਕ ਕਾਲ ਨਹੀਂ ਵਾਂਕੇ ਨਾ ਕਛੁ ਗਿਆਨ
 ਆਇਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਕੱਛੁ ਰੂਪ ਕਾਹੇਹਰਿ ਧਰਿਆ ਮੇਰ ਪਿੱਠ ਪਰ ਧਾਰ ॥ ਯਿਹ ਤੋ ਖੇਲ
 ਪਵਣ ਕਾਹੀਏ ਕਲਾਧਾਰ ਬਿਰ ਬਾਰ ॥ ੧ ॥ ਕਈਮੇਰ ਪਰਬਤਪਰ ਧਾਰੇ ਕਈ ਧਰਨ
 ਆਕਾਸ ॥ ਏਕ ਮੇਰ ਪ੍ਰਭੁ ਪਿੱਠ ਪਰ ਧਰਿਆ ਇਹ ਬਿਧਿ ਆਵਤ ਹਾਸਾ ॥ ੨ ॥ ਕੱਛੁ ਰੂਪ ਕਾਹੇ
 ਹਰਿ ਕੀਨ ਬੇਦ ਕੌਨ ਤੈ ਲਿਆਈ ॥ ਲੇਖ ਅਲੇਖ ਦੁਹੂ ਤੈ ਨਿਆਰਾਪ੍ਰਭੁਰਭ ਜੋਨ ਕਿਉ

ਅਈ॥੩॥ ਹਰਿ ਬੈਰਾਹ ਭਏ ਕਾਹੇ ਕੌ ਧਰਨ ਦਸਨ ਪਰਧਾਰ॥ ਏਕੈਕਾਮ ਰਾਮ ਕੇਨਾਹੀਂ ਝੂਠ
 ਕਹਿਤ ਸੰਸਾਰਾ॥ ੪॥ ਅਨੰਤ ਆਕਾਸ਼ ਪਤਾਲ ਪ੍ਰਭੁ ਕੀਨੇ ਅੰਤ ਨ ਪਾਯ ਜਾਈ॥ ਏਕ ਧਰਨ
 ਬੈਰਾਹ ਉਬਾਰੀ ਅਵਰੋ ਕੈਣ ਲਿਆਈ॥ ੫॥ ਨਾਰਸਿੰਘ ਹਰਿ ਕਿਉਂ ਕਰ ਕਹੀਐ ਕੌਨ ਕਾਜ
 ਤਿਹ ਬਿਗਰਿਆ॥ ਅਜੈ ਬਿਜੈ ਸ੍ਰਾਪ ਕੇ ਮਾਰੇ ਹਿਰਨ ਕਸਪ ਹੋਇ ਨਿਬਰਿਆ॥ ੬॥ ਅਜੈ ਬਿਜੈ
 ਬੈਕੁਠ ਬਸਤ ਹੈਂ ਅਗਵਾਨੀ ਕਹਿਲਾਵਹਿ॥ ਸਨਕਾਦਿਕ ਸਰਾਪ ਪਾਇਕੈ ਦੈਤ ਜਨਮ ਧਰ
 ਆਵਹਿ॥ ੭॥ ਦੇਵ ਦੈਤ ਮੇਂ ਆਪ ਬਿਰਾਜੈ ਆਪ ਚਰਿਤ ਪ੍ਰਭੁ ਕੀਨਾ॥ ਆਪੇ ਮਾਰੇ ਆਪੇ ਰਖੇ
 ਆਪੇ ਦਾਨਾ ਬੀਨਾ॥ ੮॥ ਆਪੇ ਨਾਰਸਿੰਘ ਹਰਨ ਕਸਪ ਆਪ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਹੋਇ ਆਯਾ॥ ਬੈਰ
 ਭਾਵ ਹਰਿ ਕੇ ਮਨ ਨਾਹੀਂ ਮਾਯਾ ਖੇਲ ਬਣਾਯਾ॥ ੯॥ ਬਾਵਣ ਹੋਇਕੈ ਬਲ ਹਰਿ ਜਾਚੈ ਜੋ ਜਾਹੈ
 ਸੋ ਮਾਯਾ॥ ਬਿਨ ਬਬੇਕ ਸਗਲ ਜਗ ਢੁਬਾ ਮਾਯਾ ਖੇਲ ਰਚਾਯਾ॥ ੧੦॥ ਪਰਸਰਾਮ ਹਰਿ ਕਿਨ
 ਬਿਧ ਕਹੀਐ ਮਹਾਂ ਅਹੰਕਾਰੀ ਹੂਆ॥ ਛੁੱਤ੍ਰੀ ਮਾਰ ਸੰਘਾਰ ਕੀਨੇ ਯਿਹ ਬਿਧ ਬਡਾ ਨ ਹੂਆ॥ ੧੧
 ਵਰ ਸਾਪ ਤੇ ਭਿੰਨ ਸੁਆਮੀ ਵੈਰ ਵਿਰੋਧ ਨਹੀਂ ਭਾਵੈ॥ ਆਪਨ ਖੇਲ ਆਪਹੀ ਦੇਖੇ ਆਪੇ ਮਾਰ
 ਜੀਵਾਵੈ॥ ੧੨॥ ਰਾਮ ਕਾ ਬਾਪ ਦਸਰਥ ਕਹੀਐ ਦਸਰਥ ਕਾਕਾ ਜਾਇਆ॥ ਦਸਰਥ ਕਾ
 ਬਾਪ ਰਾਮ ਕਾਦਾ ਕਹੋ ਕਹਾਂ ਤੇ ਆਇਆ॥ ੧੩॥ ਯਹਿ ਭੀ ਚਰਿਤ੍ਰ ਮਾਇਆ ਨੇ ਕੀਨ
 ਰਾਵਣ ਦੈਤ ਉਪਾਇਆ॥ ਰਾਮ ਮਾਇਆ ਰੂਪ ਰਾਮ ਹੋਇ ਉਤ੍ਰਿਆ ਰਾਵਣ ਨਾਸ ਕਰਾਇਆ
 ॥ ੧੪॥ ਸਭ ਪਰਪੰਚ ਮੇਟ ਕੇ ਰਾਵਣ ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਬਿਚਾਰ॥ ਵੁਹ ਠਾਕਰ ਅਸੰਭਵ ਕਹੀਐ
 ਗਰਭ ਜੋਨ ਤੇ ਨਿਆਰਾ॥ ੧੫॥ ਗੋਪੀ ਗੁਆਲ ਨਹੀਂ ਵੁਹ ਗੋਕਲ ਕਰਤਾ ਕੰਸ ਨ ਮਾਰੇ॥
 ਵੁਹ ਦਿਆਲ ਸਭਨਾਂ ਜੀਅਮਾਂ ਪਰ ਕੈ ਜੀਤੇ ਕੋ ਹਾਰੇ॥ ੧੬॥ ਰਾਧਾ ਰੁਕਮਣ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕੀਬਾਈ
 ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੁਹਾਂ ਕਾ ਧੀਰਾ॥ ਸੋਲਾ ਸਹੀਸ ਗੋਪੀ ਜਿਨ ਭੋਗੀ ਬਿਸ਼ਨ ਬਿਖਿਆ ਕਾ ਕੀਰ॥ ੧੭॥
 ਮਾਂ ਦੇਉਕੀ ਪਿਤਾ ਵਾਸਦੇਉ ਨੰਦ ਮਹਿਰ ਘਰ ਆਇਆ॥ ਸੁਣ ਸਾਧੇ ਵਹੁ ਕਰਤਾ ਨਾਹੀਂ ਜੋ
 ਕਰਮਾਂ ਹਾਥ ਬਿਕਾਇਆ॥ ੧੮॥ ਬੋਧ ਅਵਤਾਰ ਕਉਣ ਬਿਧਿ ਕਹੀਐ ਸਿਲਾ ਰੂਪ ਸਾਸੂੰ
 ਅਨਿਕ ਭੇਖ ਮਾਇਆ ਹੋਇ ਖੇਲੀ ਕੋ ਬਿਰਲਾ ਗਿਆਨੀ ਬੂਝੈ॥ ੧੯॥ ਮਹੀਮਦ ਦੀਨ ਕਾਹੇ
 ਹਰਿ ਕਰਿਆ ਕਉਣ ਧਰਮ ਤਿਨ ਕੀਨਾ॥ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਕਰ ਡਾਰੇ ਆਪਨਾ ਕੀਆ
 ਕੀਨਾ॥ ੨੦॥ ਨਿਹਕਲੰਕ ਕਾਹੇ ਹਰਿ ਹੂਆ ਕੌਣ ਬਾਟ ਤਿਹ ਪਰਈ॥ ਦੇਵ ਦੈਤ ਦੇਉ ਸਮ
 ਪ੍ਰਭੁ ਕੈ ਮਾਇਆ ਲੜ ਲੜ ਮਰਈ॥ ੨੧॥ ਹਰਿ ਜੀ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਤੇ ਨਿਆਰਾ ਕਰਮ ਮਰਮ
 ਮੈਂ ਨਾਹੀਂ॥ ਵੈਰ ਭਾਵ ਤਾਹਿ ਨਹੀਂ ਭਾਵੈ ਸਦਾ ਬਿਗਸ ਮਨ ਮਾਹੀ॥ ੨੨॥ ਸਭ ਪਰਪੰਚ ਮਾਯ
 ਨੇ ਕੀਨੇ ਇਹ ਬਿਧਿ ਜਗ ਬਉਰਾਨਾ॥ ਜਿਹ ਨਰ ਅਕਲ ਨਿਰੰਜਨ ਜਾਤਾ ਨਾਹੀਂ ਤੱਤ
 ਪਛਾਨਾ॥ ੨੩॥ ਦਸ ਅਵਤਾਰ ਈਸਰੀ ਮਾਇਆ ਕਰਤਾ ਕਰ ਮਤ ਪੁਜੇ॥ ਕਹਿਤ ਕੰਬੀਰ
 ਰਾਮ ਅਥਿਨਾਸੀ ਉਪਜੇ ਖਾਪੇ ਦੂਜੇ॥ ੨੪॥ ਸਾਧੇ ਕਰਤਾ ਕਰਮਾਂ ਤੇ ਨਿਆਰਾ॥ ਕਹਿਤ
 ਕੁਬੀਰ ਵਹੁ ਕਰਤਾ ਨਾਹੀਂ ਮਾਇਆ ਕੀਆ ਪਸਾਰਾ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ॥

ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ॥ ਸਾਧੋ ਦੋ ਜਗਦੀਸ ਕਹਾਂ ਤੇ ਆਏ ॥ ਆਦਿ ਏਕ
 ਅੰਤ ਹੈ ਏਕੋ ਅਬ ਕਿਉਂ ਦੋਇ ਕਹਾਏ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸੋਨਾ ਏਕ ਕਹਣ
 ਕਉ ਗਹਿਣਾ ਇਨਮੈ ਭੈਦ ਨ ਦੂਜਾ ॥ ਕਹਣ ਸੁਨਨ ਕਉ ਦੋਇ ਕਰ ਥਾਪੇ ਉਸ
 ਨਿਮਾਜ਼ ਉਸ ਪੂਜਾ ॥ ੨ ॥ ਓਹੀ ਮਹੰਮਦ ਓਹੀ ਮਹਾਂਦੇਉ ਆਦਮ ਓਹੀ ਕਹੀਐ ॥
 ਕੋ ਹਿੰਦੂ ਕੋ ਤੁਰਕ ਕਹਾਵੈ ਘਰਏਕੈ ਮਹਿ ਰਹੀਐ ॥ ੩ ॥ ਵਹੁ ਮਸੀਤਵਹੁ ਠਾਕੁਰ
 ਦੁਆਰਾ ਵਹੁ ਕਲਮਾ ਵਹੁ ਕਰਮਾ ॥ ਮਾਨ ਲੀਏ ਕੀ ਜ਼ਿਦੀ ਪੜ੍ਹੀ ਹੈ ਕਾਜ਼ੀ
 ਪੰਡਿਤ ਭਰਮਾ ॥ ੪ ॥ ਓਹ ਲੇ ਜਾਰਹਿ ਓਹ ਲੇ ਗਾਡਹਿ ਇਨਮੈ ਭੈਦ ਨ ਅੰਤਰ ॥
 ਚਾਰ ਦਾਗ ਦੋਨੋਂ ਕਉ ਰੋਤੇ ਧਰਤੀ ਪਉਣ ਬੈਸੰਤਰ ॥ ੫ ॥ ਬੈਸੰਤਰ ਕਉ ਦੋਜ਼ਕ
 ਕਹੀਐ ਭਿਸਤ ਸੁ ਕਬਰਸਤਾਨਾ ॥ ਮੂਦੇ ਕਉ ਸਮ ਦੋਨੋਂ ਕਹੀਐ ਇਸ ਬਿਧਿ
 ਲੋਕ ਭੁਲਾਨਾ ॥ ੬ ॥ ਜਾ ਕੇ ਰਾਮ ਰਹੀਮ ਕਹਿਤ ਹੈਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਕਰੀਮਾ ਸੋਈ ॥ ਹਰਿ
 ਹਜ਼ਰਤ ਦੁਇਨਾਮ ਧਰਤ ਹੈਂ ਭਰਮ ਨ ਭੂਲੋਲੋਈ ॥ ੭ ॥ ਵਹੁ ਕੁਰਾਨਾ ਵਹੁ ਪੁਰਾਨਾ
 ਵਹੁ ਮੁੱਲਾਂ ਵਹੁ ਪਾਂਡੇ ॥ ਘੜਿ ਘੁਮਿਆਰ ਕੀਏ ਬਹੁਤੇਰੇਇਕ ਮਾਟੀ ਕੇ ਭਾਂਡੇ ॥ ੮ ॥ ਵਹੁ
 ਸੁਨਤ ਵਹੁ ਕਾਨ ਛਿਦਾਵੈ ਵਹੁ ਗੁਸਲ ਇਸ਼ਨਾਨਾ ॥ ਵਹੁ ਮਾਲਾ ਵਹੁ ਤਸਬੀਕਹੀਐ
 ਵਹੀ ਮੇਰ ਇਮਾਮਾ ॥ ੯ ॥ ਵਹੀਜ਼ਿਕਰ ਵਹੁ ਭਜਨ ਕਹਾਵੈ ਇਨਮੈ ਭੈਦ ਨ ਕੋਈ ॥
 ਵਹੁ ਗੰਗਾ ਵਹੁ ਕਾਬਹਿ ਜਾਵਹਿ ਇਸ ਬਿਧਿ ਭੂਲਹਿ ਦੋਈ ॥ ੧੦ ॥ ਅੰਧਾ ਕਹਾਂ
 ਬਿਚਾਰਹਿ ਮਨ ਮਹਿ ਅੰਤਰ ਹੈ ਸਚ ਸੋਈ ॥ ਕਹਤਿ ਕੰਬੀਰ ਪੁਰਨ ਕੀ ਗਤਿ ਮਿਤ
 ਵਿਰਲਾ ਜਾਨੈ ਕੋਈ ॥ ੧੧ ॥ ਸਾਧੋ ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਨਕੋਈ ॥ ਕਹਤਿ ਕੰਬੀਰ ਸੋਈ ਜਨ
 ਮੁਕਤਾ ਜੋ ਦੂਹ ਤੇ ਨਿਆਰਾ ਹੋਈ ॥ ੧੨ ॥ ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ ॥ ੩ ॥ ੩੨ ॥

ਸੁਆਲ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀਨ ਰਾ ॥ ਅਖੇ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀਨ ਸੁਟਹੁ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ॥ ਸੱਭੇ
 ਗੱਲਾਂ ਛੋਡ ਕਰ ਚਲੀਐ ਸਿੱਧੇ ਰਾਹ ॥ ਰਾਹ ਰਿਆਜ਼ਤ ਚੱਲੀਐ ਛੱਡੀਐ ਰਾਹ ਜ਼ਿਤਾਨ ॥
 ਛੱਡੀਐ ਝਗੜੇ ਦੁਨੀ ਦੇਛੋਡ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ॥ ਰਾਹਨ ਦੋਹਾਂ ਪਾਇਆ ਕੁੜੇ ਝਗੜੇ ਲੱਗ ॥
 ਜਿਉਂ ਚੋਰ ਮਿਲਨ ਜਾਇ ਚੋਰ ਨੂੰ ਠੱਗਾਂ ਮਿਲਦੇ ਠੱਗ ॥ ਸਾਧੂ ਮਿਲਦੇ ਸਾਧੂਆਂ ਸੱਚਾ ਰਾਹ
 ਪਛਾਨ ॥ ਚਲੀਐ ਰਾਹ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਜੋਆਖਰ ਆਵੈ ਕਾਮਾ ॥ ਹੁਟ ਕੀਚੈ ਗੱਲ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਮਿਲਣੇ
 ਦਾ ਦਸਰਾਹ ॥ ਦੱਸ ਰਿਆਜ਼ਤ ਬੰਦਗੀ ਢੱਸੇ ਸਭ ਸਨਾਹਿ ॥ ਕਿਉਂ ਕਰ ਮਿਲੀਐ ਰੱਬ ਨੂੰ ਕੀ
 ਕੁਛ ਲੈਕੇ ਭੇਟਾ ॥ ਜਿਤ ਪਾਈਐ ਦੀਦਾਰ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਫਿਰਲਗੈ ਨ ਜਮਕੀ ਫੇਟ ॥ ਸਾਹਿਬ ਮਿਲੈ
 ਤਕਰਮ ਹੋਇ ਜਨਮ ਮਰਨਦਾਰਾਹ ॥ ਅਖੇ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀਨ ਸਚ ਦੱਸੇ ਬਰਾਖੁਦਾਇ ॥ ੩੩ ॥
 ਜਵਾਬਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸੂਰਾ ॥ ਅਖੇ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸਚ ਸੁਟੈ ਬਹਾਵਦ ਪੀਰ ॥ ਰਾਹ ਖੁਦਾਈ
 ਸਖਤ ਹੈ ਕਰਦਾਬਹੁਤ ਜ਼ਹੀਰਾ ॥ ਵਾਲਹੁਨਿੱਕੀਆਖੀਐ ਨਿਆਹੁਤ੍ਰਖੀਧਾਰ ॥ ਇਨ ਕੋਲੋ ਬਾਰੀ
 ਕਹੈ ਕਿਉਂ ਕਰ ਜਾਈਐ ਪਾਰ ॥ ਇਹ ਮਨ ਹਾਬੀ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਖੁਦੀਤ ਕੱਬਰ ਨਾਲ ॥ ਕਿਉਂ

ਕਰ ਲੰਘੀਐ ਪੀਰ ਜੀ ਉਠ ਭਰੇ ਸੰਗ ਮਾਲ ॥ ਤੰਬੂ ਦੇ ਸਰਾਇ ਦੇ ਲਸ਼ਕਰ ਲੋਹ ਹਜ਼ਾਰ ॥
ਜੇ ਤਕੀਆਂ ਕੀਤਾਂ ਹਈ ਰੱਬ ਦਾ ਤਾਂ ਸਾਥੀ ਸਭ ਵਿਸਾਰ ॥ ਕਰ ਅੱਲਹ ਦੀ ਬੰਦਰੀਏਕਾਏਕੀ
ਹੋਇ ॥ ਪਾਸ ਨ ਰਖੀਐ ਦੂਸਰਾ ਬਿਨ ਮੁਰਸ਼ਦ ਨਾਹੀਂ ਕੋਇ ॥ ਸਿਲ ਅਲੂਟੀ ਚੱਟੀਐ ਸੱਚੇ
ਮਰਗਲੱਗਾ ॥ ਜਿਤੀਵਿੱਸਨ ਉਮਤੀ ਏਹ ਸਭ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਠੱਗ ॥ ਆਖਰ ਬੇਲੀ ਕੋ ਨਹੀਂ
ਬਾਝਹੁੰ ਪਾਕ ਖੁਦਾਇ ॥ ਆਖੇ ਨਾਨਕ ਪੀਰ ਸੁਣ ਆਵਹੁ ਸੱਚੇ ਰਾਹਿ ॥ ਰਾਗ ਤਿਲੰਗ ਮੋਹਨ
ਬੰਦੇ ਜਾਨ ਸਾਹਿਬ ਗਨੀ ॥ ਸਮਝ ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਬੋਲੈ ਖਾਬਹਿ ਕਿਆ ਮਨੀ ॥ ਰਹਾਉ
॥ ਜਾਨ ਦੁਨੀਆਂ ਜਮਾਲ ਸੂਰਤ ਦੇਖਤੇ ਬਿਰ ਨਾਹਿ ॥ ਦਸ ਚਉਬੀਸ ਹਜ਼ਾਰ ਹਰਿ
ਦਸ ਨਿਤ ਖਜ਼ਾਨੇਤੇ ਜਾਹਿ ॥ ੧ ॥ ਮਨੀ ਮਹਿ ਤੂੰ ਗਰਕ ਗੁਫਲ ਬੇਮੇਹਰ ਬੇਪੀਰ ॥
ਦਰੀਂ ਖਾਨਹਿ ਪਵਹਿ ਚੋਬਾਹੋਇ ਨਹਿ ਤਕਸੀਰ ॥ ੨ ॥ ਸਿਦਕ ਗਠੜੀ ਮੇਹਰ ਤੋਸਾ
ਸੈਰ ਖੂਬੀਹਾਥ ॥ ਧਨੀਕਾ ਫਰਮਾਨ ਆਯਾ ਤੇਰਾ ਕੀਤਾ ਚਲਿਆ ਸਾਥ ॥ ੩ ॥ ਪੀਰ
ਪੈਕੰਬਰ ਅਉਲੀਏ ਸਭ ਹੋਤ ਹੈਂ ਦਰਪੇਸ਼ ॥ ਉਹ ਦਰ ਕੀ ਖਬਰਨ ਜਾਨਤੇ ਅਕਲ
ਕੇਛਰਿਮੋਸ਼ ॥ ੪ ॥ ਤਜ ਕੁਨਜ਼ਰ ਜੰਬਾ ਕੰਮ ਕਰ ਖਸਮ ਕੀਕਰ ਕਾਣ ॥ ਨਾਨਕ
ਬਗੋਯਦ ਬੇਨਤੀ ਕਛੁਹੱਕ ਹਲਾਲ ਪਛਾਣ ॥ ੫ ॥ ੧ ॥ ਰਾਗ ਤਿਲੰਗ ਮਹਲਾ ੧
ਸਾਹਿਬ ਜਹਾਂ ਕਹਾਂ ਮਾਮੂਰ ॥ ਵਿਲ ਖੋਲ੍ਹੁ ਕੁਲਛ ਕਲੀਦ ਸੋਂ ਮਕਾਮ ਅਰਸ਼ ਹਜੂਰ
॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਹਰਿ ਵਜੂਦੇ ਏਕ ਸਾਹਿਬ ਬੇਵਜੂਦੇ ਮਾਹਿ ॥ ਬੇ ਨਮੂਨੇ ਬੇ ਚਗੂਨੇ
ਭਿਸ਼ਤਦੋਜ਼ਕਨਾਹਿ ॥ ੧ ॥ ਨਾ ਮੁਰਾਦੇਸਦਾ ਸਾਹਿਬ ਬੇਵਜੀਰੇ ਰਾਜ ॥ ਨਾਹਿ ਬੇਦਕਤੇਬ
ਕਾਜੀ ਦੇਇ ਨ ਮੁੱਲਾਂ ਬਾਂਗ ॥ ੨ ॥ ਨੂਰੋਂ ਰੋਸ਼ਨ ਹਰ ਦੋ ਆਲਮ ਨਾਹਿ ਤੁਲਸੀ ਭਾਗ
॥ ਬਿਲਕੁਲ ਤਮਾਮ ਦੀਦਮ ਲਾਹੂਤ ਲਾ ਮੁਕਾਮ ॥ ੩ ॥ ਕੁਫਰ ਦੀਨ ਹਰਦੋ ਨਾਹੀਂ
ਏਕੋ ਕਰਹਿਨਾਮ ॥ ਨਾਨਕ ਦਿਵਾਨੀ ਮਨੈ ਮਾਨ ਰੋਜ਼ ਸ਼ਬ ਹੈਰਾਨ ॥ ੪ ॥ ੩੯ ॥

ਸੁਆਲ ਰੁਕਨਦੀਨ ਕਾਜੀ ਸੂਰਾ ॥ ਆਖੇ ਕਾਜੀ ਰੁਕਨਦੀਨ ਸੁਣੀਐ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ॥
ਤ੍ਰੀਹੇ ਹਰਫ਼ ਕੁਰਾਨ ਦੇ ਸਾਜੇ ਆਪ ਅਲਾਹ ॥ ਮਾਇਨੇ ਇਕ ਇਕ ਹਰਫ਼ ਦੇ ਕਹੀਐ ਕਰ
ਤਦਬੀਰ ॥ ਜਿਸ ਮਰਾਤਬ ਕਉ ਪਹੁੰਚਿਆ ਕੇ ਸਾਧੂ ਕੇ ਪੀਰ ॥ ਅਲਫ਼ ਬੇ ਫਰਮਾਈਐਹਿ
ਮਾਇਨੇ ਕਰਕੇ ਬਿਆਨ ॥ ਤੁਸੀਂ ਭੀ ਆਖਹੁ ਸਾਹ ਜੀ ਸੱਚੀ ਰੱਬ ਕਲਾਮ ॥ ਸਿਫਤ ਤਮਾਮੀ
ਰੱਬਦੀ ਸੱਭਾਖੋਲ੍ਹੁ ਸੁਣਾਇ ॥ ਆਖੇ ਕਾਜੀ ਰੁਕਨਦੀਨ ਕਹੀਐ ਬਰਾਖੁਦਾਇ ॥ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ
ਦੁਇ ਦਿਸਦੇ ਹੁਨ ਗੁਮਰਾਹਿ ॥ ਬਾਝੂ ਝਗੜੇ ਹੋਰ ਨਹਿ ਢੂਡੇ ਸਚ ਨ ਰਾਹਿ ॥ ਜੇਹੜੀ ਗੱਲ
ਖੁਦਾਇ ਦੀਕਹੇ ਕੋਈ ਮੂਲ ॥ ਕਾਰਨ ਲਾਲਚ ਦੁਨੀ ਦੇ ਝਗੜੇ ਰਾਮ ਰਸੂਲ ॥ ਰਾਹ ਸੌਰਾਵਾਂ
ਦੱਸੀਐ ਜੇਵਸਿਆਵੈ ਜੀਉ ॥ ਹੁੱਜਤ ਹਾਜਤ ਵਰਜ ਕਰ ਰਹੇਨਿਮਾਣ ਥੀਉ ॥ ੪੦ ॥

ਜਾਵਬ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸੂਰਾ ॥ ਸੁਣੋ ਕਾਜੀ ਰੁਕਨਦੀਨ ਆਖੇ ਨਾਨਕ ਪੰਦ ॥ ਸੈਈਂ
ਸਿਆਣੀ ਗੱਲ ਵਿਚਤਿਸਵਿਚ ਬਹੁਤੇ ਬੰਦ ॥ ਤ੍ਰੀਹੇ ਹਰਫ਼ ਕੁਰਾਨ ਦੇ ਤ੍ਰੀਹੇ ਸੁਪਾਰੇ ਕੀਨ ॥

ਤਿਸ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਨਸੀਹਤਾਂ ਸੁਣ ਕਰ ਕਰੋ ਯਕੀਨ ॥ ਪਰੇ ਪੁਕਾਰ ਕੁਰਾਨ ਬਹੁਖਾਤਰਜਾਮਾ
ਨ ਹੋਇ ॥ ਜੋ ਰਾਹਿ ਸੈਤਾਨੀ ਗੁੰਮ ਥੀਏ ਪਹੁਚਿਆ ਜਾਣ ਨ ਕੋਇ ॥ ੪੧ ॥

ਸਿਹਰਫ਼ੀ ਆਖੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਸੂਰਾ

ਅਲੁਝ ਅੱਲਹ ਕਹੁ ਯਾਦ ਕਰ ਗਫਲਤ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰ ॥ ਸਾਸ ਪਲੱਟਹ ਨਾਮ ਬਿਨ ਧ੍ਗ
ਜੀ ਵਨ ਸੰਸਾਰ ॥ ੧ ॥ ਬੇ ਬਦਾਇਤ ਦੂਰ ਕਰ ਕਦਮ ਸ਼ਰੀਯਤ ਰਾਖ ॥ ਨਿਵ ਚਲ ਸੁ ਅੱਗੇ
ਸਭਸ ਦੇ ਮੰਦਾ ਕਿਸੇ ਨ ਆਖ ॥ ੨ ॥ ਤੇ ਤੇਬਹ ਕਰ ਬਦੀ ਤੇ ਮਤ ਤੂੰ ਪੱਛੋਤਾਹਿ ॥ ਤਨ
ਬਿਨਸੈ ਮੁਖ ਗੱਡੀਐ ਤਬ ਤੂੰ ਕਹਾਂ ਕਰਾਹਿ ॥ ੩ ॥ ਸੇ ਸਨਾਹੀ ਬਹੁਤ ਕਰ ਖਾਲੀ ਸਾਸ ਨ
ਛੁਢ ॥ ਹੱਟੋ ਹੱਟ ਵਿਕਾਇਆ ਮੁੱਲ ਨ ਲਹਿਸੀ ਅੱਧ ॥ ੪ ॥ ਜੀਮ ਜਮਾਇਤ ਜਮਾਂ ਕਰ
ਚੱਲਣ ਦਾ ਕਰ ਬੰਧ ॥ ਬਾਝੂ ਸਾਈਂ ਆਪਣੇ ਫਿਰਸੀ ਅੰਧੇ ਅੰਧੇ ॥ ੫ ॥ ਹੋ ਹਲੀਮੀ ਪਕੜ
ਤੂੰ ਦਿਲ ਥੀਂ ਹਿਰਸ ਨਿਵਾਰ ॥ ਧਾਵਤ ਵਰਜਹੁ ਰੁਕਨਦੀਨ ਹਰ ਦੰਮ ਖਾਲਕ ਸਾਰ ॥ ੬ ॥
ਖੁਖੁਮ ਤੇਉ ਭਏ ਜਿਨ ਵਿਸਰਿਆ ਕਰਤਾਰ ॥ ਦੁਨੀਆਂ ਲਾਲਚ ਲਗ ਮਰਹਿ ਮੂੰਡ ਉਠਾ
ਵਾਹੁ ਭਾਰ ॥ ੭ ॥ ਦਾਲ ਦਿਆਨਤ ਕਰੇ ਮਨ ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਨ ਸੋਇ ॥ ਇਕ ਪਹਿਰ ਘਰ
ਜਾਗਣਾ ਸਾਈਂ ਸੱਚ ਬਿਗੋਇ ॥ ੮ ॥ ਜਾਲ ਜ਼ਿਕਰ ਆਜਜੀ ਖਾਤਰ ਨਾਹਿ ਫੇਲਾਇ ॥ ਤਿਲ
ਨਾਲੁਗੇ ਰੁਵਾਲ ਤਨ ਲੋਭੇ ਮਨੇ ਚੁਕਾਇ ॥ ੯ ॥ ਰੇ ਰਹਿਤ ਈਮਾਨ ਕੀਤੇਉ ਦੇਖਹਿ ਜਾਇ
॥ ਪੰਜਹੁ ਵਰਜਹੁ ਰੁਕਨਦੀਨ ਸਾਈਂ ਸੋਂ ਚਿਤ ਲਾਇ ॥ ੧੦ ॥ ਜੇ ਜ਼ਰੀ ਕਰ ਮਨੇ ਮਹਿ ਸਾਈਂ
ਬੇਪਰਵਾਹਾ ॥ ਜੋ ਕੁਛ ਚਾਹੇ ਸੋ ਕਰਹਿ ਤਿਸਕਾ ਕਿਆ ਵੇਸਾਹ ॥ ੧੧ ॥ ਸੀਨ ਸੋਧ ਮਨ ਆਪਣਾ
ਸਭ ਕਿਛਿ ਇਸਹੀ ਮਾਹਿ ॥ ਤਨ ਭਾਂਡਾ ਮਨ ਵਸਤ ਕਰਹੁ ਕਮੀਬੰਧਸਮਾਹਿ ॥ ੧੨ ॥ ਸੀਨਸਹਾਦਤ
ਪਾਈਅਹਿ ਪੀਆਂ ਸੋਂ ਲਿਵਣਾਇ ॥ ਰੁਕਨ ਇਹੈ ਤਨ ਜਾਇਸੀ ਕੀਚੇ ਤਲਬ ਖੁਦਾਇ ॥ ੧੩ ॥
ਸਾਹਾਦ ਸਲਵਾਤ ਗੁਜ਼ਸਤ ਕਉ ਆਖਹੁ ਮੁਖ ਤੇ ਨਿੱਤ ॥ ਖਾਸੇ ਬੰਦੇ ਰੱਬ ਦੇ ਸਿਰ ਮਿੱਤ੍ਰ ਦੇ
ਮਿੱਤ ॥ ੧੪ ॥ ਜੁਆਦ ਜ਼ਲਾਲਤ ਗੁਮ ਕਰ ਰਹੀ ਆਦਤ ਸੋਂ ਮੇਲਾ ॥ ਉਠੀ ਬੰਦੇ ਨਜਰ ਕਰ
ਚੀਨਹਿ ਨਾਹੀਂ ਖੇਲ ॥ ੧੫ ॥ ਤੋਇ ਤਲਬ ਕਰ ਰਾਸਤੀ ਦੇਇ ਸਣ ਰਸਾਲਾ ॥ ਜਿਨਾਂ ਡਿੱਠਿਆਂ
ਦੁਖ ਜਾਇ ਤਨ ਤੁੰਟੇ ਮਾਯਾ ਜਾਲ ॥ ੧੬ ॥ ਜੋਇ ਜ਼ਲਮ ਸੋਈ ਭਲੇ ਚੇਤਨ ਨਾਹੀਂ ਨਾਮ ॥
ਸਾਈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਬਿਨ ਕਿਉਂ ਆਵੈ ਆਰਾਮ ॥ ੧੭ ॥ ਐਨ ਅਮਲ ਕਮਾਈਐ ਜੋ ਕੋ ਪਾਰ
ਵਾਸ ॥ ਬਿਨ ਅਮਲਾਂ ਨਾਹੀਂ ਪਾਈਐ ਮਰੀਐ ਪੱਛੋਤਸ ॥ ੧੮ ॥ ਗੈਨ ਗੈਨੀਮਤ ਰੁਕਨਦੀਨ
ਜਿਨੀਂ ਸਿਵਾਤਾਂ ਆਪ ॥ ਇਸ ਪਿੰਜਰੇ ਵਿਚ ਖੇਲ ਹੈ ਨਾਂ ਤਿਸ ਮਾਈਨ ਬਾਪਾ ॥ ੧੯ ॥ ਛੇ ਫਾਰਕ
ਤੇਉ ਭਏ ਜੋ ਚਲਹਿ ਮੁਰਸਦ ਭਾਇ ॥ ਆਪ ਕੀਆ ਤਹਕੀਕ ਤਨ ਰੰਗ ਰੰਗ ਮਿਲਾਇ ॥ ੨੦
॥ ਕਾਫ਼ ਕਲਮਾਂ ਇਕ ਯਾਦ ਕਰ ਅਵਰ ਨ ਭਾਖਹੁ ਬਾਤਾ ॥ ਨਫਸਹਵਾਈਰੁਕਨਦੀਨ ਤਿਸ ਸੋਂ
ਹੋਇ ਨ ਮਾਤ ॥ ੨੧ ॥ ਕਾਫ਼ ਕਰਾਰ ਨ ਆਵਈ ਜਿਤ ਮਨ ਉਪਜੈ ਚਾਉ ॥ ਤੇ ਪਾਰਸ ਕੰਚਨ
ਬੀਏ ਜਿਨ ਭੇਟਿਆ ਹਰਿ ਰਾਉ ॥ ੨੨ ॥ ਲਾਮ ਲਾਨਤ ਬਰਸਰ ਤਿਨਾਂ ਜੋ ਤਰਕ ਨ ਮਾਜ਼

ਕਰੇਨ ॥ ਥੋੜਾ ਬਹੁਤਾ ਖੱਟਿਆ ਹੱਬੋ ਹੱਬ ਗਵੇਨ ॥ ੨੩ ॥ ਮੀਮ ਮੁਰਸ਼ਦ ਮੰਨ ਤੂੰ ਮੰਨ ਕਤੇਬਾਂ
 ਚਾਰ ॥ ਮੰਨ ਤੂੰ ਇੱਕ ਖੁਦਾਇ ਨੂੰ ਖਾਸਾ ਜਿਸ ਦਰਬਾਰ ॥ ੨੪ ॥ ਨੂੰਨ ਨਹੀਂ ਓਹ ਗੁਮ ਰਹੇ
 ਜਿਨ ਕਿਤੇ ਅਮਲ ਕਥੂਲ ॥ ਮਾਯਾ ਬੰਧਨ ਗਲ ਪਹੇ ਜਿਤ ਖਾਲੀ ਵਿਵਹਿ ਭੂਲ ॥ ੨੫ ॥
 ਵਾਵਾਉ ਜੁ ਆਵੈ ਰੁਕਨਦੀਨ ਸਿਰ ਫਾਟੇ ਹਥ ਨਾਲ ॥ ਉਮਰ ਵਿਹਾਣੀ ਬਾਵਰੇ ਪਹਿਓਂ ਕਿਤ
 ਜੰਜਾਲ ॥ ੨੬ਹੋ ਹੈਬਤ ਤਿਸ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਜਿਸ ਦਿਨ ਅਦਲ ਕਰੇਇ ॥ ਬਾਬ ਹਮਾਰੇ ਰੁਕਨਦੀਨ
 ਕੇਹਾ ਹੁਕਮ ਪੜੇਇ ॥ ੨੭ ॥ ਲਾਮ ਲਾਇਕ ਤੇਉ ਭਏ ਜਿਨਾਂ ਰਹਮਤ ਨਦਰ ਪਰੇਇ ॥
 ਜੇ ਸਉ ਲੋਚਨ ਕਿਆ ਬੀਐ ਜੇ ਆਪ ਨ ਸੰਗ ਮਿਲੇਇ ॥ ੨੮ ॥ ਅਲੜ ਅੱਲਹ ਤੋਹਿ ਨਾਲ
 ਹੈ ਚੇਤਹਿ ਕਿਉਂ ਨ ਅਜਾਨਾ ॥ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਛੁੱਟਸੀ ਅਉਸਰ ਅੰਤ ਨਿਦਾਨਾ ॥ ੨੯ ॥ ਯੇ ਯਾਰੀ
 ਕਰ ਰੱਬ ਸੋਂ ਜਿਸਦਾ ਅਬਚਲ ਰਾਜਾ ॥ ਇੱਕ ਇਕੇਲਾ ਨਾਨਕਾ ਕਿਸੇ ਨ ਹੋਇ ਮੁਹਤਾਜਾ
 ੩੦ ॥ ੪੨ ॥ ਸੁਆਲ ਕਾਜੀ ਰੁਕਨਦੀਨ ਸੂਰਾ ॥ ਆਖੇ ਕਾਜੀ ਰੁਕਨਦੀਨ ਸੁਣਹੋ
 ਨਾਨਕ ਸਾਹ ॥ ਪੁਛਦੇ ਹਾਂ ਇਕ ਮਸਲਾ ਦੋਸੇ ਸਭ ਸਨਾਹ ॥ ਅਰਬਾਨਾਸਰ ਰਬ ਸਾਜਿਆ
 ਅਨਸਰ ਚਾਰ ਮਿਲਾਇ ॥ ਬਾਦੀ ਨਾਰੀ ਆਬ ਖਾਕ ਚਾਰ ਲਤੀਫ਼ ਕਹਾਇ ॥ ਚਉਹਾਂ ਵਿਚਹੁ
 ਗੋਇ ਕਰ ਕੀਚੇ ਇੱਕ ਲਤੀਫ਼ ॥ ਦਿਚੈ ਸਰਫ਼ ਲਤੀਫ਼ ਕੂੰ ਕੀਚਨ ਹੋਰ ਕਤੀਫ਼ ॥ ਇਨਾਂਦੋਹਾਂ
 ਕੌ ਮੇਲ ਕਰ ਸੂਰਤ ਬੰਦ ਦਿਖਲਾਇ ॥ ਅੱਵਲ ਸੂਰਤ ਆਦਮੀ ਕਿਉਂ ਕਰ ਸ਼ਿਕਮ ਸਮਾਇ ॥
 ਮਨੀ ਖੂਨ ਦੁਇ ਮਿਲ ਕਰ ਕਿਉਂ ਕਰ ਬੀਂਦੇ ਰੂਹਾਂ ॥ ਜਬ ਸਾਬਤ ਬੀਏ ਆਦਮੀ ਤਬ ਆਖਨ
 ਅੱਲਹ ਹੁਹਾਂ ॥ ਸੂਰਤ ਬੀਈ ਨ ਬੂੰਦ ਬੀਂ ਕੁਦਰਤ ਕਰ ਕਰਤਾਰਾ ॥ ਆਖਰ ਬੇਰ ਨ ਬੂੰਦ ਹੋਇ
 ਦੋਸੇ ਸਭ ਬੀਚਾਰ ॥ ਬਿਨ ਨਰ ਮਾਦਾ ਜੁਫਤਿ ਦੇ ਤਵੱਲਦ ਹੋਇ ਨ ਕੋਇ ॥ ਬਰਾ ਖੁਦਾਈ
 ਸੋਧ ਕਰ ਨਾਨਕ ਸੱਚ ਬਿਗੋਇ ॥ ੪੩ ॥ ਜਬਾਬ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸੂਰਾ ॥ ਸੁਣਹੋ
 ਕਾਜੀ ਰੁਕਨਦੀਨ ਆਖੇ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ॥ ਗੈਬੀ ਸਿਰਰ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਸਕੇ ਨ ਕੋਇ ਅਲਾਇ ॥
 ਬੈਦ ਨ ਬੂਝਨ ਬਪੜੇ ਪੰਡਤ ਨ ਕਰਨ ਬੀਚਾਰਾ ॥ ਲਿਖਿਆ ਨਾਹਿ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਕਾਜੀਕਹਿਨ
 ਪੁਕਾਰ ॥ ਕੋਇ ਨ ਜਾਣੈ ਗੈਬ ਗਲ ਕਦ ਹੋਆ ਆਕਾਰ ॥ ਅੱਵਲ ਰੂਹ ਖੁਦਾਇ ਹਿਕ ਹੁਣ
 ਬੀਏ ਰੂਹ ਅਪਾਰ ॥ ਗੁਜ਼ਰੀ ਨੂੰ ਸਲਵਾਤ ਕਰ ਜੋ ਹੁਣ ਹੋਆ ਸੁਦੇਖ ॥ ਅੱਵਲ ਆਖਰ ਜੋ
 ਬੀਅ ਸਚ ਨਾਨਕ ਕਰੇ ਬਿਬੇਕਾ ॥ ਅੱਵਲ ਮਣੀ ਨ ਖੂਨ ਸੀ ਨਹਿ ਕਛੁ ਵਿਛੜ ਨ ਮੇਲਾ ॥ ਨਰ
 ਮਦਾ ਦੁਇ ਮਿਲ ਕਰਹਿ ਬਣਿਆ ਅਚਰਜ ਖੇਲਾ ॥ ਮਨੀ ਖੂਨ ਮਿਲ ਬੂੰਦ ਕਰ ਦੁਇ ਟੰਕ
 ਏਕ ਪਰਵਾਣ ॥ ਮਨੀ ਮਾਸਾ ਡੇਢ ਹੈ ਖੂਨ ਅਫਾਈ ਸਾਨ ॥ ਦੇਵੇਂ ਥੋਕ ਇਕੱਤ੍ਰੂ ਹੋਇ ਗਲੋਲ
 ਭੈਆ ਰੂਪਾ ॥ ਲਤਕਿਆ ਤ੍ਰੋਸੇ ਲਗਾ ਜੈਸਾ ਫਲ ਸਰੂਪ ॥ ਆਬ ਖਾਕ ਦੀ ਗਿਹਾ ਹੋਇ ਬਾਮ
 ਕੁੱਖ ਅਸਤਾਨ ॥ ਪੱਕੇ ਆਤਸ਼ ਬਾਦ ਮਿਲ ਹੋਏ ਪਿੰਡ ਪਰਾਣ ॥ ਚਾਰ ਖਸੀਅਤ ਮੇਲਕਰ
 ਹੁਆ ਸਗਲ ਸੂਤ ॥ ਜੈਸਾ ਰਸ ਕਾਤੁਖਾਮ ਹੈ ਤੈਸਾ ਆਦਮ ਰੂਪਾ ॥ ਜੈਸੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਬੀਜੀਐ ਤੈਸਾ
 ਹੀ ਪਰਕਾਰਾ ॥ ਇਸੀ ਭੁਨਿ ਕ੍ਰਿਜ਼ ਗਤ ਮਿਲ ਉਪਜਤ ਹੈ ਸੰਸਾਰਾ ॥ ਓਹੀ ਪਲ ਓਹੀ ਚਸੇਓਹੀ

ਕਿਤੁ ਓਹੀ ਵਾਗ॥ ਓਹੀ ਸਮ' ਸਾਇਤ ਓਹੀ ਧਰਿਆ ਨਿਛੱਤ੍ ਸੁਮਾਰਾ॥ ਦੁਖ ਸੁਖ ਖਾਣਾ ਪੀਵਣਾ
 ਨੇਕੀ ਬਦੀ ਬੀਚਾਰ॥ ਪਲ ਅਫਾਈ ਸੂਤ੍ ਕਾ ਮਸਤਕ ਲਿਖਿਆ ਕਰਤਾਰ॥ ਸਿਰਤਲਵਾਯਾ
 ਲਿਕਮ ਵਿਚ ਲਿੱਖੇ ਸਾਨੀ ਲੇਖ॥ ਕੋਈ ਮੇਰ ਨ ਸਕਈ ਕਰਮ ਕਾਲ ਕੀ ਰੇਖ॥ ਕਉਣ
 ਸਮਤਾ ਕਾ ਲਿੱਖੇ ਕਉਣ ਬਿਤ ਕਉਣ ਵਾਗ॥ ਕੌਣ ਸਿਰੁਤੀ ਮਾਹ ਕਵਣ ਕੀਤਾਰੱਬ ਅਕਾਰ
 ਨਉ ਮਹੀਨੇ ਗਰਭ ਕੁਡ ਲਟਕੇ ਫਲ ਕੀ ਭਾਂਤਿ॥ ਪੈਰਉਂ ਸਿਰ ਕਰ ਤਲੇ ਕੋ ਨਾ ਸੁਖ ਦਿਹੇ
 ਨ ਰਾਤਿ॥ ਸਿਮਰਣ ਕਰਤਾ ਉ ਰਧ ਮੁਖ ਪਲ ਪਲ ਸਾਸੋਂ ਸਾਸ॥ ਜੋ ਇਕ ਪਲ ਰੱਬ ਨਾ
 ਜਪੇ ਤਬ ਜੁੱਸਾ ਹੀ ਜਲ ਜਾਸ॥ ਜੋ ਕੁਛ ਮਾਦਰ ਖਾਇ ਪੀਅ ਤਾਂਤੇ ਜੋ ਰਸ ਹੋਇ॥ ਨਾਜੇਂ ਧਿਰੋਂ
 ਹੋਇ ਕਰ ਅੰਦਰ ਜਾਵੈ ਸੋਇ॥ ਨਾਰਾ ਲਗਾ ਨਾਭ ਜੋ ਜੈਸੇ ਵਲ ਕੀ ਭਾਂਤਿ॥ ਬਾਦਿ ਆਬਿ
 ਅਰ ਨਾਰ ਮਹਿ ਪੱਕੇ ਦਿਨ ਅਰ ਰਾਤਿ॥ ਗੁੱਬੀ ਅੰਦਰ ਤਨ ਰਹੈ ਮਨੀ ਖੂਨ ਕੇ ਮਾਹਿ॥ ਹਿਰਦੇ
 ਅੰਦਰ ਜਪ ਕਰੇ ਬਾਹਿਰ ਕਿਸ ਬਿਧਿ ਜਾਹਿ॥ ਜੋਗ ਰਿਆਜ਼ਤ ਤਪ ਕਰੇ ਸੁਰਤ ਖਸਮ ਕੇ
 ਬੀਰ॥ ਤਾਂ ਕਉ ਸੂਝਹਿ ਤ੍ਰੈਹ ਲੋਅ ਤ੍ਰੈਅ ਅਚਰਜ ਹੈ ਜਗਦੀਸ॥ ਸਤਿ ਨਾਮ ਮੁਖ ਜਪ ਕਰੇ
 ਹਉਂ ਨਾਹੀਂ ਤੂੰ ਆਹਿ॥ ਨਉਮਸਤਿਉ ਅਗਨਿ ਮਹਿ ਫਿਰ ਚਲਿਯਾ ਬਾਹਿਰ ਚਾਹਿ॥
 ਸਾਹਿਬ ਸਿਉਂ ਬਿਨਤੀ ਕਰੇ ਵਿਸਰ ਨ ਸਾਸ ਗਿਰਾਸ॥ ਤੁੜ ਬਿਨ ਮੇਰਾ ਕੋਇ ਨਹੀਂ
 ਜੀਉ ਪਿੰਡ ਸਭ ਤਾਸ॥ ਕੀਨੀ ਵਾਚਾ ਖਸਮ ਸੋਂ ਮਨ ਹਿਤ ਤੁਧੈ ਧਿਆਇ॥ ਗੁੱਬੀ ਤੋੜੀ ਅੰਤਰੋਂ
 ਬਦਿ ਝਕੋਰਾ ਲਾਇ॥ ਬਾਦਲ ਪੇਲਿਆ ਚਲਿਆ ਦਉੜ ਭਾਲ ਕੇ ਦੁਆਰ॥ ਮਾਦਰ ਦੁਖ
 ਪੁਕਾਰਿਆ ਕਹਾ ਕੀਓ ਕਰਤਾਰ॥ ਦੰਤ ਜਿਵੇਂ ਛਿਕ ਕਾਫਿਆ ਜਿਉਂ ਲੋਹੇ ਜੰਤੀ ਮਹਿ॥
 ਮਾਦਰ ਪਿਸਰ ਦੁਖ ਲਾਗਾ ਨਰਕ ਨੀਸ਼ਾਨ॥ ਦੋਹਰਾ॥ ਨੇਕੀ ਬਦੀ ਸਿਰ ਪੰਡ ਲੈ
 ਬਾਹਿਰ ਨਿੱਕਲਿਆ॥ ਲਗਾ ਟਹੋਲਾ ਸੀਸ ਪਰ ਦੁਨੀਆਂ ਛਿਕ ਲਿਆ॥ ਅੰਦਰ ਦੇਖਿਆ
 ਐਰ ਕਿਛੁ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਆ ਕਿਛੁ ਐਰ॥ ਬਾਹਿਰ ਆਯਾ ਜਹਾਨ ਵਿਚ ਫੇਰਿਆ ਆਕੇ ਦੌਰ॥
 ਤਬ ਲਾਗਾ ਹਉਂ ਹਉਂ ਕਰਨ ਹਉਂ ਹੀ ਹਉਂ ਹੀ ਹੂਆਂਹਿ॥ ਇਸ ਵਿਚਾਰੇ ਦੈਸ਼ ਕੀਤੁਖਮੀਐਸਾ
 ਪਾਹਿ॥ ਮਾਯ ਮਮਤਾ ਮੋਹ ਕੀ ਦੇਹ ਰਚੀ ਜਗਦੀਸ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਸ਼ਨ ਮਹੇਸ਼ ਤਹਿ ਸਾਜ
 ਕੀਆ ਸਭ ਬੀਚ॥ ਕੋਟ ਤੇਤੀਸ ਦੇਵਤਾ ਸਭ ਕੁਛ ਦੇਹੀ ਮਾਹਿ॥ ਸਾਹਿਬ ਸਗਲੀ ਸਿਸ਼ਟ ਕਾ
 ਭੰਬਲਭੂਸੇ ਖਾਹਿ॥ ਜੋ ਸਮਿਰ੍ਗੀਖੰਡ ਕੀ ਪਿੰਡੇ ਹੀ ਵਿਲ ਕੀਨ॥ ਅਸਟ ਦਸ਼ਾ ਸਿਧਿ ਨਉ
 ਨਿਧੀਆਂ ਸਾਹਿਬ ਕਰ ਤਲ ਦੀਨ॥ ਚਾਰ ਪਦਾਰਥ ਸਗਲ ਗੁਨ ਨਾਮ ਦਾਨ ਇਸ਼ਨਾਨ॥
 ਸਤਿਨਾਮ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕਾ ਮੰਤ ਮਿਲਿਆ ਤਬ ਦਾਨ॥ ਇਹ ਹੀ ਤੁਮਕੋ ਤਾਰਸੀ ਨਿਸਦਿਨ
 ਜਪ ਰੇ ਮੀਤ॥ ਈਹਾਂ ਹਉਂ ਹਉਂ ਕਰ ਉਠਿਆ ਭਈ ਬੁਧਿ ਬਿਪ੍ਰੀਤ॥ ਲੇਖ ਲਿਖਾਇਆ ਬਾ
 ਸਿੱਧ ਜੇ ਸਿੱਧਾਂ ਨ ਬਾਹਿਰ ਹੋਇ॥ ਸਿੱਧੇ ਕੋ ਅਪੁੱਠ ਭਯਾ ਤਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹਿ ਰੋਇ॥ ਅੰਦਰ
 ਕੂਕੇ ਤੂਹ ਤੂਹ ਬਾਹਿਰ ਹਉਮੈ ਹੋਇ॥ ਕਿਉਂ ਕਰ ਲੇਖ ਮਿਟਾਈਅਹਿ ਤਕਬੀਰ ਨ ਛਾਡੇ ਤੋਹਿ
 ਮੁਰਸ਼ਦ ਸਰਨੀ ਜੇ ਪਵਹਿ ਕਦਮੀ ਸੀਸ ਨਿਵਾਇ॥ ਕਰ ਇਤਥਾਰ ਖੁਦਾਇ ਤੇ ਧੂੜੀ ਲੇਖ

ਮਿਟਾਇ ॥ ਸਿੱਧਾ ਮਾਰਗ ਰੱਬ ਦਾ ਜ਼ਿਮੀ ਕੀ ਬੂਤ ਬਤਾਇ ॥ ਪਰਾ ਤਲਹਿ ਇਮ ਹੋਨ ਸੇਬ
 ਤਬ ਮਸਤਕ ਲਗੇ ਅਏਇ ॥ ਉਲਟਾ ਖੇਲ ਖਸਮ ਕਾ ਕਦਮੋਂ ਸੀਸ ਝੁਕਾਇ ॥ ਸਿਰ ਤਲੇ
 ਪੈਰ ਉਪਰਹਿ ਤਬ ਮਾਰਗ ਸੀਧਾ ਪਾਇ ॥ ਹਉਮੈ ਛੱਡੇ ਜਾਪ ਜਬ ਤੂੰ ਤੂੰ ਜਾਪ ਕਰੇਇ ॥ ਫਿਰ
 ਕਰਮ ਨ ਲਾਗੂ ਹੋਇ ਤਿਸ ਸੀਧਾ ਲਿਖੇ ਪਛ੍ਹੇ ॥ ਭੁਲਾ ਬੁਰਾ ਦੁਇਲੇਖ ਥਾਥੇ ਲਿਖ ਪਾਇਆ ॥
 ਧੂੜੀ ਬੁਰਾ ਮਿਟਾਇਆ ਸੁਭੋਖ ਸੋ ਭਾਇਆ ॥ ਸੀਸ ਨਿਵਾਇਆਂ ਏਹ ਫਲ ਸੁਣਹੋ ਰੁਕਨਦੀਨ
 ॥ ਹੋਣੀ ਮੇਟੇ ਈਉਂ ਰਬ ਮਨ ਤੇ ਕਰਹ ਯਕੀਨ ॥ ਪੰਜ ਤੱਤ ਪਰਵਾਣ ਪਰ ਛਿਵਾਂ ਸੋਬਾਂ
 ਮਿਲਾਇ ॥ ਸਭਨਾਂ ਸੀਸ ਨਿਵਾਇਆ ਧਰਤੀ ਅੱਗੇ ਅਏਇ ॥ ਜਿਸ ਗਰੂਰਤ ਮਨ ਕਰੀ ਸੋਬਾਂ
 ਭਇਆ ਸ਼ੈਤਾਨ ॥ ਨਾ ਜੀਵਹਿ ਨਾ ਮਰ ਸਕਹਿ ਆਤਸ਼ ਵਿਚ ਹੈਰਾਨ ॥ ਹੁਕਮ ਸਾਹਿਬ ਦੇ
 ਫੇਰਿਆ ਕਿਉਂ ਕਰ ਹੋਵੈ ਸੁਖ ॥ ਜਮ ਦੰਡ ਸਿਰੋਂ ਨ ਉਤਰੈ ਆਈਐ ਜਾਈਐ ਦੁਖ ॥ ਸਾਹਿਬ
 ਦਾ ਇਹ ਹੁਕਮ ਹੈ ਪੈਰੀਂ ਪਉਣ ਨ ਛੋਡ ॥ ਸਤਗੁਰ ਤਾਰੀਆਂ ਉਮਤੀਂ ਤੇਤੀ ਲਖ ਕਰੋਜ਼ਾ
 ॥ ਧਰਤੀ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ ਕਾਜ ਸੁਹੇਲਾ ਹੋਇ ॥ ਜਾ ਪਹਿਲੋਂ ਧੂੜੀ ਮੰਗੀਐ ਤਾਂ ਪਿਛੋਂ ਮੰਗੇ ਲੋਇ
 ॥ ਸਿਰ ਮੁਕੱਦਰਾਂ ਦੇ ਹੈ ਲਿਖਿਆ ਮੱਥਾ ਟੇਕਾ ॥ ਮੁਹਰ ਉਪੱਠੀ ਖੋਦਿਅਨਿ ਆਹੀ ਸਿੱਧਾ ਲੇਖ ॥
 ਸੀਸ ਨਿਵਾਏ ਅੰਦਰੋਂ ਨਿਵਿਆ ਸੋ ਪਰਵਾਨ ॥ ਇਥੈ ਮਿਲਣ ਵਡਿਆਈਐ ਦਰਗਹਿਪਾਵਹਿ
 ਮਾਨ ॥ ਕਪਟ ਨ ਅੰਦਰ ਰੱਖੀਐ ਧਰਤੀ ਸੀਸ ਨਿਵਾਇ ॥ ਕਰ ਇਤਥਾਰ ਖੁਦਾਇ ਤੇ ਨਹਿ
 ਪਿੱਛੇ ਜਮ ਰਾਹਿ ॥ ਵੱਡਾ ਪਾਣੀ ਜੀਉ ਹੈ ਜੀਆਂ ਜੀਉ ਕਹਾਇ ॥ ਜਿੰਦਾ ਪੀਰ ਬਖਾਨੀਐ ਸਬ
 ਕਾ ਵੱਡਾ ਕਹਾਇ ॥ ਪਾਣੀਓਂ ਵੇਅ ਮਾਨਸਰ ਹੰਸਾਂ ਚੋਗ ਚੁਗਾਇ ॥ ਨਉਸੈਨਦੀਨਵਿੰਨਵੈ ਸਪਤ
 ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਵਹਾਇ ॥ ਪਾਣੀ ਧਰਤੀ ਹੇਠ ਹੈ ਉਤੇ ਧਰਤ ਧਰਾਇ ॥ ਧਰਤੀ ਉਤੇ ਅਸੰਖ ਜੀਉ
 ਹਲਿ ਰਲਿ ਮੁਲ ਨ ਖਾਇ ॥ ਪਾਣੀ ਅੰਦਰ ਏਹ ਗੁਣ ਅੰਤ ਵਹੀ ਨਵਾਇ ॥ ਸੀਸ ਨਵਾਇ
 ਓਸ ਧਰਤ ਨੋਂ ਲਈਓਸ ਨਹਿ ਕਬਾਣ ॥ ਬੂਦ ਅਕਾਸ਼ੋਂ ਉਬਰੈ ਨਿਵੈਂ ਧਰਤੀ ਅਗੈ ਆਣ
 ॥ ਅਪਣਾ ਆਪ ਸੰਕੋਚ ਕੈ ਵਿਚ ਲੈਂਦੀ ਧਰਤ ਸਮਾਇ ॥ ਦੂਜਾ ਗੁਣ ਹੈ ਪਵਣ ਦਾ ਸੁਣਹੋ
 ਮੇਰੇ ਮਿੱਤ ॥ ਮਨ ਹਿਤ ਸੀਸ ਨਿਵਾਇਦਾ ਧਰਤੀ ਆਗੈ ਨਿੱਤ ॥ ਧੂੜੀ ਕਾਰਨ ਅਵਦਾ
 ਕੋਹਕਾਫ਼ ਤੇ ਚਲ ॥ ਧੂੜ ਧਰਤ ਕੀ ਮੇਲਕੇ ਜਾਂਦਾ ਮੁਹ ਤੇ ਮਲ ॥ ਦੇਖ ਅਕਾਸ਼ ਹੰਕਾਰ ਵਿਚ
 ਸਬ ਤੇ ਉਚਾ ਹੋਇ ॥ ਨਿਵਿਆ ਅੱਗੇ ਧਰਤ ਦੇ ਲੱਗਾ ਦਿਸੇ ਸੋਇ ॥ ਨਿਤ ਨਿਤ ਧੂੜੀ ਜਾਇ
 ਸਤਗੁਰ ਧਰਤੀ ਰੂਪ ॥ ਇਸ ਬਿਧਿ ਸਰਵਸਾਇਕੈ ਕੀਆਨੀਚਤੇ ਉਚਾ ॥ ਸੱਭੇਅ ਉਗੁਣਾਅਤਸ਼ੇ
 ਉਚਾ ਆਪ ਜਣਾਇ ॥ ਸਿਰ ਨਿਵਾਏ ਧਰਤ ਨੂੰ ਛਿੱਤਰ ਉਤੋਂ ਖਾਇ ॥ ਵੱਟੀ ਘੱਟੀ ਮਾਰੀਐਹਿ
 ਭਰ ਭਰ ਮਿੱਟੀ ਛੱਜ ॥ ਅਜੇ ਨ ਸੀਸ ਨਿਵਾਇਦੀ ਆਤਸ਼ ਬੜੀ ਨਿਲੱਜ ॥ ਜੇ ਪਾਨੀ ਉਤੋਂ
 ਮਾਰੀਐਹਿ ਤਦੇ ਨਿਵਾਏ ਸੀਸ ॥ ਬਦ ਖਸੀਐਤ ਆਤਸ਼ੀ ਵਡੀ ਨਿਗੁਰੀ ਢੀਠ ॥ ਆਤਸ਼ ਸਿਰ
 ਨ ਦੋਸ਼ ਕਿਉਂ ਧੂਰ ਹੀ ਲਿਖਿਆ ਤਾਹਿ ॥ ਸੁਣੋ ਸਨੋਹਾਂ ਸੱਚ ਦਾ ਲਾਈਐ ਮਨ ਕੇ ਮਾਹਿ ॥
 ਅਵਲ ਭਇਆ ਅਕਾਰ ਜਬ ਖਾਹਿਸ਼ ਕਰੀ ਖੁਦਾਇ ॥ ਪੰਜ ਤਤ ਉਤਪਤ ਕਰ ਛਿਵਾਂ ਸੱਚ

ਮਿਲਾਇ ॥ ਬਾਦੀ ਆਬੀ ਆਤਸੀ ਚਉਥੀ ਖਾਕ ਸਰੂਪ ॥ ਮਾਇਆ ਕੁਦਰਤ ਇੱਕ ਹੈ
 ਇਨਮੇਂ ਨਾਹੀਂ ਭੇਦ ॥ ਭੇਦ ਕੀਏ ਵਿਚ ਆਦਮੀ ਕਬ ਕਰ ਬੇਦ ਕਤੇਬ ॥ ਅੱਵਲ ਖੁਦ
 ਖੁਦਾਇ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਰੂਪ ਨ ਰੇਖ ॥ ਸੂਰਤ ਮੂਰਤ ਨਾਹਿ ਕਿਛੁ ਰਹੇ ਅਦਿਸ਼ਟ ਅਲੋਖ
 ॥ ਵਰਨੋਂ ਚਿਹਨੋਂ ਬਾਹਰਾਂ ਅਲੋਖ ਨ ਲਖਿਆ ਜਾਇ ॥ ਸੁਣੀਐ ਕਾਜੀ ਰੁਕਨਦੀਨ ਸਚ
 ਨਾਨਕ ਕਰੇ ਅਲਾਇ ॥ ਖਾਹਿਸ਼ ਕਰੀ ਖੁਦਾਇ ਜਬ ਸਾਜਿਆ ਕੁਦਰਤ ਰੂਪ ॥ ਆਖਿਆ
 ਰੁਕਨ ਖੁਦਾਇ ਤਬ ਫਿਰ ਥੀਆ ਅਲੋਖ ਸਰੂਪ ॥ ਕੁਦਰਤ ਭਈ ਹਜੂਰ ਤਬ ਤੀਨ
 ਸਰੂਪ ਉਪਾਇ ॥ ਬਾਦੀ ਆਬੀ ਆਤਸੀ ਮਾਇਆ ਲਏ ਬਨਾਇ ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸ਼ਨ ਮਹੇਸੂ
 ਤਹਿ ਕੀਐ ਪਰਗਟ ਸਰੂਪ ॥ ਦਿੱਤਾ ਸਭ ਇਖਤੀਆਰ ਤਿਹ ਕੀਤੇ ਜਗਪਤਿ ਭੂਪ ॥ ਫਿਰ
 ਮਾਇਆ ਮਨ ਮਹਿ ਧਾਰਿਆ ਕੁਛ ਕੀਜੈ ਹੋਰ ਅਕਾਰ ॥ ਕਾਨਹੁ ਮੈਲ ਨਿਕਾਲ ਕੇ ਮਾਨਸ
 ਰੂਪ ਸਵਾਰ ॥ ਦੁਜੇ ਕਾਨਹੁ ਮੈਲ ਕਢ ਕੀਨਾ ਦੈਤ ਸਰੂਪ ॥ ਮਧਕੈਰਭ ਤਹਿ ਨਾਮ ਧਰ
 ਨਰ ਨਾਰੀ ਦੁਇ ਸਰੂਪ ॥ ਨਰ ਨਾਰੀ ਮਾਨਸ ਭਇਆ ਜਿਨ ਕੀਤੀ ਸਿਸ੍ਤ੍ਰ ਸਰੂਪ ॥ ਰਾਜਾ
 ਮਨ ਤਹਿ ਨਾਮ ਧਰ ਮਹਾਰਥੀ ਅਵਤਾਰ ॥ ਜਾਕੀਰਬ ਕੇ ਚੱਕ੍ਰ ਕਰ ਕੀਏ ਸਾਤ ਸਮੁੰਦ
 ॥ ਸਾਤੋਂ ਹੀ ਸਤ ਦੀਪ ਕਰ ਮਹਾਰਾਜ ਨਰਿੰਦ ॥ ਦੁਤੀਆ ਸਾਜਿਆ ਮੱਧਕੈਰਭ ਦਾਨੋਂ
 ਬਡੀ ਬਲਾਇ ॥ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ ਜੋਜਨ ਸਹੰਸ੍ਖ ਬਢਤਾ ਉਪਰ ਜਾਇ ॥ ਤਬ ਮਾਇਆ ਮਨੇ
 ਬੀਚਾਰਿਆ ਕਾ ਭਇਆ ਇਹ ਪੂਤ ॥ ਹਉਂ ਰਚਨਾ ਸੰਸਾਰ ਕਉ ਏਹ ਸਰਬ ਖਾਇਗੇ ਕੁਟ ॥
 ਮਾਇਆ ਦਾਨੋਂ ਡਹੇ ਰਣ ਹੋਵਨ ਲਾਗੀ ਮਾਰਾਂਛੱਤ੍ਰੀ ਜੁਗਾਲਵਦੇ ਰਹੇ ਬੜਾ ਹੂਆ ਧੁਦੂਕਾਰ
 ॥ ਮੱਧਕੈਰਭ ਕੇ ਸੀਸ ਕੌ ਕਾਟਿਆ ਚੱਕ੍ਰੇਂ ਸਾਰਾ ॥ ਕਾਨੋਂ ਤੇ ਵਹਿ ਨਿਕਲੀ ਮੇਧ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਾਰ
 ॥ ਚਿਕਨਾਈ ਜਲ ਪਰਤਰੀ ਤਬ ਭਈ ਮੇਦਾਨੀਰੂਪਾ ॥ ਮਾਇਆ ਮਾਨਸ ਹੋਇ ਤਬ ਫੇਰ ਬਧੋਨੇ
 ਸੂਝ ॥ ਪੰਚ ਤੱਤ ਪਰਵਾਣ ਕਰਫਿਰ ਕੀਆ ਸਗਲਾ ਸਾਜਾ ॥ ਤਬ ਮਾਇਆ ਮਾਨਸ ਕੌ ਕਹਿਆ
 ਜਾਇ ਕਰਹੁ ਤੁਮ ਰਾਜਾ ॥ ਸਿਰ ਪਰ ਮੁਕਟ ਬੰਧਾਇਆ ਮਾਥੇ ਤਿਲਕ ਚਢਾਇ ॥ ਫਿਰ ਉਪਰ
 ਛੱਡ ਫਿਰਾਇਆ ਵਰ ਦਿਤਾ ਮਹਾਮਾਇ ॥ ਅਬਚਲ ਤੁਮਾਰਾ ਰਾਜ ਹੈ ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤਰ ਮਾਹਿ ॥
 ਤੁਮਰੇ ਸਾਨੀ ਦੂਸਰਾ ਹੋਰ ਜਗ ਮਹਿ ਕੋਈ ਨਾਹਿ ॥ ਤੀਨਹੁ ਗਾਣਾ ਬੁਲਾਇ ਕਹਿ ਆਗਜਾ
 ਕੌਨੀ ਮਾਇ ॥ ਸੀਸ ਨਿਵਾਓ ਪੂਤ ਤੁਮ ਮਾਨਸ ਅੱਗੈ ਜਾਇ ॥ ਦੈਨਹੁ ਸੀਸ ਨਿਵਾਇਆ
 ਤੀਜੇ ਦੀਨਾਂ ਫੇਰ ॥ ਤਾਂਤੇ ਭਇਆ ਸ਼ੈਤਾਨ ਜਗ ਸਭਨਾਂ ਮਹਿ ਦੋ ਫੇਰ ॥ ਪਉਣ ਗੁਰੂ ਪਾਣੀ
 ਪਿਤਾ ਮਾਤਾ ਧਰਤ ਮਹਤਾ ਭਇਆ ਸ਼ੈਤਾਨੀ ਆਤਸੀ ਭਿਸਤੋਂ ਦਿੱਤਾ ਸੱਟ ॥ ਮਰਤ ਲੋਕ ਕੇ
 ਵਿਚਰਹੇ ਭਿਸਤ ਨ ਜਾਣਾ ਪਾਇ ॥ ਜਬ ਜਿਉਂ ਕਿਉਂ ਪਹੁੰਚੇ ਭਿਸਤ ਕੌ ਫਿਰ ਦੇਵਨ ਅੱਗੋਂ
 ਬਿਵਾਇ ॥ ਆਤਸ਼ ਜਗਤ ਜਲਾਇਆ ਬਚਨ ਨ ਪਾਇਆ ਕੋਇ ॥ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੁਇ
 ਸਲ ਬਲ ਮਾਰੀ ਹੋਇ ॥ ਗੁੱਸਾ ਉਠਜੇ ਆਤਸੋਂ ਖਾਕ ਕਰੇ ਪਲ ਬੀਚ ॥ ਨਿਸ ਨਿੰਦਾ ਨੇ ਜਗਤ
 ਬਉ ਭਇਆ ਨੀਸ਼ਾਨੀ ਮੀਚ ॥ ਤਾਮ ਪਕੇ ਸੰਗ ਆਤਸੇ ਤਿਸ ਵਿਚ ਭੀ ਸ਼ੈਤਾਨ ॥ ਖਾਧਿਆਂ

ਤਿਪਤ ਅਰਾਮ ਹੋਇ ਪਾਛੇ ਉਪਜੇ ਕਾਮ ॥ ਕਾਮੋਂ ਰੂਹ ਮਲੀਨ ਹੋਇ ਕਰੇ ਕਰੋਰਸ ਭੋਗ ॥
 ਜੇਸ਼ ਬਿਗਾਨੀ ਨਾ ਸੁੜੈ ਕਰਨੇ ਲਾਗਾ ਭੋਗ॥ ਮਹਾਂ ਪਾਪਨੀ ਅਗਨ ਕਾਕਹਾਂ ਕਹਾਂ ਨਹੀਂ ਠੋਗ॥
 ਜੇਤੇ ਮਾਣਸ ਦੇਵਤਾ ਸਭਨਾਂ ਕਰਦੀ ਰੋਰ ॥ ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਰਮ ਰਹੀ ਲਖ ਚਉਰਾਸੀ ਮਾਹਿ॥
 ਕਿਸੈ ਥੋੜੀ ਕਿਸੈ ਅਗਲੀ ਖਾਲੀ ਕੋਈ ਨਾਹਿ ॥ ਧੰਨ ਧਰਤੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਫਿਰ ਆਤਸ਼ ਲਏ
 ਮਿਲਾਇ ॥ ਇਤਨੇ ਅਉਗਣ ਜਾਣਕੇ ਜ਼ਰਾ ਨ ਚਿੱਤ ਵਸਾਇ ॥ ਐਸਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਧਰਤਰੀ
 ਰਹੇ ਚਰਣ ਤਲ ਲੀਨ॥ ਉਪਰ ਫਿਰਦੇ ਜੀਅ ਜੰਤ ਦੁਖ ਨ ਕਤਰਾ ਦੀਨ॥ ਨਿਸਦਿਨ ਕਰਹਿ
 ਪਰਦੱਖਣਾ ਸੂਰ ਚੰਦ ਦੁਇ ਰਾਹਿ ॥ ਜਿਨਾਂ ਦੇ ਜਾਣਨ ਜੀਅ ਜੰਤ ਰਹਿੰਦੇ ਬੇਪਰਵਾਹਿ॥ ਤਿਨਾਂ
 ਭੀ ਸੀਸ ਨਿਵਾਇਆ ਧਰਤੀ ਅਗੈ ਆਇ ॥ ਰਾਜਿਆਂ ਮਹਿ ਬਡ ਰਾਜ ਹੈ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹਾਂ ਸਿਰ
 ਪਾਤਿਸ਼ਾਹਿ ॥ ਜੇਤੇ ਰਿਖੀ ਮੁਨੀਸ਼ਰਾ ਹੋਏ ਬੜੇ ਅਵਤਾਰ ॥ ਪੀਰ ਪੈਕੰਬਰ ਅੌਲੀਏ ਗਉਸ
 ਕਤਬ ਸਾਲਾਰ ॥ ਤਿਨਾਂ ਭੀ ਸੀਸ ਨਿਵਾਇਆ ਧਰਤੀ ਅੱਗੈ ਆਇ ॥ ਧਰਤੀ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ
 ਸੱਭੇ ਲਏ ਸਮਾਇ ॥ ਦਾਗਾ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਧਰਤਰੀ ਜੋ ਧਰਤੀ ਹੋਇ ਸਮਾਇ ॥ ਤਾਕੇ ਨਿਕਟਨ
 ਆਵਈ ਦੋਜਕ ਸੰਦੀ ਭਾਇ ॥ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਸਮਾਈਅਨ ਜੋਗੀ ਤੇ ਸਨਿਆਸ ॥ ਸੂਰਬੀਰ
 ਵਰਿਆਮ ਦੀ ਪੂਰਨ ਕਰਦੀ ਆਸ ॥ ਧਰਤੀ ਉਤੇ ਬੈਠਕੇ ਜੋਜੋ ਸਾਧੇ ਜੋਗ ॥ ਪੂਰਨ ਹੋਵੇ
 ਕਾਮਨਾ ਮਿਟ ਜਾਵਹਿ ਭਉ ਰੋਗ ॥ ਮਰਨਾ ਭਲਾ ਉਜਾੜ ਦਾ ਜਹਾਂ ਜੀਅ ਜੰਤ ਵਰਸਾਇ ॥
 ਪਾਛੇ ਰਹੇ ਜੁ ਵਾਲ ਹੜ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਸਮਾਇ ॥ ਜੇ ਕੋ ਧਰਤੀ ਹੋ ਰਹੇ ਧਰਤੀ ਕਾ ਗੁਰ ਸੋਇ
 ॥ ਜਿਤ ਜਿਤ ਧਰੇ ਉਹ ਚਰਨ ਕਉ ਤਿਤ ਤਿਤ ਪਾਵਨ ਹੋਇ ॥ ਲਖ ਧਰਤੀ ਧਰਤਰੀ ਲਿਵੈ
 ਨ ਲਾਗੈ ਸੋਇ ॥ ਜੇਕੋ ਧਰਤੀ ਦੇਹਿ ਵਿੱਚ ਗੁਣ ਲੈ ਧਰਤੀ ਹੋਇ ॥ ਧੀਰਜ ਧਰਤੀ ਧਰਮਸਾਧੁ
 ਕਰਨ ਜੁਹਾਰ ॥ ਜਾਚਨ ਚਰਨਾ ਧੂੜ ਨੂੰ ਮੁਖ ਤੇ ਲਾਇਨ ਛਾਰ ॥ ਸਾਧੂ ਜਗ ਵਿੱਚ ਇਉਂ
 ਰਹਿਨ ਜਿਉਂ ਪਾਰਸ ਪੱਥਰ ਮਾਹਿ ॥ ਅੱਚਨਚੇਤੀ ਧਾਤ ਨੋਂ ਕਿਚਨ ਵਰਨ ਕਰਾਇ ॥ ਮਹਿ
 ਸਿਰ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਸੱਪ ਦੇ ਸੱਪਾਂ ਵਿੱਚ ਫਿਰਾਹਿ ॥ ਅਪਣਾ ਮਰਮਨ ਦੇਵਨੀ ਗੁਪਤ ਵਲਾਵੈ
 ਮਾਹਿ॥ ਚੰਦਨ ਬਾਵਨ ਆਖੀਐ ਰੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹੋਇ॥ ਅਪਣੀ ਮੁਸ਼ਕੋਂ ਸਹੱਸ੍ਰ ਰੁਖ ਚੰਦਨ ਕਰਦਾ
 ਬੋਇ ॥ ਪਾਰਜਾਤ ਜਗ ਵਿਰ ਰਹੇ ਮਰਮਨ ਪਾਵੈ ਕੋਇ ॥ ਜੋ ਇਛਿਆ ਕਰ ਮੰਗੀਐ ਸੋਈ
 ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ॥ ਕਾਮਯੇਨ ਜਗ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਮਰਮਨ ਕੋਈ ਪਾਹਿ ॥ ਛੱਤ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੰਗੀਐਨਿ
 ਤਤ ਛਿਨ ਕੱਢ ਦਿਵਾਹਿ ॥ ਸਾਧੂ ਜਗ ਵਿੱਚ ਆਖੀਐ ਜਗ ਹੀ ਵਿੱਚ ਫਿਰਾਹਿ ॥ ਅਪਣਾ
 ਆਪਛਪਾਵਹੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਪ ਲਖਾਉ ॥ ਮਾਇਆ ਵਿੱਚ ਉਦਾਸ ਹੈ ਬੋਲੇ ਅਚਰਜ ਬਾਣ
 ॥ ਮਾਇਆ ਧਾਰੀ ਭਰਮਦੇ ਸਕੇ ਨ ਕੋਇ ਪਛਾਣ ॥ ਅਕੱਥ ਕਹਾਣੀ ਬੋਲਦੇ ਸ਼ਬਦ ਬਕੈ
 ਲਿਵਲਾਇ ॥ ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਪਾਈਐ ਪਾਇਆ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਇ ॥ ਭੇਖੀ ਸਾਧ ਨ ਪਾਈਐ
 ਜਾਣੈ ਜਾਣਨ ਹਾਰ ॥ ਜਾਣਿਆ ਜਾਣੇ ਬਾਹਰ ਬੋਲੇ ਸ਼ਬਦ ਅਪਾਰ ॥ ਸਾਧੂ ਅੰਜਨ ਸੱਚ ਦੇ
 ਜਿਹ ਸੂਝਹਿ ਸਭ ਲੋਇ ॥ ਜਿਸ ਪਰਾਪਤਿ ਤਿਸ ਮਿਲੈ ਇਹ ਮਤ ਪਾਵੈ ਕੋਇ ॥ ਅੱਵਲ

ਆਦਮ ਇਹ ਭਇਆ ਸੁਣੀਐ ਰੁਕਨਲਦੀਨ ॥ ਕਈ ਅਸੰਖਾ ਆਦਮ ਤਿਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਲੀਨ ॥
 ਕਈ ਅਸੰਖਾ ਕਿਆ ਮਤਾਂ ਪਰਲੋ ਅੰਤ ਨ ਪਾਰ ॥ ਜੈਸੀ ਕਿਆ ਮਤ ਨੂਹਦੀ ਹੋਈ ਅਪਰ ਅਪਾਰ ॥
 ਕਿਤੀ ਹੋਈ ਅਂ ਕਿਆ ਮਤੀਂ ਕਛੁ ਕੀਆ ਨ ਜਾਇ ਸੁਮਾਰ ॥ ਆਦਮ ਅੰਤ ਨ ਪਾਈ ਅਹਿ
 ਪੈਕੰਬਰ ਤੇ ਅਵਤਾਰ ॥ ਚਉਪੜ ਬਾਜ਼ੀ ਧਰਤ ਹੈ ਗੋਟਾਂ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ॥ ਪਾਸਾ ਹੱਥ ਖੁਦਾਇਦੇ
 ਜਿਉ ਭਾਵੈਤਿਊਂ ਢਾਰ ॥ ਪੱਕੀ ਸਾਰੀ ਪਿੜ ਪਵੈ ਫਿਰ ਕੱਚੀ ਦਿਜੈਡਾਰ ॥ ਨਾਨਕ ਆਖੇ ਰੁਕਨਦੀਨ
 ਇਹ ਸੁਰਤ ਸੰਸਾਰ ॥ ਅਗਲੀ ਪਿਛਲੀ ਸੁਧ ਨਹੀਂ ਕਦ ਹੋਯਾ ਸੰਸਾਰ ॥ ਕਰ ਕਰ ਬਹੁਤ
 ਵਿਲਬੀਰੀਅਂ ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਬੀਚਾਰ ॥ ਜੋ ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਆਖਿਆ ਆਦਮ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ॥ ਵਿਚ
 ਰਸਤਾਨਾਂ ਪਿਛਲੀ ਕੀਤਾ ਸਭ ਸੁਮਾਰ ॥ ਅੱਵਲਾਂ ਅੱਵਲ ਆਦਮੀ ਇਸ ਬਿਧ ਕੀਆ ਖੁਦਾਇ
 ॥ ਆਦਮੋਂ ਸਾਜੇ ਆਦਮੀ ਮਧਕੀਠੁ ਦੈਤ ਉਪਾਇ ॥ ਜਿਤ ਦਿਹ ਸਾਜੀ ਸਿਸ਼ਟ ਰੱਬ ਤਬ
 ਦੇਨ੍ਹੁ ਚੱਲੇ ਰਾਹਿ ॥ ਇੱਕ ਦਾਨੋਂ ਇੱਕ ਦੇਵਤੇ ਵੈਰ ਵਿਰੋਧ ਕਰਾਹਿ ॥ ਜਬ ਅੱਵਲ ਸਾਜਿਆ
 ਆਦਮੀ ਤਬ ਰੀਦਮ ਹੋਈ ਨਾਲਾ ॥ ਵਜਨ ਸਿਰਸਾਹੀ ਛੌਤ੍ਰੀ ਪੱਕੇ ਲਹੋ ਸੰਭਾਲ ॥ ਜਿਸਦਾ ਹੋਯਾ
 ਵਜਨ ਏਹ ਤਬ ਆਦਮ ਕੇ ਕਦ ਹੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਆਖੇ ਰੁਕਨਦੀਨ ਸਾਹਿਬ ਅੰਤ ਨ ਕੋਇ ॥
 ਸਾਹਿਬ ਕਿਸੇ ਨ ਦੇਖਿਆ ਸਭ ਕੁਦਰਤ ਕੀਏ ਬਣਾਇ ॥ ਕੁਦਰਤ ਅੰਤ ਨ ਪਾਇਆ ਸਭ
 ਲਿਖ ਪੜ ਥੱਕੀ ਰਾਇ ॥ ੪੪ ॥ ਸੁਆਲ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀਨ ਸੂਰ ॥ ਆਖੇ ਪੀਰ
 ਬਹਾਵਦੀਨ ਸੁਣੀਐ ਨਾਨਕ ਪੀਰ ॥ ਰੱਬਜਿਊਂ ਕਰ ਆਦਮੀ ਸਾਜਿਆ ਤੁਹਿਆਖੀ ਸਚਤਦਬੀਰ
 ॥ ਆਦਮੀ ਮਿਲਿਆ ਬਖਸ਼ ਕੀ ਲੈ ਆਯਾ ਏਸ ਜਹਾਨ ॥ ਤੁਸੀ ਭੀ ਆਪਣੀਅਂ ਕੁਰਸੀਅਂ
 ਪਿੱਛੋਂ ਕਹੋ ਬਿਆਨ ॥ ਬਡੇ ਤੁਮਾਰੇ ਕਵਣ ਸਨ ਤੁਮ ਕਿੱਥੋਂ ਉਪਜੇ ਆਇ ॥ ਅੱਵਲ ਆਖਰ
 ਸਭ ਕਹੋ ਤਬ ਦਿਲ ਦਾ ਖਤਰਾ ਜਾਇ ॥ ਤੂੰ ਸਾਹਿਬ ਹੈਂ ਕਰਮਾਤਦਾ ਤੁਹਿਪਾਈ ਘਰੋਂ ਖੁਦਾਇ
 ॥ ਹੋਰ ਦਿੱਤੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਦਮੀ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਆਇ ॥ ਵੱਡਾ ਸਾਹਿਬ ਹੈਂ ਕਰਮਾਤਦਾ ਅਪਣੇ ਸਿਰ
 ਖੁਦ ਹੋਇ ॥ ਕਹੋ ਸ਼ਰਾਫਤ ਆਦਮੀ ਜਿਸ ਕਹੇ ਵੱਡਾ ਸਭ ਕੋਇ ॥ ਲਿਖਿਆ ਵਿਚ ਕਿਤਾਬ ਦੇ
 ਅੱਵਲ ਇੱਕ ਖੁਦਾਇ ॥ ਦੂਜਾ ਨੂਰ ਮਹੰਮਦੀ ਜੋ ਖਾਸ ਯਾਰ ਕਹਾਇ ॥ ਏਥੇ ਆਯਾ ਦੀਨ
 ਜਹਾਨ ਵਿਚ ਸਾਬਤ ਕਿਤੇਸੁ ਦੀਨ ॥ ਪਿੱਛੋਂ ਥੀਆ ਉਮਤੀਂ ਤਿਨਾਂ ਦੱਸਿਊ ਸ਼ਰਹ ਯਕੀਨ ॥
 ਲਿਖਿਆ ਵਿਚ ਕੁਰਾਨ ਦੇ ਅੱਵਲ ਇੱਕ ਖੁਦਾਇ ॥ ਦੂਜਾ ਨੂਰ ਮਹੰਮਦੀ ਜਿਨ ਚਾਨਣ ਕੀਤਾ
 ਆਇ ॥ ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਖੇਲ੍ਹਕੇ ਆਖਹੁ ਨਾਨਕ ਪੀਰ ॥ ਆਪੇ ਅਪਣੇ ਮਜ਼ਹਬ ਦੀ ਸਭ
 ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤਕਰੀਰ ॥ ੪੫ ॥ ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸੂਰ ॥ ਆਖੇ ਨਾਨਕ
 ਸਾਹ ਸਚ ਸੁਣ੍ਹ ਬਹਾਵਦ ਪੀਰ ॥ ਰਬਜਿਊਂ ਕਰ ਆਦਮ ਸਿਰਜਿਆ ਸਭ ਆਖੀ ਕਰ
 ਤਦਬੀਰ ॥ ਜਬ ਹੋਯਾ ਹੁਕਮ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਤਬ ਕੁਦਰਤ ਆਦਮ ਕੀਨ ॥ ਰੱਬ ਹਿਕੇ ਆਦਮ
 ਸਿਰਜਿਆ ਸੌ ਜਾਣੇ ਦੀਨ ਬੇਦੀਨ ॥ ਆਦਮ ਮਾਨਸ ਇੱਕ ਹੈ ਦੁਇ ਵਿਚ ਜਬਾਨਾਂ ਫੇਰ ॥ ਅੱਗੇ
 ਸੁਣ੍ਹ ਬਹਾਵਦੀਨ ਬਾਕੀ ਮਸਲਾ ਫੇਰਾ ॥ ਅੱਵਲ ਇੱਕ ਖੁਦਾਇ ਸੀ ਦੂਜੀ ਕੁਦਰਤ ਕੀਨ ॥

ਬਾਦੀ ਆਬੀ ਅਤਸੀ ਫਿਰ ਕੁਦਰਤ ਕੀਨੇ ਤੀਨ ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸ਼ਨ ਮਹੇਸੂ ਤੈ ਤੀਨ ਗੁਣਾਂ
 ਹੋਇ ॥ ਸੇ ਸੂਰਤ ਕੀਤੀ ਮਲਾਇਕਾਂ ਰਹੇ ਅਸਮਾਨੀ ਹੋਇਆਨਾਲੇ ਬਰਕਤ ਰੱਬ ਦੀ ਇਹਤੀਨੋਂ
 ਬੱਧੇ ਮਾਇ ॥ ਚਉਥੀ ਕਾਨੋਂ ਮੈਲ ਲੈ ਮਾਨਸ ਰੂਪ ਬਨਾਇ ॥ ਮਾਨਸ ਰੂਪ ਦਾ ਮਸਲਾ ਸਭ
 ਪਿੱਛੇ ਕਹਿਆ ਸੁਣਾਇ ॥ ਅੱਗੋਂ ਸੁਣੀਐ ਪੀਰ ਜੀ ਜੋ ਆਖਿਆ ਪਾਕ ਖੁਦਾਇ ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ
 ਬਿਸ਼ਨ ਮਹੇਸੂ ਤੈ ਭਏ ਕੁਦਰਤਿ ਦੇ ਅਗਵਾਨ ॥ ਪਾਰਬਤੀਤੇ ਲੱਛਮੀ ਸਾਵਿੱਤ੍ਰੀਨਾਲ ਪਰਵਾਨ
 ॥ ਛਾਲੇ ਤੇ ਏਹ ਉਪਜੇ ਤੈ ਦਿੱਬ ਤੱਤ ਸਰੂਪ ॥ ਤਾਂਤੇ ਉਲਵੀ ਆਖੀਅਨ ਜੋ ਹੋਏ ਦੇਵ ਸਰੂਪ
 ॥ ਮਾਨਸ ਹੋਏ ਮੈਲ ਤੇ ਏਹ ਮਲ ਨਿਤ ਕਤਾਇਆ ਅਦਮ ਹੋਏ ਸਿਫਲੀ ਸੁਣਹੋ ਬਹਾਵਦ
 ਸਾਹਿਗ ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸਾਜੇ ਸੂਰਤਾਂ ਰੂਹ ਬਿਸ਼ਨ ਮਿਲਾਏ ਅਨਿਆਕਰੇ ਸੰਘਾਰਾ ਮਹਾਂਦੇਉ ਬੀਜਿਆ
 ਆਤਸ਼ ਕਰੇ ਜਹਾਨ ॥ ਚਉਥੀ ਕੁਦਰਤ ਰੱਬ ਦੀ ਸੰਗ ਮਿਲਿਆ ਨੂਰ ਖੁਦਾਇ ॥ ਚਾਰੋਂ ਖਾਲਕ
 ਖਲਕ ਦੇ ਰੱਬ ਕੁਦਰਤ ਕੀਏ ਬਣਾਇ ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸਾਜੇ ਸੰਸਾਰ ਨੋਂ ਲਾਇ ਬਿਸ਼ਨ ਬਹੇ ਦੀਵਾਨ
 ॥ ਕਰੇ ਭੰਡਾਰਾ ਮਹਾਂਦੇਉ ਜੋ ਖਾਏ ਸਭ ਜਹਾਨ ॥ ਤਥ ਹੋਯਾ ਹੁਕਮ ਤ੍ਰਿਹਾਨੋਂ ਤੁਮ ਜਾਇ ਕਰੋ
 ਸਭ ਕਾਜਾ ॥ ਆਪੋ ਅਪਣੇ ਆਸਣੇਂ ਤੈ ਕਰਨੇ ਲੱਗੇ ਰਾਜਾ ॥ ਬਾਕੀ ਤੁਖਮ ਜੋ ਆਦਮੀ ਫਿਰ
 ਤਿਸਦਾ ਸੁਣੋ ਬਿਆਨ ॥ ਜੋ ਸਾਜਿਆ ਕੁਦਰਤ ਆਪ ਤੇ ਜਨ ਮਾਨਸ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ॥ ਫਿਰ
 ਆਗਿਆ ਕੀਨੀ ਸ਼ਕਤ ਨੇ ਸੁਣਰੇ ਮੇਰੇ ਮੀਤ ਪੂਤਾ ॥ ਤੂ ਸਭ ਤੇ ਉਤਮ ਸਾਜਿਆ ਜੋ ਲਿਖਿਆ
 ਚਉਰਾਸੀ ਸੂਤ ॥ ਮਾਯਾ ਐਸਾ ਵਰ ਦੀਆ ਮਾਨਸ ਚਰਨੀ ਲਾਇਆ ॥ ਆਪ ਰਾਏ ਅਲੋਪ ਹੋਇ
 ਜਲ ਕੇ ਵਿਖੇ ਸਮਾਇਆ ॥ ਅੱਵਲ ਹੋਯਾ ਅਦ ਪੁਰਖ ਦੁਤੀਏ ਮਯਾ ਕੀਨ ॥ ਤ੍ਰਿਤੀਏ ਹੋਯਾ ਵਾਸ
 ਦੇਉ ਚਉਥੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਚੀਨ ॥ ਪੰਚਮ ਹੋਯਾ ਮਹਾਂਦੇਵ ਛਿੰਵਾ ਕੱਸਪ ਉਪਾਇ ॥ ਕੱਸਪੇ ਰਵ
 ਸਸਿ ਉਪਜਿਆ ਸਿਵ ਸ਼ਕਤ ਸਰੂਪ ਕਹਾਇਆ ॥ ਸੂਰਜ ਤੇ ਮਨ ਉਪਜਿਆ ਮਾਨਸ ਧਰਿਆ
 ਨਾਮ ॥ ਮਨ ਤੇ ਕੁਰਸੀ ਬਹੁ ਭਈ ਗਿਏ ਨ ਜਾਈਂ ਨਾਮ ॥ ਸੂਰਜ ਕੁਲ ਤੇ ਰੱਖ੍ਯੁ ਭੈਆ ਰੱਖ੍ਯੁ
 ਬੰਸੀ ਭਇਆ ਰਾਮ ॥ ਰਾਮਚੰਦ ਕੇ ਦੁਇ ਸੂਤ ਲਵ ਕੁਸੂ ਤਿਹ ਨਾਮ ॥ ਏਹ ਹਮਾਰੇ ਬੜੇ ਹੈਂ
 ਜੁਗਾਂ ਜੁਗਾਂ ਅਵਤਾਰ ॥ ਇਨ ਹੀ ਕੇ ਘਰ ਉਪਜੇ ਨਾਨਕ ਕਲ ਅਵਤਾਰ ॥ ਸਤਜੁਗ ਤ੍ਰੈਤਾ
 ਦੁਆਪਰੋਂ ਕਲਜੁਗ ਚਾਰ ਜਮਾਨ ॥ ਚਾਰ ਜਮਾਨੇ ਸਭ ਕਰੇ ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਬਖਾਨ ॥ ਸਤਜੁਗ
 ਕੀ ਗਿਣ ਆਰਜਾ ਸੁਣਹੋ ਪੀਰ ਸਲਾਰ ॥ ਸੱਤ੍ਰਹ ਲੱਖ ਅਠਸੀ ਸਹੰਸ੍ਤ ਸਤਜੁਗ ਕਾ ਸੁਮਾਰ
 ॥ ਬਾਰਾਂ ਲੱਖ ਛਿਨਵੈ ਸਹੰਸ੍ਤ ਤ੍ਰੈਤਾ ਜੁਗ ਪ੍ਰਮਾਨ ॥ ਆਠ ਲਾਖ ਚਉਸਠ ਸਹੰਸ੍ਤ ਦੁਆਪਰ
 ਭਯਾ ਜਮਾਨ ॥ ਦਾਰ ਲੱਖ ਬੜੀ ਹਜ਼ਾਰ ਕਲਜੁਗ ਕੀ ਮੁਨਿਆਦ ॥ ਤ੍ਰਿਤਾਲੀ ਲੱਖ ਅੱਸੀ
 ਸਹੰਸ੍ਤ ਚਾਰੋਂ ਜੁਗ ਮਿਰਜਾਦਾ ॥ ਚਾਰ ਜੁਗ ਇਕ ਚਉਕੜੀ ਭਈ ਬਹਾਵਦੀ ਪੀਰ ॥ ਜੁਗ ਬੀਤ
 ਬਚੋਤਰ ਚੌਕੜੀ ਇਕ ਹੋਵੈ ਇੰਦ੍ਰਤਗੀਰ ॥ ਰੋਜ਼ ਸ਼ਬ ਕੇ ਅੰਦੂ ਅੰਦੂ ਅਠਈ ਮਰ ਜਾਇ ॥
 ਤਥ ਬ੍ਰਹਮੇ ਇਕ ਰਾਤ ਦਿਹ ਗਿਣਤੀ ਕਰ ਸੁਣਾਇ ॥ ਤ ਬ੍ਰਹਮ ਮਰੇ ਹਜ਼ਾਰ ਇਕ ਤਥ
 ਘੜੀ ਬਿਸ਼ਨ ਇਕ ਹੋਇ ॥ ਜਥ ਬਿਸ਼ਨ ਬਾਰਹ ਲੱਖ ॥ ਤਥ ਰੁੱ ਅਰਧ ਪਲ ਜੋਇ ॥ ਜਥ

ਗੁਰਹੁੰਦ੍ਰ ਬਿਤੀਤ ਹੋਇ ਇੱਕ ਨਿਮਖ ਮਹਾਂਦੇਉ ਧਾਰ॥ ਜਬ ਈਸ਼ਰ ਬੀਤੇ ਹਜ਼ਾਰ ਇਕ ਮਹਾਂ
ਸ਼ਕਤਅਉਤਾਰ॥ ਜਬ ਸ਼ਕਤ ਸੰਸ੍ਥ ਇਕ ਮਰਹਿ ਤਬ ਹੋਵੈ ਕਲਪ ਪਰਮਾਣ॥ ਇਕਪੱਤ੍ਰ
ਤੁਟੇ ਕਲਪ ਬਿਰਛ ਇਕ ਪਰਲੋ ਹੋਇ ਜਾਨ॥ ਸਭ ਪੱਤ੍ਰ ਗਿਰਹਿ ਕਲਪ ਬਿਰਖ ਦੇ ਤਬ
ਮਹਾਂ ਕਲਪ ਕਹਾਇ॥ ਕਿਤੀ ਹੋਈਐਂ ਕਿਆਮਤੀ ਕਛ ਅੰਤ ਨ ਸੋਝੀ ਪਾਇ॥ ਮਾਰਕੰਡੇ
ਕੀ ਆਰਜਾ ਚਉਦਹਿ ਮਹਾਂ ਕਲਪ ਕਹਾਇ॥ ਜਬ ਮਾਰਕੰਡੇ ਨਿਰਵਰਤ ਹੋਇ ਤਬ
ਲੇਮਸ ਰੋਮ ਗਿੜਾਇ॥ ਸਭ ਕੋਮ ਸਿਰੂਸਾ ਗਿੜ ਪੜਹਿ ਹੰਸ ਇਕ ਨਿਮਖ ਬੀਤਾਇ
॥ ਜਬ ਹੋਇ ਬਿਨਾਸ ਬਡ ਹੰਸ ਦਾ ਬਡ ਲਾਭ ਰਿਖ ਪਲਕ ਕਹਾਇ॥ ਬਡ ਲਾਭ ਰਿਖ ਜਬ
ਨਾਸ ਹੋਇ ਇਕ ਪਰਮਸੰਡ ਖਿਸਾਇ॥ ਪਰ ਕਾਕਤਸੰਡ ਸਭ ਗਿੜਹ ਇਕ ਸ੍ਰਿਸੰਭ ਸੰਡ
ਕਢਾਇ॥ ਭਸੰਡ ਭੋਗੇ ਸਭ ਆਰਜਾ ਤਬ ਕੁਰਮਇਕਦਿਨਜਾਏ॥ ਇਕ ਦਿਨ ਕਾ ਪਰਮਾਣ
ਇਹ ਤਬ ਕੇਤੇ ਬਰਖ ਬੀਚਾਰ॥ ਸਉ ਬਰਸਕੁਰਮ ਦੀ ਆਰਜਾ ਅੰਤ ਮਰਸੀ ਸਭ ਸੰਸਾਰ
॥ ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡੂਨ ਰਹਿਸੀਤ੍ਰੇਇ ਨ ਰਹਸੀ ਕਾਇ॥ ਕੁਤਬ ਗਉਸਤੇ ਆਦਿਲੈ ਸਭ ਹੋਸੀ
ਅੰਤ ਫਨਾਹਿ॥ ਤਬ ਰਹਿਸੀ ਇਕ ਖੁਦਾਇਸਚ ਨਾਨਕ ਕੁਦਰਤ ਨਾਲ॥ ਇਹ ਬੁਨੀਆਦ
ਜਹਾਨ ਦੀ ਰਬ ਅਹਿਨਿਸ ਸਦਾਸਮਾਲ॥ ੪੯॥ ਜੋੜ॥ ੧੪੦॥

ਵਾਰ ਤਿਲੰਗੁ ਕੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਸ਼ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ॥ ਸ਼ਲੋਕ

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਅਲਖ ਹੈ ਰੂਪ ਨ ਲਖਿਆ ਜਾਇ॥ ਜੋਤ ਕੇਹੀ ਦੀਦਾਰ ਦੀ ਅਖੇ ਕੋਇ
ਅਲੁਝਾਇ॥ ੧॥ ਪਉੜੀ॥ ਲਖਮਹਿਤਾਬ ਚਰਾਗ ਹੋਇਆ ਫਿਰਤਾਬਿ ਮਸਾਲਾ॥ ਕਈਕਰੋੜੀ
ਰਖੀਅਨਿ ਰੋਸ਼ਨਾਈ ਸਾਲਾ॥ ਰੱਬ ਨ ਕਿਨੀ ਦੇਖਿਆ ਕਿਵੇਹਾ ਕੁਦਰਤਿ ਕਮਾਲਾ॥ ਨੂਰ
ਮਹਲੋਨਜ਼ਰ ਪਾਇ ਚਾਨਣ ਦੀ ਝਾਲਾ॥ ਹੋਇ ਰੋਸ਼ਨਾਈ ਸਭਸ ਦੀ ਜੋਤ ਲਾਲ ਗੁਲਾਲਾ॥
ਰੱਬਾਣੇ ਦੀਦਾਰ ਦਾ ਦਿੱਸੈ ਉਜਿਆਲਾ॥ ੧॥ ਸ਼ਲੋਕ॥ ਬਾਨ ਬਨੰਤਰ ਰਵਿ ਰਹਿਆ
ਸਚਖਾਲਕ ਸੁਬਹਾਨ॥ ਦਰ ਘਰ ਸੱਚਾ ਸੱਚ ਨਾਉਂ ਸੱਚ ਮਹਿਲ ਅਸਬਾਨ॥ ੧॥ ਪਉੜੀ
॥ ਸਰ ਸੂਰਤ ਰਹਿਮਾਨ ਪਾਕ ਸਚ ਸਿਰਜਨਹਾਰਾ॥ ਸਰੋ ਸਚ ਵਰਤਦਾ ਕੁਦਰਤਿ ਪਾਸਾਰਾ॥
ਸੱਚ ਮਹਿਲ ਕੋਇ ਕੁਦਰਤੀ ਚਉਗਿਰਦ ਉਸਾਰਾ॥ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਦਿਸੇ ਕੁਦਰਤੀ ਰੁਸ਼ਨਾਈ
ਬਾਰ॥ ਕੁਦਰਤਿਦੇਕੁਡੇ ਕੁਲਫ ਹੁਕਮੀਵਿਕਾਰਾ॥ ਹੁਕਮੇਹੀ ਦਰਵਾਨਹੈ ਅਥਰਬਣ ਭਾਰ
॥ ੨॥ ਸ਼ਲੋਕ॥ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਹੈ ਕੁਦਰਤੀ ਕੁਦਰਤਿ ਸਭ ਹੈਰਾਨ॥ ਧਰਗ ਨਗਾਰੇ
ਕੁਦਰਤੀ ਵੱਜਨ ਦਰ ਸੁਬਹਾਨ॥ ੧॥ ਪਉੜੀ॥ ਕੁਦਰਤ ਵੱਜਨ ਨਉਬਤੀ ਸੂਲ ਘੁਰੇ
ਨਗਾਰੇ॥ ਇਸਰਾਫੀਲ ਫਰੇਸਤਾਨਫੇਰ ਵਾਵਣਹਾਰੇ॥ ਸੁਰਨਾਈ ਓਅੰਕਾਰ ਹੋਇ ਜੋੜਨ
ਸੂਲਦਾਰਾ॥ ਕਰਨਾਈ ਨਾਫੀਲਦਾਰ ਘੱਤਨ ਝੰਝਕਾਰਾ॥ ਲਖ ਵਾਜੇ ਲੱਖ ਨਉਬਤੀ ਕਛ
ਅੰਤ ਨ ਪਾਰਾ॥ ਵੱਜਨ ਵਾਜੇ ਗੈਬ ਦੇ ਖਾਲਕ ਦਰਬਾਰਾ॥ ੩॥ ਸ਼ਲੋਕ॥ ਦਰਿ
ਕੀਜਾਣ ਬਿਜਾਦਿਆ ਤਰਫ ਸੱਜੀ ਅਬਦਾਲ॥ ਵਸਨਿ ਨਾਂਗੇ ਚਿਹਲਤਨ ਰੰਗ ਰਬਾਣੇ

ਲਾਲ ॥ ੧ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਵਾਸੀ ਸੱਚੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਜਾਉਸ ਕੁਤਬ ਖੁਦਾਈ ॥ ਜੁਹੈ
 ਕਾਮਿਲ ਮਿਹਨਤੀ ਠਉੜ ਤਿਨਹੀ ਪਾਈ ॥ ਇਕ ਬਜ਼ੁਰਗ ਪੀਰ ਫ਼ਕੀਰ ਹੈਨ ਜਿਨਾਂ ਭਲੀ
 ਕਮਾਈ ॥ ਇਕ ਮਿਹਰਬਾਨ ਦਿਲ ਅਉਲੀਏ ਮਨ ਮਿਹਰ ਵਸਾਈ ॥ ਉਨਾਂ ਦੂਜਾ ਭਉ
 ਚੁਕਾਇਆ ਲਿਵ ਏਕ ਲਾਈ ॥ ਵਸਨਿ ਬੇਗਮ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਕਾਈ ॥ ੪ ॥
 ਸਲੋਕ ॥ ਅੰਦਰਸ ਪਾਕ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਜਿਨਸਿ ਕੇਹੀ ਦਰਬਾਰ ॥ ਰਾਹ ਗਰੀਬੀ ਬੰਦਰੀ
 ਪਹੁੰਚੇ ਪਹੁਚਣਹਾਰ ॥ ੧ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਕੋਟਿ ਜੇਬਾਇਸ਼ ਕੁਦਰਤੀ ਅਤਿ ਬੁਰਜ ਅਪਾਰੇ ॥
 ਦਰ ਦੀਵਾਨ ਵਿਚ ਚਲਣਾ ਆਪ ਆਪ ਨਿਵਾਰੇ ॥ ਅਗੇ ਖੜੇ ਪੰਜ ਫਰੇਸ਼ਤੇ ਲੈ ਓਟ ਨਿਕਾਰੈ ॥
 ॥ ਧਰਤੀ ਸਬਜ਼ ਰੰਗ ਨੂਰ ਮਹਲ ਅਪਾਰੈ ॥ ਕੁਦਰਤ ਮਹਲ ਬੁਲੰਦ ਹੈ ਦਸਵੇਂ ਗੈਣਾਰੈ ॥
 ਸਿਤਾਰਾ ਤਰਫ ਸਮਾਲ ਦੇ ਸਉਹਾਂ ਦਰਬਾਰੈ ॥ ੫ ॥ ਸਲੋਕ ॥ ਓਥੇ ਸਬਜ਼ ਕਿਨਾਇਤ ਹੈ
 ਕੁਦਰਤ ਸਭਿ ਦਿਖਲਾਇ ॥ ਫਰਸ਼ ਅਨੇਕਾਂ ਰੰਗ ਦੇਭਾਤੇ ਭਾਤ ਬਿਛਾਇ ॥ ੧ ॥ ਪਉੜੀ
 ॥ ਰੰਗ ਅਜਾਇਬ ਕੁਦਰਤੀ ਸਚ ਮਹਿਲ ਅਪਾਰਾ ॥ ਗਿਰਦ ਰਉਸ ਕੁਮਾਰਿ ਗਾਹਿ ਛੋਡੇ
 ਬਿਸਥਾਰਾ ॥ ਖਾਨਗਾਹਿ ਤੇ ਖਿਲਵਤਾਂ ਜਾਈ ਬਿਸੀਆਰਾ ॥ ਤਰਹਾ ਸੱਭੇ ਕੁਦਰਤੀ ਕਈ
 ਲੱਖ ਹਜ਼ਾਰਾ ॥ ਆਪ ਸੰਬਾਹੇ ਪੀਲ ਸੋ ਜਿ ਆਪ ਉਜਿਆਰਾ ॥ ਅੰਤ ਨ ਜਾਪੇ ਮਹਲ ਦਾ ਕਿਛੁ
 ਨਾਹਿ ਸੁਮਾਰਾ ॥ ੬ ॥ ਸਲੋਕ ॥ ਪੇਸ਼ ਮਹਲ ਤੂ ਬਾਦ ਰਖ ਤੂ ਸੋਹੇ ਰੰਗ ਰਹੇ ॥ ਦੇਇ
 ਮੁਹੇ ਦਾ ਮੰਗਿਆ ਵਾਸਲ ਗਾਰਜ ਕਰੇ ॥ ੧ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਐਨ ਮਹਲ ਸੁਲਤਾਨ ਹੈ
 ਪਰਵਰਦਿਗਾਰਾ ॥ ਕੁਦਰਤ ਦਾ ਸਿਰ ਛੱਤ੍ਰ ਹੈ ਮਾਲਕ ਕਰਤਾਰਾ ॥ ਚਵਰ ਢੁਲੇ ਸਿਰਕੁਦਰਤੀ
 ਰਹੀਮ ਸਤਾਰਾ ॥ ਅੰਦਰ ਸਾਜ ਸੁ ਕੁਦਰਤੀ ਕੁਦਰਤ ਸੁਮਾਰਾ ॥ ਕੁਦਰਤ ਕੀ ਸਿਹਜਾ ਪਲੰਘ
 ਕੁਦਰਤ ਚਉਬਾਰਾ ॥ ਬਿਸਤ ਨਿਹਾਲੀ ਕੁਦਰਤੀ ਆਪ ਬੈਸਣਹਾਰਾ ॥ ਬਾਣੀ ਕੁਦਰਤ ਨੀਲ
 ਰੰਗ ਪਹਿਰਾਵਾਭਾਰਾ ॥ ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਕੁਦਰਤੀ ਸਚ ਸਹਿਜ ਅਹਾਰਾ ॥ ਕੱਪੜ ਪਹਿਦੇ
 ਕੁਦਰਤੀ ਸੱਚੀ ਸਰਕਾਰਾ ॥ ਨੂਰ ਮੁਸ਼ਕ ਸਭ ਕੁਦਰਤੀ ਕੁਦਰਤ ਹੁਬਕਾਰਾ ॥ ਸੇਈ ਮਹਿਲ
 ਬੁਲਾਈਅਨ ਖੂਬ ਖਿਦਮਤਗਾਰਾ ॥ ਜਿਨਾਂ ਰਾਸ ਈਮਾਨ ਹੈ ਦਿਲ ਸੱਚਕਰਾਰਾ ॥ ਐਨ ਮਹਲ
 ਦੇ ਮਹਿਰਮੀਨੇਕ ਬਜ਼ੁਰਗਵਾਰਾ ॥ ਨੇਕ ਜਾਨਾਂ ਕੁਦਰਤ ਹਰਮ ਅਤਿ ਰੂਪ ਅਪਾਰਾ ॥ ਜਉ
 ਕਿਆ ਸਾਇਸ ਰੰਗ ਮੁਚ ਪ੍ਰੇਖਲਨਹਾਰਾ ॥ ਕੁਦਰਤ ਬੇਟੇ ਚਿਹਲਤਨ ਫਰਜੀਦ ਪਿਆਰਾ
 ॥ ੭ ॥ ਸਲੋਕ ॥ ਸੂਰਤ ਮਾਨ ਸਰੋਦ ਸਭ ਗਾਵਹਿ ਰੋਬ ਹਜ਼ੂਰ ॥ ਰੂਪ ਅਜਾਇਬ
 ਕੁਦਰਤੀ ਰੰਗ ਪਲੱਟੇ ਨੂਰ ॥ ੧ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਪਹਿਲੇ ਮੁਜਰੇ ਗਾਂਵਦਾ ਭੈਰੋ
 ਪਰੀਆਂ ॥ ਅਤਿਭੂਤ ਪਰੀ ਤਿਲੰਗ ਹੈਠੀ ਜੈਤਸਿਰੀਆਂ ॥ ਭੂਪਾਲੀ ਭੀਮ ਪਲਾਸਰੀ ਮਿਠੀ
 ਧਨਸਰੀਆਂ ॥ ਦੁਤੀਐ ਗਾਵੈ ਮਾਲਕਉਸ ਬਹਿ ਅਪਨੀ ਬਰੀਆਂ ॥ ਮਾਲਕਉਸ ਕੀਰਾਗਨੀ
 ਆਸਾ ਗੁਜਰੀਆਂ ॥ ਦੇਵਗੀਧਾਰ ਆਸਾਵਰੀ ਮਲਵਾਂ ਰਾਮਕਰੀਆਂ ॥ ੮ ॥ ਸਲੋਕ
 ॥ ਮੈਘ ਮਲਾਇਰ ਗਾਂਵਦੇ ਖਟ ਪਰੀਆਂ ਲੈਪਾਸ ॥ ਵੱਡਹੰਸੀ ਪਰੀ ਬਿਹਾਰਾਜਾ ਸੋਰਠ ਸਾਰੰਗ

ਸਾਥ ॥ ਮਿਲ ਰਾਵਹਿ ਦੁਇ ਰਾਗਨੀ ਮਾਝ ਕਾਨੜਾ ਰਾਸ ॥ ਮੇਘਰਾਗ ਕੀ ਰਾਗਨੀ ਰੱਬ
 ਅਗੇ ਕਰ ਅਰਦਾਸ ॥ ੧ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਦੀਪਕ ਰਾਗ ਮਹਾਬਲੀ ਪਰੇਮ ਮਾਤਾ ਰਾਵੈ ॥
 ਮਾਲੀ ਗਊਰਾ ਕੀ ਝੜੀ ਗਵਰੀ ਸੁਰਲਾਵੈ ॥ ਦੇਵਕਲੀ ਕਲਿਆਣ ਸੰਗ ਨਟਿਆਣ ਮਿਲਾਵੈ
 ॥ ਸਿਰੀਰਾਗ ਕੀ ਰਾਗਨੀ ਗਊੜ ਸੂਹੀ ਸੁਹਾਵੈ ॥ ਮੰਦਰੀ ਕੋਂਡ ਬਿਲਾਵਲੀ ਕੁਲਵਲ ਭੋਗਾਵੈ ॥
 ਸਿਰੀਰਾਗ ਪਰੀਆਂ ਸਲੇ ਵਾਰੀ ਪਹੁਚਾਵੈ ॥ ੯ ॥ ਸ਼ਲੋਕ ॥ ਰਾਗ ਹਿੰਡੋਲ ਅਨੂਪ ਹੈ
 ਸੰਗ ਪਰੀ ਬਿਭਾਸ ਬਸੰਤ ॥ ਕਿਦਾਰ ਮਾਰੂ ਸਿੰਧਵੀ ਤੁਖਾਰੀ ਮਨ ਤੋਖੰਤ ॥ ੧ ॥ ਪਉੜੀ
 ॥ ਰਾਗ ਰੰਗ ਪਰੀਆਂ ਸਦਾ ਸੱਚੇ ਦਰ ਰਾਵੈ ॥ ਵਜਨ ਵਜੰਤੁ ਅਸੰਖ ਤਾਲ ਕਛੁ ਅੰਤ ਨ ਪਾਵੈ ॥
 ਵਾਜੇ ਬਹੁਤ ਬਿਅੰਤ ਹੈਂ ਮਿਤ ਕਥੀ ਨ ਜਾਵੈ ॥ ਵਾਵਣਹਾਰੇ ਕੇਤਹੈ ਬਿਅੰਤ ਉਪਾਵੈ ॥ ਵੱਜਨ
 ਵਾਜੇ ਕੁਦਰਤੀ ਦਰਬਾਰ ਖੁਦਾਵੈ ॥ ਨੂਰ ਵਕਤ ਨਾਲ ਸੁਧਹਿ ਦੇ ਸਭ ਸਿਫਤ ਅਲਾਵੈ ॥ ੧੦ ॥
 ਸ਼ਲੋਕ ॥ ਸਿਫਤ ਖਜ਼ਾਨ ਰੱਬਦਾ ਸਿਫਤੀਭਰੇ ਭੀਡਾਰ ॥ ਸਿਫਤੀ ਬਜ਼ੁਰਗਾਵਾਰ ਰੱਬਾਣੀ
 ਸਰਕਾਰ ॥ ੧ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਸ਼ੇਖ ਸਮਾਇਕ ਅਉਲੀਏ ਗਊਸ ਕੁਤਬ ਸਬਾਏ ॥ ਪੀਰ
 ਡਕੀਰ ਜਹੀਰ ਸਭਤੇਰੀ ਸਿਫਤ ਸਮਾਏ ॥ ਕਾਜੀ ਮੁੱਲਾਂ ਸਿਫਤ ਕਰ ਕਹਿ ਬਾਂਗ ਸੁਣਾਏ
 ॥ ਰੋਜ਼ ਮਸ਼ਕਤ ਸਿਫਤ ਲੈ ਨਿਤ ਰਹਿਨ ਅਘਾਏ ॥ ਨੂਰੀ ਪੰਜ ਫਰੇਸ਼ਤੇ ਸਿਫਤੀ ਦਰ ਅਏ ॥
 ਰਾਗ ਰਤਨ ਪਰੀਆਂ ਸਰੋਦ ਸਭ ਸੁਧਹਿ ਸੁਣਾਏ ॥ ੧੧ ॥ ਸ਼ਲੋਕ ॥ ਐਨ ਮਹਿਲੋਂ
 ਮਹਿਲ ਹੋਇ ਬੈਠਾ ਤਖਤ ਖੁਦਾਇ ॥ ਸਾਜ਼ਸ਼ ਕਰਦਾ ਦੁਨੀ ਦੀ ਦੇਖੇ ਬਣਤ ਬਣਾਇ ॥ ੧ ॥
 ਪਉੜੀ ॥ ਤ੍ਰਈਲੋਕ ਰਉਦਹਿ ਭਵਨ ਦੀਪ ਸਪਤ ਰਚਾਏ ॥ ਚਾਰ ਚੱਕ ਅਤੇ ਨਉਖੰਡ
 ਕਰ ਚਲਿਤ ਦਿਖਾਏ ॥ ਆਦਮ ਹੱਵਾ ਪੈਦੇ ਕੀਆ ਸਭ ਜੁਗਤ ਉਪਾਏ ॥ ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਚਾਰ
 ਜੁਗ ਬੰਧੇਜ ਬਣਾਏ ॥ ਲਖ ਰਉਰਾਸੀ ਮੇਦਨੀ ਸਭ ਜੀਅ ਉਪਾਏ ॥ ਸਾਜੇ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ
 ਦੁਇ ਰਾਹ ਚਲਾਏ ॥ ਚਾਰ ਕਤੇਬਾਂ ਢਾਰ ਬੇਦ ਜਗ ਮਹਿ ਪਰਗਟਾਏ ॥ ਅਰਸ਼ਹੁ ਸੱਭੇ ਉਤਰੇ
 ਨਾਲ ਹੁਕਮ ਖੁਦਾਏ ॥ ੧੨ ॥ ਸ਼ਲੋਕ ॥ ਹਿੰਦੂ ਜਪਤੇ ਰਾਮ ਰਾਮ ਮੁਸਲਮਾਨ ਖੁਦਾਇ
 ॥ ਇੱਕੇ ਰਾਮ ਰਹੀਮ ਹੈ ਮਨ ਮਹਿ ਦੇਖਹੁ ਲਾਇ ॥ ੧ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਦਾਤਾਵੰਡ ਮਿਹਰ
 ਬਾਨ ਸਚ ਅਲਖ ਅਪਾਰਾ ॥ ਆਲਮ ਸਭ ਸਿਆਣਦੀ ਅਪ ਲਹਿੰਦਾ ਸਾਰਾ ॥ ਪੈਨੂਣ ਰੋਜ਼ੀ
 ਰਿਜ਼ਕ ਦਾ ਰਬ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ॥ ਚਮਚਾ ਮਿਹਨਤ ਧਰਤ ਦੇਗ ਪੱਕੇ ਆਹਾਰਾ ॥ ਛਿਈਂ ਮਹੀਨੇ
 ਕੀ ਰਾਸ ਹੋਇ ਦਮ ਮੁਖਤ ਕਰਾਰਾ ॥ ਲਖ ਰਉਰਾਸੀ ਮੇਦਨੀ ਪਹਚਾਵਣਹਾਰਾ ॥ ਭਾਗ ਵੱਡਾ
 ਹੈ ਮੁਦਫ਼ੀਆਂ ਹੁਕਮੀ ਬਰਦਾਰਾ ॥ ਜਿਵ ਜਿਵ ਰੱਬ ਰਜ਼ਾਇ ਹੈ ਵਿੜੇ ਭੀਡਾਰਾ ॥ ੧੩ ॥ ਸ਼ਲੋਕ
 ॥ ਚਾਲ ਭਲੀ ਪਤਿਸ਼ਾਹ ਕੀ ਚੱਲੇ ਹੱਕ ਵੀਰਾਗ ॥ ਪੈਜ਼ਾਰ ਪਾਂਇ ਹੱਕਰਾਸਤੀ ਹੱਕੋ ਹੱਕਦਰਬਾਰ
 ॥ ੧ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਚਕ੍ਕਿਆਂ ਸੱਚਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜਿਸ ਸੱਚਾ ਸਾਇਆ ॥ ਪਹਿਰੇ ਬੁਰਕਾ ਸੁਫ਼ੈਦ
 ਰੰਗ ਸਚ ਜੀਨ ਬਣਾਇਆ ॥ ਜੰਬੂਰੀ ਦੀਵਾਰ ਮੁਹਿ ਹਰਿ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਇਆ ॥ ਸਿਲਹਿਖਾਨਾ
 ਹੱਥੀਆਂ ਰ ਸਭ ਕਿਵੇਹੇ ਲਾਇਆ ॥ ਧੀਰਜ ਖੰਨ ਰੱਬ ਦਾ ਲੈ ਲੱਕ ਵਧਾਇਆ ॥ ੧੪ ॥

ਸ਼ਲੋਕ ॥ ਦੁਖ ਜਮਧਰ ਕਰ ਕਰੋਧ ਰੰਗਸਫਨ ਸਫ਼ਾ ਪਉਣ ਸਾਂਗਾ ॥ ਗੁਰਜ ਖੁਦਾਈ
 ਗਰਤ ਗੋਰ ਕੜਕੇ ਬਿਜਲੀ ਵਾਂਗਾ ॥ ੧ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਲਕਰ ਕਟਕ ਗਾਲ ਬਲੇ ਤਾਜ
 ਮਲ ਭਾਰਾ ॥ ਭਗਤ ਫਕੀਰ ਦੀਵਾਨ ਹੈਨ ਪੇਸ਼ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰਾ ॥ ਸਿਕਦਾਰ ਅਤੇ ਕਰੋੜੀਏ
 ਪੀਰ ਬਜੁਰਗਵਾਰਾ ॥ ਨਵੀਸਿਦੇ ਫਰੇਸਤੇ ਖਾਸੋਂ ਛੋਤੇਦਾਰਾ ॥ ਅਹਿਦੀਆ ਅਜ਼ਰਾਈਲ ਹੈ
 ਬੰਨਿਆਨਿ ਨਿਹਾਰਾ ॥ ਬੇਮਹਿਰਮ ਵਾਸੀਆ ਤੋਝ ਕਰਨ ਖੁਆਰਾ ॥ ੧੫ ॥ ਸ਼ਲੋਕ
 ॥ ਸਭਨੀ ਖੰਡੀ ਵਰਤਦਾ ਵਾਹਦ ਆਪ ਅਲਾਹਿ ॥ ਤਮਾਨ ਰੋਬੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਸੱਚਾ ਬੇਪਰਵਾਹਿ ॥
 ੧ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਸਿਰ ਸ਼ਾਹਾਂ ਪਤਿਸ਼ਾਹ ਹੈ ਦੋਹੀ ਸਭ ਲੋਈ ॥ ਰੋਝਤ ਸਭ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ
 ਦੀ ਜੋ ਕਰੇ ਸੋ ਹੋਈ ॥ ਖਬਰਵੰਦ ਖੁਦ ਖਾਲਸਾ ਏਕੋ ਮਨ ਸੋਈ ॥ ਅਮਰ ਮੰਨੇ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ
 ਦਾ ਤਿਸ ਬਿਘਨਨਕੋਈ ॥ ਆਪੇ ਸਭ ਕਿਛੁ ਜਾਨਦਾ ਜੀਆ ਜਾਣੋਈ ॥ ਜਿਨੀ ਅਮਰਨ
 ਮੰਨਿਆ ਦਰ ਲਹਿਨ ਨ ਛੋਈ ॥ ੧੬ ॥ ਸ਼ਲੋਕ ॥ ਸਿਕਦਾਰਾ ਕਰੋੜੀਆ ਸ਼ਾਹ ਕਹੇ
 ਸਮਝਾਇ ॥ ਲਾਹਾ ਦੁਨੀਆਂ ਬੰਦਰਗੀ ਅਮਲ ਕਰਹੁ ਜਗ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਆਏ
 ਦੁਨੀ ਕਰੋੜੀਏ ਪੀਰ ਬਜੁਰਗਵਾਰਾ ॥ ਉਨਾਂ ਨਿਸ਼ਾਨ ਵਿਖਾਲਿਆ ਅੰਦਰ ਸੰਸਾਰਾ ॥ ਇਕਨ
 ਲਿਖਿਆ ਮੰਨਿਆ ਇਕ ਭੁੱਲੇ ਗਵਾਰਾ ॥ ਮੰਨਣ ਵਾਲੇ ਜਿਨ ਗਏਜਾਣ ਐਸਰਭਾਰਾ ॥ ਹੁਕਮ
 ਨਮੰਨ ਬੇਮਹਿਰ ਵਡੇ ਧੋਹ ਅਹਾਰਾ ॥ ਸੇ ਦੋਜਕ ਪਉਸਨ ਲਾਲ ਜੀ ਨਿੰਦਕਹਿਆਰਾ ॥
 ੧੭ ॥ ਸ਼ਲੋਕ ॥ ਜਿਨਾਂ ਬਾਕੀ ਦੇਵਣੀ ਨੀਂਦਰ ਤਿਨਾਂ ਕਿਉਂ ਪਾਇ ॥ ਉਨਾਂ ਉਪਰ
 ਅਹਿਦੀਆ ਅਜ਼ਰਾਈਲ ਲੈਗ ਹਿਸਾਬ ਚੁਕਾਇ ॥ ੧ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਅਹਿਦੀ ਅਜ਼ਰਾਈਲ
 ਨੂੰ ਸਾਹਿਬ ਕਿਆ ਫਰਮਾਇ ॥ ਲੈਅਵਹੁ ਬੰਨਿ ਮਵਾਸਿਆ ਦੇ ਦੇਬਹੁਤ ਸਜਾਇ ॥ ਅਜ਼ਰਾਈਲ
 ਕੀਆ ਸਲਾਮ ਜਿਵ ਹੁਕਮ ਰਜਾਇ ॥ ਸਿਲਹਿਖਾਨਾ ਹਬੀਆਰ ਸਭ ਰਬ ਪੇਸ਼ ਮੰਗਾਇ ॥
 ਗੁਰਜ ਦਿੱਤੀਆ ਸੁ ਅਜ਼ਰਾਈਲ ਨੂੰ ਹਥਿਆਰ ਖੁਦਾਇ ॥ ਦੁਖ ਕਟਾਰੀ ਗਜ਼ਬ ਦੀ ਤੀਰ ਲੈ
 ਲੱਕ ਬੰਧਾਇ ॥ ੧੮ ॥ ਸ਼ਲੋਕ ॥ ਜਮ ਆਯਾ ਦੁਨੀਆਂ ਉਪਰੇ ਭੇਜਿਆ ਆਪ ਖੁਦਾਇ
 ॥ ਜਿਵ ਜਿਵ ਹੁਕਮ ਖਸਮ ਦਾ ਤਿਉਂ ਤਿਉਂ ਦੇਇ ਸਜਾਇ ॥ ੧ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਅਜ਼ਰਾਈਲ
 ਫਰੇਸਤਾਂ ਹੋ ਅਹਿਦੀ ਆਇਆ ॥ ਬੇਈਮਾਨ ਫਿਰੂਨ ਸਭ ਲੈ ਕੈਦ ਕਰਾਇਆ ॥ ਵਿਸਵਾਸ
 ਘਾਤੀ ਤੇ ਦਗੇਬਾਜ਼ ਜਿਨਾਂ ਪਾਪ ਕਮਾਇਆ ॥ ਗੁਰਜ ਤਿਨਾਂ ਸਿਰ ਮਾਰਦਾ ਗਾਰਤ ਘੋਰ
 ਲਵਾਇਆ ॥ ਬਦਅਮਲੀ ਬਦਮਾਮਲੀ ਪਰ ਦਰਬ ਭੁਲਾਇਆ ॥ ਦੁਖ ਕਟਾਰੀ ਲਾਇਦਾ
 ਰੋਗੀ ਬਿਲਲਾਇਆ ॥ ਤੀਰ ਚਲਾਏ ਗਜ਼ਬ ਦੇ ਸਿਰ ਠੱਗਾਂ ਆਇਆ ॥ ਉਨਾਂ ਦੁਖ ਭੁਖ
 ਕਦੇਨ ਉਤਰੈ ਜੂਨੀ ਭਰਮਾਇਆ ॥ ੧੯ ॥ ਸ਼ਲੋਕ ॥ ਵਿੱਚ ਆਏ ਦੁਨੀ ਪੈਕੰਬਰਾਂ
 ਲੱਖ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਏ ॥ ਜਿਉਂ ਜਿਉਂ ਕਰਦੇ ਬੰਦਰਗੀ ਤਿਉਂ ਤਿਉਂ ਮੇਲ ਲਏ ॥ ੧ ॥ ਪਉੜੀ
 ਗਉਸ ਕੁਤਬ ਅਉਲੀਏ ਸਲਾਰ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਏ ॥ ਪੈਕੰਬਰ ਇਕ ਲੱਖ ਅੱਸੀ ਹਜ਼ਾਰ
 ਰਬ ਆਪ ਉਪਾਏ ॥ ਬਹੁਤ ਜਮਾਤੀਂ ਜੋੜੀਆਂ ਬਹੁ ਪੰਥ ਚਲਾਏ ॥ ਸੇਵਨ ਸੱਭੇ ਰੱਬ ਵਲੀਂ ਨੂੰ

ਅੱਲਹ ਸਬਾਇਏ ॥ ਵਾਰੀ ਆਪੈ ਆਪਣੀ ਵਜੇ ਗਏ ਵਜਾਇ ॥ ੨੦ ॥ ਸ਼ਲੋਕ ॥ ਰੋਜ਼
 ਕਿਆ ਮਤ ਫੇਹੜੇ ਤਖਤ ਬਹੇਗੁ ਅਲਹੱਕ ॥ ਹੱਕੋਂ ਹੀ ਘਰ ਰੱਬ ਦੇ ਕਰਗ ਨਹੀਂ ਅਨਹੱਕ ॥
 ੧ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਆਖਰ ਵਕਤ ਜਹਾਨ ਨੂੰ ਰੱਬ ਲੈਗ ਉਠਾਇ ॥ ਕਰਗ ਤਪਾਵਸ ਹੱਕ
 ਦੁ ਹਜੂਰ ਬੁਲਾਇ ॥ ਦੇਖਗੁ ਦਫਤਰ ਖੋਲ੍ਹਕੇ ਜਿਉਂ ਅਮਲ ਕਮਾਇ ॥ ਜਿਨਾਂ ਮੁਰਸਦ ਸੰਗ
 ਈਮਾਨ ਰਾਸ ਜੂਨੀ ਨਹੀਂ ਆਇ ॥ ਭਿਸਤ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਭਾਇ ਹੈ ਦਰਗਾਹ ਪੈਨਾਇ ॥ ਜਿਨਾਂ ਅਮਰ
 ਨ ਮੰਨਿਆ ਖਸਮ ਦਾ ਸੇ ਦੋਜਕ ਪਾਇ ॥ ਉਹ ਬਿਲਲਾਵਨ ਮਹਾ ਦੁਖੀ ਬਹੁ ਲਹਿਨ ਸਜਾਇ
 ॥ ਵਾਲੀ ਕੋਇ ਨਾ ਤਿਨਾਂ ਦਾ ਜੋ ਲੈ ਛੁਡਾਇ ॥ ੨੧ ॥ ਸ਼ਲੋਕ ॥ ਆਪੈ ਕੁਦਰਤ ਸਾਜ ਕੇ
 ਦੇਖੇ ਬਾਪਿ ਉਬਾਪ ॥ ਹੱਥ ਨਹੀਂ ਕਿਛੁ ਕਿਸੇ ਦੇ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੇ ਸੁ ਆਪ ॥ ੧ ॥ ਆਪ ਉਪਾਇ
 ਖਪਾਇਦਾ ਸਗਲ ਪਾਸਾਰਾ ॥ ਵਸਥੀ ਕਿਨ ਉਠਾਇਦਾ ਵੱਸੈ ਮੁਲਕ ਭੰਡਾਰਾ ॥ ਬ੍ਰਹਮੇ ਦੇ ਸਉ
 ਬਰਸ ਤੀਕ ਬੰਮ ਰੱਖੇ ਬਾਰਾ ॥ ਹੁਕਮ ਹੋਆ ਮੇਕਾਈਲ ਨੋਂ ਝੜ ਲਾਈ ਭਾਰਾ ॥ ਬਰਖਾ
 ਹੋਈ ਸਉ ਬਰਖ ਜਿਉਂ ਮੋਹਲੇ ਧਾਰਾ ॥ ਸਉ ਬਰਸੇ ਵਰੇ ਪਉਣ ਫਿਰ ਜਲ ਸੋਖਣਹਾਰਾ ॥
 ਇਸਰਾਫੀਲ ਫਰੇਸ਼ਤਾ ਫੇਰ ਵਾਇ ਪੁਕਾਰਾ ॥ ਉਡਨ ਧਰਤ ਆਕਾਸ ਸਭ ਹੋਇ ਝੱਖੜ ਛਾਰਾ
 ॥ ੨੨ ॥ ਸ਼ਲੋਕ ॥ ਆਦਿ ਅੰਤ ਮਧ ਏਕ ਹੀ ਸਚ ਖਾਲਕ ਸੁਬਹਾਨ ॥ ਆਪੈ ਰਚਨ
 ਰਚਿਕੇ ਫਿਰ ਛਾਨੀ ਕਰੇ ਜਹਾਨ ॥ ੧ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਪਵਣ ਪਾਣੀ ਸਭ ਥੋਕ ਹੈਂ ਹੋਇ
 ਬੈਠਾਨਿਆਰਾ ॥ ਵਰਨਾ ਚਿਹਨਾ ਬਾਹਰਾ ਆਪੈ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ॥ ਸਭ ਕਿਛੁ ਸਾਜ ਨਿਵਾਰਿਓਸ
 ਜੇਤਾ ਧਾਸਾਰਾ ॥ ਅਬਿਨਾਸੀ ਅਬਿਗਾਤ ਅਡੋਲ ਕਿਛੁ ਪਵੈ ਨ ਪਾਰਾ ॥ ਬੈਠਾਤੀ
 ਲਾਇਕੇ ਵਿੱਚ ਧੀਦੂਕਾਰਾ ॥ ੨੩ ॥ ਸ਼ਲੋਕ ॥ ਜੁਗ ਛੱਤ੍ਰੀ ਮਹਿ ਧਿਆਨ ਲਾਇ ਕੀਤਸ
 ਪ੍ਰੰਦੂਕਾਰਾ ॥ ਮਸਲਤ ਬੱਧੀ ਅਸ ਜੀਅ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਫਿਰੈ ਸੰਸਾਰ ॥ ੧ ॥ ਪਉੜੀ
 ਭਣੇ ਕੀਆ ਫਿਰ ਜਹਾਨ ਸਬ ਬਣਤ ਬਣਾਏ ॥ ਨੂਰਹੁ ਪੰਜ ਫਰੇਸ਼ਤੇ ਰਬ ਆਪ ਉਪਾਏ ॥
 ਰਉਦਹ ਤਬਕ ਰਚਾਇਆ ਸੋਲਾਂ ਕਲਾ ਟਿਕਾਏ ॥ ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਦੁਇ ਸਾਜਕੇ ਜਗ ਜੋਤ
 ਜਗਾਏ ॥ ਆਦਮ ਹੱਵਾ ਪੈਦੇ ਕੀਆ ਦੁਇ ਨੈਕ ਖੁਦਾਏ ॥ ਚੱਲਣ ਭਾਣੇ ਖਸਮ ਦੇ ਜਿਵ
 ਹੁਕਮ ਰਜਾਏ ॥ ੨੪ ॥ ਸ਼ਲੋਕ ॥ ਕੋ ਸਿਫਤ ਸਲਾਹਿਨ ਕਰ ਸਕੇ ਕਉਣ ਦਿਖਾਏ
 ਰਾਹ ॥ ਸੁਲਤਾਨਾਂ ਸਿਰ ਸੁਲਤਾਨ ਤੂੰ ਪਤਿਸ਼ਾਹਾਂ ਸਿਰ ਪਤਿਸ਼ਾਹ ॥ ੧ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਹਉ
 ਬਾਣੀ ਹਾਂ ਨੀਚ ਜਾਤ ਤੁਧ ਗਾਵ ਨ ਜਾਣਾ ॥ ਇਕ ਤ੍ਰਿਣ ਕੀਮ ਨ ਪਾਈਐ ਕਿਆ ਆਖ
 ਵਖਾਣਾ ॥ ਤੇਰੀ ਗਤ ਮਿਤ ਨਾਂ ਪਵੈ ਕਿਉਂ ਤੁਧ ਪਛਾਣਾ ॥ ਪਵੈ ਕਬੂਲ ਨ ਖਸਮ ਦਰ
 ਜਿਤ ਸ਼ਬਦ ਨੀਸਾਣਾ ॥ ਸਬਾਹੀ ਕਰੀ ਕਲਿਆਨ ਉਠ ਬੈਰ ਦੇਹ ਸੁਜਾਣਾ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ
 ਈਜੈ ਦਰਸ ਦਾਨ ਜਸ ਕਰੀ ਰੱਬਾਣਾ ॥ ੨੫ ॥ ੧ ॥ ੩ ॥ ਰਸਾਲਾ ॥ ਅੰਵਲ
 ਹੈਯਾ ਏਕ ਇਲਾਹੀ ਫਿਰ ਦੂਜੀ ਕੁਦਰਤ ਸਾਜੀ ॥ ਕੁਦਰਤ ਕੀਤਾ ਬਹੁਤ ਪਸਾਰਾ ਪਾਈ
 ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਬਾਜੀ ॥ ਅਪਨੇ ਨੂਰਹੁ ਛੀਆ ਸ਼ੈਤਾਨਾ ਪਾਕੋਂ ਆਦਮ ਕੀਆ ਬੀਆ ॥ ਸ਼ੈਤਾਨਹੁ

ਹੁਕਮ ਖੁਦਾਈ ਤਿਸ ਆਦਮ ਵਸ ਕਰ ਲੀਅ॥ ਹੁਕਮ ਖੁਦਾਈ ਕੋਇ ਨ ਮੰਨੇ ਸਭ ਰਾਹ
 ਸ਼ੈਤਾਨੀ ਲਾਗੈ॥ ਅਗਨਿ ਸ਼ੈਤਾਨ ਸ਼ਿਕਮੌ ਉਠੀ ਸਬ ਸਰ ਰਾਹਿ ਛਡ ਭਾਗੈ॥ ਸ਼ਿਕਮੈ
 ਕਾਰਨ ਕਾਜੀ ਮੁੱਲਾਂ ਕਤੇਬ ਕੁਰਾਨ ਸੁਣਾਵੈ॥ ਸ਼ਿਕਮੈ ਕਾਰਣ ਬ੍ਰਹਮਣ ਪੰਡਿਤ ਪੁਰਾਣ
 ਕਥਾਨਿਤ ਗਾਵੈ॥ ਸ਼ਿਕਮੈ ਕਾਰਣ ਘਰ ਛਡ ਨਿਕਲੇ ਹੋਇ ਜੋਗੀ ਕੰਨ ਪੜਾਵਹਿ॥ ਖਟ
 ਦਰਸਨ ਛੱਤ੍ਰੀ ਪਾਖੰਡਾ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਭੇਖ ਬਣਾਵਹਿ॥ ਸ਼ਿਕਮੈ ਕਾਰਣ ਜੋਧੇ ਸੂਰੇਰਣ ਵਿਚ ਆਪ
 ਕੁਹਾਵਹਿ॥ ਸ਼ਿਕਮੈ ਕਾਰਣ ਲਿਖੇ ਲਿਖਾਰੀ ਕੀਰਤਨੀਏ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ॥ ਸ਼ਿਕਮੈ ਕਾਰਣ
 ਥੀ ਪਤਿਸ਼ਾਹੀ ਦਲ ਲਸ਼ਕਰ ਲੈ ਧਾਵਹਿ॥ ਸ਼ਿਕਮੈ ਕਾਰਣ ਹੋਇ ਮਵਾਸਾ ਕਿਲੇ ਕੋਟ
 ਬਣਾਵਹਿ॥ ਲੱਖ ਕਰੋਹੀ ਸ਼ਿਕਮੈ ਮਰ ਮਰ ਜੂਨੀ ਆਵਹਿ ਜਾਵਹਿ॥ ਸ਼ਿਕਮੈ ਕਾਰਣ
 ਥੀਏ ਪੈਕੰਬਰ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਪੰਥ ਚਲਾਵਹਿ॥ ਸ਼ਿਕਮੈ ਕਾਰਣ ਥੀਏ ਅਉਤਾਰਾ ਰਾਮਾਇਣ
 ਭਾਰਥ ਗਾਵਹਿ॥ ਜਿਤਨੀ ਹਿਕਮਤਿ ਹੁੱਜਤ ਜਗ ਵਿਚ ਲਬ ਲਾਲਚ ਜਾਲ ਪਸਾਰਾ॥ ਠੱਗੀ
 ਬੱਗੀ ਚੋਰੀ ਯਾਰੀ ਸਭੇ ਸ਼ੈਤਾਨੀ ਕਾਰਾ॥ ਰੋਟੀ ਸ਼ਿਕਮ ਪਵੈ ਜੇ ਮੁੱਲਾਂ ਆਵੈ ਯਾਦ ਖੁਦਾਈ॥
 ਹਿਕਮਤ ਹੁੱਜਤ ਸਭ ਦਿਤ ਆਵੈ ਪੀਰ ਮੁਰੀਦ ਗੁਰ ਭਾਈ॥ ਰੋਟੀ ਖਾਇ ਨ ਥੀਈ ਸਬੂਰੀ
 ਸ਼ਹਿਵਤ ਮਨੀ ਲਗਾਈ॥ ਹੋਇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਫਿਰਹਿ ਜਗ ਅੰਦਰ ਖਾਤਰ ਕਿਸੈ ਨ ਲਿਆਈ॥ ਝੂਠੇ
 ਕੰਮੇ ਝੂਠਾਂ ਹੋਵੈ ਫਿਰ ਦਰਗਹਿ ਫੜਨ ਨ ਪਾਈ॥ ਨਾਨਕ ਕਹੇ ਸੁਣਹੁ ਇਮਾਮਾ ਜੋਏਹ ਹਕੂਕ
 ਛੁੱਡੇ॥ ਤਿਸਦੀ ਕੰਮੀ ਹੋਵੈ ਅਲਹ ਸਭ ਖਲਕ ਬਾਂਧ ਦੇ ਅੱਗੇ॥ ੧॥ ੪॥ ਖਤਮ ਸੂਰਾ॥ ਜਬ
 ਹੋਯਾ ਹੁਕਮ ਖੁਦਾਈ ਦਾ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ਫ਼ਕੀਰ॥ ਤਬ ਆਯਾ ਇਸ ਜਹਾਨ ਵਿਚ ਸੱਚੀ ਕਰ
 ਤਦਬੀਰ॥ ਮਿਲੀਐ ਆਇਤਾਂ ਦਰਗਹਿ ਥੀਂ ਸੂਰੇ ਹਦੀਸ ਰਸਾਲ॥ ਹੋਯਾ ਕਾਬੇ ਹੱਜ ਵਿਚ
 ਸੈਦ ਇਮਾਮਾਂ ਨਾਲ॥ ਹਾਜੀ ਕਾਜੀ ਐਲੀਏ ਸੇਖ ਮਸਾਇਕ ਪੀਰਾ॥ ਜੋ ਤਿਨਾਂ ਮੁਖ ਥੀਂ ਭਾਖਿਆ
 ਸੇ ਭੀ ਲਿਖਿਆ ਵਿੱਚ ਜੰਜੀਰ॥ ਪੰਦ ਨਸੀਹਤ ਜੇ ਸੁਣੇ ਕੀ ਹਿੰਦੂ ਕੀ ਮੁਸਲਮਾਨ॥
 ਹੋਨ ਗੁਨਾਹੀਂ ਪਾਕ ਸਭ ਸਾਥਤ ਰਹੇ ਇਮਾਨ॥ ਸੁਣ ਕੇ ਸੱਚ ਨਸੀਹਤਾਂ ਆਣੇ ਖਾਤਰ ਮਾਹਿ
 || ਕਰੇ ਜੋ ਅਮਲ ਇਨਾਂ ਪਰ ਸੇ ਦਰਗਹਿ ਪੈਧੇ ਜਾਇ॥ ਹੋਰ ਦੂਜਾਨਾਹੀਂ ਦੁਨੀ ਵਿਚ ਇੱਕੋ
 ਇਕ ਖੁਦਾਈ॥ ਨਾਨਕ ਖਲੀਛਾ ਖੁਦਾਈ ਦਾ ਮੁਖ ਤੇ ਸੱਚ ਅਲਾਇ॥ ਸੱਚਾ ਰੱਬ ਫਰਮਾਨ ਲੈ
 ਆਯਾ ਏਸ ਜਹਾਨ॥ ਇੱਕੋ ਨਾਮ ਜਪਾਇਦਾ ਦੂਜਾ ਫ਼ਾਨੀ ਜਾਨ॥ ਕਿਤੀ ਲਖ ਪੈਕੰਬਰਾਂ ਕਿਤੇ
 ਲਖ ਅਉਤਾਰ॥ ਪੀਰ ਮਸਾਇਖ ਅਉਲੀਏ ਗ਼ਾਊਸ ਕੁਤਬ ਸਾਲਾਰ॥ ਕਾਜੀ ਮੁਫ਼ਤੀ
 ਮਉਲਵੀ ਮੁੱਲਾਂ ਸਦਰ ਉਲਮਾਇ॥ ਪਾਂਧੇ ਮਿਸਰ ਜੋਤਕੀ ਸਭ ਪੜ੍ਹ ਲਿਖ ਥੀਏ ਫੜਨਾਹਿ॥
 ਗੁਜਰੇ ਨੂਰ ਸਲਵਾਤ ਕਰ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਇ ਤਿਸ ਮਾਨ॥ ਹਾਜ਼ਰ ਨਾਜ਼ਰ ਇਕ ਰਬ ਵਿਚ ਹਿੰਦੂ
 ਮਸਲਮਾਨ॥ ਸੱਚਾ ਫਿਰਕਾ ਸਾਜਿਆਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ਫ਼ਕੀਰ॥ ਜੋ ਆਵੈ ਸੱਚੇ ਮਜ਼ਹਬ ਵਿਚ
 ਸੋ ਕਦੇ ਨ ਹੋਗ ਜ਼ਹੀਰ॥ ਮਿਲਿਆਂ ਰਹੀਐ ਰਾਤ ਦਿਨ ਧਰਮਸਾਲ ਕੇ ਮਾਹਿ॥ ਗੁਜਰ ਗੁਜਰ
 ਵਿਚ ਧਰਮਸਾਲ ਮਿਲ ਲੈਨ ਮੁਰੀਦ ਬੰਧਾਇ॥ ਨਿਤ ਮੇਲਾ ਕੀਜੈ ਦੁਇ ਵਾਰ ਰਾਤ ਦਿਹੈ

ਲਲ ਜਾਇ ॥ ਸੋਦਰ ਸੋਹਿਲਾ ਆਰਤੀ ਜਪ ਗੁਰ ਪੁਰਬ ਕਰਾਇ ॥ ਸਭਨਾਂ ਅੰਦਰ ਇਕ ਜਾਣ
ਮਿਹਰ ਮੁਹੱਬਤ ਸਾਜ ॥ ਜੋ ਖਾਵੈ ਕੁਣਕ ਵੰਡਕੇ ਸਭ ਸਵਰਨ ਤਿਸਕੇ ਕਾਜ ॥ ਦਸਵਾਂ ਹਿੱਸਾ
ਖੱਟਕੇ ਗੁਰ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਮੁਹਿ ਪਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਆਖੇ ਉੱਮਤੀ ਇਉਂ ਆਖਿਆ ਆਪ ਖੁਦਾਇ ॥
੧ ॥ ੫ ॥ ੧੬੭ ॥

ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਗੋਸਟ ਮੱਕੇ ਮਦੀਨੇ ਕੀ ਸੰਪੂਰਣ

ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਨਾਲ ਹੋਈ

॥ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਸਾਨੂੰ ਬੇਬੇ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਖਿਆ
ਜੀ ਕੀਤਾ ਹੋਸੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜ਼ਰੂਰ ਜਾਯ ਚਾਹੀਏ ਤਾਂ ਮੈਂ
ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇੱਥੋਂ ਕਿਤਨੇ ਕੋਹ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਜਾ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਇੱਥੋਂ ਸਤਾਈ
ਜੇਕੋਹਾਂ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਖਿਆ ਜੀ ਕਦ ਪਹੁੰਚੀਏ ਗੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਜਾ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕਰਤਾਰ
ਝਬਦੇ ਹੀ ਪਹੁੰਚਾਵੇਗਾ ਦੋਪਹਿਰ ਵੇਲੇ ਗੱਲਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਅਤੇ ਸੰਧਯਾ ਵੇਲੇ ਤੁਰੇ ਤਾਂ ਮਹਾਰਾਜ
ਜੀ ਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਕਹਿਆ ਅੱਖਿਆਂ ਮੀਟੇ ਤੋਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅੰਤਰਧਯਾਨ ਹੋਏ ਮਦੀਨੇ
ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਘੜੀ ਰਾਤ ਗਾਈ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰਜੈਰਾਮ ਦੇਘਰ ਆਇ ਵੜੇਤਾਂ ਤੁਲਸਾਂ ਲਉਂਡੀ
ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਬਹੂ ਜੀ ਦਾ ਭਾਈ ਆਯਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਲਸਾਂ ਕੂਕੀ ਬਹੂ ਜੀ ਵਧਾਈ ਹੈ ਤੁਮਾਰਾ ਭਾਈ ਜੀ
ਆਯਾ ਹੈ ਜਾਂ ਬੇਬੇ ਜੀ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਸਰਮੁਰ ਆਏ ਹੈਨ ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪੈਰਾਂ
ਤੇ ਛਹਿ ਪਈ ਤਾਂ ਅੱਗੋਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੇਬੇ ਦੇ ਹੱਥ ਪਕੜ ਲਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
ਆਖਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਸਾਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਸਾਂ ਆਖਿਆ ਬੇਬੇ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੀਏ ਤਾਂ
ਬੇਬੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਕਿਥਾਉਂ ਨੇੜੇ ਹੀ ਆਹੇ ਅਸਾਂ ਦੁਪਹਿਰ ਵੇਲੇ ਯਾਦ ਕੀਤਾ
ਸੀ ਜੋ ਪਉਣੇ ਸੱਤ ਵਰ੍ਤੇ ਭਾਈ ਜੀ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆਂ ਹੋਏ ਹੈਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਵਿਰਾਗੀ ਸੀ ਪਰਤੁਸੀ
ਨੇੜੇ ਹੀ ਸਾਹੋ ਜੋ ਮੈਂ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਆਗਏ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਰਜਾਦੀ ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਜੀ ਸਤਾਈ ਸੈ ਕੋਹਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਘੜੀ ਵਿਚ ਆਏ ਹੈਨ ਅਤੇ ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਲੈ ਆਏ ਹੈਨ ਤਾਂ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆਂ ਚੁਪ ਕਰ ਰਹੁ ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨ ਇਨ੍ਹਾਂ
ਪਸੋਂ ਇੱਕ ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਹੀ ਵਰਸਾਟਾਂ ਹੈ ਪਰ ਅਸਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਦਰ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਤਾਂ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਅਸਾਨੋਂ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਆਹਾ ਤਿਸ ਵਾਸਤੇ ਅਸੀਂ
ਤੁਰਤ ਆਏ ਹਾਂ ਪਰ ਅਸੀਂ ਰਾਹਾਂ ਉਪਰ ਆਹੇ ਤੁਸਾਂ ਜੋ ਕੁਛ ਆਖਣਾ ਹੈ ਸੋ ਆਖੇ ਤਾਂ ਬੇਬੇ
ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਤੁਸਾਡੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਚਾਹ ਆਹੀ ਅਸਾਂ ਤੁਸਾਨੂੰ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਯਾਦ
ਕੀਤਾ ਆਹਾ ਜੋ ਬਹੁਤ ਵਰ੍ਤੇ ਗੁਜ਼ਰੇ ਹੈਨ ਤੇ ਭਾਈ ਜੀ ਅਸਾਨੂੰ ਵਿਸਾਰ ਛੱਡਿਆ ਆਹਾ ਤਾਂ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਜਾ ਬੇਬੇ ਜੀ ਹੁਣ ਤਾਂ ਤੁਸਾਡੀ ਚਿਤਵਨੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਹੈ ਤੂਹੁਣ ਅਸਾਨੂੰ
ਖਸੀ ਕਰ ਜੋ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਰਸਤੇ ਉਪਰ ਆਹੇ ਤਾਂ ਤੁਲਸਾਂ ਆਖਿਆ ਠਾਕਰ ਜੀ ਤੁਮ ਅਬੀ
ਆਏ ਹੋ ਅਰ ਅਬੀ ਜਾਤੇ ਹੋ ਜੀ ਭੁਈਯੇ ਜੈਗਾਮ ਜੀਕੇ ਤਾਂ ਆਵਨ ਦੇਵੇ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ

ਆਖਿਆ ਤੁਲਸਾਂ ਅਸਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਜਾਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਫੇਰ ਆਖਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਭੱਈਏ ਜੈਰਾਮ
ਦੇ ਅੱਗੇ ਅਸਾਡੀ ਵੱਲੋਂ ਬਹੁਤ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੀ ਜਦ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਏਹ ਕਹਾ ਤਾਂ ਬੇਬੇ
ਨਾਨਕੀ ਦੀਆਂ ਹਿਜੂ ਨਿਕਲ ਪਈਆਂ ਤੇ ਬੇਬੇ ਜੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀਚੰਦ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਆਣ ਖੜਾ ਕੀਤਾ
ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਏਹ ਗੱਲ ਨਾਹੀਂ ਕਰਨੀ ਕਿਉਂ ਜੋ ਮੈਂ ਤੁਸਾਡੇ
ਵਾਸਤੇ ਕਿੱਥੋਂ ਆਯਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਆਪ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਕੋਈ ਦਿਨ
ਰਹੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਅਸੀਂ ਤੁਸਾਡੇ ਪਾਸ ਚਿਰ ਤੋੜੀ ਰਹੀਏ ਗੇ ਪਰ
ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਰਾਹ ਉਪਰ ਆਹੇ ਅਤੇ ਤੁਸਾਡਾ ਭਲਾ ਭੀ ਇਸੇ ਬਾਤ ਵਿਚ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਅਸਾਨੂੰ
ਖੁਸ਼ੀ ਕਰੋ ਅਸਾਡਾ ਰਿਤ ਉਦਾਸ ਹੈ ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਡਰ ਗਈ ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ
ਭਾਈ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤਾਂ ਜੇਉਂ ਜਾਹੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਭਲਾ ਬੇਬੇ ਜੀ ਜੋ ਤਿਆਰ ਹੈ ਸੋ ਮਰਦਾਨੇ
ਨੂੰ ਦੇਵਹੁ ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਜੀ ਅੰਦਰੋਂ ਪਕਵਾਨ ਕਢ ਲੈ ਆਈ ਅਤੇ ਪਤਾਸੇ ਤੇ ਕਹਿਆ ਹੋਯਾ
ਦੁਧ ਅੱਗੇ ਆਣ ਰੱਖਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਖਾਹ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ
ਤੁਸੀਂ ਭੀ ਖਾਵੋ ਤਾਂ ਮੈਂ ਭੀ ਖਾਵਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਆਖਿਆ ਬਾਲਾ ਏਸਦੇ ਤ੍ਰੈ ਹਿੱਸੇ ਕਰ ਤਾਂ
ਮੈਂ ਤ੍ਰੈ ਵੰਡੇ ਕੀਤੇ ਤੇ ਇਕ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਇਕ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਲੀਤਾ ਤੇ ਇਕ ਮੈਨੂੰ
ਦਿੱਤਾ ਅਸਾਂ ਤ੍ਰੈਹਾਂ ਖਾਧਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਹਈ
ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਸੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀਜਿਤ
ਵੇਲੇ ਤੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋਂ ਗੀ ਉਸੇ ਵਖਤ ਹਾਜ਼ਰ ਆਣ ਹੋਵੀਏ ਗੇ ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ
ਜੀ ਤੁਸਾਡੀ ਰਜਾਇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਰੀ ਇਕ ਬੇਨਤੀ ਸੁਣੀਐ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਸਾਂ ਤੇਰਾ ਆਖਿਆ ਫੇਰਿਆ ਕਵੀ ਨਾਹੀਂ ਤੈਂ ਕੁਛ
ਆਖਣਾ ਹੈ ਸੋ ਨਿਸ਼ਗ ਆਖ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅੱਜ ਦੀ ਰਾਤ ਬੇਬੇ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਰਹੇ
ਤੁਸੀਂ ਬੇਬੇ ਜੀ ਨੂੰ ਰੰਜ ਨਾ ਕਰੋਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀਰਾਤ ਬੇਬੇ ਜੀ ਦੇ ਘਰ ਰਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹ ਬਾਤਾਂ
ਕਰ ਰਹੇ ਸੇ ਜਾਂ ਭੱਈਆ ਜੈਰਾਮ ਭੀ ਆਇ ਗਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਭੱਈਯੇ ਜੀ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦ
ਛਕਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇ ਭੱਈਯੇ ਜੈਰਾਮ ਤੇ ਮੈਂ ਅੰਰ ਮਰਦਾਨੇ ਵੀ ਪ੍ਰਸਾਦ ਪਾਯਾ ਸੁਖ ਨਾਲ ਰਾਤ
ਗੁਜ਼ਰਾਨ ਕੀਤੀ ਜਾਂ ਸਵਾਂ ਪਹਿਰ ਰਾਤ ਰਹੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਭੀਕੀਤਾ
ਅਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਭੀ ਕਰਵਾਯਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਤਾਂ ਬੇਬੇ
ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਸਤ ਕਰਤਾਰ ਅਸਾਨੂੰ ਮਨੋਂ ਨਾ ਵਿਸਾਰਨ ॥

ਸਾਖੀ ਉਤ੍ਰ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਚਲੀ

ਤਾਂ ਉਥੋਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਤਰਧਾਨ ਹੋਏ ਤਾਂ ਬਵੰਜ ਸੈ ਕੋਹਾਂ ਪ੍ਰਭੁਤ ਵੇਲੇ ਜਾਇ ਖਲੋਤੇ
ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਆਏਹਾਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਖਿਆ
ਜੀ ਤੇਰੀ ਤੂਹੋਂ ਜਾਣ ਅਸਾਨੋਂ ਤੇਰੀ ਸੋਝੀ ਕਾਈ ਨਾਹੀਂ ਕਿਆ ਜਾਪੇਜੇ ਤੂੰ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਹੈਂ ਕਿ ਸਾਧ

ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆਂ ਅਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਆਏ
 ਆਹੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਜਿਥੋਂ ਤੁਸਾਂ ਅਫ਼ਾਈ ਹਜ਼ਾਰ ਕੋਹਾਂ ਤੋਂ ਅੰਤ੍ਰਧਿਆਨ ਹੋਕੇ ਮੱਕੇ
 ਜਾਨਿਕਲੇ ਆਹੇ ਤਾਂ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਫੇਰ ਉਥੇ ਹੀ ਆਏ ਆਹੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ
 ਮਰਦਾਨਿਆਂ ਭਲਾ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਹੋਈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਪ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਲ
 ਯਾਦ ਰਿਹਾ ਹੈ ਏਹ ਤਾਂ ਅਗਲੇ ਭਲਕ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਾਈ ਮੁੱਦਤ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾਂ ਹੁਣ ਆਖ ਕਿਧਰ ਚਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਜਿਧਰ
 ਆਪਦੀ ਰਜ਼ਾਇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾਂ ਆਖੋ ਤਾਂ ਸੁਮੇਰ ਨੂੰ ਚਲੀਐ
 ਉਥੇ ਸਿੱਧ ਮੰਡਲੀ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਖਿਆ ਜੀ ਭਲੀ ਬਾਤ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਥੋਂ ਅੰਤ੍ਰਧਿਆਨ ਹੋਏ ਤਾਂ ਇਕਸ ਪਰਬਤ ਉਪਰ ਜਾਇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਓਹ ਪਹਾੜ
 ਸਭ ਸੋਨੇ ਦਾ ਆਹਾ ਅਤੇ ਜ਼ਿਮੀਨ ਭੀ ਸੋਨੇ ਦੀ ਆਹੀ ਤੇ ਸਭ ਸਮਿੱਗ੍ਰੀ ਸੋਨੇ ਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ
 ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਥੇ ਤਾਂ ਅਜਬ ਤਮਾਸ਼ਾ ਡਿੱਠਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਯਾ ਮਰਦਾਨਿਆਂ
 ਕਿਆ ਤਮਾਸ਼ਾ ਡਿੱਠੋ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਏਹ ਤਮਾਸ਼ਾ ਡਿੱਠਾ ਹੈ ਜੋ ਕੁਦਰਤੀ ਰਸ ਦੇ
 ਰਹੀ ਦੂਜਾ ਸੱਭੇ ਪਹਾੜ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਸਭ ਸੋਨੇ ਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਆਦਮੀ ਦੀ ਕਾਈ ਜਾਤ ਭੀ
 ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਇਸ ਜਾਹਗਾ ਦਾ ਨਾਉਂ ਕਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਏਹ ਜੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਪਈ ਵਹਿੰਦੀ ਹੈ
 ਅਤੇ ਨਾ ਇਥੇ ਕੋਈ ਅਚਵਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਕੋਈ ਏਥੇ ਬੀਜਣ ਵਾਲਾ ਹੀ ਹੈ ਇਹ ਗੱਲ
 ਕਿਉਂ ਕਰ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾਂ ਇਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲ ਕੁਦਰਤ ਨਾਲ
 ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪੇ ਫੁਰ ਫੁਰ ਜਾਂਦੇ ਹੈਨ ਅਤੇ ਇਹ ਰਸ ਵੀ ਕੁਦਰਤ ਨਾਲ ਵਹਿੰਦੀ
 ਹੈ ਅਤੇ ਏਥੇ ਆਦਮੀ ਦਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂ ਏਥੇ ਆਦਮੀ ਤਾਂ ਪਹੁੰਚ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਤਾਂ ਫੇਰ
 ਮਰਦਾਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲ ਦਾ ਰਸ ਕਿਸੇ ਮੂੰਹ ਨਹੀਂ ਪਉਂਦਾ
 ਏਹ ਈਵੇਂ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾਂ ਏਹ ਅਜੇਹੀ ਵਸਤ
 ਕਰਤਾਰ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਸੋ ਅਜ਼ਾਈ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਾਂ ਏਥੇ ਤਾਂ ਆਦਮੀ
 ਅਚਵਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਏਹ ਸੋਨਾ ਵੀ ਈਵੇਂ ਲੱਤਾਂ ਹੇਠ ਲਤਾਂ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆਂ ਏਹ ਜੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲ ਰਸ ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ
 ਸੋ ਆਪਣਿਆਂ ਪੜਾਰਿਆਂ ਵਾਸਤੇ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸੁ ਉਸਦੇ ਜੋ ਪ੍ਰੀਤਮ ਭਗਤ ਹੈਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ
 ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਰਸ ਕਸ ਛੋਡ ਦਿੱਤੇ ਹੈਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਹਾਤਮਾਂ ਕੇ ਏਹ ਰਸ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੁਦਰਤ
 ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੀ ਰਸਨਾ ਉਪਰ ਜਾਇ ਪਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਏਹ ਜੋ ਸੋਨਾ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਉਸਦੇ ਜੋ
 ਨਿਜ ਭਗਤ ਹੈਨ ਸੋ ਉਨਕੀ ਦਿਸ਼ਾਵਿੱਤ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਸੋਨਾ ਹੈ ਸੋ ਕੱਢਾ ਹੈ
 ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਉਸ ਨਾਲ ਮੁਰਛਾਗਤ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਭੁੱਖ ਏਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਲ
 ਲਹਿੰਦੀ ਹੈ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਭੁੱਖ ਨਹੀਂ ਲਹਿੰਦੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾਂ

ਭਗਤਾਂ ਮੇਂ ਐਰ ਸੰਸਾਰੀਓਂ ਮੈਂ ਇਤਨਾ ਹੀ ਫਰਕ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੋ ਬਚਨ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਏਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੈਂ ਭੀ ਪੀਵਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਖਜਾ ਮਰਦਾਨਜਾਂ ਪਰਾਇਸਕੇਂਗਾਂ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਏਡੀ ਮੁੱਦਤ ਹੋਈ ਹੈ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਫਿਰਦਿਆਂ ਕਦੀ ਤਾਂ ਤੂੰ ਭੀ ਦਯਾ ਕਰ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆਂ ਏਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਮਹਾਂ ਅਜ਼ਰ ਹੈ ਜਿਸ ਤਾਣਾਂ ਕਰਤਾਰ ਜਰਾਏ ਸੋਈ ਜਰੇਗਾ ਨਾਹੀਂ ਤਾਂ ਪੀਰ ਹੋਇ ਬਹਿੰਦੇ ਹੈਨ ਜਰ ਨਾਹੀਂ ਸਕਦੇ ਲਗਦੇ ਹੈਨ ਆਪ ਗਣਾਇਣ ਅਤੇ ਸਾਂਗ ਬਣਾਇ ਬਹਿੰਦੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਿਨਾਂ ਨੂੰ ਏਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਪਚਦਾ ਹੈ ਸੋ ਕੇਹੇ ਜੇਹੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆਂ ਜਿਨਾਂ ਨੂੰ ਏਹ ਰਸ ਪਚਦਾ ਹੈ ਸੋ ਗ੍ਰੰਮ ਹੋਇ ਜਾਂਦੇ ਹੈਨ ਉਹ ਨਿਰਬੰਧ ਹੋਇ ਜਾਂਦੇ ਹੈਨ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਮੇਰ ਤੇਰ ਵਿਸਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਉਹ ਏਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਜੋ ਮੇਰਾ ਪੁੱਤ੍ਰ ਹੈ ਅਤੇ ਏਹ ਪਰਾਇਆ ਪੁੱਤ੍ਰ ਹੈ ਉਹ ਸਭੋਹੀ, ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਗੇ ਮਰਦਾਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਪਚਾਵੇਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਭੀ ਪੀਵਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆਂ ਇਥੇ ਜੋ ਆਇ ਪਹੁੰਚੇ ਹਾਂ ਸੋ ਪੀਵਣੇ ਵਾਸਤੇ ਹੀ ਆਹੇ ਜੋ ਕੁਛ ਪੀ ਸਕਦਾ ਹੈਂ ਸੋ ਪੀਉਂ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਉਹ ਰਸ ਪੀਤਾ ਤੇ ਮਰਦਾਨਾਂ ਤਾਂ ਮਸਤ ਹੋਇ ਰਾਇਆ ਮਰਦਾਨੇ ਦੀ ਦੁਖ ਭੁਖ ਸਭ ਉਤਰ ਗਈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾਂ ਇਹ ਕਿਆ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੇਰੀ ਤੂੰਹੋਂ ਜਾਣ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਕੁਝ ਨਾਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਸਵਾਧਾਨ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹ ਕਿਆ ਕੀਤੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆਂ ਚਿੱਤ ਥਾਂਇ ਰੱਖ ਅਸਾਂ ਤੈਨੂੰ ਨਾਲ ਹੀ ਨਿਭਾਵਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਭਲਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੋ ਤੁਸਾਡੀ ਰਜਾਇ ॥

ਸਾਖੀ ਹਿਮੰਚਲ ਪਰਬਤ ਕੀ ਚਲੀ

ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਤਰਧਾਨ ਹੋਇ ਗਏ ਹਿਮੰਚਲ ਪਰਬਤ ਉਪਰ ਜਾਇ ਖੜੇਹੋਏ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹ ਕੇਹੜੀ ਜਾਹਰਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆਂ ਏਹ ਬੱਗਾ ਵਰਫ਼ ਹੈ ਇਸਦਾ ਨਾਮ ਹਿਮੰਚਲ ਹੈ ਇਸ ਵਿੱਚ ਆਦਮੀ ਪੈਰ ਰਖਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਥੇ ਆਦਮੀ ਦੇ ਆਵਣ ਦੀ ਜਾਹਰਾ ਨਾਹੀਂ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਅਸੀਂ ਕਿਉਂਕਰ ਆਏ ਹਾਂ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾਂ ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਕਰਤਾਰ ਲੈ ਅਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਸ ਤੇ ਪਰੇ ਭੀ ਕੋਈ ਜਾਹਰਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਮਰਦਾਨਿਆਂ ਅੱਗੇ ਹੇਮ ਪਰਬਤ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਿਰਧਾਰ ਪਰਬਤ ਕੇ ਚਲੇ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਪੁੱਛਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾਂ ਸਿਰਧਾਰ ਪਰਬਤ ਕਾਨੁਂਉਂ ਕਿਆ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਦ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸਿਰਧਾਰ ਪਰਬਤ ਉਪਰ ਜਾਇ ਖੜੇ ਹੋਏ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਿਰਧਾਰ

ਪਰਬਤ ਇਸਦਾ ਨਾਉਂ ਕਿਉਂ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਸੁਣ ਮਰਦਾਨਿਆਂ
ਸਿਰਧਾਰ ਪਰਬਤ ਇਸਦਾ ਨਾਉਂ ਏਸ ਵਾਸਤੇ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਪਰਬਤ ਸਿਰਤਲਵਾਇਆ
ਹੈ ਅਤੇ ਸਿਰਧਾਰ ਦੀ ਜਾਹਗਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਥੇ ਰਾਹ ਖਹਿੜਾ ਕੋਈ ਨਾਹੀਂ ਇਥੇ ਓਹ ਪਹੁੰਚਦਾ
ਹੈ ਜੋ ਪਉਣ ਤੇ ਅਸਵਾਰ ਹੋਵੇ ਇੱਕ ਕਬੀਰ ਭਗਤ ਪਹੁੰਚਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਰਵਿਦਾਸ
ਭਗਤ ਪਹੁੰਚਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹ ਜੋ ਆਖਦੇ ਹੈਨ ਪਾਂਡੇ ਹਿਮੰਚਲ
ਗਲੇ ਹੈਨ ਸੋ ਕਿਥਾਉਂ ਆਇ ਗਲੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਆਖਿਆ
ਮਰਦਾਨਿਆਂ ਪਾਂਡੇ ਤਾਂ ਹਿਮੰਚਲ ਤਾਈਂ ਪੰਹੁੰਚੇ ਭੀ ਨਾਹੀਂ ਓਹ ਤਾਂ ਪਿੱਛੇ ਹੀ ਕਿਸੇ ਵਰਫ
ਵਿਚ ਗਲ ਗਏ ਹੈਨ ॥ ਇਕ ਰਾਜ ਯੁਧਿਸ਼ਟਰ ਸਾਬਤ ਆਯਾ ਹੈ ਸੋ ਭੀ ਸੁਵਰਗ ਲੋਕ
ਨੂੰ ਗਇਆ ਹੈ ਓਹ ਭੀ ਇਥੋਂ ਤੀਕਰ ਨਾਹੀਂ ਪਹੁੰਚਿਆ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਸੰਧੂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ
ਜਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਏਹ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਅੰਗੇ ਭੀ ਚਲਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਚਲ ਮਰਦਾਨਿਆਂ ਅੰਗੇ ਵੀ ਚਲਦੇ
ਅਹੇ ਜਦ ਏਹ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਆਹੇ ਤਾਂ ਗੋਰਖਨਾਥ ਆਇ ਮਿਲਿਆ ਆਵਦਿਆਂ ਹੀ ਬਚਨ
ਕੀਤਾਸੁ ॥ ਗੋਰਖਨਾਥ ਵਾਚ ॥ ਕਵਨ ਰੂਪ ਕਵਨ ਜਾਤ ਤੁਮਾਰੀ ॥ ਕਹੋ ਕਹਾਂ ਲਉ
ਚਲੇ ਅਗਾਰੀ ॥ ਨਾ ਆਗੇ ਧਰਨਿ ਰਹੋ ਰੋ ਕਹਾਂ ॥ ਸੀਤਲ ਜਲ ਬਰਖੇ ਹਿਮ ਤਹਾਂ ॥ ਆਗੇ
ਦਿਨ ਨ ਰਾਤ ਪੀਛੇ ਫਿਰ ਭਾਗੋ ॥ ਨਿਕਲ ਜਾਹੁ ਕਾਹੇ ਦੁਖ ਲਾਗੋ ॥ ਝਿਲਮਲ ਝਲਕੇ ਹੈ
ਸਲਕਾਰਾ ॥ ਈਹਾਂ ਸੋਈ ਠਹਿਰੇ ਜੋ ਪੂਰਨ ਸਾਰਾ ॥ ਸੁਣ ਨਾਨਕ ਗੋਰਖ ਤੁਮ ਕਹੈ ॥ ਫਿਰ
ਜਾਇ ਪੀਛੈ ਕਾਹੇ ਦੁਖ ਲਹੈ ॥ ੧ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸ਼ਬਦ ਬੋਲਿਆ ॥

ਰਾਗ ਆਸਾ ॥ ਰੂਪ ਹਮਾਰਾ ਅਚਰਜ ਕਹੀਐ ਅਚਰਜ ਹਮਰੀ ਜਾਤੀ ॥ ਅਚਰਜ
ਨਗਰ ਤੇ ਚਲੇ ਅਗਾਰੀ ਜਹਾਂ ਦਿਨ ਨਹੀਂ ਅਰ ਰਾਤੀ ॥ ਪੀਛੇ ਆਗੇ ਦਿਸਟਿ ਹਮਾਰੀ
ਧਰਮ ਅਕਾਸ ਪਸਾਰਾ ॥ ਦਇਆ ਹਮਾਰੀ ਸੀਤ ਹਿਮੰਚਲ ਤਿਨ ਸਿਉ ਸੰਗ ਹਮਾਰਾ
॥ ਕਹਿ ਨਾਨਕ ਸੁਣ ਗੋਰਖ ਜੋਗੀ ਤੈ ਪੂਰਾ ਗੁਰ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ॥ ਜੁਗਤ ਨ ਜਾਤੀ
ਅਉਧ ਵਧਾਈ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮ ਰਾਵਾਇਆ ॥

ਏਹ ਬਚਨ ਗੋਰਖਨਾਥ ਕਰਕੇ ਚਲਦਾ ਰਹਿਆ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਥੇ
ਤਾਂ ਸੂਰਜ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਅਵਦਾ ਅਸੀ ਕਿੱਥੇ ਆਏ ਆਹੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ
ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਸੂਰਜ ਪਾਸੋਂ ਉਚੇ ਆਏ ਆਹੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੂਰਜ ਪਾਸੋਂ
ਅਸੀ ਕਿਤਨੇ ਜੋਜਨ ਉੱਚੇ ਆਏ ਹਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਸੂਰਜ
ਪਾਸੋਂ ਦੁਇ ਹਜ਼ਾਰ ਜੋਜਨ ਉੱਚੇ ਆਏ ਆਹੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਿਸ ਧਰਤੀ
ਵੋਂ ਅਸੀ ਲਗੇ ਆਉਂਦੇ ਆਹੇ ਉੱਥੋਂ ਸੂਰਜ ਕਿਤਨਾ ਉੱਚਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ
ਮਰਦਾਨਾ ਉੱਥੋਂ ਪੰਝੀ ਹਜ਼ਾਰ ਜੋਜਨ ਉੱਚਾ ਹੈ ਲੱਖ ਕੋਸ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ

ਅਸੀਂ ਸਭੋਕਿਤਨੇ ਜੋਜਨ ਆਏ ਹਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀਂ ਸਤਾਈ ਹਜ਼ਾਰ ਜੋਜਨ
 ਆਏ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਹਉਂ ਡਰਦਾ ਭੀ ਆਹਾ ਅਤੇ ਗੱਲ ਪੁੱਛੇ ਬਾਝੁ ਭੀ ਨਹੀਂ
 ਰਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਨਿਸ਼ਗ ਆਖ ਜੇ ਮੁਲਾਹਜ਼ਾ ਕਰੋਗਾ
 ਤਾਂ ਘੋਗੁਣ ਹੋਵੀਆ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਏਹ ਗੱਲ ਸੁਣ ਜੋ ਮਹਾਪੁਰਖ ਅਤੇ ਸੇਵਕ ਦਾ ਕਰਤਾਰ
 ਸੰਯੋਗ ਬਣਾਇਆ ਹੈ ਪੁੱਛਣ ਅਤੇ ਦੱਸਣ ਦਾ ਅਤੇ ਸਿੱਖ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਪਾਸੋਂ ਕੋਈ ਗੱਲ
 ਪੁੱਛਣ ਜਾਵੇ ਤੇ ਗੁਰੂ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਦੱਸ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਬਾਤ ਹੱਫੀ ਹੈ ਜੋ ਕਿਛੁ ਗੱਲ ਸਿੱਖ
 ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਹੋਵੈ ਅਤੇ ਸਿੱਖ ਗੁਰੂ ਪਾਸੋਂ ਪੁੱਛੇ ਨਾਹੀਂ ਜੇ ਸਿੱਖ ਪੁੱਛੇ ਤੇ ਗੁਰੂ ਦੱਸੇ ਨਾਹੀਂ ਗੁਰੂ
 ਗੁੱਸੇ ਹੋਇ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਓਹ ਗੁਰੂ ਨਾਹੀਂ ਠੱਗਾ ਹੈ ਉਸ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਛੁੱਡਣਾ ਜੋਗ ਹੈ ਜਿਸ ਤਾਈ
 ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਦੀ ਖਬਰ ਨਾਹੀਂ ਸੋ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਕਦ ਤਾਰੇਗਾ ਗੁਰੂ ਭੀ ਸਮਝ ਕਰਕਰਣਾ ਆਯਾ
 ਹੈ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਜਨਮ ਫੇਰ ਦੁਰਲੱਭ ਹੈ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਭੀ ਲੋਚਕੇ ਕਰਣਾ ਜ਼ਰੂਰਹੈ ਕਿਉਂ ਜੋ ਗੁਰੂ
 ਬਾਗੈਰ ਗਤ ਨਾਹੀਂ ਹੋਂਦੀ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਭੀ ਵਰਨਿਆ ਹੈ ਜੋ ਸਿੱਖ ਸੋਧ ਕੇ ਕਰਣਾ ਅਤੇ ਸਿੱਖ
 ਆਪ ਮਲੀਨ ਅਹਾਰ ਕਰਨਵਾਲਾ ਹੋਵੈ ਅਤੇ ਸੋਈ ਅਹਾਰ ਗੁਰੂ ਅੱਗੇ ਆਨ ਰੱਖੇ ਅਤੇ ਉਸੇ
 ਅਹਾਰ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਵਰਤੇਗਾ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਸਿੱਖ ਸੋਧ ਕੇ ਕਰਣਾ ਆਖ ਮਰਦਾਨਾ ਨਿਸ਼ਗ
 ਆਖ ਜੋ ਕੁਛ ਪੁੱਛਣਾ ਹਈ ਸੋ ਪੁੱਛਲੈ ਮਤ ਕੋਈ ਜੀਅ ਵਿਚ ਅਰਮਾਨ ਰਹਿ ਜਾਵੀ ਮਤ
 ਅਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਦੋਸ਼ ਦੇਂਦਾ ਹੋਵੇਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹ ਗੱਲ ਸੁਣਕੇ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਹੱਸਿਆ ਤਾਂ ਮਰਦਨੇ
 ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਂ ਨਾਹੀਂ ਪੁੱਛਦਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਤੂੰ ਕਿਉਂ
 ਨਹੀਂ ਪੁੱਛਦਾ ਤੈਨੂੰ ਕਿਸ ਮਨਹ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਾਲਾ ਬਰਮੰਨਦਾ
 ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਜਾ ਕਿਉਂ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੂੰ ਬੁਰਾ ਕਿਉਂ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਖਿਆ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਂ ਤਾਂ ਇਸ ਤਾਈ ਕੁਝ ਨਾਹੀਂ ਆਖਿਆ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਂ ਹੱਸਿਆ ਇਸ ਵਾਸਤੇ
 ਆਹਾ ਜੋ ਅਜ਼ਮਾਏ ਦਾ ਕਿਤਾ ਅਜ਼ਮਾਵਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਭਾਈ ਬਾਲਾ
 ਏਹ ਜੋ ਮਰਦਾਨਾ ਪੁੱਛਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਦੱਸਦੇ ਆਹੇ ਏਹ ਅਸਾਡੇ ਪਿੱਛੇ ਲੋਕ ਸਾਖੀਆਂ ਕਰਕੇ
 ਜਾਨਣਗੇ ਅਤੇ ਜੋ ਕੋਈ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੱਖ ਪ੍ਰਤੀਤ ਵਾਲੇ ਹੋਵਨਗੇ ਸੋ ਏਹ ਸਾਖੀਆਂ ਵਿਚਾਰਨਗੇ
 ਸੰਸਾਰੀ ਪਿੱਛੇ ਝੂਠੇ ਬਹੁਤ ਹੋਵਨਗੇ ਕੂੜੀਆਂ ਕਰਿਮਾਤਾਂ ਲਾਵਨਗੇ ਅਤੇ ਨਾਲੇ ਕਤੇਬਾਂ ਵਾਲਾਂ
 ਜੋ ਕੋਈ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਵੇਗਾ ਸੋ ਏਹ ਸਾਖੀਆਂ ਵਿਚਾਰੇਗਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਿਦੇ ਤੇ
 ਲਗਸੀ ਕਾਈ ਨਾਹੀਂ ਹੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਸੀਂ ਤੁਸੀਂ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਏਹ ਪੁਰਾਤਮੀ ਯਾਰ
 ਆਹੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਂ ਹੱਥ ਜੋਵੇ ਤੇ ਮੂਰੋਂ ਏਹ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਰੀ ਅਤਦਾਸ ਹੈ ਪਰ
 ਧਿਆਨ ਲਾਇ ਕਰ ਸੁਣੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅੱਜ ਮੈਂ ਨਿਹਾਲ
 ਹੋਯਾ ਹਾਂ ਅੱਜ ਅਸਾਂ ਤੇ ਕਰਤਾਰ ਬਹੁਤ ਮੇਹਰਬਾਨ ਹੋਯਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ
 ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜੋ ਕੁਛ ਤੇਰੇ ਜੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਸੋ ਨਿਸ਼ਗ ਆਖ ਫਿਲ ਨਾ ਕਰ ਝੁਕ ਆਖ ਤਾਂ ਮੈਂ

ਆਖਿਆ' ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੇ ਅਸੀਂ ਐਂਕ ਮਰਦਾਨਾ' ਪੁਰਾਤਮੀ ਯਾਰ ਆਹੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ' ਤੁਰਕ
 ਕਿਉਂ ਹੋਯਾ ਹੈ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਆਖਦੇ ਹੋ ਕਿ ਪੁਰਾਤਮੀ ਯਾਰ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ' ਭਾਈ
 ਬਾਲਾ' ਤ੍ਰੇਤੇ ਯੁਗ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਤੇ ਮਰਦਾਨਾ' ਇਕੱਠੇ ਰਹਿੰਦੇ ਆਏ ਅਤੇ ਏਹ ਤਦ ਭੀ
 ਹਿੰਦੂ ਮਿਰਾਸੀ ਆਹਾ' ਅਤੇ ਰਾਜੇ ਜਨਕ ਆਗੇ ਸਰੋਦ ਕਰਦਾ ਆਹਾ' ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਪੁਰਾਤਮੀ
 ਯਾਰ ਆਹਾ' ਇਕ ਦਿਨ ਮਰਦਾਨਾ' ਸੁਰਾਪਾਨ ਕਰਕੇ ਰਾਜੇ ਜਨਕ ਕੇ ਪਾਸ ਆਯਾ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਦੇ
 ਮੁੰਹੋਂ ਲਿਕਲਿਆ' ਜਾਹ ਮਲੇਛ ਸੋ ਭਾਈ ਬਾਲਾ' ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਮਰਦਾਨਾ' ਤੁਰਕ ਦੇ ਘਰ
 ਜਨਮ ਹੂਆ ਪੂਰਨਪੁਰਖਾਂ ਦੇ ਮੁੰਹੋਂ ਜੇ ਕੁਛ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਸੋ ਤਾਂ ਹੋਯਾਈ ਲੋੜੀਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਮੈਂ ਨਮਸਕਾਰ ਕੀਤਾ ਮੈਨੂੰ ਈਹਾਂ ਸੋਝੀ ਨਾਹੀਂ ਪਉਂਦੀ ਕਿ ਓਹ ਜਨਕ ਭਗਤ ਹੈ ਕਿ
 ਅਉਤਾਰ ਆਇ ਲਿਆ' ਹਈ ਧੰਨ ਤੂੰ ਹੈਂ ਤੇ ਤੀਤੂ ਹੀ ਜਾਣ ਕਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੈਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ' ਮਰਦਾਨਾ' ਤੂੰ ਭੀ ਕੁਛ ਪੁੱਛ ਲੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ' ਗੁਰੂ ਜੀ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ
 ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਨਜ਼ਰ ਅਵਦਾਨਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ' ਮਰਦਾਨਾ' ਜਿਤਨਾ ਧਰਤੀ ਪਾਸੋਂ
 ਸੂਰਜ ਉਚਾਹੈ ਉਤਨਾ' ਸੂਰਜ ਪਾਸੋਂ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਉਚਾਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ' ਗੁਰੂ ਜੀ ਧਰਤੀ
 ਤੋਂ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਕਿਤਨਾ' ਉਚਾਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ' ਮਰਦਾਨਾ' ਪੰਜਾਹ ਹਜ਼ਾਰ ਜੋਜਨ
 ਉਚਾਹੈ ਤੇ ਦੁਇ ਲੱਖ ਕੋਹ ਉਚਾਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ' ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਾਰੇ ਕਿਤਨੇ ਉਚੇ
 ਹੈਨਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਖਿਆ' ਮਰਦਾਨਿਆਂ ਤਾਰਿਆਂ ਦੀ ਮਰਯਾਦਾ ਹੈ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਉਚੇ ਹੈਨ ਕੋਈ
 ਨੀਚੇਹੈਨ ਇਨਾਂ ਦੀਆਂ ਪੁਰੀਆਂ ਹੈਨ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ' ਗੁਰੂ ਜੀ ਧਰ ਤਾਰੇ ਜੋ ਹੈ ਸੋ
 ਕਿੱਥੇ ਹੈਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ' ਮਰਦਾਨਾ' ਓਹ ਸਭਨਾਂ ਤੇ ਉਚਾਹੈ ਹੈ ਸੁਮੇਰ ਕੇ
 ਉਪਰ ਕੈਲਾਸ਼ ਸਣ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸ ਉਪਰ ਧਰ ਦਾ ਅਸਣ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ' ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਕਿਵੇਂ ਉਸਦਾ ਭੀਦਰਸ਼ਨ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ' ਮਰਦਾਨਿਆਂ ਉਤਾਵਲਾ
 ਨਾਹੋ ਸੱਭੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੀਏਂਗੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ' ਭਲਾ' ਹੋਵੇ ਜੀ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ' ਕਿਉਂ ਭਾਈ ਬਾਲਾ' ਮਰਦਾਨਾ' ਕੀ ਆਖਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਖਿਆ' ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਜਿਉਂ ਤੁਸਾਡੀ ਰਜ਼ਾਇ॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥

ਆਗੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਊਨਾ ਪਰਬਤ ਨੂੰ ਗਏ

ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਿਰਧਾਰ ਪਰਬਤ ਤੋਂ ਚਲੇ ਅੱਗੇ ਊਨਾ ਪਰਬਤ ਪਰ ਗਏ ਤਾਂ
 ਮਰਦਾਨੇ ਪੁੱਛਿਆ' ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਸ ਪਰਬਤ ਕਾਕਿਆਨਾਉਂਹੈ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ'
 ਮਰਦਾਨਾ' ਇਸ ਪਰਬਤ ਕਾਨਾਉਂਹੈ ਊਨਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁੱਛਿਆ' ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਕਿਤਨੇ ਜੋਜਨ ਆਏ ਹਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ' ਅਸੀਂ ਪੰਝੀਹਜ਼ਾਰ ਜੋਜਨ ਸਿਰਧਾਰ
 ਪਰਬਤ ਤੋਂ ਆਏਹਾਂ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁੱਛਿਆ' ਜੀ ਹੁਣ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਨਹੀਂ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਕਹਿਆ' ਮਰਦਾਨਾ' ਹੁਣ ਵੇਖ ਕਰਤਾਰ ਕਿਆਤਮਸ਼ਾਕ ਰਦਾ ਹੈ ਇਤਨਾਵੀਚਾਰ ਕਰਦੇ

ਹੀ ਆਹੇ ਜੋ ਗੋਰਖਨਾਥ ਨੇ ਸਿੱਧ ਮੰਡਲੀ ਵਿਚ ਕਹਿਆ ਜੋ ਮੇਰੇ ਸਿੱਧੇ ਨਾਥੇ ਜਤੀਓ ਈਹਾਂ
ਮਲੀਨ ਦੇਹੀ ਕੀ ਜਗਹ ਨਾਹੀਂ ਅਰ ਏਕ ਨਾਨਕ ਤਪ ਮਲ ਮੂਤ੍ਰ ਕੀ ਦੇਹੀ ਲੈਕੇ ਆਯਾ ਹੈ
ਮਾਤਲੇਕ ਥੀਂ ਕੋਈ ਸਿੱਧ ਨਾਥ ਜਤੀ ਤਪੀ ਉਸਕੇ ਜਾਇਕੇ ਜੀਤੇ ਜੋ ਈਹਾਂ ਨਾ ਆਵੇ ਤਾਂ
ਮਛੰਦ੍ਰਨਾਥ ਕਹਿਆ ਮੈਂ ਜਾਤਾ ਹੋਂ ਕਉਣ ਮਾਈ ਮੂਡਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਛੰਦ੍ਰਨਾਥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
ਨੂੰ ਦਿਖਾਈ ਆਇ ਵਿੱਤੀ ਆਇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਸੁ ਅਰੇ ਬਾਲੇ ਈਹਾਂ ਜੋ ਆਯਾ ਹੈ ਕਿਛੁ ਸ਼ਕਤ
ਰਖਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਆ ਮਛੰਦ੍ਰਨਾਥ ਤੂ ਜੋ ਕੁਛ ਮਾਂਗਤਾ ਹੈ ਸੋ ਤੈਨੂੰ ਕਰਤਾਰ
ਪਾਸੋਂ ਦਿਵਾਈਐ ਤਾਂ ਮਛੰਦ੍ਰਨਾਥ ਤਮਕ ਖਾਇਕਰ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ॥ ਮਛੰਦ੍ਰੇ ਵਾਚ ॥ ਕੈਹਾਥ
ਸਿਰ ਕਾ ਕਪਾਟ ॥ ਕੈ ਅੰਗੁਲ ਮੁਖ ਕਾ ਤਾਕ ॥ ਕੈ ਹਾਥ ਲੀਲਾਟ ਪਾਟ ॥ ਕੈ ਅੰਗੁਲ ਕਲੇਜਾ
॥ ਕੈ ਅੰਗੁਲ ਹੀਅਲਾ ॥ ਕੈ ਅੰਗੁਲ ਤਿਲੀ ॥ ਕੈ ਅੰਗੁਲ ਫਿਫਰਾ ॥ ਕੈ ਅੰਗੁਲ ਬੱਜਰ ਕੀ
ਕੋਠੜੀ ॥ ਕੈ ਅੰਗੁਲ ਇਜਬਰ ਕੀ ਕੋਠੜੀ ॥ ਕੈ ਹੱਡੀਆਂ ਕੇਤੇ ਕੋਠੜੀਆਂ ॥ ਕੇਤੇ ਹਾਡ ਕੈ
ਹਜ਼ਾਰ ਦਿਨ ਰਾਤ ਕੇ ਸਾਸ ॥ ਕੇਤੀ ਦੇਹੀ ਕੀ ਰੋਮਾਵਲ ਕੈਸੇ ਸੰਧ ॥ ਕਹੈ ਈਸਰ ਮਛੰਦ੍ਰ ਦੇਹ
ਨਾਨਕ ਇਸ ਦੇਹੀ ਕਾ ਮਤੰਤ ॥ ਸ੍ਰੀ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚ ॥ ਸਵਾਹਾਥ ਸਿਰ ਕਾ ਕਪਾਟ ॥
ਚਾਰ ਅੰਗੁਲ ਮੁਖ ਕਾ ਤਾਕ ॥ ਹਾਥ ਲੀਲਾਟ ਪਾਟ ॥ ਛੁੱਬੀ ਅੰਗੁਲ ਦਿਲ ॥ ਤੇਰਾਂ ਅੰਗੁਲ
ਕਲੇਜਾ ॥ ਪੰਜ ਅੰਗੁਲ ਹੀਅਲਾ ॥ ਚਾਰ ਅੰਗੁਲ ਤਿਲੀ ॥ ਸਤ ਅੰਗੁਲ ਫਿਫਰਾ ॥ ਬਾਰਾਂ
ਅੰਗੁਲ ਬੱਜਰ ਕੀ ਕੋਠੜੀ ॥ ਨਉਂ ਉਂਗਲ ਇਜਬਰੀ ਕੀ ਕੋਠੜੀ ॥ ਅਠ ਸਠਹਾਡ ਨੀਲ
ਕਰੋੜੀ ਦੇਹੀ ਕੀ ਰੋਮਾਵਲੀ ॥ ਚੱਵੀ ਹਜ਼ਾਰ ਦਿਨ ਰਾਤ ਕਾ ਸਾਸ ॥ ਨੌਸੈ ਨਾਝੀ ਸੋਲਾਂਸੈ ਸੰਧ ॥
ਕਹਿ ਨਾਨਕ ਸੁਣ ਈਸਰ ਮਛੰਦ੍ਰ ਲੇਹੁ ਇਸ ਦੇਹੀ ਕਾ ਮਤੰਤ ॥ ੨ ॥ ਮਛੰਦ੍ਰਨਾਥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਜੀ ਦੇ ਅੱਗੇ ਮੱਬਾ ਟੇਕਿਆ ਅਤੇ ਚਲਦਾ ਰਹਿਆ ਮਛੰਦ੍ਰਨਾਥ ਜਾਇ ਗੋਰਖ ਪਾਸ ਆਖਿਆ
ਸੁਨੋ ਨਾਥ ਜੀ ਓਹ ਤਾਂ ਤੱਤਸਰੂਪ ਹੈ ਉਸਕੀ ਮਲ ਮੂਤ੍ਰ ਕੀ ਦੇਹ ਤੋਂ ਨਾਹੀਂ ਤਾਂ ਭਰਬਰੀਨਾਥ
ਆਖਿਆ ਮੈਂ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਤਾਂ ਭਰਬਰੀ ਨਾਥ ਆਇਆ ਆਇਕਰ ਆਖਿਆਸ ਆਦੇਸ ਓ ਬਾਲੇ
ਆਦੇਸ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਆਦੇਸ ਏਕੰਕਾਰ ਕੋ ਆਦੇਸ ਆਓ ਰੇ ਭਰਬਰੀਨਾਥ
ਤਾਂ ਭਰਬਰੀ ਨਾਥ ਕਹਿਆ ਰੇ ਬਾਲੇ ਕਹਾਂ ਸੇ ਆਯਾ ਹੈ ਕਉਣ ਹੋਤੇ ਹੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
ਕਹਿਆ ਹੋਤੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੇ ਅਰ ਆਏ ਬੇਰੰਮ ਪੁਰੀ ਤੇ ਨਉਂ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ ਤਾਂ
ਭਰਬਰੀਨਾਥ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ॥ ਭਰਬਰੀ ਵਾਚ ॥ ਕਵਨ ਘਾਟ ਜਿਤ ਕਰੈ ਇਸ਼ਨਾਨ ॥
ਬੋਲਨ ਬਕਨ ਤੇ ਰਹੇ ਨਿਰਬਾਨ ॥ ਕਵਨ ਜਲ ਜਿਤ ਹਰਿਰਸ ਪੀਵੈ ॥ ਕਵਨ ਸੁ ਰਸ ਜਿਤ
ਅਸਥਿਰ ਥੀਵੈ ॥ ਐਸਾ ਗਿਆਨ ਦੇਹੋ ਅਬ ਮੋਰੈ ॥ ਕਵਨ ਸੰਗ ਤੇਰ ਕਵਨ ਸੰਗ ਜੋਰੈ ॥ ੧ ॥
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਵਾਚ ॥ ਉਪਰ ਅਵਘਟਿ ਸਰਵਰ ਨਾਵੈ ॥ ਬਕਹਿ ਨ ਬੋਲੈ ਅਵਘਟਿ
ਨਾਵੈ ॥ ਜਲ ਅਕਸੀ ਸੁਨਿ ਸਮਾਵੈ ॥ ਸਤਿ ਕਰੈ ਝੋਲ ਮਹਾ ਰਸ ਪੀਵੈ ॥ ਨਾਮ ਰਸਾਇਣ ਪੀ
ਅਸਥਿਰ ਥੀਵੈ ॥ ਐਸਾ ਗਿਆਨ ਸੁਣੋ ਅਭ ਮੋਰੈ ॥ ਭਰਪੁਰ ਏਕੰਕਾਰ ਕੀ ਠਉਰੈ ॥ ੨ ॥

ਭਰਬਰੀ ਵਾਚ ॥ ਕਵਨ ਤੱਤ ਜਿਤ ਤੱਤ ਬਿਲੋਵੈ ॥ ਕਵਨ ਸੁ ਸਰ ਜਿਤ ਮਲਿ ਮਲਿ
ਹੈ ॥ ਕੈਸੇ ਰਾਚੇ ਕੈਸੇ ਹੋਵੈ ॥ ਕਵਨ ਸਿਉ ਕਰੈ ਕਵਨ ਸਿਉ ਖੋਵੈ ॥ ੩ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਜੀ ਵਾਚ ॥ ਸਤਿ ਮਨਿ ਕਾਰਣ ਤੱਤ ਬਿਲੋਵੈ ॥ ਸੁਭਰ ਸਰਵਰ ਜਿਤ ਮਲਿ ਮਲਿ ਧੋਵੈ ॥
ਨੈਸੇ ਰਾਚੇ ਤੈਸੇ ਹੋਵੈ ॥ ਕਰਤਾ ਕਰੈ ਸੋਈ ਫੁਨਿ ਹੋਵੈ ॥ ੪ ॥ ਭਰਬਰੀ ਵਾਚ ॥ ਕਵਨ
ਬਰਤਨੇਮ ਜਿਤ ਬਿਨਸੈ ਕਾਮ ॥ ਕਵਨ ਸ਼ਬਦ ਨਾ ਸੰਤਾਵੇ ਜਾਮ ॥ ਕਵਨ ਸਾਂਤਿ ਕਰੋਧ
ਜਲਾਵੈ ॥ ਕਉਨ ਉਪਦੇਸ਼ ਪਰਮ ਪਦ ਪਾਵੈ ॥ ੫ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚ ॥ ਸਤਿ
ਵਰਤ ਨੇਮ ਨ ਕਾਮ ਸੰਤਾਵੈ ॥ ਸਤਿ ਗੁਰ ਕਾ ਸ਼ਬਦ ਕ੍ਰੋਧ ਜਲਾਵੈ ॥ ਗਗਨ ਨਿਵਾਸ
ਸਮਾਧਿ ਲਗਾਵੈ ॥ ਪਾਰਸ ਪਰਸ ਪਰਮ ਪਦ ਪਾਵੈ ॥ ੬ ॥ ਭਰਬਰੀ ਵਾਚ ॥ ਕਵਨ
ਜੀਤ ਜੋਅਗਨਿ ਬੁਝਾਵੈ ॥ ਕਵਨ ਕਾਲ ਬਿਭੂਤ ਚੜ੍ਹਾਵੈ ॥ ਕਵਨ ਦੇਖ ਸਹਜਿ ਘਰ ਆਵੈ ॥
ਕਵਨ ਜਤਨ ਕਰ ਨਾਦ ਵਜਾਵੈ ॥ ੭ ॥ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚ ॥ ਗੁਰ ਹਿਵ ਸੀਤਲ
ਅਗਨਿ ਬੁਝਾਵੈ ॥ ਸੇਵਾ ਸੁਰਤਿ ਬਿਭੂਤ ਚੜ੍ਹਾਵੈ ॥ ਗੁਰਦਰਸਨ ਦੇਖਿ ਸਹਜਿ ਘਰ ਆਵੈ ।
ਨਿਰਮਲ ਬਾਣੀ ਨਾਦ ਵਜਾਵੈ ॥ ੮ ॥ ਭਰਬਰੀ ਵਾਚ ॥ ਕਹਾਂ ਗਿਆਨ ਰਸ ਪੀਵੈ
ਸਰ ॥ ਕਵਨ ਤੀਰਥ ਮਜਨ ਵੀਚਾਰ ॥ ਕਵਨ ਨਾਥ ਪੂਜੈ ਪੂਜਾਰਾ ॥ ਕਵਨ ਜੋਤਿ ਜੋਤਿ ਜੋ
ਪਰਾ ॥ ੯ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚ ॥ ਅੰਤਰ ਗਿਆਨ ਮਹਾਰਸ ਸਾਰਾ ॥ ਤੀਰਥ
ਮਜਨ ਗੁਰ ਵੀਚਾਰਾ ॥ ਅੰਤਰ ਪੂਜਾ ਥਾਨ ਮੁਰਾਰਾ ॥ ਪ੍ਰਭ ਜੋਤੀਜੋਤਿ ਮਿਲਾਵਣਹਾਰਾ ॥ ੧੦ ॥
ਭਰਬਰੀ ਵਾਚ ॥ ਕਉਨ ਸੁ ਰਸ ਐ ਰਸੀਆ ਭਾਉ ॥ ਕਵਨ ਸੁ ਤਖਤ ਨਿਵਾਸੀ ਗਾਉ ॥
ਕਉਨ ਸੁ ਕਾਰ ਕਰੇ ਕਰਾਇ ॥ ਕਵਨ ਸੁ ਅਲਖ ਨ ਲਖਿਆ ਜਾਇ ॥ ੧੧ ॥ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚ ॥ ਰਸ ਰਸੀਆ ਮਨ ਏਕੈ ਭਾਇ ॥ ਤਖਤ ਨਿਵਾਸੀ ਨਿਰੰਜਨ ਰਾਇ
ਕਾਰ ਕਮਾਉਣੀ ਖਸਮ ਰਜਾਇ ॥ ਅਵਗਤਿ ਨਾਥ ਨ ਲਖਿਆ ਜਾਇ ॥ ੧੨ ॥ ਭਰਬਰੀ
ਵਾਚ ॥ ਕਹਿ ਉਪਜੈ ਕਹਿ ਕਹੀਐ ਦੂਰਿ ॥ ਕਿਨ ਮਹਿ ਜੋਤਿ ਰਹੀ ਭਰਪੂਰਿ ॥ ਕਿਸ
ਨੈਕੈ ਕਿਸ ਦੂਰ ਬਤਾਵੈ ॥ ਕਿਸ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਕਿਹ ਸੁਣਾਵੈ ॥ ੧੩ ॥ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਵਾਚ
ਜਲਤੇ ਉਪਜੈ ਜਲ ਤੇ ਦੂਰ ॥ ਜਲ ਮਹਿ ਜੋਤਿ ਰਹੀ ਭਰਪੂਰ ॥ ਕਿਸ ਨੈਕੈ ਕਿਸ ਆਖੈ
ਦੂਰ ॥ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਦੇਖਿ ਹਜੂਰ ॥ ੧੪ ॥ ਭਰਬਰੀ ਵਾਚ ॥ ਕਉਨ ਅੰਤਰ
ਕਉਨ ਬਾਹਰ ਹੋਇ ॥ ਕਉਣ ਕਾਰਨਿ ਚਲੈ ਸਬ ਰੋਇ ॥ ਕਹਿ ਭਰਬਰੀ ਨਾਨਕ ਦੇਹ
ਬੀਚਾਰ ॥ ਬੋਲਤਿ ਕਉਨ ਕਰੈ ਅਧਾਰ ॥ ੧੫ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚ ॥ ਅੰਤਰ
ਬਾਹਰ ਏਕੈ ਸੋਇ ॥ ਏਕੰਕਾਰ ਕਹੈ ਸੋ ਹੋਇ ॥ ਸੁਣ ਭਰਬਰ ਨਾਨਕ ਕਹੈ ਬੀਚਾਰ ॥
ਬੋਲਤ ਰਹੈ ਪਵਣਾਧਾਰ ॥ ੧੬ ॥ ਏਹ ਸੁਣਕਰ ਭਰਬਰੀ ਭੀ ਹਉਲਾ ਹੋਇ ਗਇਆ
ਸੇਹ ਏਹ ਹਕੀਕਤ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਸੁਣੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ
ਖੜ ਤੇਰੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹੁੰਦੇਹੀ ਹੋਈ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹ ਜੋ ਬਾਤ ਹੋਈ ਹੈ ਸੋ

ਮੇਰੇ ਹਜ਼ੂਰ ਹੋਈ ਹੈ ਏਥੇ ਸੁਣਦੇ ਹੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਮਸਤ ਹੋਇ ਗਏ ਸੱਤ ਦਿਨ
 ਅਤੇ ਸੱਤ ਰਾਤ ਬਿਦੇਹ ਹੀ ਰਹੇ ਕੋਈ ਬੁਲਾਵੈ ਤਾਂ ਬੋਲਣ ਨਾਹੀਂ ਨਾ ਕੁਛ ਖਾਵਨ ਅਤੇ
 ਨਾ ਕੁਛ ਪੀਵਣ ਅਤੇ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਧੰਮ ਪੈਗਈ ਜੋ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਸਮਾਇ ਗਏ ਜਾਂ ਅਠਵਾਂ
 ਦਿਨ ਹੋਯਾ ਤੇ ਸਵਾ ਪਹਿਰ ਦਿਨ ਚਹੜਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਸੁਧ ਵਿਚ ਆਏ ਸਵਾਪਨ
 ਹੋਏ ਅਤੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਸਦਵਾਇਆ ਅਤੇ ਬਾਲੇ ਸੰਧੂ ਆਇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤਾਂ
 ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲ ਏਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਕੋ ਤੇਰੇ ਹੀ ਵੰਡੇ ਆਯਾ ਹੈ ਤਾਂ ਭਾਈ
 ਬਾਲ ਸੰਧੂ ਬੋਲਿਓ ਨਾਹੀਂ ਅਤੇ ਬਾਲ ਮਸਤ ਹੋਇ ਗਿਆ ਫੇਰ ਭਾਈ ਬਾਲ ਸੱਤੀਂ ਪਹਿਰਾਂ
 ਦੇਹ ਵਿਚ ਆਯਾ ਸਵਾਪਨ ਹੋਯਾ ਤੇ ਲਗਾ ਜਨ ਮਸਾਖੀ ਲਿਖਣ ਤੇ ਭਾਈ ਪੈਵਾਮੇਖ ਖੱਜੀ
 ਲਗਾ ਲਿਖਣ ਤੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਸੁਣ ਰਹੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਆਖਿਆ ਕਹੁ ਭਾਈ
 ਬਾਲ ਅਗੇ ਕੀਕੂ ਹੋਈ ॥

ਸਾਖੀ ਸਿਲਕਾ ਪਰਬਤ ਕੀ

ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਿਲਕਾ ਪਰਬਤ ਪਰ ਗਏ ਤਾਂ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਦਿੱਸਣੋਂ ਰਹਿ ਗਇਆ
 ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੁਣਤਾਂ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਭੀ ਨਾਹੀਂ ਨਜ਼ਰ ਆਵਦਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆਂ ਹੇਠ ਦੇਖਤਾਂ ਮਰਦਾਨ ਲੱਗਾ ਹੇਠ ਦੇਖਣ ਤਾਂ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਹੇਠ ਨਜ਼ਰ
 ਆਯਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸੀਂ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਕੋਲੋਂ ਉਪਰ ਆਏ ਹਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨ ਅਸੀਂ ਸਕੋ ਬਵਿਜਾ ਹਜ਼ਾਰ ਜੋਜਨ ਆਏ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ
 ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਸਤੇ ਅੱਗੇ ਭੀ ਕਾਈ ਜਾਹਰਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨ
 ਅੱਗੇ ਵਡੀਆਂ ਜਾਹਰਾ ਹੈਨ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਕੀ ਜਗਾ ਹੈਨ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨ ਅੱਗੇ ਸੁਮੇਰ ਹੈ ਉਸ ਉਪਰ ਸਿੱਧ ਮੰਡਲੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿੱਧ ਮੰਡਲੀ ਤੋਂ ਅੱਗੇ
 ਢੱਤਾਂ ਹੈ ਸੰਨਿਆਸੀ ਅਵਧੂਤ ਹੈ ਉਸਤੋਂ ਅੱਗੇ ਕੁਮੇਰ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਹਵਾਲੇ ਸਬ ਮਾਇਆ ਹੈ
 ਅਤੇ ਨਾਲੇ ਨਉ ਨਿਧਾਂ ਹੈਨ ਉਸਤੋਂ ਅੱਗੇ ਮਹਾਂ ਦੇਵ ਭੰਡਾਰੀ ਹੈਨ ਪਰ ਆਪ ਪਿੰਚਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ
 ਉਸਦੇ ਉਪਰ ਕਉਲਾਸ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਯ੍ਹ ਭਗਤ ਕਾ ਮੰਡਲ ਹੈ ਤਿਸਦੇ ਉਪਰ ਨਿਰੰਕਰ ਕਾ
 ਤਖਤ ਹੈ ਉਸ ਉਪਰ ਅਪਨਿਰੰਕਰੈ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਜੋਤੀ ਸਰੂਪ ਬਿਰਜਮਾਨ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ
 ਪੁੱਛਿਆ ਜੀ ਇਥੋਂ ਸੁਮੇਰ ਕਿਤਨਾ ਉਚਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨ ਇਥੋਂ
 ਤਿਰੱਤ੍ਰ ਹਜ਼ਾਰ ਜੋਜਨ ਉਚਾ ਹੈ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਿਸ ਧਰਤੀ ਪਾਸੋਂ ਅਸੀਂ
 ਆਏ ਹਾਂ ਉਥੋਂ ਸੁਮੇਰ ਕਿਤਨਾ ਉਚਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨ ਜਿੱਥੋਂ ਅਸੀਂ
 ਆਗੇ ਉਸਤੋਂ ਸਵਾ ਲੱਖ ਜੋਜਨ ਉਚਾ ਹੈ ਏਹ ਗੋਸ਼ਟ ਮਰਦਾਨੇ ਨਾਲ ਕਰਦੇ ਆਹੇ ਤਿਰੰਨੇ
 ਭੰਗਰਨ ਆਇ ਪਹਾਰਿਆ ਤੇ ਆਵਦਾ ਹੀ ਆਖਣ ਲੱਗਾ ਅਗੇ ਮਾਈ ਮੂੰਡੇ ਕਹਾਂ ਚਲਾ
 ਆਵਤ ਹੈਂ ਅੱਗੇ ਵੇਰਾ ਕੰਮ ਨਾਹੀਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸ਼ਲੋਕ ਆਖਿਆ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ

ਜੀ ਵਾਏ ॥ ਮਾਈ ਹਮਾਰੀ ਮਨਸਾ ਹੋਤੀ ਤਿਸਕਾ ਮੁੰਡ ਮੁੰਡਾਯਾ ॥ ਦੁਰਮਤ ਹਮਰੀ ਦਾਵੀ
ਕਰੇ ਤਿਸਕਾ ਕਾਨ ਛਿਦਾਯਾ ॥ ਤਾਕੀ ਰਾਖ ਲੈ ਨਿਰਮਲ ਛਾਣੀਸੋਈ ਬਿਭੂਤ ਚੜ੍ਹਾਯਾ ॥
ਕਰੇ ਨਾਨਕ ਸੁਣ ਭੰਗਰਨਾਬਾ ਤੈਂ ਪੂਰਾ ਜੋਗ ਨ ਪਾਯਾ ॥ ਜੁਗਤ ਨ ਜਾਣੀ ਅਉਧ ਵਧਾਈ
ਬਿਰਬਾ ਜਨਮ ਗਵਾਯਾ ॥ ਕੰਨ ਪੜ੍ਹਾਏ ਮੁੰਦਾ ਪਾਈਆਂ ਜੋਗ ਕੀ ਜੁਗਤਿ ਨ ਜਾਣੀ ॥ ਲਾਇ
ਬਿਭੂਤ ਬੈਠਾ ਹੰਈ ਜੋ ਗੀ ਸਗਲੀ ਸੁਧ ਬਚਿਰਾਨੀ ॥ ਡੰਡਾ ਫਰੂਆ ਹਾਬ ਫ਼ਹੋਰੀ ਸੇਲੀ ਅੰਗ
ਬਨਾਈ ॥ ਕਹਿ ਨਾਨਕ ਸੁਣ ਭੰਗਰਨਾਬਾ ਤੈਂ ਝੂਠੀ ਅਉਧ ਵਧਾਈ ॥ ੨ ॥ ਤਾਂ ਭੰਗਰਨਾਬ
ਭੀ ਹਉਲਾ ਹੋਇ ਗਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕਿਉਂ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕਿਆ ਰਜਾਇਹੈ
ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਖਿਆ ਜੀ ਜਿਉਂ ਤੁਸਾਡੀ ਰਜਾਇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕਿਉਂ ਮਰਦਾਨਾ
ਕਿਆ ਰਜਾਇ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਿਆ ਜੀ ਵਤ ਉਸ ਧਰਤੀ ਤੇ ਫੇਰ ਕਦਾਵੀਏਂ ਗੇ ਭਲਾ
ਏਹ ਭੀ ਦੇਖਜਾਈਐ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸਾਂ ਤੇਰਾ ਆਖਿਆ ਭੀ ਮੰਨਣਾ
ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਕੂਨਾ ਪਰਬਤ ਨੂੰ ਚਲੇ ॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥

ਸਾਖੀ ਕੁੰਨਾ ਪਰਬਤ ਦੀ ਚਲੀ

ਤਾਂ ਓਥੋਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਤ੍ਰਪਿਆਨ ਹੋਏ ਤਾਂ ਕੁੰਨਾ ਪਰਬਤ ਉਪਰ ਜਾਇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਏ
ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਜੀ ਹੁਣ ਕਿਥੇ ਆਏ ਆਹੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ
ਅਸੀਂ ਕੁੰਨਾ ਪਰਬਤ ਉਤੇ ਆਏ ਹਾਂ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਜੀ ਅਸੀਂ ਸਿਲਕਾ ਖਰਬਤ
ਉਤੇ ਕਿਤਨੇ ਜੋਜਨ ਆਏ ਹਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਸਿਲਕਾ ਪਰਬਤ ਪਾਸੋਂ
ਸੌਂਤਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਜੋਜਨ ਆਏ ਹਾਂ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸੀਂ ਸੱਭੋਕਿਤਨੇ
ਜੋਜਨ ਆਏ ਹਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀਂ ਸੱਭੋਕਿਤਨੇ ਨਿੱਜਿਨਵੇ ਹਜ਼ਾਰ
ਜੋਜਨ ਆਏ ਹਾਂ ਤਾਂ ਫੇਰ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਥੋਂ ਸੁਮੇਰ ਕਿਤਨੇ ਜੋਜਨ
ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਇਥੋਂ ਸੁਮੇਰ ਛੱਬੀ ਹਜ਼ਾਰ ਜੋਜਨ ਹੈ ਜਦੋਂ
ਏਥੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਕਰਦੇ ਸੇ ਇਤਨੇ ਪਿੱਛੇ ਕਨੀਡਾ ਸਿੱਧ ਆਇ ਪਹੁਣਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਜੀ ਹੱਸਿਆ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਪ ਕਿਉਂ ਹਸੇ ਹੋ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆਂ ਏਹ ਜੋ ਸਿੱਧ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਇਸਦਾ ਨਾਮ ਕਨੀਡਾ ਹੈ ਅਤੇ
ਗੋਰਖ ਦਾ ਚੇਲਾ ਹੈ ਤੇ ਗੋਰਖ ਅਸਾਂ ਉਪਰ ਚੜ੍ਹਤਾਂ ਕਰਕਰ ਭੇਜਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਹੁਕਮ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਸ ਜੋਗੀ ਨੂੰ ਚੱਡਿਓਂ ਗਾਟੇ ਕਰਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਏਥੇ ਚੱਡੇ ਗਾਟੇ ਕਰਨ ਦੀ ਲੜਾਈ ਨਹੀਂ ਏਥੇ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਸ਼ਬਦ ਦੀ
ਲੜਾਈ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਭਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਤਨੇ ਮੇਂ ਕਨੀਡਾ ਸਿੱਧ ਬੋਲਿਆ ਸੁਣਹੁ
ਬਾਲਾ ਏਥੇ ਜੋ ਤੂੰ ਆਯਾ ਹੈ ਸੋ ਕਿਉਂ ਕਰ ਆਯਾ ਹੈ ਤਾਂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹਮ ਜੋ ਆਏ
ਹੋਏ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਆਏ ਹਾਂ ਤਾਂ ਕਨੀਡੇ ਸਿੱਧ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਬਾਲੇ ਆਗੇ ਭੀ

ਕਬੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਆ ਹੈ ਕਿ ਅਬ ਹੀ ਆਏ ਹੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ
ਸੁਣ ਕਨੀਡਾ ਹਮ ਆਗੇ ਭੀ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਆ ਹੈ ਅਰ ਅਬ ਭੀ ਆਏ ਹੈਂ ਤਾਂ ਫੇਰਕਨੀਵੇ
ਸਿੱਧ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਬਾਲੇ ਤੁਮਾਰਾ ਨਾਉਂ ਕਿਆ ਹੈ ਅਰ ਤੁਮ ਹੋਤੇ ਕਉਣ ਹੋ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਕਹਿਆ ॥

ਰਾਗ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਨਾਉਂ ਹਮਾਰਾ ਅਚਰਜ ਕਹੀਐ ਹਮ ਹੋਤੇ ਅਚਰਜ
ਰੋਬਾਨੀ ॥ ਸਿਫਤ ਹਮਾਰੀ ਸਭ ਮੂਰਤ ਮਹਿ ਜੋਤ ਸਗਲ ਮਹਿਤਾਨੀ ॥ ੧ ॥ ਸੁਨਹੁ
ਕਨੀਡਾ ਰਾਵਲ ਜੋਗੀ ॥ ਸਤਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤੇ ਦੁਆਪੁਰ ਕਲਜੁਗ ਨਿਰਮਲ ਸਦਾ
ਆਰੋਗੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜਾਤ ਹਮਾਰੀ ਜਤ ਕਤ ਦੇਖਉ ਨਾਨਾ ਬਰਨ ਹਮਾਰਾ ॥
ਉਪਜਨ ਬਿਨਸਨ ਖੇਲ ਹਮਾਰਾ ਸ਼ਿਵ ਸ਼ਕਤੀ ਬਿਉਹਾਰਾ ॥ ੨ ॥ ਹਰਖ ਸ਼ੋਗ ਕੀ
ਕਾਇਆ ਬਾਂਧੀ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਦੁਇ ਸਾਖੀ ॥ ਕਲਾ ਹਮਾਰੀ ਜਲ ਬਲ ਪਸਰੀ ਜੋਤਿ
ਸਪੂਰਨ ਸਾਖੀ ॥ ੩ ॥ ਏਕੰਕਾਰ ਹਮਾਰਾ ਸਾਹਿਬ ਜਿਸ ਹਮ ਸਾਜ ਨਿਵਾਜੇ ॥ ਕਹੈ
ਨਾਨਕ ਸੁਨਹੁ ਕਨੀਡਾ ਸੁਰਤ ਸ਼ਬਦ ਮਿਲ ਗਾਜੇ ॥ ੪ ॥ ਫੇਰ ਕਨੀਡਾ ਸਿੱਧ ਬੋਲਿਆ
ਅਰੇ ਨਾਨਕ ਤੁਮਨੇ ਗੁਰੂ ਕੋਈ ਨਾਹੀਂ ਕੀਆ ਚਲੋ ਤੁਮ ਗੋਰਖ ਕਉ ਗੁਰੂ ਕਰੋ ਕੰਨ ਪੜਵੋ
ਤੇ ਮੁੰਦ੍ਰਾਂ ਪਹਿਰੋ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਇੱਕ ਸ਼ਲੋਕ ਆਖਿਆ

ਏਕੋ ਚੀਰਾ ਜਾਨੈ ਸੋ ਜੋਗੀ ॥ ਕਲ ਮਾਇਆ ਤੇ ਰਹੈ ਅਰੋਗੀ ॥ ਸੰਨ ਮੰਡਲ ਕੀ
ਭਿਖਿਆ ਖਾਈ ॥ ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਕੀ ਖਿਬਾ ਪਾਈ ॥ ਬਿਨ ਖੱਪਰ ਪਾਣੀ ਪੀਆ ॥ ਬਿਨ
ਧਰਤੀ ਬਿਨ ਖੂਆ ॥ ਬਿਨ ਸਿੰਝੀ ਨਾਦ ਸ਼ਬਦ ਵਾਜੈ ॥ ਬਿਨ ਬਾਦਰ ਗਾਗਾਨਾ ਗਾਜੈ ॥
ਬਿਜਲੀ ਚਮਕਾਰਾ ਲਾਇਆ ॥ ਤਬ ਦਾਸ ਨਾਨਕ ਜੋਗ ਪਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਤਾਂ ਕਨੀਡਾ
ਸਿੱਧ ਭੀ ਹਉਲਾ ਹੋਇਕਰ ਗਿਆ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੁਣ ਤਾਂ ਅੱਚੇ ਚਲੋ ਜੀਤਾਂ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਉਤਾਵਲਾ ਨਾ ਹੋ ਅਤੇ ਸਿੱਧਾਂ ਦਾ ਤਮਾਸਾ ਦੇਖ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ
ਆਖਿਆ ਜੀ ਜਿਵੇਂ ਤੁਸਾਡੀ ਰਜਾਇ ਜਾਂ ਏਹ ਬਾਤਾਂ ਹੋਰਹੀਆਂ ਸੀਜੋਹਨੀਡਾ ਸਿੱਧ ਆਇਆ
ਅਤੇ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਆਖਿਓਸ ਅਦੇਸ਼ ਹੋ ਬਾਲੇ ਅਦੇਸ਼ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਅਦੇਸ਼
ਏਕੰਕਾਰ ਕੇ ਆਦੇਸ਼ ਅਉਹਨੀਡਾ ਜੋਗੀ ਤਾਂ ਹਨੀਡੇ ਸਿੱਧ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਬਾਲੇ ਤੂੰ ਮੁੜਕੋ
ਕਿਆ ਜਾਨਤਾਂ ਹੈਂ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਨਾਉਂ ਕਿਉਂ ਕਰ ਸਹੀ ਕੀਤਾ ਹੈ ਏਹ ਮੁੜਕੋ ਦੱਸਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਜੀ ਆਖਿਆ ਸੁਣ ਹਨੀਡਾ ਤੂੰ ਰਾਜੇ ਕੰਕਰਨ ਕਾ ਬੇਟਾ ਹੈਂ ਜਬ ਤੇਰਾ ਪਿਤਾ ਮੂਆ ਥਾਤਬ ਤੂੰ
ਸਤਾਰਾ ਬਰਸਾਂ ਕਾ ਥਾ ਅਤੇ ਤੁਮਾਰਾ ਨਗਰ ਸੀਲਾਪੁਰ ਥਾ ਜਬ ਤੂੰ ਰਾਜ ਲਗਾ ਕਰਨ ਤਾਂ
ਇਕ ਦਿਨ ਤੂੰ ਸ਼ਿਕਾਰ ਖੇਡਣ ਗਿਆ ਥਾ ਅਤੇ ਤੂੰ ਸ਼ਿਕਾਰ ਮਾਰਿਆ ਪਰ ਤੂੰ ਅਪਣੇ ਆਤਮੇ
ਵਿੱਚ ਬੜਾ ਬਿਗਸਿਆ ਥਾ ਤਬ ਤੁਝ ਕਉ ਗੋਰਖਨਾਥ ਦਿਖਾਲੀ ਆਇਦਿੱਤੀ ਤਾਂ ਤੂੰ ਕਹਿਆ
ਜੋਗੀ ਕਉ ਭੰਡਾਰ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਗੋਰਖਨਾਥ ਨੇ ਕਹਾ ਰੇ ਬਾਲਕੇ ਏਹ ਭੰਡਾਰਾ ਹਮ ਨਾਹੀਂ ਲੇਤੇ

ਏਹ ਮਲੀਨ ਹੈ ਤਬ ਤੁਮਨੇ ਕਹਾ ਕਿਉਂ ਨਾਥ ਜੀ ਏਹ ਅਹਾਰ ਤੁਝ ਕਿਉਂ ਮਲੀਨ ਕਹਿਆ
 ਹੈ ਤਾਂ ਗੋਰਖਨਾਥ ਨੇ ਕਹਿਆ ਰੇ ਬਾਲਕੇ ਤੇਰੇ ਮਨ ਮੇਂ ਦਿਇਆ ਨਾਹੀਂ ਤੇਰੀ ਕਾਯਾਂ ਬਾਰ
 ਬਾਰ ਕੁਸੇਗੀ ਤਾਂ ਤੂ ਕਹਿਆ ਨਾਥ ਜੀ ਕਿਵੇਂ ਕਾਯਾਂ ਕੁਸੇ ਨਾਹੀਂ ਤਾਂ ਗੋਰਖਨਾਥ ਨੇ ਕਹਿਆ
 ਅਰੇ ਬਾਲਕੇ ਤੁਮ ਜੋਗ ਕਮਾਵੋ ਤੌ ਕਾਯਾਂ ਛੀਜੈ ਨਾਹੀਂ ਤੈਨੇ ਫੇਰ ਕਹਿਆ ਨਾਥ ਜੀ ਕਿਉਂ
 ਕਰ ਜੋਗ ਕਮਾਈਏ ਤਾਂ ਗੋਰਖਨਾਥ ਕਹਿਆ ਮੂੰਡ ਮੂੰਡਾਵੇ ਮੁੰਦਾਂ ਪਾਵੇ ਇਸ ਬਿਧ ਜੋਗ
 ਕਮਾਵੋ ਤਾਂ ਤੂ ਗੋਰਖ ਅੱਗੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤੇ ਬੈਠ ਗਿਓਂ ਤਾਂ ਗੋਰਖਨਾਥ ਨੇ ਤੇਰਾ ਮੂੰਡ ਮੂੰਡਿਆ
 ਕੰਨ ਪਾਵੇ ਤੁਝ ਕਉ ਜੋਗ ਦੀਆ ਤਬ ਤੂ ਸਿੱਧ ਹੂਆ ਤਾਂ ਹਨੀਫੇ ਸਿੱਧ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਨਾਨਕ
 ਹਮ ਰੇ ਕਿੰਨ ਕਿਸ ਜਗਹ ਪਾਵੇ ਅਰ ਕਿਸ ਜਗਹ ਮੂੰਡ ਮੂੰਡਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ
 ਹਨੀਫਾ ਲੰਡੇ ਪਿੱਪਲ ਕੇ ਹੇਠ ਤਾਂ ਹਨੀਫੇ ਕਹਿਆ ਜੇ ਤੁਮ ਐਸੇ ਹੋ ਤਾਂ ਹਮਾਰੀ ਭੀ ਨਿਸ਼ਾਕਰੋ
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕਹੁ ਹਨੀਫਾ ॥ ਹਨੀਫਾ ਵਾਚ ॥ ਅਖੇਰ ਵਿਰਤ ਬਾਹਰ
 ਰਹੈ ਕੋ ਨਾਇ ॥ ਅਹੇਤੁ ਕਹੀਐ ਕਉਨ ਕੀ ਜਾਇ ॥ ਕਉਨ ਸੰਗ ਲੇ ਚੜ੍ਹੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ॥ ਕਉਨ
 ਮਿਰਗ ਪਕੜ ਲਿਆਏ ਘਾਟ ॥ ਕਉਨ ਕਰ ਰਾਖੇ ਉਨ ਕਉ ਬਾਟ ॥ ਏਹ ਅਹੇਤੁ ਕਿਸ ਕੇ
 ਸਾਬ ॥ ਹਨੀਫਾ ਪੂਛੈ ਨਾਨਕ ਪਾਸ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚ ॥ ਅਖੇਰ ਬਿਰਤ ਬਾਹਰ
 ਆਇਓ ਧਾਇ ॥ ਅਹੇਤੁ ਪਾਇਓ ਘਰ ਕੀ ਗਾਇ ॥ ਸੰਤ ਸੰਗ ਲੈ ਚਹੂਇ ਸ਼ਿਕਾਰ ॥ ਤਿਸ਼ਨਾ
 ਚਪਲ ਕਉ ਲੇਵੈ ਮਾਰ ॥ ਮਿਰਗ ਪਕੜ ਘਰ ਆਣੇ ਹਾਟ ॥ ਚੁਖ ਚੁਖ ਲੇਗਏ ਬਾਟ ਅਰ
 ਘਾਟ ॥ ਏਹ ਅਹੇਤੁ ਕੀਨੇ ਦਾਨ ॥ ਨਾਨਕ ਕੇ ਘਰ ਕੇਵਲ ਨਾਮ ॥ ਸੁਣ ਹਨੀਫਾ ਏਹ ਬੀਜਾਰ
 ॥ ਗੋਰਖ ਠਾਢਾ ਹਮ ਰੇ ਦੁਆਰ ॥ ੨ ਤਾਂ ਹਨੀਫਾ ਸਿੱਧ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਉੱਪਰ
 ਹੱਥ ਰਖਕੇ ਚਲਦਾ ਰਹਿਆ ਤਾਂ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਨੇ ਗੋਪੀਚੰਦ ਕੇ ਕਹਾ ਰੇ ਬੇਟਾ ਤੂ ਜਾਇਕੇ
 ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਕੇ ਲੈ ਆਉ ਤਾਂ ਗੋਪੀਚੰਦ ਕਹਿਆ ਭਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਾਂ ਗੋਪੀਚੰਦ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਪਾਸ ਆਯਾ ਆਇਕਰ ਕਹਿਓਸ ਆਦੇਸ਼ ਹੋ ਤਪਾ ਆਦੇਸ਼ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ
 ਆਦੇਸ਼ ਏਕੰਕਾਰ ਕਉ ਆਦੇਸ਼ ਤਾਂ ਗੋਪੀਚੰਦ ਬਰਨ ਕੀਤਾ ॥ ਗੋਪੀਚੰਦ ਵਾਚ
 ॥ ਕਉਨ ਨਾਮ ਕਉਨ ਬਰਨ ਤੁਮਾਰਾ ॥ ਕਉਨ ਰੂਪ ਕਉਨ ਬਿਸਥਾਰਾ ॥ ਕਉਨ ਮਨੋਰਥ
 ਈਹਾਂ ਆਏ ॥ ਚਲੋ ਤਪਾ ਤੁਮ ਨਾਥ ਬੁਲਾਏ ॥ ਕੰਨ ਪੜਾਇ ਮੁੰਦਾਂ ਪਹਿਰਾਵੇ ॥ ਗੁਰ ਗੋਰਖ
 ਕੇ ਚਰਨ ਲਗਾਵੇ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚ ॥ ਨਾਮ ਏਕੰਕਾਰ ਕਰਤਾਰਾ ॥ ਜਾਤ
 ਬਰਨ ਤੇ ਰਹੇ ਨਿਆਰਾ ॥ ਰੂਪ ਦੇਹ ਨ ਕੀਨ ਬਿਸਥਾਰਾ ॥ ਅਲਖ ਨ ਲਖੀਐ ਸਗਲ ਮੰਝਾਰਾ
 ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਆਏ ॥ ਅਮਰ ਅਜੂਨੀ ਲੀਏ ਬੁਲਾਏ ॥ ਕੰਨ ਪੜਾਇ ਨ ਮੁੰਦਾ
 ਪਉ ॥ ਸਭ ਸਿੱਧਨ ਕੇ ਚਰਨ ਲਗਾਉ ॥ ਏਕੰਕਾਰ ਗੁਰੂ ਸਿਰ ਮੇਰੇ ॥ ਕਹਿ ਨਾਨਕ ਸੁਣ
 ਗੋਪੀਚੰਦ ਦਿਸ਼ਟਮਾਨ ਕੀਤੇ ਸਭ ਚੇਰੇ ॥ ੨ ਗੋਪੀਚੰਦ ਵਾਚ ॥ ਕਵਨ ਗਿਆਨੀ
 ਕਵਨ ਧਿਆਨੀ ॥ ਕਵਨ ਤੀਰਥ ਮੱਜਨ ਇਸਨਾਨੀ ॥ ਕਵਨ ਸੁਨਿਰਮਲ ਕਵਨ ਸੁਮੈਲਾ ॥